

14684

உ
கணபதிதுணை

அஷ்டாதச புராணத்துள்

ஒன்றாகிய

MARKANDAYA PURANAM. மார்க்கண்டேய புராணம்

வசனகாவியமும்

அரும்பத விளக்கமும்,

இஃது

சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜில்

தமிழ்ப்புலமை நடாத்தியவரும்

சமரசவேத சன்மார்க்க சங்கனித்வான்களி லொருவருமாகிய

உபயகலாநிதிப் பெரும்புலவர்

தொழுவூர்-வேலாயுத முதலியார்

மொழிபெயர்த்தது.

ஷெயார் மூத்தகுமாரர்

தொழுவூர். வே. திருநாகேஸ்வர முதலியார்

பரிசோதித்துத்தர

சிறுமணவூர்

அண்ணாமலை முதலியார்வர்களால்

தமது

சென்னை, குளை

ஆயுர்வேத அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

[இரண்டாவது பதிப்பு.]

1909௭௭ ஏப்ரல்

Copyright Registered.

MAHARAJARAJA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
11, ANNAMALAI STREET, CHENNAI

பெரிய சுகந்தாடி ஏன்னும்

சோதிட சிகாமணி.

திருகால கணிதம்

பெரியபுத்தம்.

ஜோதிடங்களில், முதலில், வழிதல், சாற்புதல், பென்று சொல்வப் பட்ட பூர்வீகசாஸ்திரங்களில் இந்த சுகந்தாடி பென்றும் சோதிடசாஸ்திரம் ஒன்றைத்தான் முதல் நூலென்று சொல்வப்படும் (அதாவது) பகம் பாவதிடமாக, தயிர், மோர், வெண்ணை, நெய், முதலியவைகள் பெப்படி உன்பெண்ணிக் கொள்வார்களோ, அதுபோலவே இவ்வுலகத்திலுள்ள எல்லா ஜோதிடசாஸ்திரங்களும் எல்லா ஆரூட சாஸ்திரங்களும் இந்த சுகந்தாடி பென்னும் பெருநூலிலிருந்து உற்பத்தியான சிறுசிறு கிளை நூல்களென்று யாவரும் பரிஷ்காரமாய் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

இந்த சுகந்தாடி பென்பது சுமார் ஐயாயிரகணக்க தாற்பரியங்களும் அனைத்தான கணக்கான காலக்காலங்களும் அடங்கியிருப்பதன்னியில் சந்தேக வினாக்களுக்கு விடையும் தெரிவித்திருப்பதினால் இந்த சாஸ்திரம் ஒன்றைக்கொண்டே யூகிக்குமனவில் எல்லா காலங்களுக்கும் எல்லா ஜெனங்கள்களுக்கும் மனிதர் விவந்து பாவைமுதலிய ரூபபேத குறிப்புதலும் பீரித்தெழுத ஒழுங்கான பிரம்மாண்டமான பெரியசாஸ்திரம் 700-நூறு லக்கங்களுக்கதிகமான பக்கங்களுடைய பெரியவாரிதல் இதன் விலை ரூபா 3 8 0

வி. பி. தபாந்கல அனா.

0 5 0

ஸ்ரீ வசிஷ்ட முனிவருட ஸ்ரீவால்மீகியும் இருவரும்

ஸ்ரீராமருக்கு உபதேசித்த

ஞானரகசியக்கதை.

இதில் வசனாவியம் ஸ்ரீவசிஷ்டரும் ஸ்ரீவால்மீகியும் ஸ்ரீராமருக்கு உபதேசித்த (ஞானரகசியக்கதை) இதில் எல்லாவிஷயங்களும் அடங்கியது இங்கிரந்தம் ஒன்றைமாத்திரம் கவனமாய் படித்தால் ஸ்ரீவால்மீகமாகாருனிவர் இராமாயணத்திலும் கிடையாது இது வைனவாசிகளிடமிருந்து எனக்கு கிடைத்தது. அதை யான் அச்சிட்டு பரோபகாரமாய் வெளிப்படுத்தியது. இதில் உலகம் ஜீவன், ஈசுவான் என்பவைகளை யாரிந்து உலகத்தை அணித்திய பென்று விடுத்து ஈசுவரனைப்புகித்து அவனது அருளால் மோகலாம்பிராஜ்ஜியத்தை அடைவது சத்தியம் நமது இந்துதேசத்திலுள்ள ஒவ்வொரு இந்துக்கள் வீடிலும் குடிலும் இரத்தினமாகப் பாவிக்கவேண்டியது.

விஸ்வமித்திரர் தசரதருக்குச் சொல்லுதல். வால்மீகர் இராமருக்கு ஞானம் போதிக்குதல் இதன் விலை அனா 0-8-0, வி. பி. அனா 0-3-0.

புத்தக விளம்பரம்.

மார்க்கண்டேயர் புராணம் 24-அத்தியாயம் சேர்ந்தது ...	1 8, 0
அகஸ்தியர் ஞானசாநூல் உயர்ஞானசாநூல் பீர்மகம்மது	
மெஞ்ஞான சாநூல் இம்மூன்றடங்கியது ஒரேகட்டடம்...	0 4 0
கண்டசுத்தி கதைகள் யென்கிற விகட அதிவிநேத கதை ...	1 0 0
அகஸ்தியர் பஞ்சபட்சிசாஸ்திரம் மூலமும் புதிய உரையும் ...	0 8 0
மாதர்நீதி வசனம் எவ்வோரும் வாசிக்கத் தகுந்தது ...	0 12 0
பட்டணத்தார் புராணம் புதிய பதிப்பு ...	0 12 0
விநாடி பஞ்சபட்சி மூலமும் புதிய உரையும் ...	0 12 0
மருத்துவ சாஸ்திரம் ...	1 8 0
ஞான ரகசியம் வசனநடை ...	1 8 0
நான்குவேத ரகசியம் வசனநடை ...	0 8 0
சல்லாபலாவணி எரிந்தகட்சி யெரியாதகட்சி ...	0 4 0
இத்திலீஷ் தமிழ்வைத்தியசிகாமணி ...	3 8 0
சோதிடசிகாமணி மூலமும் உரையும் ...	3 8 0
சுருக்குப்பஞ்சபட்சி சாஸ்திரம் ...	0 2 0
போகர்பஞ்சபட்சி மூலமும் உரையும் ...	0 12 0
கமலமுனி இரேகைசாஸ்திரம் மூலமும் உரையும் ...	0 8 0
பிரபஞ்ச உற்பத்தி எவ்வாதேவதைகள் உற்பத்தியும் ...	2 0 0
உலகவீசித்திரக்கதை 19-அடங்கியது ...	1 0 0
சிவவாங்கியம் ஆயிரம்பாடல் ...	0 8 0
பதிவிரதைகள் சரித்திரம் 44-கதைகளடங்கியது ...	0 12 0
பார்வதிபாணியமென்னும் விஷுவைத்திய சிந்தாமணி ...	0 12 0
உயிரெழுத்து மூலிகை மாமம் ...	0 8 0
மானிடரகசியமென்னும் சரீரசாஸ்திரம் ...	0 8 0
அஷ்டதிக்கு ஆருடம் ...	0 12 0
தசண்ட ஆருடம் ...	0 12 0
நவக்ரிக நவகண்ட ஆருடம் ...	0 8 0
புலவதூல் என்னும் இத்தியா கரையல் சாஸ்திரம் ...	0 8 0
சர்வபிரயாண சகுணசாஸ்திரம் ...	0 4 0
பெண்கள் குதுஜனன ஜாதகம் ...	0 4 0
சிவராத்திரி புராண வசனம் ...	0 3 0
மருமக்கள்துயரம் நூதனம் ...	0 2 0

சி று ம ன ன லு ,

அண்ணாமலை முதலியார்

சூன போஸ்ட், மதராஸ்.

இப்புத்தகத்திலடங்கியவை.

1. இரண்டாம்பதிப்பின் முகவுரை.
2. மார்க்கண்டேயபுராண அதிகார அட்டவணை ...
3. மார்க்கண்டேயபுராண வசனம்.
4. நூலாசிரியர் வரலாறு.
5. மேற்கோள் விளக்கம்.
6. அரும்பத விளக்கம். -
7. பிழை திருத்தம்.-

உ
கணபதி துணை.

இரண்டாம்பதிப்பின் முகவுரை.

—(*)—

ஸ்ரீ கைலையங்கிரியின்கண், “அடியார்க்கெவியரும்” அநாதி மலமுத்தருமாகிய பரசிவப் பிரபு சந்திரதாதையில் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு ஸானவர் ஓர்காலத்து விண்ணப்பித் ததுக்கிரம் பெற்றபடி அவர தோர் கலை இப்பரதகண்டத்தில் ஸ்ரீபராசுருக்கும் யோசனைகந்திக் கும் ஸ்ரீவாதாராயணாக வவதரித்தது. அவ்வியாத முனிவர்தயவுட ன் வேதங்களை நான்குகூறுக்கிச் சீர்ப்படுத்தினர். அவைகளை யோதி யறியமாட்டா மந்தமதியினர்க் குபயோகமாம்படி பரமசிவன்கட்ட னைப்பிரகாரம் ஸ்ரீசனற்குமாரரிடம் பதினெண்புராணங்களை யோதி யுணர்ந்தனர். அவற்றுள், சைவம், பவிஷ்யோத்தரம், மார்க்கண்டம், இலிங்கம், கார்த்தம், வராகம், வாமனம், மச்சம், கூர்மம், பிரமாண்டம் ஆகிய இவைபத்தும் சிவபுராணங்களாம். கருடம், நாரதம், விஷ்ணு, பாகவதம் ஆகிய இவைநான்கும் விஷ்ணுபுராணங்களாம். பதமம், பிரமம் ஆகிய இவைபிரண்டும் பிரமபுராணங்களாம். பிரமகைவர்த் தமாகிய வொன்றே சூரியபுராணமாம். ஆக்கினியமொன்றே அக் கினி புராணமாம்.

இவற்றில் துவாதசாந்தத்தலமாகிய மதுரையைபாண்ட அதிவீர ராம பாண்டியர், கூர்மபராணக்கவையம், வரதுங்கராம பாண் டியர் இலிங்க புராணத்தையும், வேமறாருவர் மச்சபுராணக்கை யும் தமிழில் எய்யுள்ள நனையாகமொழி பெயர்த்தனர். ப்ரு விஷ்ணுபுராணமும், கருடபுராணமும், சிவமஹாபுராணமும் தமிழில் வசனநடையில் வெளிவந்திருக்கின்றன. கார்த்தபுராணமும், காசிகா ண்டமும், வாயுசங்கிதையுமாகிய விவை செய்யுள் நடையிலியற்றப் பட்டன. மற்றவை எவ்வகையானும் வெளியாக வில்லை. இக்கு றையை நிவர்த்திப்பான் வேண்டி சிலகனதனவான்கள், சென்னை பிர ஹிடென்ஸி காலேஜில் தமிழ்ப்புள்ளை நடாத்திய எந்தையாகிய தொழுவூர்-வேலாயுத முதலியாரைப் பன்முறைதூண்ட, அதையுள் ளத்தடைத்து, “ஒண்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க்கு, எண்பொரு ளேனைய ஹண்டுமொருங்கு,” என்றபடி தமதுபொருட் சிறைவால் நிறைவேறுமையை யோசித்து, தமது நண்பராகிய சிதம்பூரம்-இரத்தி னசபாபதி முதலியாரைக்கொண்டு இம்மார்க்கண்டேய புராணத்தை சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் உதவியைப் பெற்று வசனநடையில்

மொழிபெயர்த்து மாதசஞ்சிசையாக சிறுகச்சிறுக வெளிவர ஏற்பாடு செய்தனர். அம்மாதவாரங்கள் அதற்கொப்பி நான்கு சஞ்சிகுகளை நடத்தி மேற்சில கலகத்தால் சரிவர நடத்தாது நிறுத்தி விட்டனர். அப்படி இருபத்தான்கு அத்தியாயங்கள் மொழிபெயர்த்து வெளிவந்தன. மேல் அச்சிட்டவையில் புத்தகமார்க்கி விற்பனை செய்யப்பட்டு வந்தது. அப்புத்தகங்கள் நாளடைவில் விலையாய் விட்டமையாலும் அநேகம் நண்பர்கள் அதனருமையை நோக்கி விரும்பினமையாலும் மறுபதிப்பு பதிப்பிக்கலாயிற்று. இக்காரியம் இன்னம் முன்னரே செய்யப்பலவகையி லிடையூறுகள் நேர்ந்தமையால் காலத்தாழ்த்தது. அடியேனது ஆபத்தாத்தினமாசிய ஸ்ரீமன், டி-எஸ்-குமாரசுவாமி பிள்ளையவர்கள் இதிலீடுபட்டு, சென்னை, சூளை, ஆயுர்வேத அச்சுக்கூடத்துத் தலைவராகிய சிறுமணவூர் அண்ணாமலை முதலியாரவர்களிடம், இருவருக்கும் அதுகூலமான ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். ஐ அண்ணாமலைமுதலியாரவர்கள் இப்பதிப்பிற்கு வேண்டும் செலவுகளைத் தாமே மேற்கொண்டு வெளியிட்டனர். இவ்வசையில் அவ்வவ்வச்சுக்கூடத்துத் தலைவர்களும் தமிழ்நூல்களை யாதரிப்பார்களாயின் அநேகவரிய பெரியநூல்கள் வெளிவந்து பலர்க்கு முபயோகமாம். இதற்கு பாசுவப்பிரபு கருணைபுரிவாராக. இந்நூலைத் தமிழலகிற் குபகரித்த எந்தையாரது சரிதச்சுருக்கம், அரும்பதவிளக்கம், மேற்கோள் விளக்கம் முதலிய சேர்த்துள்ளனன். இப்பதிப்பை விரைவிற் பூர்த்திசெய்ய வடியேனையும், ஐ அச்சுக்கூடத்துத் தலைவரையும் தூண்டி முற்றுவித்த சர்க்குரு, ஸ்ரீ இருவருட்பிரகாசவள்ளலாரது இணையடியை முக்காலும் வணங்கியுய்வேனாக.

இப்புராணம் வடமொழியில் நூற்று முப்பத்தொன்பது அத்தியாயங்கள் கொண்டது. அவற்றில் இருபத்துநான்கு அத்தியாயங்களை தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. மற்றைய வத்தியாயங்களை இரண்டாம் பாகமாக விரைவிற் பூர்த்திசெய்யத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகின்றன. “வகுத்தான் வகுத்தவகையல்லாற் கோடி, தொகுத்தார்க்குத் துய்த்தலரிது என்று” விதித்தபடி பாசுவப்பிரபு இம்மார்க்கண்டேய புராணம் முற்றவும், இந்திலவுகத்து நிலைத்துவையும் கருணைபுரிவாராக. சுபம்.

இங்ஙனம்,

அடியார்க் கடியன்.

தொழுவூர். வே. திருநாகேஸ்வரன்.

மார்க்கண்டேயபுராண அட்டவவணம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

பக்கம்.

மார்க்கண்டேயரை ஜைமினிகாண்டல்	3
ஜைமினிமுனிவர் வினாவுதல்	3
தருமபக்ஷி கதை	4
நாரதர் நந்தனவனமுற்ற கதை	5
வபுதூ நுவாசரால் சாபமடைதல்	7

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

தருமபக்ஷிகளை வளர்த்த கதை யுரைத்தது	8
------------------------------------	---

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

தருமபக்ஷிகதை யுரைத்தது	14
பறவைகள் முனிவர்க்குக் கூறல்	15
தருமப்பறவைகளுக்குச் சாபம்வந்த வரலாறு	16

நான்காவது அத்தியாயம்.

ஜைமினி முனிவர் பறவை முனிவரிடஞ் சென்றது	22
தருமப்பறவைகளுக்கும் ஜைமினிக்கும் வார்த்தைப்பாடு	23
தருமபக்ஷிகள் வினாவல்	24
ஜைமினி விடை கூறல்	24
தருமபக்ஷிகூறல்	25
ஜைமினிமுனிவர் வினா	25
விஷ்ணு துதி	26
பிரமதுதி	26
உருத்திர துதி	26
நாராயணனென்பதன் பொருள்	27
விஷ்ணுவடிவம் நான்கு	27
விஷ்ணு அவதாரங்கள்	28

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

இரண்டாவது வினாவிற்கு விடை	30
விருத்திராசுரனை அழித்தது	30
இந்திரன் விசாரித்தல்	31
தேவாசுரர் அமிசங்களின் அவதரிப்பு	31

இந்திரனொருவனே பாண்டவரானது 32

துரோபதை இந்திராணியின் அவதரிப்பு 32

ஆளுவது அத்தியாயம்.

பலராமன் தீர்த்த யாத்திரை 33

இரைவதமலைச் சிறப்பு 33

முனிவர்கள் பலராமனை உபசரித்தல் 34

பலராமன் சூதரை வதைத்தல் 35

ஏழாவது அத்தியாயம்

அரிச்சந்திரன் கதை 36

அரிச்சந்திரன் விசுவாமித்திரனிடம் வருதல் 37

அரிச்சந்திரனுக்கும் விசுவாமித்திரனுக்கும் சம்வாதம் 38

விசுவாமித்திரர் தானம் வாங்கல் 39

விசுவதேவரை அம்முனி சபித்தல் 41

எட்டாவது அத்தியாயம்.

அரிச்சந்திரன்காசி புகுதல் 42

அரசன் மனைவியை விற்றல் 46

அரசன் சண்டாளனை எதிர்த்தல் 48

மயானச்சிறப்பு 50

மயானத்துள் அரசனிருப்பு 51

அரசன் கனா 52

அரசன் புத்திரசோகமுதல் 55

தீப்புக்வேண்டி அரசன் செய்வம் வாழ்த்தல் 59

அரசனுக்குத் தேவர்கள் காட்சிதருதல் 60

அரசன் நகரமாக்களோடு சுவர்க்கம் புகுதல் 62

இக்கதையின் பயன் 63

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

வசிட்ட விசுவாமித்திர யுத்தம். 64

பத்தாவது அத்தியாயம்.

தந்தை புதல்வர் வினாவிடை 66

தர்ஸதக்குப் புதல்வன் கூறிய முற்பிறப்பின் செய்கை 68

உயிர்களின் பாவபுண்ணியங்களின் பயன் 71

இயமன் சொரூபம் 74

இரௌரவ நாகம் 74

பதினொருவது அத்தியாயம்.

சன்னமரண சமுசார துக்கம் 76

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மஹா இரௌரவ நரகவியல் 79

தமோ நரகம் 80

நிகுந்தன நரகம் 80

அப்பிரதிட்டை நரகம் 81

அசிபத்திரவன நரகம் 81

தப்சகும்ப நரகம் 82

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

விதேகராசன் கதை யுரைத்தது 83

காலகிங்கரரும் விதேகராஜனும் வருகை 83

காலகிங்கரனை விதேக ராஜன் வினாவுதல் 85

சாலதுதுவன் கூறிய விடை 86

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

பாவங்களுக்குத் தக்க பிறவி 93

நரகத்தினின்றும் வந்தவர்களின் அடையாளங்கள் 95

சுவர்க்கம் புழுந்து வந்தவர்களின் குறி 96

அறக்கடவுளிர்திர னரசனைக்காண்டல் 98

பதினேந்தாவது அத்தியாயம்.

தத்தாத்நிரேயர் அவதாரம் கூறியது 100

கௌசிகன் மனைவியின் கட்டிலைமை 101

கற்பினலம் வெளிப்படுத்தல் 103

அனுசூயைக்கும் கௌசிகன் மனைவிக்கும் சம்வாதம் 104

மாதராடவ ரொழுக்க வியல் 105

பதினொருவது அத்தியாயம்.

சந்திரன் தத்தாத்நிரேயர் தூர்வாசர் அவதரித்தல் 109

தத்தாத்நிரேயரது தவமும் மகிமையும் 110

கார்த்தவீரியார்ச்சனன் வரலாறு 111

கருக்கர்கார்த்தவீரியன் வினாவுரை 112

தேவர் தத்தாத்நிரேயரை யடைதல் 113

அசுரர் இலக்கு வியாரைக் கவர்தல் 115

இலக்குவியின் தானமெட்டு 116

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

கார்த்தவீரியார்க்கு நன்குத் தத்தாத்தரேயர் அனுகூர கித்தது	117
கார்த்தவீரியன் பட்டாபிஷேகம்	119

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

இருதத்துவசனென்னுங் குவலயாசுவன்வரலாறுரைத்தது	122
காலவமுநிவர் மகிமையுள்ள சூதிரையை சத்துருசித்து மஹாராஜனுக்குக் கொடுத்தல்.	125

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

சூலயாசுவம் பிலத்துப் புருந்தவரலாறுரைத்தது	127
அரசமைந்தன் மாதெர்ருத்தியைக்கண்டு மயங்கல்	128
மதாலசையின் வரலாறு குண்டலை கூறல்	129
குவலயாசுவன் தன்வரலாறு கூறல்	130
குண்டலை கூறிய நீதி	131
சத்துருசித்து தன்மகனுக்குரைத்த நீதி	133

இருபதாவது அத்தியாயம்.

தாலகேது மாயை புரிந்தது	135
சத்துருசித்தரசனுக்கும் அவன்மனைவிக்கும் நடந்தசெய்தி	137

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

குவலயாசுவன் தன்மனைதைத் தேற்றிக் கொள்ளுதல்	139
கலைமகள் துதி	142
சிவபெருமானிடத்து வரம் பெறுதல்	144
குவலயாசுவன் நாகலோகத்தை யடைதல்	147
குவலயாசுவன் அசுவதாரைக் கண்டுசன்மானம்பெறுதல்	147

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அசுவதரனுக்கும் குவலயாசுவனுக்கும் சல்லாபப்பிரகாரணம்	149
குவலயாசுவன் மதாலசையைக் காண்டல்	151
மதாலசையை மாமன்மாயி கண்டுகளித்தல்	152
தாயார்குமாரனுக்குத்தத்தவோபதேசஞ் செய்தல்	153

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

மதாலசை குமாரர்களுக்கு நீதி உபதேசித்தல்	155
--	-----

இருபத்து நாலாவது அத்தியாயம்

அலர்க்கேனுக்கு மதாலசை இராஜநீதி தெரிவித்தல்	155
--	-----

அட்டவணை முற்றிற்று.

கணபதிதனை.

மார்க்கண்டேயர் வரலாறு.

பாமசிவத்தி னருள்பெற்று ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு ஓர்கலையால் பூமியில் வியாதமா முனியாக அவதரித்தனர். அவர் பல்வகையில் சிதறுண்டிருந்த வேதங்களைத்திரட்டி நான்குகூறாக வகுத்து அக்கூறுகளுக்கு, இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம் எனப்பெயரிட்டு, பல முனிவர்களுக்குக் கற்பித்துப் பரவச்செய்தனர். அவை சிலர்க்கு ஒதியறிபத் தெளிவுவாராத காரணத்தால், சிவபிரான வருத்தவகணம் ஸ்ரீ நந்திகேவரது அனுக்கிரகம் பெற்ற சனற்குமாரரிடம், சைவம், பிரமாண்டம், வாமனம், மச்சம், கூர்மம், வராகம், கார்த்தம், இலிங்கம், பவுடியம், மார்க்கண்டம், கருடம், வைணவம்' நாரதீயம், பாகவதம், பிரமம், பதமம், ஆக்கினேயம், பிரமகைவர்த்தம் எனப் பெயரிய பதினெண்புராணங்களை யோதி யறிந்து பலர்க்கு முபதேசித்தனர். அவற்றில் இம்மார்க்கண்டேய புராணம் சிவபரமானது. இதை மார்க்கண்டேயமகாவிருடியானவர் குரோஷ்டி என்னும் முனிவாளுக்குப் புகன்றனர். அதை வியாசருடைய சீடராகிய ஜைமினி முனிவருக்கு துரோணருடைய மக்களாகிய நான்குசேனமுனிவர்கள் அறித்துச் சொல்லினர். ஆதலால் இது மார்க்கண்டேய புராணமெனப் பெயர்த்து ஆனால், அம்மார்க்கண்டேயமுனிவர் எவ்வகைப் பெருமைபும், குணமும், தன்மையுமுடையரென்பது அவரது வரலாற்றால் தெரியவரும். அதாவருமாறு.

கொடிகள் நாட்டிய மதிலாற் சூழப்பட்ட கடகம் என்னும் பதியில், அமிர்தத்தைப்போலு மினிய மக்கையரது கூர்மையாகிய வேல்போன்ற கண்களால் யாதொரு மயக்கத்தை யுடையாதவரும் அரிய தவத்தின் மேம்பட்டவரும், பூலோகத்து வேதியருட் சிறந்தோருமாகிய குச்சகனென்னும் முனிவேந் தொருவனுளன். அத்தன்மையோனுக்கு அரியவேதங்கள் பயின்ற நானினனாகிய கவுச்சிகனென்னும் பெயர்வாய்ந்த புத்திரனொருவனுளன். அக்கவுச்சிகன் “அறவாழியந்தணன்றான் சேர்த்தார்க்கல்லாற், பிறவாழி நீந்தவரிது” என்றும், “பிறவிப்பெருங்கடனீந்துவர். நீந்தாரிறைவனடி சேராதார் “என்றுஞ் சிந்தித்துப் பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்கவேண்டிப் பாரும் அபரமுமாய் விளங்கும் முதலாய் சிவபெருமானைத் துதித்து

தவங் செய்தற்காக வோர்குளிர்ந்த நீர்கிறைந்த குளக்கரையைச்
சேர்ந்தார். அவ்விடத்து மந்தைவெளிக் கல்லீப்போன்று அசை
யாது சுவாசபந்தனஞ்செய்து, “காயிலையுதிர்ந்த கனிசருகு புனன்
மண்டிய கழிம்பசி தனக்கடைத்துங்-கார்வரையின் முழையிற் கருங்
கல்போலசையாது கண்மூடி நெடிதிருந்துந், தீயினிடைவையுந்
தோயமதின் மூழ்கியுந் தேகங்களென் பெலும்பாய்த்-தெரியநின்றுஞ்
சென்னிமயிர்கள் கூடாக்குருவி தெற்றவெயிலாடிருந்தும், வாயுவை
யடக்கியு மனத்தினை யடக்கியு மொனத்திலே யிருந்து-மதிமண்டல
த்திலே கனல்செல்ல வழதுண்டு வனமூடிருந்து மறிஞ், ராயு மறை
முடிவான வருணாடினாடிமை யகிலத்தை நாடன் முறையேயா-வண்
டபகிரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகியானந்தமான பாமே” என்
றபடி கின்று, உலகம் பித்தென்று மதிந்து, கெடாதவின்ப வாரிதி
மூழ்கி, “காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர்மல்கி, யோதுவார்தமை நன்
னெறிக் சூப்ப்பது, வேதநான்கினு மெய்ப்பொருளாவது, நாதனா
மச்சிவாயவே” எனச்சிவனையும் அவரது மந்திரத்தினையும், அவ்
ரது பெருமையையும், இயல்பையும் நினைத்துள்ளருகிக் தவடங்கிடந்
தார். அவர் யாதொரு பதுமைகளைப்போன்று வாய்ப்பேசாமையுற்று,
அக்குளக்கரையில் உண்டிதயில் முதலியனநீத்து, அழிவின்றித் தவ
ஞ்செய்கையில் அக்குளக்கரையில் வசிக்கும் எல்லாமிருகங்களும்,
தினவெடுக்குங் காலத்து, அவர் முதுகில் உராய்ந்து கொண்டுபோ
கும். அவைகள் அப்படிப் போகுங்காலத்து மறிபானுகித்தான்
மேற்கொண்ட தவத்தைச் செய்தலைத் திருமாலானவர் அதைநோக்கி,
“முற்றின்பமா மருளின்மூழ்குவது மோகமிது, சிற்றின்பமா மரு
ளிற் சேர்குவது-முற்றிங், கறிந்தானன்னெஞ்சேயகிலாண்ட மெல்
லாஞ், செறிந்தான் செயலேதெளி” என்றபடி, சிவபெருமானது
திருவருளினவென வியந்து, தேவர்கள் புடைசூழ ஆகாயமார்க்கமா
யவரிடம் வந்தனா. அங்குவந்ததிருமால் ஆச்சரியமடைந்து அம்
முனிவரின் அரியதவத்தைப் புகழ்ந்து, சூரியப்பிரகாசமா யிருக்கும்
அவர் திருமேனியை அழகிய தனது திருக்கரத்தால் தடவிக்கொடு
த்து, மலைபோலசைவற்றுள்ள முனிவ, மிருகங்களின் தினனவ நீக்கி
யோயாதலிஞ் லுனது பெயர் மிருகசண்டேயெனன்று வழங்கக்கடவ
தென்று செப்ப, உடனே அம்முனிவர் தவத்தினின்றும் ஈழுந்து
கைகளாற் றொழு தெதிர்வின்றார். அப்படிப் பணித்தெழுந்த அம்
முனிவரைப்பார்த்து, பரிசுத்தமமைந்த இளம்பிறைகுடிய திருமுடி
பையுடைய சிவபெருமானது பூரணமான திருவருள் நின்றபாண்டக்

கடவது, முற்பிறப்பிற் செய்துள்ள பாவங்கள் ஒருங்கே கெட்டழி
யக்கடவது என்று அன்புட ன்னுக்கிரகித்து, கருடவாகனராகிய
திருமால் தேவர்கூட்டத்துடனே சடுதியில் திருவுருக்கரந்து சென்ற
னார். திருமால் அனுக்கிரகித்து மறைந்தபிறகு முனிச்சிரோட்டனா
கிய அம்மிருககண்யேயர், முப்புரங்களைப் புன்னகைத் தீயாலெரித்தொ
ழித்த முக்கணனாகிய சிவபெருமான் றிருவருளால், அதிவிசைவிற
மமது பிதாவாகிய குச்சகமுனிக் கெதிரிற்சென்று அவரது திருவடி
களை முறையேபணிய, அவர் “தம்மிற்றம் மக்களறிவுடைமை மாரிஷ
த்து, மன்னுயிர்க்கெல்லா மினிது” எனவும், மகன்றத்தைக் காற்று
முதவி பிவன்றத்தை, பென்னோற்றான் கொல்லெனுஞ் சொல்” என
வும் வரும் விதிகளின்படித் தன்மகனாரை மிக்க மனக்களிப்புடன்
பார்த்தெழித் திணத்துக்கொண்டனர். மேலக்குச்சகர்தன் தநயனான
மிருககண்யேய முனிவரைப்பார்த்து, அப்பா, நீ செய்ததவத்தில்
உனக்குநேர்ந்த விடயங்களை கூற வேண்டுமென, அதற்கு அவர் களிப்
பினை யடைந்த தமது பிதாருக்குடும்படி உள்ளபடியே கூறியவுடன்,
விசேடித்த களைப்பினையடைந்து, ஐயா! மிருககண்யேய, உன்னுடைய
குலத்தினருள்ளே இத்தகையவரத்தின் பயனை உன்னைப்போன்று.
பெற்றார் யாருமில்லை, நினக்கு அருமையானதொன்றுள்ள தென்பது
கிடையாது. இந்நிலவுலகத்துள்ளவர்களிலும் ஆகாயத்திருப்பவர்க
ளிலும் இன்பந்துய்க்குஞ் சொர்க்கமென்னும் உலகத்திருப்பவர்களி
லும் அல்லது மற்றைய உலகத்திலுள்ள முனிவர்களிலும் உன்னை
பொப்பார் யாரிருக்கின்றார்கள். நீ புரிந்ததவப்பயனைக் கருகிறங்
கொண்டுள்ள கண்டமுடைய எமது பிதாவாகிய சிவனையன்றி மற்றி
யாரறிவார்கள். என்றிவ்வண்ணம் பலவிதமாகப் புகழ்ந்த மாத்திர
த்தில், இம்மிருககண்டமுனிவரது சந்ததியில் பிற்காலத்தில் யாவரு
டைய மனதிலும் குடிக்கொண்டிருக்கத்தக்க ஒர்புத்திரன் யமனைச்
சயித்தவேண்டியகாரணமிருத்தலினாலே, ஆன்மாக்களின்வினைப்பகை
த்தன்மையை நிவாரணிக்கும் சிவபிரான் திருவருளால்மற்றோரெண்
ண் முதித்தலும் பிதாவாகிய குச்சக முனிவர் தமது சிறந்தபுத்திர,
ராகிய மிருககண்யேய முனிவருக்குக் கூறலாயினர். ஐயனே! உனக்
குக் கூறத்தக்க தொன்றுண்டு அதனைக் கேட்பாயாக, யாராயினும்
தள்ளத்தக்க தன்மை யல்லாதனவும் முறைமை யமைந்த வேதியர்
கள் கைக்கொள்ளத்தக்க கடமைபாயுள்ளனவுமாகிய சிறந்த நான்கு
பிரிவுகளாக, புராதனமாகியுள்ள அளத்தற்கரிய வேதமுதலிய நூல்க
ளிற் கூறப்பட்டுள்ளன, அந்நான்கும், நினைத்தற்கரிய பிரமசுரிய

வாச்சிரமத்தி லொழுதுதலும், கிரகஸ்தாச்சிரமத்திலிருத்தலும்; வாணப்பிரஸ்தாச்சிரமத்தை யடைதலும், அதன்பின் பெருந்தவத்திற் றுரிவு சந்நியாச வாச்சிரமத்திற் கூடியிருத்தலு மென்று கூறப்படும்; இந்நான்கனுள் முதன்மைபுடையதாகிய பிரமசரிய வாச்சிரமதருமத் தை இன்றையவரையிற் புரிந்தனை, நீ அந்நான்கிலக்கணங்களும் அநி வாயாகலின், அதைபுனக்குக் கூறவேண்டிய தில்லை. பின்னாற்கூறிய இரண்டும் பிற்பட்டுக் கடைப்பிடிக்கவேண்டியவை, சொல்லவேண்டாத முதலாச்சிரமமும் நீ புரிந்ததனாலே முடிந்தது. மத்தியில் வைத்துக் கூறிய ஓராச்சிரமத்தின் கடமையை இக்காலத்தில் தொடங்குதல் வேண்டும், ஆதலால் பரிசுத்தனே அவ்வாச்சிரமத்தி லொழுக்கத்தை நடாத்திதற்கு மனங்கொள்வாயாக வென்றனர். இவ்வகையாக வக் குச்சகர் மொழிப, மிருககண்யே முனிவர் அதைக்கேட்டு, எனது தந்தையார் இவ்விடத்தில் எனக்கு இனிமையான ஓநுண்மையைக் கூறினாரென்று, தமமுடைய மனத்திற்றோன்றிய புன்முறுவல் செய்து, தீவினைகளற்ற தவத்தராகிய தேவரீரும் புத்திரானாகிய ஒருவனுக்கு இவ்வார்த்தைகூறுதல் முறைமையோ என்றனர். பின்னும் அநி யாமையை புண்டாக்கும் பிறவீக்கடலைக் கடக்கின்ற ஞானத்தைத் தெளிந்தவராகலின், பிரியமுள்ள குமாராகிய சவுச்சிகரென்னும் பெயரிய அம்மிருககண்யே முனிவர், தந்தையாகிய குச்சகருக்கு இதுனைக் கூறுகின்றனர். எந்தையே, “தாரதனமிகு மென்னிற்றையாகு மப் பாசந்தனைத்துக் கொண்டா, லாரதனையறுத்தாலும் கிரகுடையாரநிலாராகை விஞ்சிக், கூரிதயமப்போகத் துழன்றுழக்குங் கொடுந்துயரைக் குறித்தேபோதே, தீராதையாழிநுக்கு விரத்திபுள தாய்ச் சித்தந்தெனியுமன்றே” எனக்கடத்தரிதாய்த் தொன்று தொட்டுவந்த பாசப்பிணிப் பறுக்கவிரும்பிய அடியேன், பின்னரும்மனை மென்னுமீ பாசத்தாற் கட்டுப்படுவேனாயின், “தந்தையாய் தன்னு டன் றோன்றினார் புத்திரர் தாமென்னும், பந்தரீங்காதவர்க்குப்பந்து போக்கில்லெனப் பற்றினாயே, வெந்தரீரூடியாராதியார் சோதியார் தேவதேத, சொந்தையாரார் தொழுதய்யலா மையல்கொண்டஞ்ச னெ ன்ஞ்சே” என்றவிதிப்படி, தனக்கிணைதானையாய சிவபிரானையானெவ் வண்ண மடியேனடைந்துய்வேன், அக்காலத்து அடியேன் துன்பக் கடலில்வீழ்ந்து வருந்துவேனே. வேறுயாதேரர் துணையின்றித்தனை திரண்டுகைகளே பற்றுக்கோடாகத் தவழ்ந்து செல்லுபவன் ஒருவன் அக்கைகளுக்குமேலர் ஊறுபாடு நோந்தாலவனுயிர்திரியரின், அவனை ப்போல நானும் வருந்துவேனே “ஒண்ணுத்தெற்று முவந்தாரையாக்

கூறு, மெண்ணிற்றவத்தான்வரும்” எனவும், “கூற்றங் குதித்தலுங்
கைகூடு நோற்றலி, ஞற்றறலைப்பட்டவர்க்கு” எனவும் தேவர் விதித்
தபடி எல்லா வல்வபத்தைபு மடையும்படி செய்வாநின்ற தவத்தினு
லல்லது “சூம்பியாரந்தலைக் கொண்டவர்க்கல்லல், நிழம்புரி சின்
கடியாலுந்தீபற, மெய்யுணர்வெங்கனுமுந்தீபற” எனப்பொய் நிறை
ந்துள்ள இல்லறத்தை மேற்கொண்டா நம்முடைய வினைகளைப்போ
க்கிக்கொள்வது. அப்படிச்செய்தல், விதேத்த தெனிவான நீரிருக்கவும்
சேறாபிருக்கும் கொஞ்சஞ் சலத்தில் சரீரத்துள்ள அழுக்கைக்
கழுவுந் தொழிலைப்போன்ற தல்லவா “சீறும்வினையது பெண்ணு
ருவாகித் திரண்டுருண்டு கூறுமுலையு மிறைச்சியுமாகிக் கொடுமை
யினார், பீறுமலமு முகிரமுஞ்சாயும் பெருங்குழிவிட், டேறுங்கரை
கண்டிலே னிறைவாகச்சி யேகம்பனே” எனவும், “பெண்ணென்று
ரைக்கிற் பிறப்பேழுமார்தய, மெண்ணென்ற நல்லோர், சொலெண்
னிலையே” எனவும் விதந்தபடி நிலவுலகத்துள்ள அளவிறந்த பெரும்
புரதகங்களைப் பெண்வடிவமாகப் பிரமன் சிருட்டித்தனன், தேவர்
ரதை யறித்திருக்கின்றி. அம்மாதர்களை மனதில் நினைத்தவால்
வினைகின்றபாதகங்கள் எழுபிறப்பினுந் தீருவதோ, “ஆமுனிச்சையே
மேலு மேலும் பிறப்பனிக்கும் வித்தென நெஞ்சே, நீமறித்திடாசை
க்கடல் தவறுமேனினே வெணுந்திமைமாயும், போயிற்றெலா நினைவு
மெப்பொழுதிலப்பொழுது பூரணமாய், சேரமசேகரத்தெந்தை பெ
ற்கழலையுந் தொழில யுமில்லாமே” எனவும், “பெண்ணாகிவந்தொரு
மாயப்பிசாசம் பிடித்திட்டென்னைக், கண்ணால் வெருட்டி நூலியான்
மயக்கிக் கடிதடமாம், புண்ணுக்குழி யிடைத்தன்னி பெண்போதப்
பொருள்பறிக்க, வெண்ணுதனை மறந்தே னிறைவாகச்சி யேகம்ப
னே” எனவும் வருத்தபடி ஆவல்கொண்டு சுழலுகின்ற ஐம்புலன்க
ளென்னும் பூதங்களிழுத்தலால் துக்கித்திருக்கும் அற்பத்தன்மைய
னாகியுயான், மகளிர்களென்னும் பிசாசும் வந்து என்னைப்பிடித்துக்
கொண்டால் என்செய்வேன் ஐயோ! எனக்குத்தானே இதுவரும்.
“அம்மிதுணையாக வாரிழிந்தவாரொக்குங், கொம்மைமுலைபகர்வார்க்
கொண்டாட்ட-மம்மை, மறுமைக்கு நன்றன்று மாகிதியம்போக்கி
வெறுமைக்கு வித்தாய்விடும்” எனமாதர்கள் விருப்பம், ஆண்மக்க
ளுக்குப் பலகாலமும் இம்மையில் துன்பத்தி லுருத்தும், மறுமையில்
பெரியநரகத்தய்க்கும் எக்காலத்திற் சுகம்பாவிக்குமோ. நாயாநா
தன்பூதகள் யிதவும் அசையும்படி, ஊனற்ற எலும்பைக்கடித்தால்
யிக்கமதாரமும் பெறுமோ, அதுபோல, துன்பத்தையறுபவிக்க வே

ண்டியதினினைச் சம்பந்தமுடையவர்கள், இன்பமனுப விப்பவர்களைப் போன்று, மாதர்கள் கண்வலையிற் சிக்கினார்கள். “பைந்தொடியார் ராஜசுரோய்கம்பிரமனிதரையும்புதுமந்தனை, முந்திரவிகதிப்போல மிளிர்விக்குங் கனலிடிய முனைக்கூர்வானும், வெந்த விருப்புப் பொறி புமெனக் கொடியமன வேட்கைமேருவொத்த, சுந்தரஞானியர் தீரர் ஞாயெல்லா மிமைப்பிற்றுரும்பு செய்யும்” என்றபடி, மைதிட்டிய கூரியவேல்போலும் கண்களைப்படைத்த மாதர்மீ துண்டாகும் போராசையானது, ஒருவர் மனதிற பிரவேசிக்குமாயின் மீண்டும் ஒழிபுந் தன்மையுடையதோ. குறைவுபடாமல் அவர் பிராணனை எக் காலத்தும் வதைத்துக்கொண்டே யிருக்கும், ஆதலால், இதைப்பார்க்கினும் விஷமே நல்லது, அது ஓர்தினங்கூட வருத்தாது. “அத்தி மலரு மருங்காக்கை வெண்ணிறமும், கத்துபுனை மீன்பதமும் கண்டாலும்புத்தோ, காணுந்தெரியற் கடவுளருங் காண்பரோ, மாணர் விழியார்மனை,” “நாவாரவேண விதஞ்சொல்லுவாருனை நான்பிரிந்தாற், சரவேனென்றே யிருந்தொக்க உண்பார்கள் கைதான் வறண்டாற், போய்வாருமென்று நடுத்தலைக்கேசுருட்டும் பூவையருக், சீவார் தலைவதியோ விறைவாகச்சி யேகம்பனே” என்றும், “நாடப்பட்ட கமல மன்னவியயமேவு நறுந்தேனே துன்மார்க்க நாரிமார்க்கண், வாடப்பட்ட காயமிந்தக் காயமென்றேவன் கூற்றுமுயிர்ப்பிடிக்க வருமநீதி” என்றும் பெரியோர்கள் கூறியபடி, இந்திலவுலகிற் பிறப்பிறப்பிற் பிறமாதற் முறுபவர்க ளனைவரும், சொல்லுவ தொன்றாகவும் எண்ணம் வேறொன்றாகவும் தொழில் மற்றொன்றாகவும், அறிபாமை நிலைமையையே கடைப்பிடியாகக்கொண்டு பெரும்பாதகங்களைப்புகின்ற மகளிர்களின் கண்வலைக்குள்ளாகி அறிவிழந்தவர்களல்லவோ. அப்படிக்கிருந்தாலும், “பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுளகற் பென்னுற், திண்மை யுண்டாகப் பெறின” என்றதேவர்மொழிப்படி இந்திலவுலகில் அருமையான கற்புநிலைமையைப் படைத்த மாதர்களில்லையோவென்று கேட்போயின், தலைவனாகிய தங்கள் கணவனொழுக்கத்திறவராத தேன்போலும். இனிமை யமைந்தவார்த்தை யுடைய மாதர்சரும சிலருண்டு “அணங்குரோ பெவர்க்குஞ் செய்யு மனங்கன லைப்புண்டாவி, யுணங்கினு நுள்ளஞ் செல்லுமிட னறிந்தோடிச் செல்லா, குணங்குல மொழுக்கங் குன்றல் கொலைபுழி பாவும்பாரா, லீணங்கு மின்னுயிர்க்கு மங்கே யிறுதிவந் துறுவ தெண்ணு” எனவும், “உள்ளினுஞ் சுட்டிடு முணருங் கேள்வியிற், கொள்

ஸ்ரீமதுக் கட்டிடுங் குறுகிமற்றதைத், தள்ளினுஞ் சுட்டிடுங் தன்மை
 யினினும், சள்ளினும் கொடியது காமத்தீயதே “என்றார் பெரியரும்.
 ஆதலால், வீசுகின்ற காற்றிலே ஓர் நெருப்புப் பொறியைமூட்டினால்
 கூட்டமாயிருக்கும் பிரகாசம் மேலேவீசி, நெருப்பு அதிகப்பட்டு,
 பற்றக்கூடாத பண்ணற்றினுஞ் சென்று பற்றிக்கொள்ளும். இவ்வுலகத்
 தில் ஓர் பெண்ணைக் கலக்கின்ற ஆசையும் அதற்கொப்பென்னலாம்.
 ‘மாநர்முயக்கத்தால் “நின்றவாசலன் முகத்தினை கெடுத்தவனோக்கி,
 யின்று சாம்பர் செய்திடுகு வனிந்திரானா, யொன்றுவேட்டு வந்தா
 ய்க் குடன்முழுவதும் யோனி, நன்றுமேவுகவெனப் பெருஞ்சாப
 நாட்டினால்” என்றயடி, சந்திரனுக் கொப்புமை கூறத்தக்க அழ
 கிப முகமும் பசியவனைய லணிந்தகைகளுமுடைய மகளிர்கள்பலரும்
 பக்களில் நெருங்குகிறந்த, தேவல்போலும் கண்களைப்படைத்த கௌ
 தமமுனிவரின் பத்திரியரால் இந்திரனுக்கு எக்காலமு மொழியாத
 துபரோடுபடிய பழியொன்றடைந்தது. மேலும் “ஊருளெழுந்த
 வுநகெழுது சந்திக்கு, நீருட்ருளித்து முயலாகு நீருட், குளிப்பினுங்
 கரையுந் சுடுமேதுன்றேறி, யொளிப்பினுங் காமஞ்சுடும்” என்றவிதி
 யின்படி வளைவாகிய அர்த்தசந்திரனையொத்த நெற்றியையுடைய மக
 ளிர்கள் கூட்டத்திற் கெல்லாம், தானே முதன்மையமைந்த தலைவியா
 யிருக்குப் படித் தன்கைகளாற் சிருட்டிக்கப்பட்ட மான்போலும்
 பார்வையைமுடைய திலோத்தமைக்கு முன்பாக, இணையற்ற தாம
 ரையாதனனாகிய பிரமனே காமுற்று அவள் சென்ற நாற்றிசையி
 ணும் ஒடிப்பார்த்துத் திசைமுகனயின னென்பதை நாமறியாததல்ல
 வே. “ஐந்தேகாட்டுக்கலை முனியு மொளிதிகழும் கடலாடை யடுத்த
 கோவும், மருமலர்வாழ்திசை முகனும் வானவர்களுயகனு ம்பிடன்
 றானும், கரியநிறத் திருமாலும் வாலியும் பராசனும் காமனம்பாற்,
 பெருமை யிழந்தனரென்றற் சிறுமனிதர்க் கெப்படியோ பேசுங்கா
 ளே” என்றவாக்கின்படி, மயக்கம்புரிவதாகிய காமத்தினால் மற்றை
 யமுனிவர்களும் தேவர்களும் அடைந்துள்ள செய்கைகளைத்தும்
 சொல்லினும் அளவுபடாததாகும். அஃதெல்லாம் கிற்க, திருத்தமா
 கிய ஆபரணமணிந்துள்ள மகளிர்கூட்டம் பெறும்படியான இல்லற
 வெழுக்கம்பூணென். ஆனால் அடியேன் மேமபட்டைதவத்தினைச்
 செய்து எனது பிறகியை ஒழிப்பேன். “கொள்ளேன் புரந்தரன்
 மால்பன் வாழ்வு குடிகெடிது, நள்ளேனினதடியாரோ டல்லான்
 கம்புகினு, மெள்ளேன்றிருவருளாலே யிருக்கப்பெறினிறைவா, வுள்
 னேன் பிறதெய்வ முன்னையல்லா தெங்களுத்தமனே” என்றமன்ற

மெழிப்படி, ஆபரணம் பூண்டுள்ள மலைபோலும் திண்ணிய புயற்
களைப் படைத்த இந்திரன் முதலியோருடைய செல்வமும் விரும்பு
பேன்; இவ்வாழ்க்கை பென்னும் கொடிய சிறைச்சாலையிலும் புக்
மாட்டேன், மாட்சிமையின் மேம்பட்ட ஐம்புலன்களால் அழிவதா
கிய அஞ்ஞானத்தை யொழித்து, தவமெனக் கூறுகின்ற பெருஞ்
செல்வத்தை யடைந்து இன்பமடைந்திருப்பே னென்றனர். இவ்வா
றான பலவார்த்தைகளைக் கூறியமாதிரித்தில் அவைகளைக் கேட்டுக்
கொண்டிருந்த குச்சகமுனிவர் இந்நிலவுலகம் மதிக்கும் பொருட்டுச்
சொல்லப்படுகின்ற இவ்வறதருமத்தைக் குற்றமுள்ளதென் றிகழ்கின்
றான். நான்கு வேதங்களின் முடிபையும் அங்கீகரிக்க வில்லை. தபோ
விச்சை கொண்டனென்று துயரடைந்து கூறலாயினர்.

“இல்லற முயன்று கடன்முன்று மினிதீந்தா, லல்லறமேவு
மெதியாகி யமர்கிற்பார், முல்லை நகைமாதர் கடிமுற்றிய தினத்தி,
ஞெல்லை யெதியாகி யுணர்வுற்றிடனுமாமால்” என்ற விதியின்படி ஓ!
புலத்திய முனிவரைப்போலும் மேன்மையையுடையவனே ஒப்பற்ற
மங்கல மமைந்த பொன்னு பாணங்களணிந்துள்ள ஓர் பெண்ணை
விவாகமுடித்து அவனைத் தழுவி நமது குலமுறைமையை முறைப்
படி பாதுகாப்பதற்காகப் புத்திரர்களைப் பெற்ற பின்பல்லவா, நல்ல
சிறப்புடைய தவத்தைச்செய்து யாவராலு மடைதற்கரிய முத்தியின்
பமடைதல் வேண்டும் “தம்பொருளென்பதம் மக்களவர் பொரு
டந்தம் வினையால்வரும்” எனவும் “பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை
யறிவறிந்த, மக்கட்பேறல்லபிற” எனவும், “எழுபிறப்புந் தீயவை
திண்டாபழி பிறங்காப் பண்புடைமக்கட் பெறின்” எனவும் விதியா
கையால் உலகத்துள்ள மக்கட் பரப்பைப்போல உணர்விழந்து மய
ங்குகின்றகாமவின்பத்தை நீ அனுபவிப்பதற்காகவா நான் கூறினே
ன், முன்னிறந்துள்ள நமதுகுலப்பெரியோர்களுடைய துயரத்தையும்
நாகப்பிராபத்தியையும் நீக்கத்தக்க பழைமையைக் குறித்து அன்பு
ள்ள புத்திரர்களைப்பெறுவதற்காகவே, ஐயனே ஓர் பெண்ணைக் கைக்
கொள்ளக்கடவாய். அமுது விளங்குகின்ற சிவந்தவாயையும் சிற்றடி
ளையும் உடைய குழந்தைகளைப் புத்திரரென்று கூறுகின்ற சொல்
லுக்குள்ள பொருணிலைமையை மறந்துவிட்டனபோலும். இத்தன்
மையைக் குறித்து இல்லறவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டிருத்தல்
உத்தமமாபீக்கமாகும். தவத்தின்முறைமையும் அதுவேவாகும். அப்
படினே, நீ இப்பொழுதே மேம்பட்ட தவவொழுக்கம் பூண்டொழுக

நினைத்தல், திரட்சியுடையதாய் அதியுன்னத மமைந்த ஓர் மலையின்
 சிகரமென்னும் குன்றிலேறுவதற் கலாவுள்ளவர்கள் அம்மலைக்குப்
 பொருந்தியுள்ள சராலையடைந்து படிப்படியாகப் போவதேயல்லது
 அவ்வுச்சிக்குப்போக ஒரேதடவையாய்ப் பாயுந்தன்மைக்குச்சமான
 மாகும். விருகங்களினும் அத்தகைய பிறபொருள்களினும் விசேட
 மாக விளையும் பிரயோசனத்தைக் கைக்கொள்ளுதற்கல்லவா அவை
 களை நீக்கமாட்டார்கள். அதுபோலச் சிறப்பமைந்த இல்லறதருமத்
 தினோம் புத்திரனைப் பெறும் பொருட்டு நீயும் ஓர் பெண்ணை விவா
 கம் முடித்த, அதன்பின் அருமையான தவத்தைப் புரிவாயாக. மே
 லும் இந்த இல்லற வொழுக்கத்தை முற்காலத்திலேயே சிந்திக்கா
 மற்போயினை, இன்றையவையில் முதலிற் செய்யவேண்டிய பிரம
 சாரிய வொழுக்கத்தை இயற்றி முடித்தனை, இது முறைமையே, பில
 காலமுஞ் சித்தித்தித்திருக்கும தேவர்கட்கு யாகாதி கிர்த்தியங்க
 ளால் அவிமுதலிய சிறப்புகளியற்றவில்லை. ஆதலால் புத்திரனே, நீ
 இப்போதே தவஞ்செய்யும்படி சிந்திக்கத்தகுமோ. இந்திர்கள்
 புகழுகின்ற பழைய கிர்த்தியையுடைய இல்லறதருமத்தைப் புரி
 கின்றவர்கட்கு, தங்கடங்கள் வருணாச்சிரம ஒழுக்கங்களுக் குரிய
 நகுதியமைந்த முன்றமைகள் வருஷமாயினும், அவ்வழுக்களைப்
 போக்கற்குரிய கழுவாய்க ளா. தவம்புரிவோர்க்கு அத்தகைய
 வழுக்களேரின், மலையுச்சியினின்றும் தவறியதுபோலப் பிழைத்த
 லரிதாகும். சுழித்தலையுடையதாய்ச் சூழ்ந்துள்ள பிறவி யென்னும்
 அலைபிசைப்பட்டுச்சோர்வடைந்து அழிகின்ற துயர்க்கடலைக் கடக்க
 வேண்டியதே யாயினும், கழியவேண்டிய நாளிலல்லது அதிரிரை
 வில் ஹவடையலாகுமோ. முன்னுள்ள உனது பெரியோர்களின்
 முறைமைப்படி அவ்வில்லற தருமத்தை நடத்தக்கடவாய். பார்
 வதியாருடன் சேர்ந்து முற்காலத்தில் அழிதற்கரிய புவனம் முதலிய
 சாரார வுபிரகளை யளித்த சிவபெருமான், தேவர்களும் முனிவர்
 களும் சிவந்த கண்களைப்படைத்ததிருமாலும் பிரமனும் மற்றுள்ள
 அனைவரும், பத்தினிமாருடனே இல்லறதருமத்தில் நடக்குந் தன்
 மையடையுப்படி கற்பித்தன ரல்லவா, என்னை, “தென்பா லுகந்
 தாமிந் தில்லைச்சிறற்பலவன், பெண்பாலுகந்தான் பெரும்பித்தன்
 காணேடி, பெண்பாலுகந்திலனைற் பேதா யிருகிலத்தோர், விண்
 பாஸியோகெய்திலிவர கான் சாழலோ” என்றாகழின். பண்
 டைய முறைமையைத் தெளிந்துள்ள தூய்மையுடையவனே, அச்
 சிவபெருமான் விதித்துள்ள வாழ்வைத் தடுக்கற்க, தவமார்க்கத்தை

யேவிரும்பி எனது வார்த்தையை வெறுக்கற்க, பசைக்கும்படியாக முனியற்க, வேறோர் வார்த்தையும் மறுத்துரையற்க, எங்கோ யிப் பேரேதே துறக்கற்க, வசிட்டமுனிவர் என்பவர் பொன்போன்ற அழகினைபுடைய அருந்ததியென்னும் தேவியைவிட்டுப் பிரியாமல் பக்கத்திலேயே யிருக்கும்படி வைத்துக்கொண்டிருந்தும், விசேஷத்தவ விரதத்தை மேற்கொண்டிருக்கின்றனர், அதுவல்லாமலும் பெருமைமிக்க நிலவுலகத்தில் அவர் பழிப்படைந்த துண்டோ. தளர்வுற்ற ஜனன துக்கத்திற் சம்பந்தமற்ற பரிசுத்தர்கள் ளிருப்பு வெறுப்பற்றால், எக்காலத்தினும் இளமையமைந்த மாதர்களுட னிருப்பினும் பெருந்தவம் புரியினும் அவர்களுடைய வியப்படைந்துள்ள மனத்திலுதித்த மெய்யுணர்வு வேற்றுமையடையுமோ. என்னை, “சூக்கிரத்தேயதீதத்தைப்புரிந்தவர்களுலகிற்சர்வசங்கரிவிர்த்தி வந்த தபோதனர்களிவர்கல், பாக்கியத்தைப் பகர்வதுவென் னிம்மையலேயுயிரின் பற்றுத்துப் பரத்தையடைபாரவுசிவரன்றோ, வாக் குமுடிகவித்தாசாண்டவர்களிவையரோ டனுபவித் திங்கிருந்திடினுமகப்பற்றற்றிருப்பர், நோக்கியது புரியாதோர் புறப்பற்றற்றது னுழைவர் பிறப்பினில் வினைகணுங்கிடாவே” என்றாராகலின், மேன்மை யமைந்த தன்மையால் திருமணம் முடித்த ஓர் பெண்ணைச் சேர்ந்தால், தானமுண்டாகும், அத்தானத்தால் தபோமார்க்கம் வாய்க்கும், அத்தவப்பேற்றால் சொர்க்காதி போகங்களும் கிடைக்கும், நிலவுலகத்தினும் கீர்த்தியுண்டாகும், யாதோர் பழுதுமுண்டாகாது, அருமையான தொன்றுயில்லை. என்னை, “கருமத்தான் ஞானமுண்டாகுமத்தைச் சித்தசுத்தி, தருமத்தாலிகந்த சித்தசுத்தியைத் தரும நல்கு, மருமைத்தார் தருமத்தாலே சாந்தியுண்டாகுமன்ற, பெருமைத் தாஞ்சாந்தியாலே பிறப்பதட்டாங்கயோகம்” என்றாராகலின். “தெய்வந்தொழாஅன்கொழு நற்றொழு தெழுவான், பெய்யெணப்பெய்யுமழை” என்றபடி, யாவராலும் காணுந்தன்மை வாய்ந்த தங்கள் கொழுனர்களைத் தெய்வத்தைப்போல் ளிரும்புகின்ற கற்புள்ள மாதர்களின் உண்மைவாக்கியத்தில், இந்நிலவுலகத்தில் விளங்கும் ஓதயலீகமும் சிறந்த மேகமும் கட்டுப்பட்டிருக்குமென்று சொல்வோமாயின், ஆண்மக்களும் அத்தகைய கற்புள்ள மகளிர்கட்குக் கொப்பல்ல. ஓர் பெண்ணுடன் கலந்து இன்பமடைவதாகிய இல்லறத்து முதலில் நடாத்தாமல், பரிசுத்தமாகச் சிறந்த தபோமார்க்கத்தைத் தொடங்குவாயாகில், மாயையின் மேம்பட்டதாகிய காமமென்னும் விடும்வந்து சேர்ந்தால், அம்மா ! சிருட்டித் தொழி

லைமேற்கொண்ட பிரமணே பரிபாலிக்கிலும் அக்காமத்தை விலக்க முடியுமோ. என்னை, “உண்டலர்க்கன்றியுட் பசியோயுமோ, கண்ட வர்க்கன்றிக் காதலடங்குமோ, தொண்டருக்கெளியா எனென்று தோன்றுவான், வண்டமிழ்க் கிசையாக மதிக்கவே” என்றும், “நாணி யென்பதை நாரியென்றுரைத்திடு நசையால், வேணுவானது வளைந்துபோய்ப் புருந்தது வென்றாற், காணலாவதோ ருருவமெய்நாரி யைக்கண்டால், பூணுவார் மயல்காணைய ரென்பதும் புதிதோ” என்றும் பெரியருரைத்தா ராகலின். “துறந்தார்க்குற் துவ்வாதவர்க்கு, மிறந்தார்க்கு மில்வாழ்வானென்பான்றுணை” என்றும், “தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கறானென்றாங், கைம்புலத்தாளும்பறளை என்று முணர்த்தியபடி, துறவாச்சிரமத்தைபுடையோர்கட்கு வேண்டியதாயுள்ள நிகரற்றதாய் அனுபவிக்கத்தக்க பொருள்களைக் கொடுத்தி, இறந்தவர்களாகிய தென்புலத்தார்கள் விரும்புகின்ற சிறந்த கடன்களைச் செய்து, பலவித தருமங்களையும் புரிந்து விருநீதுபசரித் தலாகிய முறைமையைத் தவிர மானிடராய்ப் பிறந்த தன்மையா துண்டாகும் பெரும்பயன் யாது. மேன்மையான வல்லபமுடைய ஆண்மக்களும் மிருதுவான தன்மையைப்படைத்த மாதர்களும், மனம்பொருந்தி நன்மையும் தீமையும் புரிவது ஊழ்வினை செலுத்தியபடியே யல்லது வேறில்லையாகும். அதெப்படியெனில், பவிர் செய்வோர் சிறந்த வயலில் விதைத்ததின் பிரயோசனத்தை யல்லது வேறொன்றைப் பெறலாகுமோ. என்னை, “உள்ளதொழிய வொரு வர்க்கொருவர் சுகந், கொள்ளக் கிடையா சுவலயத்தில்-வெள்ளக், கடலோடி மீண்டுகரையேறினாலென், னுடலோடி வாழுமுயிர்க்கு” என்றாராகலின். நல்ல தவமாகிய இல்லறதருமத்தை நடரத்திய பிறகு, உறவினர்கள் நீங்கும்படி துறக்கின்ற துறவே துறவாகும், அவ்வில்லறதருமத்தை நீ இயற்றுவையாயின் உணக்குக்குற்றம் வராது. நம்மாண்ப்படி அத்தகைய இல்லறதருமத்தை மறுத்துக்கடக்காதே என்றுரைத்தனர். என்னை, “பாறணத்தும் பொய்யெனவே பட்டணத்துப் பிள்ளையைப்போ, ளாருத்தறக்கை யரிதரிது-நேரோ, மனத்தறவுமப்படியே மாணுவிவற்றி, லுனக்கிசைந்தலாறென்றே யோர்.” என்றாராகலின்.

அவ்வாறான பலவற்றைச் சிறந்தகுச்சகமுனிவர் கூறியவளவில், அவற்றையுணர்ந்து, இவர்கொல்வது புராதனமாயுள்ள வேதமுதலிய கூறிய நிச்சயப் பொருளுள்ளார், சர்ப்பாபாணமணிந்த சிவபிரான்

கட்டளைபுமென்று கூறினார். இனிநாம் சொல்வதென்ன வென்று நினைந்து வருந்தி நின்றனர். தங்கள் தங்கட்குரிய அன்புள்ள இரு முதுகூர்வர்கள் அழிவற்ற செல்வங்களைவிட்டுக் கடலில் வீழ்வாயாக வென்று கட்டளையிடினும், அன்புடனே அவ்வாறு செய்வதே புத்திரர்களுடைய கடமையாகும், இது நூதனமல்லவே, ஆதலால் இவர் சொல்லும் வார்த்தையைத் தடுக்கமாட்டேன். நானும் சம்மதிப்பேன். என்னை, “தந்தைசொன்மிக்க மந்திரமில்லை, தாய்சொன்மிக்க வாசகமில்லை” என்றாராகலின். பிதாவாக்கியத்தைப் பேணுகவர்களும்தான் மாதாவாக்கியத்தை மறுத்தவர்களும் ஆசாரியர் ஆக்கினையைக் கடந்தவர்களும், யாவரும் வந்திக்கின்ற வேதமார்க்கத்தை மாறுபடுத்தினவர்களும், அவிபாத சிவந்த அக்கினிமயமான நாகத்திலே வீழ்வார்கள். ஆதலால் பிதாவார்த்தையைத் தள்ளாதல் நீதியல்ல வென்று கிச்சயித்து, குற்றமற்ற குணத்தின் மேம்பட்டகுச்சகமுனி வருடைய அழகிய பொன்போலும் திருவடிகளிற்பணிந்து, சின்ன கொள்ள வேண்டாம், தேவரீர்கட்டளைப்படி பொழுதுவேன், ஆயின் அடியேன் தேவரீருக்குக் கூறவேண்டிய தொன்றிருக்கின்றதென்று கூறலாயினர். தன்வார்த்தையைக் கேளாதமனைவியுடன் கூடிவாழ்தலினும் கொடிதாசிய நாகத்தில் விழுவதே சிறந்தது. அப்படிப்பட்ட மனைவியரோடு கூடியிருப்பி யிருக்கும் கணவர்கட்கு வேறோர் யமனுண்டோ நோபுமுண்டோ. என்னை, “பத்தாவுக்கேற்ற பதவிரதை புண்டானு, லெத்தாலுங் கூடியிருக்கலாஞ்சற்றேனு, மேலறுமாறாக விருப்பனையாமாயிற், கூறாமற்சந்யாசங்கொள்,” “கொடியது கேட்கி னெடியவெவ்வேலோய், கொடிதுகொடிது வறுமைகொடிது, அதனினுங் கொடிதினாமையில் வறுமை, அதனினுங் கொடிது ஆற்றொணுந் கொடுநோய், அதனினுங் கொடிதன்பிலாப் பெண்டிர், அதனினுங்கொடி, தின்புறவவர் கையிலுண்பது தானே” என்றாராகலின். அடியேன் வார்த்தையிற் சற்றும் குறைபாடின்றிப் பொருந்தியுள்ள இலக்கணங்களமைந்த பெண்ணிருப்பா ளாயின், அப்பெண்ணையான் அக்கினியின் முன்னே மணஞ்செய்வேனென்று யிருக்கண்பேமுனிவர் கூறியவார்த்தையைக் கேட்டுக் குச்சகமுனிவர் மனங்களித்துக் கூறுகின்றனர். எனது வாக்கியத்தைத் தடுக்காமல் மனத்திற்பதியக் கொண்டனை யாகலின், நானும் வாழ்வுற்றேன் எனதுறவினரும் ஈடேறினர், தவஞ்செய்துன்னைப் பெற்ற மாதாவும் வாழ்வுற்றனர், தவவிரதங்களும் நிலைத்தன, மேம்பட்ட கிருபையும் அவவாதே யேரங்கின, தேவலோகங்களுந் தழைத்தன, நீலவுலகம்

எனும் வித்தித்தன, இந்தானென்னும் பெயருடன் வாழ்ந்திருக்கும் தேவர்கள் தலைவனும் ஈட்டறினன். உனக்குவேண்டிய விருப்பத்தைக் கூறுவாயாக, மைந்தனே! நீ கூறிய இலக்கணங்களைத் தன் அமைச்சருற்றம் சற்றேனுமில்லாத நிகரற்ற ஓர்பெண்ணை இதனில் வலகத்தில் தேடி உன்னிடத்திற் சேர்ப்பேன், அவ்வாறு செய்யாமற் போவேனாயின் குறைந்ததேய்து போகின்றதேய்பிறைச்சந்திரனொளிபோல, என்னுதவம் அழியக்கடவது என்றுரைத்தனர். இத்தன் மையுட்குக் குச்சகமுனிவர் சபதவாத்தை கூறியவளவில், ஆதிதூதத்திற் புவஞ்செய்கையால் திருமால்தரித்த உண்மைப் பெயரைப் பூண்டினான் அப்புதல்வர், அப்பிதாவின் அழகிய திருவடிகளைச் சிரத்திற் கணியாகத்தரித்து, ஒரே பேரூனபுத்திரனாகிய அடியேன் ஈட்டெனக் கரணமாக இச்சபதங்குறினிர், தவத்தின் முதன்மைபெற்ற முனிவர் தேவரீராகவின், உமக்கருமையாயிருக்கும் ஓர் பொருள் திரிலோகங்களினுமுண்டோ. அவ்வாறாயினும் அடியேன் சொல்வேண்டியவைகளைவிருக்கின்றன. அவையாவன,

ஒரேகேரத்திரத்திலுதித்தவளையும், தேகத்தில் சொடிய வியாதியைபுள்ளவளையும், பழிமொழியினையுடைய குடுமபத்திற் பிறந்தவளையும், விரும்பத்தக்க பெருமையைபில்லாதபெண்பிள்ளையையும், பாம்பின்பெயரினையும், பறவைகளின் பெயரினையும், மலையினது பெயரினையும்; நட்சத்திரங்களின் பெயரினையும் வாய்ந்த பெண்களையும் விவாகஞ்செய்யலாகாது. அமிர்தத்தைப்போன்ற தண்ணிய சொல்லினை யுடையவளாய், அழகினில் இலட்சுமியைப் போன்றவளாய், அநேகம் பிள்ளைகளுக்கு இனியவளாகி நறுமணம் கழிப்பெற்ற தேகத்தையுடைய பெண்ணை விவாகஞ்செய்தலே கடமையாம். தனக்கொத்த குலத்தன்றி மேம்பட்டகுலத்திலும், கீழ்ப்பட்டகுலத்திலும், வழிமுறையில்லாது மிகத்தாழ்ந்த குலத்திலும் பிறந்தபெண் அழகுள்ளவளென்று கருதி விவாகம் முடிக்கில் அம்மகன் நாகத்தையுடையன்.

பரிசுத்தம் பொருத்திய சிவந்த பாதங்களையும், அப்பாதங்களில், குடை, சக்கரம் முதலிய மெய்மையாகிய ரோகைகள் விளங்கியிருத்தல் மேன்மையுடைது. உயர்ந்த நடுவிரலுள்ள ரோகைகள் மேனோக்கி வளர்ந்திருக்கு மாகில், இலக்கணங்கள் முழுதும் நிறையப் பெற்ற இலட்சுமினதருள்வந்து பொருந்தும், பாம்புப்போலும், பிதேயுசனமற்ற ரோகைகள்பொருத்திருந்தால் தரித்திரமுள்ளவர்க

ளாவார்கள். வேலைகளுக் குபயோகமுள்ள பாதங்களின் பெரு விரல்கள் இரண்டும் திரண்டு பெருத்திருக்குமாயின் இலட்சியத்தே வி வந்து பொருந்துவன். அவ்வகையான விரல் விலகி யிருந்தாலும், அளவுக்கு அதிகமாக நீண்டிருந்தாலும் செல்வம் நீங்கிவிடும். பர்த விரல்கள் ஒன்றின்மே லொன்றேறிப் பொருந்துமாறு இனிமை யாகிய கணவன் இறப்பன். அவைகள் அகன்றிருந்தால் செல்வம் நீங்கும். பொருத்தி யிருக்கப்பட்ட கடைவிரலானது நிலத்திற்குத் தா காதிருந்தால் விவரகம்பொருந்தும். நரம்புகள் உயர்த்திருந்தால் ஊர் கள்தோறும் திரிவன். வளர்த்திருந்தால் பிச்சை புகுவன். கோல் போன்று உயர்த்திருந்தால் சிறப்பில்லையாம். பூமியில் நடக்கும்காலை யில் தூசு எழும்பும்படியாக நடந்தால் மூன்று குலமும் மரித்துவிடும். மேலும் மேலும் வரவாப்பெருத்து வரால் மீன்போன்று பொருத்தி யிருக்கப்பட்ட மயிர்த்திரளானது வெளிபிற், நேரன்றத கணக்கா லுடையாளினால் அசாற்காண மாதாவன். வயிறுனது மேன்மைப் பி ருக்குமாகில் செல்வக்கையுடைய மக்களைப்பெறுவன். அவ்வயி ருனது பர்த்திருந்தால் சிறைச்சாலை யைய யடைவன். மிகவும் தொங் கினால் தான்போய்ப் பொருந்தும்படியான கணவனைக் கொன்றிடு வன். பெண்களுக் கிருக்கும்படியான மயிரினொழிந்தகானது மேன் மையானதாகிப் பிரகாசிக்கின்ற நீலநிறமான வோர் கொம்பைப் போன்றிடி னம்மாத இலச்சுமியின்மிக்க சிறப்பினை யுடையளாவன். அவ்வகையான மயிரொழுங்கு வளைந்திருந்தால் விதவையாவன். சிவ ந்திருந்தால் பொருமைபுடையளாவன். அது நடுநடுவில் சிதைந்து போ யிருந்தால் அழகுபொருந்திய செல்வம் நீங்கிவிடும். செப்பம் பொருந்திய கழுத்தின் அடிப்புறத்தில் எலும்பானது மேலெழும் பாகு அமைந்திருந்தால் செர்காமரை மலரில் வாழும் மகாலட்சுமி யைப்போல வாழ்வன். பரிசுத்தம்பொருந்திய யாதொரு அழகுமில் லாமல் மேலெழும்பித் தாழ்ந்து கொஞ்சமுயர்த்திருந்தால் அக்கத் தில் அமிழ்த்திருப்பன். மெய்மையைக் கொடுக்கும் இரண்டுதோள் கீளும் குறுகுதலும் நீண்டிருந்தலுமின்றி மூங்கிலைப்போன்று திர ண்டு விரும்பத்தகும் அழகானது பொருந்தியிருக்குமாகில் சிறப்பு டையதாம்.

கைவிரல்கள் உள்ளங்கையானது வரிசையால் இடைவெளி யில் லாமல் பொருந்துதல்கண்மையானதாம். புறங்கையிற்பொருந்தியிருக் கப்பட்ட எலும்புகளும் நரம்புகளும் வெளியிலெழாது மிகவும் தகை

கன் மூடிமயிரானது இராதிருந்து அளவிலடங்கா அழகினைப்பெற்ற
 பிரகாசித்தால் எப்பொழுதும் நிலைமையைப் பெற்ற செல்வத்தை
 யடைந்து மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்திருப்பன். யாதொரு மங்கைக்கு
 கையினிடத்தோகைகள் பலபடவிரகுக்குமாகில் அவள் கைம்பெண்
 னாவன். யாதொருரோகையு மில்லாமற்போனால் செல்வம்தங்கி யிரு
 க்குமாட்டாது. செவந்த நரம்புகள் உயர்த்திருந்தால் பிச்சையேற்
 றுண்பன். மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போன்ற ரோகையமைந்திடில் அணர்
 அரகனுக் குரியளாவன். ஆன்மக்களையே பெறுவன். சக்கரத்தைப்
 போலவும், குடையைப்போலவும், ஆமையைப்போலவும் ரோகை
 கன் பொருந்துமாகில் எவ்வகைப்பட்ட பாக்கியமும் நிறையப்பெறு
 வன். ரோகைகள் சிவந்த கயல்மீனைப்போன்றிருக்குமாகில் நிலைபெ
 ற்ற கற்புடையவளாவன். பொருந்தியிருக்கப்பட்ட வலம்புரிச் சங்
 கைப் போன்றிருக்குமாயின் மின்னலைப் பிரகாசிக்கும் வேலாயுதத்
 தைக் கையிலெந்தியவெற்றியுள்ள அரசனுக்குரியளாவன். ரோகை
 களானவை, யானையைப்போலவும், குதிரையைப்போலவும், வெள்
 றிய இடபத்தைப்போலவும், தோட்டியைப்போலவும், வச்சிராயுத
 தைப்போலவும், கொடுமையுள்ள அம்பைப்போலவும், கையினிற்
 பொருந்தியிருக்கப்பட்ட சக்கிராயுதத்தைப் போலவும் காணப்படு
 மாயின் அம்மங்கையானவள் அரசர்க்குரியவளாவள். கதாயுதத்தைப்
 போலவும், குலத்தைப்போலவும், வேலாயுதத்தைப் போலவும்,
 கொலைத்தொழிலைச் செய்யும்படியான வாளைப்போலவும், சிறப்பினை
 யடைந்து காணப்பட்டால், ஒருவர்க்கு வந்தடையும்படியான செல்
 வத்தினது குவியல்கள் யாவும் குறைவற வந்துசேர்ந்திடும். அம்மங்
 கையானவள், தனது நல்ல உறவினர் யாசகர் முதலிய யாவர்களுக்
 குமும் மிகவும் பிரியத்துடன் நாள்தோறும் அவாவர்கள் வேண்டுவன
 இவ்வளவிற்கெடுத்து உதவியைச்செய்து நல்லபுகழினை யடைவன்.
 ரோகைகள் கிஷத்தினைக்கச்சும் பாம்பு, ஒட்டகம், தவளை, வெடிப்
 பினையுடைய கழுதை, கழுகு, நரி, பூனை, செந்நாய், கொடுமையை
 யுடையவன். இவையனைவனாகப்போன்றிருந்தால்வெறுப்பினையுடை
 யுதன்புத்தையடைவன். நகங்கள் நீட்சியையடைந்து, சிவப்பு கிற
 த்தினை யுடையதாகில் நன்மையை யுடையதாம். கிரும்பப்படும் நன்
 மையான பிரகாசமில்லாது பொன்னிறமுடையதாய், பன்னத்தினை
 யுடையதாய், வெண்மை கிறம்வாய்ந்தாலும் பொருந்தி யிருக்கப்
 படியுதன்புத்தினை யடைவன். புள்ளிகளை யுடையதாய் யிருக்க வ
 ளாது. பிரகாசித்தின்ற முகஞ், இழிப்பு, ஆகியவற்றின் நடுகிலுள்ள

எனும்பானது தசையால் மூடப்பட்டு மயிர்களில்லாமல் பொருந்தி யிருக்கப்பட்ட அழகினைப்பெற்றால் நன்மையாம். கூனினைப்பொரு ந்தி வலிமைபெற்ற மயிரிணையடைந்து எனும்புகளோடு பல நம்பு கள் மேலெழுந்தும், தாழ்ந்தும், உயர்ந்திருக்குமானால் தீமையை யே யுண்டாக்கும். பெருமையாக அவ்விடத்தில் பரவி யிருக்கப் பட்ட நம்புகள் நடுவில் மேலெழும்பாது உயர்ந்த தசைகள் பொரு ந்தியிருக்குமாகில் நல்ல ஐசுவரியமுண்டாகும்.

மெல்லியகழுத்தானது நான்குநுழுவள்ளதாகி, பரிசுத்தமமை ந்த அழகோடு பாக்குமாத்சைப்போன்று திரட்சியை யடைந்து ழுன்று *ரேகைகளைப் பெற்றிருக்குமாகில் மிகவும் பெருமையை யுடையதாம். நாடிதளரணவை அழகோடு பொலிவினை யடைந்து நிலைத்திருக்கப்பட்ட இரண்டங்குல வளவைக்குத் திரண் டிருக்கு மீகில் நன்மையான இலட்சணமுடையதாம். நெருங்கியிருக்கும்படி நீட்சியை யடைந்து இரண்டுபிளவுக ளுள்ளதாய்ப் பெருமையினை யடைந்து மயிர்களானவை பொருந்தி யிருக்குமாகில் தீமையை யுடையதாம். கபோலத்தினது தன்மையைச் சொல்லுமிடத்து தசைகள் நிரம்பி அவ்விடத்தில் கண்ணாடியைப்போல பிர காசம் பொருந்தினால் இனிமையா யிராது. மேலே மிகவும் பள்ளமாய் மயிரோடு கூட வன்மையாய்ப் பார்த்திருந்தால் தீமை யையுடையதாம். கிரணங்கள் நிரம்பிய பிரகாசத்தை வீசி வட் டவடிவினதாய்ப்பூரணசந்திரனைப்போல அழகானதுபொருந்தும்படி தோன்றி முற்றிய சுகந்தம் வீசந் தாமரைபோற் சிறப்பிணையடைந்த ஒளிபொருந்திய முகமிருக்குமாகில் அது நன்மையை யுடையதாம். கீழுதடானது உருண்டு பவளநிறம்வாய்ந்து நடுவினில் ஓர் இரேகை பிரகாசிக்கும்படி பொருந்தியிருந்தால், அதிகபுத்தி துட்பத்தோடு உலகத்தைக் காத்தளிக்கு மாசர்க்குதுமனைவியாய் சந்தோஷத்தைப் பொருந்தியிருப்பள். சிறுத்தும் மிகவும் பருத்தும் கீழாகத்தொங்க லடைந்து இரண்டுதென்று சொல்லும்படிக்குத் தோன்றி ஒன்றே இரேகையைப் பொருந்தியிருக்குமாகில் செல்வமானது நீங்கி துன் பத்தையுடையது. அவைகருமையை யடைந்து அதிகமாகப் பருத் திருந்தால் கைமமையை யடைவள். மேலுதட்டின் நடு சிறிதுயர்ந்து அழகு பொருந்தி யிருந்தால் நன்மையாம். உலர்ந்தலையடைந்து நீட் சியான மயிர்கள் இருக்குமாகில் மிகுந்த துக்கத்தையடைந்து அத னால் வருத்தப்பட்டு இறப்பள். பிரகாசிக்கின்ற கிரணங்களை மிகவும்

பாப்பி வெண்மையை வீசி வெள்ளிய முத்துக்கூட்டங்களை வரிசை
 ப்பட வைத்தாலென்னப் பொருந்திய முப்பத்திரண்டென்னும் கண்
 க்கின்படி வாயினிடமாகப் பற்கள் சேர்த்திருந்தால் மிகவும் நன்மை
 யதாம். அப்படிக்கின்றி பார்து உயர்ச்சியையடைந்து நீண்டு பொ
 ன்னைப்போல் பசுமையினை யுடையதாகி சுற்றிலும் சரிந்து முத்தி
 னது சிப்பியைப்போன்று இருந்தால் மிகுந்த துயரத்தை யடைந்து
 அத்துயரத்தால் சோர்வினையடைவள். சிவந்து குளிர்ந்த சந்திரனைப்
 போன்ற பற்களானவை உயர்த்திருந்தால் பெற்றதாயினது உயிர்
 போகும். அதற்கு மாறுபட்டிருந்தால் கணவனாவன் இறந்துபடும்.
 அப்படி கணவனிறவானாயின் அம்மங்கையானவள் பல புருடர்க
 ளோடு கலந்திடுவள். நானினது அடியில சிவந்து பிரகாசம் பொரு
 ந்தி மேன்மையா யிருந்தால் இன்பமானவைகளை அதுபவிக்காள்.
 பொருந்திய பாம்பினது நாக்கைப்போன்று நுனியானது பிளந்திரு
 ந்தால் வெவ்வித துன்பத்தை அடைபும். நிலைபெற்ற நாக்கானது
 வெளுத்திருந்தால் ஜலத்தி லிறந்திடுவள். கறுத்திருந்தால் மிகவுஞ்
 சிறிப்பாய்வள். நெருங்கி மிகவும் பெருத்திருந்தால் வறுமையை
 யடைவள். நீண்டு உயர்த்திருந்தால் நன்மையான பரிசுத்தம் பொரு
 ந்திய யாவற்றையும் விரும்பிச்சாப்பிடுவள். விலகி யிருந்தால் துன்
 பத்தை செய்யும். பொருந்தியிருக்கப்பட்ட உண்ணாக்கானது தன
 திடமாய்ப் பொருந்திய சிவப்பினையடைந்து வெண்ணையைப்போல
 உண்மையில் மெல்லியதாய்ப் பிரகாசிக்குமாகில் மிகவும் நன்மை
 யாம். சொல்லப்பட்ட இக்குணங்களல்லாமல் உண்ணாக்கானது மிக
 வும் நெருங்கி நீட்சியை யடைந்து வளர்ந்து பொன்னிற முள்ளதா
 னால் ஒப்பற்ற வேற்றாரிடத்திலெல்லாம் போயலைந்து வறுமையை
 யடைவள். வன்மையை யுடையதா யிருக்குமாகில் உள்ளமானது
 பயத்தினையடையும் திருடர்களது மனைவியாவள். வெளுத்திருந்தால்
 அணியும்படியான ஆபரணங்கள் நீங்கிவிடும். பிரகாசிக்கும்படியா
 னகருமையை யடைந்தால் திருத்தமான கணவனைவிட்டுப் பிரிந்து
 மனவாட்டமுற்றுச் சோர்வினையடைவள். மூக்கானது குமிழும்பூப்
 போல மிருதுவாய் சற்று உயற்சியினையடைந்து வாசனை வீசும்படி
 யான எள்ளுப்பூப்போல நீட்சியை யடைந்து தாழ்ந்து வரவா மே
 லேபோகும்படியாய்க் குற்றமற்ற நாகிததுவாரங்க ளிரண்டும் சிறு
 த்து இரண்டுபக்கங்களும் நேராகவும் சமமாகவு மிருந்தால் எல்லா
 தேசங்களையும் காத்தலைச்செய்து எல்லா வுயிர்களும் கைதொழுத்
 தேத்திடும் செல்வத்தைப்பொருத்தி பெருமைபெற்று வாழ்வாள்.

அம்மூக்கிற்பொருந்திய துனியானது வளைதலையடைந்துநடுவில் பள்ளமாயும் கருமையாயும் சிறப்பில்லாமல் தேய்ந்து துனிக்கருகிற பருத்திருந்தால் கைம்பெண்ணுவன், மூக்கின் துனி மடிப்பினையடைந்திருந்தால் தோழிப்பெண்ணுவன். பொருந்திய உருவமானது தேய்ந்து மிகவும் குறுகியிருந்தால் கலகஞ்செய்பவளாவன். கண்ணமாத விளங்கி ஒளிபொருந்தியபல்லானது பொருந்தி குறைவுபடாது கண்ணானது இடுக்கமடையாது பல்லானது முத்துப்போன் றிருந்தால் நன்மையாம். மேற்சொல்லிய வண்ணமல்லாது வேறுமாதிரியாக உண்டாயிருந்தால் வெவ்வித துக்கத்தையடைவன். ஒருமாதானவன் தம்முங்காலத்து நிதானித்து மெதுவாக விருமுறை மும் முறை அம்மல் வியாதிக்கறிகுறியாம். வேறுவகையிற் சுகமுள்ள தேகமாகாது. நிலைபெற்ற கண்ணிலுள்ள மணியானது கறுத்து அம்மணியிருக்கும் இடம் நீங்கலான மற்றையவிடம் வெளுத்து செவ்வரியானது முழுதும் பாவி, கடைக்கண்ணானது சிவப்படைந்து பசியகுவளைப்பூப்போன்று பிரகாசித்தல் மேன்மையதாம். வேற்படையைப்போலுள்ள கண்ணானது உயர்த்திருக்குமாகில் ஆயுள் குறையும். வட்டவடிவினதானால் பலபுருடர்களைச் சேர்ந்திடுவன், மதத்தைப்பொழியாகின்ற யானையினது கண்ணைப்போன்று சிறுத்திருந்தால் அம்மங்கையை நீக்குதல் நன்மையதாம். மேன்மை யாகிய புறவின் நிறத்தை யுடையதாயிருந்தால் அழகு நிறைந்த நிறத்தையடையும். நன்மை குணங்களொன்றும் பொருந்தாது மிகவும் சிவந்திருந்தால் தன்னுடனிருக்கும் கணவனுடைய உயிர்போகும். மூழுக்கத்தையுடையதாயிருந்தால் தளர்ச்சியை யடைந்து மிகவும் சோர்வையடைவன். பொருந்தி யிருக்கப்பட்ட கண்ணானது பசுவின் கண்ணைப்போன் றிருந்தால் அதிக இச்சையை யுடையளர் யிருப்பன். ஆட்டினது கண்ணைப்போன் றிருந்தாலும், வேறுமாதிரியா யிருந்தாலும் அழகு குன்றிவிடும். இடது பக்கமாகப் பார்வை சாய்ந்திருக்குமாகில் துயரத்தையும், தேகத்தில் அசதியையும் அடைவன். வலதுபக்கம் பார்வைநோக்கி யிருந்தால் மலையாவன். கண்ணினது நிறமானது தேனைப்போன்றிருக்கின் செவ்வம்பொருந்தி புகழ்வெளிப்பட வாழ்ந்திருப்பன். பிரகாசம்பொருந்திய இமையின் மயிர்பருத்து மிகவும் நெகிழ்ச்சியடையாது, அழகுபொருந்தினதாகி கறுத்திருக்குமாகில் மிகுந்த செல்வத்தை யடைந்து பெருமையை யடைவன். பொன்னிறமுள்ளதாய் விட்டயிடையே பொருந்திய வெளியிருக்குமாகில் ஆகாது. அழகு

நிறைந்த முகத்தில் வில்லினைப்போன்று மிகவும் மெல்லியதாய் கருமையை யடைந்து, அதிகமான பிரகாசத்தைக்கொண்டு புருவங்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து இருக்குமாகில் அழகானதாகும். பரிசுத்தம் பொருந்திய புருவத்தினது மயிர்பருமையை யடைந்து நீட்சியுள்ளதாய் அகன்று பொன்னிறமுள்ளதாகி இருக்கப்பட்டது ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்குமானால் கொடியதன்பத்தை யடைவள். காதினிடமாக இனிமையான சுழியிருந்தால் நல்ல மக்களைப் பெறுவள். கெடுதலில்லாமல் மேலெழுந்து அழகு பொருந்திய நரம்புகளும் மயிரும் உயர்த்திருந்தாலும் வளைந்திட்டாலும் துக்கத்தினுடன் தரித்திரத்தை யடைவள். அழகிய நெற்றியானது மூன்று விரலகலமுள்ளதாகி மயிரும் நரம்புமின்றி யாதொரு ஊனமுமின்றி நிலைபெற்ற கிரணங்களை வீசாநின்ற வெண்ணிறம் பொருந்திய பிறைச் சந்திரனைப்போன்றிருந்தால், சகலவளப்பங்களும் அதிகமாக நிரம்புப் பெற்று வாழ்வள். விரும்பப்படும் சோத்திரைவேளிக் அனமந்திருந்தால் அரசர்களுக்கு உரியவளாய் வாழ்த்திருப்பள். நரம்புகளும், மயிர்களும் நிறைந்திருந்தால் பலபுருடர்களைச் சேர்த்திடுவள். சிறப்பு நிரம்பப்பெற்ற சீமந்த ரேகையானது நெற்றியினிடமாகப் பொருந்தியிருந்தால் பலவகைய சிறப்புக்க ளெல்லாம் வந்தடையும். அழகுள்ள தலையானது அழகில் அதிகப்பட்டு இனிமையாகவும் வட்டமாகவு மிருந்தால் நன்மையான இன்பங்கள் பொருந்தும். மிகவும் பெருத்திருந்தால் கைம்பெண்ணுவள். நீண்டிருந்தால் பலபுருடர்களைச்சேர்ந்து சோர்வனை யடைவள். அழகில் லாமல் அகன்று பரவியிருந்தால் எல்லோரும் இகழும்படியான வறுமையை யடைவள். கருமணலின் தன்மையையடைந்து மிகவும் வளர்ச்சியைப் பொருந்தி முனையில் குழைத்து பார்க்கும்போது அழகு நிரம்பி நிறைந்த இருளைப்போலும் கறுத்து வாசனையை யுடைப்பதாகி வண்டைப்போல முறை முறையாய் பொருந்தி குறுகுதலும் நீட்டலுமின்றி வளர்ந்துவரும் முனையில் பிளப்பில்லாமல், பொருந்திய மேன்மையாகி, நன்மையான பிரகாசம் நிறந்து எண்ணெய் பூசியிருந்தால் அத்தலைமயிர் இனிமையான தென்று மேலோர் சொல்வார்கள். அப்படிக்கல்லாமல் முனையில் பிளந்து வெளியாக நடுவில் தோன்றி அந்த வியல்போடு கருண்டு குழைத லில்லாமல் அழகில்லாடில் மிகவும் நீண்டு செந்நிறமுடையதாயும், பொன்போன்ற நிறத்தையுடையதாயிருந்தால் மிகவும் கொடுமையான துன்பத்தில் அமிழ்ந்து கிடக்கும். செப்பமாகிய நெற்றியினிடத் துள்ள

புருவத்தின் நடுவில் செம்மையான மறுவுண்டா யிருந்தால் இந்த ஜகத்தைக் காப்பாற்றுவவளாகும். பொருந்தியிருக்கப்பட்ட இடது பக்கத்தில் தழும்புடன் வன்மையான புள்ளியுண்டாகும் படிக்கான மறுவுண்டா யிருக்குமாகில் தரித்திரமானது நீங்கிவிடும். மார்பின் வலத்தில் தழும்பும் மறுவும் நன்மையாகப் பொருந்துமாகில் பலகும்பங்களைக் காப்பாற்றும்படிக்கான மைத்தனைப் பெறுவன், மேலும், பதுமையைப்போல அசையும் இடையினையுடைய நான்கு பெண்களையும் அழகுபொருந்திய வயிற்றினிடமாகப் பெறுவன். நிலைபெற்ற மூக்கினுதியினிடை மறுவிரைக்குமாகில் உலகங்களை ஆளும்படிக்கான அரசர்களது மனைவியாய் நன்மையானது பெருகுமபடியான இவ்வாழ்க்கையைப் பொருந்துவன். நாம் மூன் எடுத்துச் சொன்னமறுவானது கறுப்பாயிருக்குமானால் தன் பத்தையடைந்து கைம்பெண்ணைச் சேர்வினையடைவன். அப்படிக்கில்லாவிட்டால் நல்ல கணவனை யிழந்து உலகத்தில் எல்லோருடனும் விரும்பத்தான் சேர்வன். இன்னும், இடது பக்கத்திலுள்ள கைதனிலும், கழுத்திலும் அழகிய காதினிடத்திலும், மகிழ்ச்சியையுடைய கபோலத்திலும் மறுவுண்டா யிருந்தால் அழகுபொருந்திய குமாளைப்பெற்று சந்தோஷத்துடன் வாழ்வன். குற்றமற்ற பாத முதற்கொண்டு உயர்த்திருக்கும்படியான தொப்புள்வரையிலும் கொசுக்கைப்போலச் சொல்லப்பட்ட வடுக்களானவை பொருந்தி யிருந்தால் தரித்திரத்தையடைந்து பிரதிதினமும் துயரத்தினால் அமிழ்ந்திருப்பன். தலையிலுள்ள மத்தகத்தில் மூன்று தலைகளை யுடைய குலப்படையைப்போலும் இரேகையானது இருக்குமாகில் மதர்த்த வேல்போலும் வடித்தெடுத்த கண்களையும், புதிய அமுதத்தைப் போன்ற மொழியினையுடைய பணிப்பெண்கள் ஆபிரம்போர் பணிவிடை செய்யும்படிக்கு பூமியின் வாழ்த்திருப்பன். மலர்போன்ற கையினிடத்திலும், தொப்புளிலும், மார்பினிடத்திலும், வலது சுழித் தொழும் சுழிகளிருந்தால் மிகவும் நன்மையதாம். பொருந்தியிருக்கப்பட்ட முதுகினிடமாகவும் இடையினிடமாகவும் வலதுபக்கமாக வலஞ்சுழியானது பொருந்தியிருந்தால் மிகுந்த கிறப்புடன் வாழ்ந்திருப்பன். பின்பக்கத்தில் இரண்டு வலஞ்சுழியானது பொருந்தியிருந்தால் ஆபுளானது விருத்தியாகும். செல்வமானது வளரும். அழகுபொருந்திய நல்ல தொடைமுதற்கொண்டு வயிறுவரையில் ஓர் சுழிபொருந்தி யிருக்குமாகில் அம்மங்கையின்கண்ணனும், குழந்தைபுடன்இறப்பன். அந்தத்தொடை முதல்வயிறுவுக்கும் முள்ளே எடு

தஞ்சைச் சொல்லப்பட்ட இழிந்த சுழியானது பொருந்தி யிருக்குமாகில் சொண்ட கணவனானவன் இறப்பன். அவ்விடத்தில் இவ்விரண்டு சுழியிருக்குமாகில் பழியையுடைய மொழியை எல்லோரும் சொல்லும்படிக்கு தன்குலவொழுக்கத்தி னின்றும் தவறிக் கண்ணியானவனும் தன்கற்பினை யிழந்து பலபுருடர்களை யணைந்திவன். சொல்லும்படிக்கான கண்ணினிடமாக சுழியானது இருக்குமாகில் கைம் பெண்ணாவள். அப்படிக்கில்லாவிடில், கற்பினையிழப்பள். மூக்கினிடமாக மறுக்களிருக்குமானால் கற்பினை யுடையளாவள். காதின் மீது அழகுபொருந்திய தலைமயிரினிடமாக வுள்ள வச்சியினிடத்தில் வலஞ்சுழியானது பொருந்தியிருந்தால் தன்கணவனானவன் இறப்பன். ஒப்பற்ற உச்சியினிடமாக ஒருசுழியேனும், இரண்டு சுழியேனும் பொருந்தியிருந்தால் அம்மங்கையின் அழகானது நீங்கிவிடும். நெற்றியினிடத்தில் வலஞ்சுழிபொருந்தி யிருக்குமாகில் அம்மங்கையை நீக்கிவிடதல் நன்மையாம். பிடரியில் சுழியானது வலமாகவும் இடமாகவும் மருளியிருந்தால் அம்மங்கையை மணந்த கணவனானவன் அப்படி மணந்ததினமுதல் ஒருவருடத்திற்குள் இறந்து விடுவன். ஒருமங்கையானவள் பெரியோராரற் சொல்லி யிருக்கப்பட்ட பலவகைப்பட்ட இலக்கணங்கள் முழுதும் நிரம்பியிருந்தாலும், பரிசுத்தம் பொருந்தியவளா யிருந்தாலும், அம் மங்கையானவள் நித்திரைசெய்யும்போது பற்களை களித்தால் அவளை மணப்பது கூடாதென்று பெரியர் சொல்வார்கள். பொருந்தி யிருக்கப்பட்ட மெல்லிய அரையினில் சுழியிருக்குமாகில் அம்மங்கை விவாகமாகாத கண்ணியா யிருந்தாலும் கற்பழிந்தவளாகும். பெருமைபொருந்திய நூல்கள் எடுத்துச்சொல்லும் இலக்கணங்கள் எல்லாம் நிரம்பியிருந்தாலும் கிலைத்திருக்கவேண்டிய நற்குணங்கள் பொருந்தி யிருக்கவேண்டும். அதுவுமன்றி என் ஐயனே அடியில் வருவன்வற்றையுந் தனையசெய்து கவனிப்பிராக. பெருமை நிரம்பிய தனது கணவனானவன் புசித்த பின்பு தான் புசித்தல்வேண்டும். அக்கணவன் நித்திரைசெய்தபின் தான் நித்திரைசெய்தல் வேண்டும். அவன் தயிலே மூலதன் மூந்தா நெழுதல்வேண்டும். தனது அருமையான கேள்வனானவன் அருகிலிருக்கும்பொழுது தான் பலவகைப்பட்ட ஆபரணங்களை அணிந்துகொள்ளவேண்டும். அவன் தூய்த்தே சென்றபின் அவ்வாபரணங்களை கழற்றிவைக்கவேண்டும். இவைகொல்லாம் கற்பினையே அணிகலனாகப் பூண்ட மங்கையர்களது செய்கையாம். நிரம்பப்பெற்ற அன்பினை யுடைய கணவனானவன் கோபித்தாலும், தனது

பஞ்செய்தாலும், அவனுக்கு மாறுபட்டு எதிராக நின்று கற்புடைய மங்கையர்கள் பேசார்கள்: இன்பத்தைப் பொருந்தினவர்களாகவே விருப்பார்கள். தாம்வசிக்கும் வீட்டைவிட்டு வெளியில் போகார். அப்படி வீட்டினை விட்டுப்போகும்வர்களைப்பாரார். மேலான பதவியைப்பெற்ற கற்பரசியாகிய அருந்ததி தேவியைப்போன்ற பெருமையினை புடையவர்ளாக கற்புடைப்பெண்டர்கள் இருப்பார்கள். திருவிழாக்களைப் போய்ப்பார்த்தல், பெரியோர்களை வணங்கல், நேர்ன் புழுதலியவைகளைக் கிரமமாகச் செய்தல், குளிர்ச்சிபொருந்திய தெய்வரதிகள், குளங்கள் முதலியவற்றில் புண்ணியத்திற்காக முழுக்குதல், முதலிய காரியங்களைத் தங்கடங்கள் கணவனுடைய உத்தரவின் படி அருந்ததி தேவியின்மேம்பட்ட கற்பிணையுடையமாதர்கள் செய்வார்கள். தங்ருடைய ஆபரணங்களைத் தமக்குமாற்றாளாகிய மாது ன்வுக் கணவனுவன் கொடுத்தால் மிசவும் சந்தோஷித்திருப்பார்கள். மிகுந்த கற்பிணையுடைய உத்தமமாதர்கள் வயது முத்தவர்கள் இல்லாத வீட்டினிடத்தில் வாசஞ்செய்யார்கள். தமது கணவனது ஆயுள்குறைந்துபோமென்று அவனுடைய பெயரை எடுத்துத் தாம் சொல்லமாட்டார்கள். அக்கணவனுவன் உண்ட மிகுதிப்பத் தேவர்கள் உண்ணும் அபிர்தமென்று நினைத்துச் சந்தோஷத்துடன் உண்பார்கள். கிரமமாக அக்கணவன் ஓரிடத் திருந்தபிறகு போய் வேறோரிடத்திலிருப்பர். இரவிலாவது அல்லது பகற்காலத்தி லாவது அன்புடையவராகிய தன்கணவர் எதையாவது கேட்டால் அந் தவஸ்து இல்லையென்று சொல்லார்கள். எக்காலத்தும் வீண்வார்தனைகளைப் பேசமாட்டார்கள். எப்போதாவது பேச வேண்டியவந்து பேசினால் மெய்ம்மொழியல்லது பொய்பேசார்கள். சிச்சை புருவோர்களுக்கும், யாவற்றையும் முற்றத்திறந்த சந்நியாசிகளுக்கும், தெய்வங்களுக்கும் தமதுகுடும்பத்தில் இறந்து பட்டோர்களாகிய மூதாதைகளுக்கும், தாங்களிடம் பணிகளைச் செய்யும் பணியாட்க ளுக்கும், தம்பிலலத்தினோருக்கி விருந்தாக வருவோர்களுக்கும் தங் கடங்கள் கணவனுடைய உத்தரவின்படி கொடுப்பார்கள். சத்திக் கின்ற வீரசுண்டாமணியணிந்த தங்கணவன் யாதேனு மொன்றைக் கேட்குமுன்னர் அக்குறிப்பிணையறிந்து அதைக்கொடுப்பார். தமக் குறித்தான கணவனைப் பழிப்பாகப் பேசுவோரிடம் யாதொரு காரி யத்தை முன்னிட்டும் போகார்கள். இல்லறத்திற்குவேண்டியவை களான வஸ்துக்களையெல்லாம் பிரியத்துடனும், பரிவினுடம் சேகரிப்பார்கள். அப்படி யருமைபுகச் சேகரித்த பண்டங்களை வீண்

செஷவு செய்யார்கள். தமது அருமையான கணவனுக்கு அவர் ஆயுள் விருத்தியாகும் வண்ணம், பரிசுத்தமான மஞ்சட்பூச்சைத் தம அதேகத்தில் அணிந்து கொள்வார்கள். தமது கணவன் அழகில் ஸாதவனானாலும், தீராதோயுள்ளேனானாலும் அவனை அவமதிக்காது அவனுட னன்புடன் கலர் தின்புறுவர். பிறவொருவரோடு பேசும் பேரது தங்கள் கைகளை நீட்டி நீட்டிப்பேசார்கள. தமது குரவர் யாதாமொன்றைக் கொடுக்கும்போது அவ்வஸ்துக்களை ஒருகையல் ஏற்காது இரண்டுகையாலும் வாங்கிக்கொள்வார்கள். தெருவினின் றுகிலும், சபையினிடத்தி னின்றுகிலும் செய்யவேண்டிய வைகளைச் செய்ப்பார்கள். இவையெல்லாம் பெருமைபொருந்திய அறிவினால் மிகுந்தவராகிய கற்புள்ளமாதர்களது குணங்களாம். தமக்கு முன் னிறந்து பட்டார்கள் து தேகத்தை உயிரோடிருப்பவர்களது தேகத் திற்கு ஒப்புச் சொல்லார்கள். தமது தேகத்தினிட மமர்ந்திருக்கும் தூசுகளை துடைத்துத் தள்ளிக்கொண்டு போகமாட்டார்கள். மேலி ட்டிச்சென்று மற்றொருவரைக் கோபித்துப் பேசிடார்கள். இவை கள் தருமத்தின் வழியின்ற கற்புடைமடவர்களது நன்மையான குணங்களாம். தாம் உடுத்திக்கொண்டிருக்கும் ஆடையைக் கீழிட்டு வெற்றுத்தவையின்மீது படுத்து உறங்கிடார்கள். தாம் படுத்திருக் கும் கட்டிலின்மீதேறி தம்பாதங்கள் பொருந்தும்படி கற்கமாட்டார் கள். தாம்முடித்த மலர்களை மோந்து வாசனை பரீட்சை செய்யார் கள். தம்மால் முகாபபட்ட புஷ்பங்களை தமது கருதலில் முடித்துக் கொள்ள மாட்டார்கள் அடுத்தடுத்து தினந்தோறும் வாசனையோடு கூடிய பூச்சாந்துகளை அணைந்து கொள்ளமாட்டார்கள். அருந்ததிக் கொப்பான கற்புள்ளமாதர்கள், அரிது சேர்த்து வைத்த திரவியத் தை இழக்கில் அதனால் மனத்தில் வாட்டத்தை வைவார்கள். தமது கைக்கெட்டாத வைகளை எந்த நாளிலும் விரும்பிடார்கள். வளம் பத்தை யுடைய பெருளானது தமது கைக்கெட்டாமையால் மனதி னிடமாக வருத்தத்தை யடையார்கள். உள்ளமானது மகிழ்ச்சியை யுடையுத்தருந்த கருமங்களெல்லாவற்றையும் வேதங்களை பேசுதித் தெளிந்த அந்தணர்களது சொல்லின்படி செய்வார்கள். தெளிந்த அந்தணர் குழப்பப்பட்ட உலகத்தில் தீமன்மையானது சிறப்பாகப் பொருந்தியிருக்கப்பட்ட கற்புள்ள மாதர்கள்தாம் தமது கண்களி னுற் கண்டவைகளைப் பிறரிடம் வெளியிடார்கள். காதினற் றும் கேட்ட விஷயங்களைக் கணவிலும் பிறருக்குச் சொல்லமாட்டார்கள். தாம் பசித்த உணவினைப்பழித்தல் செய்யார். தாம் பிறருக்குச் செ

ய்தீ உபகாரத்தையும், தருமத்தையும், நேரன்டையும் மனதினிட
மாகக்கொண்டு சந்தோஷியார்கள். தம் கணவனன்றி மற்றையவா
ரும் சொல்லும் மந்திரங்களை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். கற்
புள்ளமாதர்கள் தங்கள் கணவர்களை நீர் உண்டவுணவிற்குக் கறிக
ளெண்ணவென்று வினவார்கள். அதன்றி மற்றவாரையும் உண்ட
வுணவும் அதற்கான கறிவகைகளு மெண்ணவென்றார்கள். தம்மினு மு
ய்யந்தவர்கள் வருவார்களானால் அவர்களை எதிர்சென்றுபோய் நின்று
அழைக்கமாட்டார்கள். எவரையும் அவாவர்களுக் கிட்டுள்ள பெய
ரைவைத்து அழைக்கமாட்டார்கள். மேன்மையோடு கூடிய வறுதி
யான கற்புள்ள மாதர்கள் பெருமை நிரூபித்த கணவர்களது தேக நிழ
லைத் தாம்மிதித்துக்கொண்டு நிற்கமாட்டார்கள். அவர்கள் பக்கவி
ஹிரயத்துக்கொண்டு போகார். அப்படிக்கு நடுவிலிருக்க நேந்தால்
அக்கணவனை பிரதக்ஷிணஞ்செய்து வணங்கிச் சொல்வார்கள். தகுதி
யான நல்லவார்த்தைகளைப்பேசி கணவன் பேசும்போது அதைத்
தடுத்த நடுவில் பேசார்கள். அக்கணவனது எதிர் நின்று உடத்துப்
பேசார்கள். குற்றமற்ற கற்பினையடைய மாதர்கள், தாம் அதிக அழ
கினைப்பெற்ற மாதர்களென்று அறிவிலாது சொல்லோருடன் ஒரு
நாளும் பழகமாட்டார்கள். தங்கடங்கள் தேகத்தை அடிக்கடிக்கு
உற்றுப்பார்க்க மாட்டார்கள். ஒருவரையும் பழிப்பான வார்த்தை
களைச்சொல்லமாட்டார்கள். விரும்பப்படுகின்ற தங்கள் கணவனை
விட்டு வேறுபுருடர்களைப் பார்க்கமாட்டார்கள். தங்கள் தலைமயி
ரைக் கையினால் அடிக்கடிக்குக் கோதமாட்டார்கள். கற்புள்ளமாதர்
கள் தாமொருவரே யுண்ணவேண்டுமென்று அடுப்பில் உலையை வை
க்கமாட்டார்கள். பிறருக்கு ஒருகையினால் யாருக்கும் உண்ணும்
படிக்கு நீரினைக்கொடுக்கமாட்டார்கள். பிரகாசம்பொருந்திய விளை
க்கினை அணிக்கமாட்டார்கள். தங்கள் வாயினால் அடுப்பிலிருக்கப்
பட்ட நெருப்பை யூதார்கள். ஒருயிரைக்கொலைசெய்து அந்த மாமி
சத்தை உண்ணமாட்டார்கள். நீட்சியையடைந்துள்ள தங்கள் தலை
மயிரினை குலைத்துபோகும்படி விசமாட்டார்கள். தமது ஆடையை
பலபேர் நடுவிலிருந்து உதறமாட்டார்கள். கற்புள்ள மாதர்கள்
வேறொருவர் தமது இல்லத்தை விளக்குங்காலத்திற் நடுவிலே போக
மாட்டார்கள். தமதிரண்டு கைகளாலும் தண்ணீரையள்ளி யுண்ண
மாட்டார்கள். இரண்டு கைகளாலே தம்முடைய தேகத்தைத்
தொட்டுச் சொறியமாட்டார்கள். மாலைக்காலத்திலும், காலவேளை

களிலும் படுத்திருக்கமாட்டார்கள். கற்புடைய மாதர்களது இயல்பாவது தமது கணவன் இறந்தால் தாமும் உடனே இறத்தல், அவன் வாழ்ந்தால் தாமும் உயிர்வாழ்ந்திருத்தல், அவன் துன்பத்தையடையுங்காலத்தில் தாமும் அத்துன்பத்தை அனுபவித்தல், தம்முடைய கணவன் காலலம்பும நீரைக் கங்கையெனவும், கணவனைத் தெய்வமாகவும் எண்ணுவார்களாம். அழகினைபும் மடப்பத்தையுமுடைய மாதர்கள் தாங்கள் பூப்பிளையடைந்த மூன்று தினங்களிலும் தங்களுடைய முகத்தினைத் தங்கள் கணவனுக்குக் காட்டார்கள். மேலும் அக்காலத்தில் உரத்துப்பேசார்கள். நான்காம் தினம் ரல்ல நீரினிடத்து முழுகிவந்து தங்கள் கணவனுடைய முகத்தைப் பார்ப்பார்கள். அந்த தினத்தில் கணவனில்லாவிட்டால் அவனை மனதினிடமாகத் தியானித்து சூரியனைப் பார்ப்பார்கள். குற்றமற்ற கற்பினால் மிகுந்த அழகிளையடைந்துள்ள மாதர்கள், தங்களுடைய கணவன் தங்களை யழைத்தகாலத்தில் அதி சீக்கிரமாக அவனுக்கெதிரில் வருவார்கள். தாய் தந்தையரைக் காட்டிலும், தாங்களரிந் பெற்றெடுத்த குழந்தைகளைப் பார்க்கிலும் குற்றமற்ற கணவன்மீது நிரம்பிய அன்பிளையுடையவர்களாவார்கள். கற்பில் மேம்பட்ட உடுக்கையைப்போன்ற இடுப்பிளையுடைய மாதர்கள், உயற்சியையுடைய உலக்கையின்மீதும் உரலின்மீதும், அம்மியின்மீதும், முறத்திலும், வாசலிலுள்ள படியின்மீதும் பெருமை பொருந்திய இலக்குமி நீக்கிவிடுவனென்று உட்காரமாட்டார்கள். பெருமையுடன் சூரியனானவன் உதிக்கும்படியான பகற்காலத்தில் படுக்கையின்மீது படுத்து உறங்கமாட்டார்கள், இன்பத்தைச் செய்யும்படியான கணவனுடைய உத்தரவில்லாமல் விரதங்களையும் தெய்வபூசையையும் விருப்பமாகச் செய்தால் அம்மாதர்கள் நாகத்தில் அழுந்துவார்கள். தமது கணவன்மீது பழியைச்சுமத்துபவர்களும், சொல்வோர்களும், அக்கணவனுடன் எதிர்த்துக் கோபித்துச் சொல்வோர்களும், கொடுமையிக்கரியாயும் நாயாயும் மறுபிறப்பு பிறப்பார்கள். பொருந்திய தமது கணவன் சிறிக்கோபித்தால் அவன்முன்பாக வந்து அவனை வைதவர்கள் மிகுந்தவலிமையை யுடைய புலியாகப்பிறப்பர். சக்களத்தியைக் கண்டால் அவளருகிற்சென்று கோபிப்பவர்கள் கோட்டானாகப் பிறப்பர். தமது கணவன் பசித்திருக்கும்போது உண்பவர்கள் பன்றியாய்ப்பிறப்பர். அறியில்லாமல் அயல்புருடைய அழகினைக்

கண்டு சந்தோஷிப்பவர்கள் மறுபிறப்படைந்தார்கள் எனால் பேயாய்
 ப்பிறந்து அவ்வார்கள். தமது கணவனை நிந்தித்து தாய்விட்டிற்
 போயிருப்பவர்களை யமனுடைய தூதர்கள் கோபத்தோடு கட்டிப்
 பிடித்து மிகவும் எரிசின்ற நாகத்தினிடைச் சேர்ப்பார்கள். தமக்கு
 உரிமையானகணவன் இறந்தால் அவனுடனே நெருப்பில் விழுந்து
 சாகமனஞ் செய்தற்கு வழிநடக்கும்மாதா வைக்கும் ஒவ்வோர்டி.
 க்கும் ஒரு அசுவமேதயாகஞ்செய்த பலன்கிடைக்கும். அம்மாத்
 தர்கள் யமனுடைய தூதர்களுடைய கையைப்பறித்து அவ்விடத்தில்
 போய்ச்சேர்ந்த குற்றமற்ற தங்கள் கணவனுடன் புண்ணிய பூமியா
 கிய சுவர்க்கம் புகுவார்கள். தங்களுடைய கணவனுனவன் மகா
 பாகியானாலும் அக்கணவனுடன் சிகைகள் நிறைந்தநெருப்பில் வீழ்
 ந்தவன் கற்புடையவளே பென்றால் அப்படி வருபவளை யமன்காணு
 வாளுனால் மனதினிடத்தில் அச்சத்தையடைந்து தனது தூதர்கள்
 தீண்டிப் புடை சூழ்ந்துவர அவளையும் அவள் கணவனையும்விட்டுப்
 போய்க்கிடுவான். தன்னுடைய கணவனோடு சென்று ஏரியில் மூழ்
 கும்படியான கற்புடைய மாதர்களது தேகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு
 மயிருக்கு ஆபிரகோடி காலவளவுக்கு தனது கணவனுடனே தானு
 மபொருந்திய விசேடப்பிரகாசம் வீசும்படியான சுவர்க்கத்தில்
 இனிமையாக வாழ்வன். மேன்மைபொருந்திய கற்பில் மிகுந்த மாத
 ரைக் கண்டால் சூரியனும், வெண்மையான சந்திரனும், பரிசுத்தம்
 பொருந்திய அக்கினியும் தங்கடங்கள் பிரகாசம் குன்றிப் போவா
 ர்கள். அவ்வகைப்பட்ட மாதனுடைய தாய் தந்தையரும் அவளை
 மணம்பூரிந்த கணவனும் மற்றும் இருபத்தோரு தலைமுறையிலுள்ள
 சுற்றத்தார்களும் அழிவில்லாத சுவர்க்கம் பெறுவார்கள். பரிசுத்தம்
 பொருந்திய கற்புள்ளமாதர்களது பிரகாசம் பொருந்திய அடிச்சுவ
 டின் படிந்த எல்லாவிடங்களும் மேன்மை நிறைந்த புண்ணியத் தலங்
 களினும் மேம்பட்டதாகும். பூலோகத்தில் சிரம்பி விடுக்கப்பட்ட
 புண்ணியநதிகள் யாவும் தங்கடங்கள் பாவங்கள் நீங்கும்பொருட்டுக்
 கற்புடைய மாதர்கள் தத்தமிடம்வந்து முழுகும்படிப்பிரார்த்திக்கும்.
 பெருமையிசூந்த கற்பில்லாத மாதர்களைப்பெற்றதாய் தந்தையர்கள்
 அவர்கள் குடியிலுள்ளோர்கள் கணவன் மாயினி லுள்ளோர்கள்
 ஆகிய இவர்களெல்லாம் தன்பத்தையடைந்து ஏக்கமுறும்படி வங்
 தூதர்கள் நெருப்பினைக் கக்கும் நாகத்தினிடத்தில் திஷந்தோறும்
 வீழ்த்துவார்கள். மிகுந்த செல்வம் சிரம்பிய மரடங்களும் கோபுர

ங்களுக்கும் நிறைந்த விடாயினும் கற்புடைய மாதர்களில்லாத வீட்டா
னது பேய்கள் கிரம்பப்பெற்ற காட்டிற்குச் சமரண மாகுமென்று
பெரியோர்களை சொல்வார்கள். வெள்ளிய சந்திரனும், சிவந்த கிர
ணங்களுடைய அக்கினியும், வாயுவும் செப்பமாகிய கற்புடைய
மாதர்களது தேகத்தைத் தொட்டால் தங்கடங்கள் மனதில் பயத்தி
னையடைவார்கள். கணவன் இறக்கத்தாம் மேலணிர்த்திருக்கும் ஆபர
ணங்களை யிழந்தமாதர்களை உயிரானது நீங்கிய தேகத்தைப் போல்
வே நினைத்துயாவரும் திண்டமாட்டார்கள். தெருவில்போகும் வழியி
ல்வர்களைக் கண்டால் போகும் காரியத்திற்குத் தடையுண்டாயிற்
றென்று தத்தமிடத்திற்குத் திரும்பிவிடுவார்கள். அம்மாதர்களது
ஜர்சொல்லும் கொடுமையான விஷமென்று சொல்வார்கள். கற்
புடைய கைம்பெண்கள் தமக்குப்பொருந்தி யிருக்கப்பட்ட ஒழுக்
கத்தைவிட்டு நீங்கில் தங்கடங்கள் அருமையான சுறந்தாரோடு நா
கத்தில் தள்ளப்படுவார்கள். அவ்வகைய கைம்பெண்கள் தமதுமயிர்த்
தலையை மொட்டையடிக்கா விட்டால் யமனுடைய தூதர்கள் அக்
கைம்பெண்களுடைய கணவர்களது தோள்களில் கயிற்றைப் போட்
டிழுப்பார்கள். மிகுந்த தயவினையுடைய கணவனிற்க்கில் அக்கைம்
பெண்கள் பசுவில் ஒருபோதுணும், வெற்றிலைப் பாக்கையும், படுக்
கும் பாயையும் நீக்கிவிட்டு, வீட்டினிடத்தில் மண்ணின்மேல் நித்தி
ரைசெய்து, கடினமான விரதங்களைச் செய்து, பாமசிவத்தினுடைய
மகத்துவம் பொருந்திய சிவபூசையைச் செய்து அச்சிவபிரானது தா
மரைபோன்ற பாதங்களை வணங்கவேண்டும். இவ்வகையான வித
வைகள் பற்பல விரதங்களைச்செய்தால் சிவபிரானது அருளைப்பெற்
து நல்லகதியினை யடைவார்கள். பிதாவற்றவர்களும், தாயற்றவர்க
ளும், தம்முடைய தம்பையன்மா ரில்லாதவர்களும், தங்கையரில்லாத
வர்களும் காவலாயுள்ள ஆண்மக்களுடன் பிறவாதவர்களும், அத்த
கைய ஆண்மக்களிற்க்கப்பெற்றவர்களும், பெருஞ்சுற்ற மில்லாதவர்
களும், யாவரும் வியக்கத்தக்க செல்வமற்றவர்களும், உயர்குடிப்
பிறவாதவர்களும், நோயுள்ள மாதாபிதாக்களிடத்திற் பிறந்தவர்க
ளும், தீயொழுக்கமுள்ள மதங்களிற் பிறந்தவர்களும், கேகயானிக
ளும், ஊமைகளும், முடவர்களும், செவிடர்களும் அயலார் விட்டிற்
குப் பேசுகின்றவர்களும், தாசிகளைப்போற் பார்ப்பவர்களும், பல
காலமும் யௌவனமுடைய ஆடவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு மிக

வும் ஆவதுள்ளவர்களாய் வாயிற்படியில் நிற்பவர்களும், அழகு
மேம்படும்படி அலங்கரித்துக் கொள்பவர்களும், மீதுண்கிரும்பு
வேர்களும், நெடுந்துயில்கொள்ளும் சபாவமுள்ளவர்களும், தம்மி
னும் மேம்பட்ட வயதுடையவர்களும் ஆகலாம். ஓற்றாமைப்பட்டு
டகோத்திரத்தினும் மரபினுமுள்ளவர்களும் நெட்டையா கிருப்ப
வர்களும் குட்டையாகிருப்பவர்களும் தூளித்தசரீர முடையவர்க
ளும், சுட்டித்த சரீரமுடையவர்களும் யாதொரு பிரயோசனமும்ந்
தருகிறதற்குக்கூண்ட சரீரமுடையவர்களும், பொன்போன்று அழகு
மிக்க சரீரமுடையவர்களும், பெருமைதாங்கிய தேமல் படர்ந்துள்ள
சரீரமுடையவர்களும், வெளுத்த சரீரமுடையவர்களும், உதிரத்தை
ப்போன்ற நிறத்தில் மேம்பட்டவர்களும், வெட்க மற்றவர்களும்
ஆடிகள் கலையில் அதிவிருப்பமுள்ளவர்களும், சதாசிரிப்பவர்க
ளும், அதிக பலவீனர்களும், கிசேடவலையில் மேம்பட்டவர்களும்,
மாதாபிதாய்க்களின் ஆக்கினையைக் கடந்தவர்களும், மிக்க கோபமுள்
ளவர்களும், கிசேடபகைமையுள்ளவர்களும், போர்புரிபுர தன்மை
யில் முயற்சிப்பவர்களும், கூத்து முதலியவற்றைப் பார்க்கக் கிருப்ப
முள்ளவர்களும், மன்மதனால் வருந்துவோர்களும், சிவபெருமானிட
த்தில் அன்பில்லாதவர்களும், பெருந்தன்மையை வாய்ந்தமுனிவக்
களை நிர்த்திப்பவரும், சிவர்களிடத்தில் அன்பென்பவை யில்லாதவர்
களும், தங்கள் குலாசாரத்திலொழுந்தவர்களும், குற்றமுள்ள குண
முடையவர்களும், கற்பற்றவர்களும், மனமென்னும் காவலில்லாத
வர்களும், ஆசாரியரை மனிதனென்று நினைத்தவர்களும், தெய்வ
முர்த்திகளைக்கல்லென்றுரைத்தவர்களும், பத்துக்குமேற்பட்டவய
துள்ளவர்களும், பூப்பு நிகழும் பருவமடைந்தவர்களும் கணவன்
குணத்திற்கேற்ற குணமில்லாதவர்களும், அச்சமற்ற மனமுடையவர்
களும், இடியேற்றைப்போன்ற குரலுடன் வசனிப்போர்களும், மதா
பிதாய்க்கள் மனமுடித்துக் கொடுப்பதற்கு முன்பே ஒருவரிடத்திற்
காதல் வைத்து அவரை யணியும்படி மனம்வைத்தவர்களும், செருந்
குற்றவர்களும், மடம் பரீர்ப்பு என்னும் குணங்களில்லாதவர்களும்,
நெயிக்குருடர்களாய் யுள்ளவர்களும் பிறந்தபின்பு பரீர்ப்பு பிறந்த
வர்களும், பூப்பட்ட கண்களுடையவர்களும், பட்டம் பட்டர் துள்ள
பார்வைகையுடையவர்களும், குறிப்பாக மெதுவாய் கிரும்பிப்பார்
க்கும் குருடர்களும், கருடப் பார்வை யுடையவர்களும், நிறப்பிற

பூதந்தன்னை உடையவர்களும், கூணநேரத்திற் கோர்தால் சமுன்று
கொண்டிருக்கும் சிவந்த கண்களை யடைந்தவர்களும், அடர்ந்துள்ள
கூத்தலுடையவர்களும், நடைமுதிர்ந்த கூத்தலுடையவர்களும், நடை
புடிந்துள்ள கூத்தலுடையவர்களும், விரிந்துள்ள கூத்தலுடையவர்களும்
அளவற்ற செம்புட்டமயிர்களுள்ள கூத்தலுடையவர்களும், பூமி
யிற்படியும் நீட்சியுள்ள கூத்தலுடையவர்களும், பழுதுற்ற கூத்த
லுடையவர்களும், மிருகத்தைப்போன்ற உரத்த குரலுள்ளவர்களும்,
சிதறுத்தகண்களை யுடையவர்களும், விசேடமாக நீண்டிருக்கும் மூக்
கூர்னவர்களும், இரண்டுபுருவங்களும் ஒன்றுசேர்ந் துள்ளவர்களும்,
குறுகிய காதுடையவர்களும், நீண்ட பக்களுடையவர்களும், வளை
ந்த சூழ்த்துள்ளவர்களும், மறுவற்றிருக்கும் முடிமுடையவர்களும்,
அழகியதேமல் படரத் தளங்களுள்ள மார்புடையவர்களும், சிதறமை
புற்ற இடையிலலாதவர்களும், வில்லென்று சொல்லும்படி மிகப்
பருத்த வயிதுள்ளவர்களும், சாமுத்திரிக நூலில் முறைஷ்டப்படிக்
கூறியுள்ள இலக்கணங்க ளிலலாதவர்களும், இசைகளும் உன்னங்கை
யும் ககங்களும் காலடிப்புறமும் அழகமைந்த சிவந்த நிறமில்லாதவர்களும்,
சிலமயிர்கள் பொருத்திய அகன்ற பாதமுடையவர்களும், மிரு
துவான் நெருகளைப் படைத்த அன்னப்பறையைப் போன்று சிறு
ந்த நல்ல நடைபற்றவர்களும், கால்விடங்கள் பூமியிற் படாதவர்களும்
ஆகாவாம். மேற்சொல்லிவந்த தோஷகுணங்கள் நீங்கியவரும், நற்
குணங்கள் நிறைந்துள்ளவரு மாகிய, மேற்காட்டப்பட்ட கற்பிலக்
கணங்கள் நிரம்பப்பெற்ற கன்னிகை யொருத்தி யிருப்பாளாயின்
அவளை அடியேன் மணப்பன். ஆகையால் தேவரீர் அத்தன்மை வா
ய்ந்த பெண்ணைத் தேடித் தருவீராகவென்று மிருக கண்பேரென்னும்
கவுத்திகமுனிவர் சொல்லினர்.

இவ்வூர்த்தைகளைக் குச்சகமுன்வராதேட்டனவுவ புனமுதுவ
லும் சந்தேகமு மடைந்து, அழிவற்ற சிறப்பினை யுடைய இந்நில
வுகத்தன்னை நரமிகுவிச் நீ விரும்பிய வண்ணம், நல்லிலத்தனமமை
ந்துபுண்ணி உன்னிடத்திற் சோத்கின்றேன், நீ அது நில்லுபதில்
சந்தேகங்கொள்வவேண்டா மென்றனர், அதன்மேல் அந்ஞ்சக
முனிவர் தம் மைந்தரைத் தமதரசநாமத்தினி றுத்தி அதிழிசையுடன்
உலகத்திலே திருத்தமிக்க பிரகாசமோங்கிய பகம்பொன்னுற் செய்த

ஓர்ப்பாணத்தின் மத்தியில், யாவரும் கிருட்டிம்படி பதிப்பதற்கு
 வேண்டிய அருமைபான் ஓர் நாயகமணியைக் கொள்ளவேண்டித்
 தேடுகின்றவனைப்போல், ஓர் பெண்ணைக் தேடலுற்றான். அவ்வாறு
 தேடிச்செல்லும் ரூச்சகமுனிவருக்கெதிரில், இன்னப சில முனிவர்
 கள் வரலும், அவர்களுடன் பெண்ணைக் குறித்தாக்கேட்டு, சேர்த்து
 தேசத்தில் அநாமயமென்னும் பெயருடைய குற்றமற்றவனத்தலை
 உச்சத்தியபென்னும் முனிவரிடத்திற் ஓர் பெண்ணிருப்பதாகத் தெரி
 ந்து அவரிடத்துச்செல்லுதலும், அவர் இவ்வாவைக்கண்டு இவ்வாறு
 பாதங்களிற் பணிய, தாமும் எதிர்பணிந்து தழுவிக்கொண்டு அம்மு
 னிவருடன் உள்ளே செல்ல, பழுதற்று விளவரும தமதாசீர்மத்தி
 னுள்ளே யழைத்துக்கொண்டுபோய், முறைமை தவறாகியற்றியுள்ள
 ஆசனத்திலெழுந்தருள்ப் பண்ணி, தமது புத்திரியையும் மனைவியை
 யும் அவ்விடம வரவழைத்து, நமதாசீர்யர் எழுந்தருளினார் நீங்கள்
 வணங்கிக் கொள்ளுங்களென்று தலையிற்பணிவித்தா, செய்யத்தக்க
 வழிப்பாடுகளியற்றி முசமலர்ச்சியுடன் உபசாரவார்த்தைகளைக் கூறி,
 உச்சத்திய முனிவர் அவருடன் அவ்வளவீ மகிழ்தனர். அறுசுதன்
 யமைந்த நறுமணங்கமழும் திருவிழுதும் சிறுநுண்டி வகைகளுந்
 விசேடித்தனவாக யுண்பித்தா, யாதோர் குறைபாடுமின்றிய தேவரீர்
 க்கு அடியேனிடத்திற் பெறவேண்டிய எண்ணமுடைய தெருடுவென்
 றுகைக்க, குற்றமற்ற தவம்வாய்ந்த ரூச்சகமுனிவர் மனங்கனிந்து
 நீர் பெருந்தவம்புரிந்து பெற்றபுத்திரியை எமது ஒரே பேருன் புத்
 திரனுக்கு மணம்பேச வந்தேனென்று திருவாரீ மலர்ந்தனர். இங்
 வார்த்தையைக்கேட்டு உச்சத்தியமுனிவர் களித்தா, அடியேன் புதல்
 விபாகிய கிருத்தையென்பவனை, இலக்கணமமைந்த தேவரீர் புதல்
 வர்க்குக் கொடுப்பதற்காகப் பூரவததிற் புரிந்த சிறந்த தவம்பாதோ
 எனக்கூறி, தம்முடைய மனத்தின்கண் முறுவலுங் களியபும மேன்
 பட மணஞ்செய்து கொடுக்க ஒருப்பட்டு, பெருந்தவமுடைய ரூச்ச
 கமுனிவரை அவ்விடத்திற் சிலகால மிருக்கச்செய்து பரிபாசித்து
 வழிபட்டுக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில், பழுதற்ற உச்சத்தியமுனிவ்
 ரின்பததினியாகிய மங்கலையின் உத்தரவைப் பெற்றுக்கொண்டு அவ
 ரது புத்திரியாராகிய கிருத்தை அவ்விடத்திருக்கும் தேவரீயர்களின்
 கூட்டத்தோடு, சிவந்தகயல்மீன்கள் பாய்ந்து கொண்டிருக்கும் கான்
 வற்றில் நீராடச் சென்றாள்.

அந்த அநாமயமென்னும் காட்டிற் பெருகுகின்ற வெள்ளத்திற்
 கிறந்த றேரிலே முழுகிக்களித்து, தெய்வப்பெண்களொத்த பூங்கிய
 றுடனே அதன்பக்கத்திருந்த சோலையிற்சென்று, அங்குள்ள மலர்க
 ளைப்பறிந்ததுச் சூட்டிக்கொண்டும் மாலை கட்டிக்கொண்டு மிருந்த
 னள். தெய்வப்பெண்ணையொத்த விருத்தை அச்சோலையினின்றும்
 புதிய ஆபாணங்களணிந்துள்ள பாங்கியர் கூட்டத்துடனே புறப்
 பட்டு, களங்கமற்ற நட்சத்திரங்கள் முறைமையாகச் சூழ்ந்துள்ள
 டிராக்ராமமைந்த சந்திரனைப்போன்று வீட்டிற்குத் திரும்பும் தருண
 த்தில், அச்சத்தை விடாக்கும் பிளிறுசையுடனே, இடிகளைக் கக்கு
 கிற கருநிறங்கொண்ட மேகமிதுவென்றுரைக்கத் தக்கதாய்க்கோபி
 த்து, வெப்பமுடைய அக்கினிப்பொறிகளைப் பொழியும் விழிகளை
 புடையதும், அச்சங்கொள்ளத்தக்க சரீரமுடையதும், விசேஷித்த
 ஆற்றுப்பெருக்கொத்த மதஜலத்தோடும் வருகின்றதும், தொங்கிக்
 கொண்டிருக்கும் துதிக்கையுடையதும், வளையத்தின் தன்மையொத்
 து வயிரமமைந்துள்ள தந்தங்களுடையதும், உரல்போன்ற கால்க
 ளுடையதுமாகிய ஏழுமுழ முயர்துள்ள காட்டானையொன்று, எதி
 ரிலேவந்து வலியுள்ள மலைகளைபெல்லாந்துளாக்கிவிட்டுப்போயிற்று.
 அந்த யானையைப் பார்த்தவளவில் அம்மார்க்கத்திற் போய்க்கொண்
 டிருந்த ஆண்தன்மையுடைய ஆடவர்களும் மிகநீண்டுள்ள திருப்பா
 ற்கடலினிடத்து மேலோங்கிய கொடிய ஆலகாலம் சேர்ந்தவளவில்
 ஓடிய தேவர்களையொத்து, அச்சங்கொண்டு மனங்கலங்கி அவ்விடத்
 தினின்றும் நீங்கியோடினார்கள்.

அப்போது அன்னப்பறவையைப்போலும் மிருதுவான நடை
 யையுடைய பாங்கியர்களனைவரும் இந்த யானையைக்கண்டு துன்ப
 மடைந்து அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கியோடுதலும், விருத்தை வேக
 ததுடன் முயற்சித்து ஒடுதலும், நாகத்தில் தொங்கிக்கொண் டிருக்
 கும் பாலிகனின் கூட்டத்தை யொத்து, தொங்கிக்கொண் டிருக்கும்
 பசும்பூடுகள் நெருங்குதலால் தான்மறைபட்டு ஆழமாயுள்ள கிண
 றென்று கிட்ட, அவ்விருத்தையென்பவள் அக்கிணற்றில் வீழ்ந்
 தழுந்த இறந்தனர். வளைந்துள்ள மரீகன் அடைந்துகொண் டிருக்
 கும் போழ்து வாய்ந்த நெற்றியையுடைய ஆண்கிங்கம் எதிர்த்து
 வந்தாலும் பகைக்கும்படியான, மதத்தைப்பொழிகின்ற அப்பெரிய
 யானையானது, சோகாட்டை யடையுட்படி கல்லென்னும் பிளி

ரோசையுடன் ஓடியது. ஒட்டமெடுத்த பாங்கியர்களையென்றும் எவ்
 விடங்களினுமாகப் பாவியிருந்து பின்னர் ஒருங்குகூடி, வியர்வை
 யடைந்த சரீரமுடையவர்க ளாகவும் சரிந்த அளகமுடையவர்க
 ளாகவும் வாடிய மனமுடையவர்க ளாகவும், களிப்பற்றவர்க
 ளாகவும் சென்று விருத்தையைத் தேடினார்கள். தான் சென்ற
 வழியெங்கும் மதத்தைப் பொழிந்து மேகத்தைப் போன்ற
 நிறம்வாய்ந்து வந்த இரண்டு தந்தங்களைப் படைத்த அந்த யானை
 யைக் காணவில்லை. விருத்தையென்னும் கண்ணிகையையும் காணாத
 வர்களாய் உயிர் உண்டில்லை யென்று கொல்லத்தக்கதாய்ச்
 சுவாசம், நீங்கி மூர்ச்சையுற்றார்கள். பூமியில் நதிபோலப் பிரவாகித்
 தும்படி இரண்டு கண்களும் நீரைச் சொரியக்கலங்கிச் சேர்த்து, நிம்
 ரென்று உணர்ச்சிதோன்ற நடுங்கி, புண்ணில் விசேட அக்கினி பட்
 டுவர்களைப்போன்று துக்கிக்கலையினர். மாதர்கட் கோராபரணம்
 போல் வாளே, விசேடித்த அழகிற்குவமை கூறத்தக்க ஒருருவம்
 போல் வாளே, பார்க்கின்றவர்கள் கண்களுக்கோரழகா யிருப்பவ
 ளே, செந்தாமரை மலரிலிருக்கும் திருமகளை யொத்தவளே, இவ்
 வுலகத்திலுள்ள கான்யாற்றில் நீராடினை தேவலோகத்திலுள்ள ஆகா
 யகங்கையினும் நீராவதற் கெண்ணங்கொண்டு நிச்சயித்தோ எங்
 களைவிட்டுப் போயினை! நிறமுள்ள நீரில் முழுகுவித்துப் பாதுகாத்து
 அதிவிரையில் மின்போ லொளியமைந்த எனது புத்திரியை அழைத்
 துவருவீர்களென்று விடைகொடுத்தனுப்பிய உனது மாதாவுக்கு
 யாங்கள் யாது கூறுவோம், கொல்லத்தக்க யானைக்குமுன்பாக உன்
 னைத் தீனியே விட்டுவிட்டு நாங்கள் உயிர்தப்பித்துக்கொண்டு வந்
 தோமே. உனது பிதாவாகிய உசத்திய முனிவரும் மாதாவாகிய
 மங்கலையம்மையாரும், உலகத்தினர் துதிக்கின்ற உனது மாமனாராகிய
 ருச்சகமுனிவரும் கவலைக்கடலில் முழுகும்படி மறைந்தனையே,
 இன்னும் ஒருமுறை உனது செப்பமைந்த முகத்தையும் அழகுள்ள
 முதுவையும் காட்டமாட்டாயோ, என்று அத்தோழியர்கள் இவ்வாறு
 பலவிதமாகத் துக்கித்து வருந்தி, நினைத்தற்கரிய சிறப்பமைந்த உசத்
 தியமுனிவர் மேலான தவத்தில் நிலைத்துள்ள தெய்வீகமமைந்த அநா
 மப்மென்னும் வனத்தில் அவரது இவ்வாழ்க்கைத் துணைவிவராகிய
 மங்கலை யம்மைவாருக்கு இச்செய்தியைக் கூறி யழுதார்கள். விருத்
 தையின் தாய் கேட்டவுடனே வயிற்றைப் பிசைந்துகொண்டு சுவா
 வித்தெரியும் நெருப்பிலிட்ட அரக்கையொத்து மனமுருகிக் குழம்பி
 வாள்போதும் சிகரலித்த கண்களில் நீர்துளிக்க அயர்ச்சியால் வாய்

குளறி, தனது பத்தாவின் பாதங்களிற் பணிந்து நேர்ந்த சம்பவத்
தைக்கறிஞர். மன ஒருமையிற் காணும் காட்சியை யடைந்துள்ள
உத்தியமுனிவர் அவற்றைக்கேட்டு, கன்றைப் பிரிந்த தாய்ப்பசுவை
ப்போல வருந்தி புலம்பி, தமது புத்திரியுடன் கூடிச்சென்று பிரிந்த
தோழியர்களைப் பார்த்து, கோபம்மிக்க அந்த யானைதான் கொலை
புரிந்ததோ, அதை பயப்படாமல் சொல்லுங்களெனக் கூறுதலும்,
யரிசுத்தமான காச்யாற்றில் முழுகித் துறைக்குவந்து, அங்கு சூழ்ந்
துள்ள சோலைபில் பெண்கள் கூட்டத்துடன் மலர்கொய்து மாலை
சுட்டி விளையாடி அவ்விடம்விட்டு நீங்கி இவ்வருவாதற்காக வருகை
யில், எரிந்துகொண்டிருக்கும் அக்மினிபோலும் கொடிய கண்களைப்
படைத்த மதயானை வரத்தைப்பார்த்து, யாவரும் உணர்ச்சியற்றவர்க
ளா யோடியேனும். இவ்வாறேடியுமுன் ஒருவர்போனவழி யொருவர்
போவதற்கில்லாமல் ஆபரணத் தொகுதிகளைப் போச்சி தூரத்திவந்த
மதயானைக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு, பிறகு அவ்விடம் சென்று விந்
தகையைக் தேடிப் பார்த்துக் காணுமையால் வரதுவிட்டோம் என்று
கூறுதலும், அக்காச்யாறும சோலையுமுள்ள இடத்திற்குப் போய்
அவ்வெல்லையிற் நேடிப்பார்த்துத் தியங்கி நின்றனர். அப்போது
தனது புத்திரியின் கார்தி விசேடித்த பொன்னுபரணங்கள் ஒவ்வொ
ன்றாகத் தனித்தனியே ஓர்வழியில் சிதறிக்கிடக்கப் பார்த்து, எனது
தாய் சென்றமார்க்கம் இது தானேவென்று மயங்கினார். அவ்வாப
ரணங்கள் சிதறியிருக்கும் வழியைப் பிடித்துக்கொண்டே போய்,
கூறு புத்திரியைப் பார்ப்போமென்று மேகம்போன்ற கூந்தலுள்ள
பாங்கியர்களோடு சென்று, மர்ட்சிமையுற்ற கிணறென்று சமீபத்தி
ல் எதிர்க்க, அக்கிணற்றில் மிகவும் ஆழத்தில் வீழ்ந்துள்ள தன்புதல்
வீண்ப்பார்த்து மனஞ்சுழன்றனர். கிணற்றில் வீழ்ந்திருப்பதைப்
பார்த்து மிகவும் பெருமூச்செறிந்து கண்களின் வழியாகத் துக்கக்
கண்ணீர் துளிக்கக் கிணற்றிலிறங்கி, போராகைகொண்டு தனது புதல்
வியை யெடுத்து விசாலித்த அக்கிணற்றின் கரையிடத்திற் சேர்த்துத்
துக்கித்தவளவில், தோழிப்பெண்க ளனைவரும் அவளைத் தழுவிக்க
கொண்டழுதார்கள். அவ்விருத்தையைப்பெற்ற மங்கலை யமமைமார்
சேரலையிலுள்ள குயில்போலும் அழுது பெரிய துக்கசாகாத் தி லழந்
தினார். தன்னிடத்த வந்துதித்த தெய்வப்பெண்ணெத்த தனது புதல்
வியைப் பிரிந்த சகிபாதவராகி, அப்புதல்வியின்மீது வைத்துள்ள
போன்பாலே உயிர்பதைக்கும்படி வயிற்றைப் பிணைந்தி வருந்திப்
புரட்டி ஏக்கங்கொண்டு, ஓர் மின்னுக்கொடியிது மற்றோர் மின்னுக்

கொடி பதித்திருக்கும் தன்மையைப்போன்று அவன்சீர்த்தின்மேல்
 விழுந்து, ஓ, புதல்வியே தென்னாட்டிற் கேகிளையோ என்று துக்கித்
 துத் தேம்பலாயினர். தாயே, தாயே, தருமம் மிகக்கொடியதோ,
 ஐயோ, யான் அறியேன், முற்காலத்திலோ நெடுநாளாகப் புத்திரப்
 பேறில்லாமல் பெருந்தவம் புரிந்தீன்ற ஓ மின்னற்கொடிபோல் வா
 னோ, உயிர் நீங்கி வெற்றிடத்திற் படுத்திருப்பதோ? பிரமதேவன் விடு
 த்தவிதி இவ்வாறோ? நானொருத்தி பெண்ணாகப்பிறந்து பெற்றுக்கொ
 ண்டணுதிபழிதுதானல்லவா? புலிக்கூட்டங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற காட்
 டிலே ஒருமாண வளர்த்து அதைக் கைதப்பட்டு வின்று துக்கிப்
 பவர்களைப்போன்று, நானும் என்மகளைக் கைவிட்டுப் புலம்பிக்
 கொண்டிருக்கின்றேன், தாமரை மலரின் கணுள்ள திருமகனாயொ
 த்த் எனது புத்திரியைக் கொல்ல முற்பட்டுவந்தது, கொல்லுந் தன்
 னும் பமைந்த அவ் பாணியின் வடிவமன்று, கொடுந்தன்மையுடைய
 யான் முன்பு செய்துள்ள பெரியபாவத்தின் வடிவமல்லவா? தருமம்
 வனத்திற் கொடியதோ? தெய்வமும் இவ்விடத்திலையோ? அரிதா
 கிய முத்தித்தன்மையைக் காட்டுகின்ற தபோமார்க்கங்களும் பொய்
 த்துப் போயினவோ? இப்போதே கலிவந்து விட்டதோ? கொடுமை
 யை விளக்குகின்ற காட்டாளை வந்தெதிர்க்க இவ்விடத்தில் எனது
 புதல்வி யிறந்து புறங்காட்டில் விழுந்து கிடப்பதோ? இது ஒரு புது
 மையாகும், என்னை! என்னை! என்றிவ்வாறுப் பலவற்றையுங் கூறி
 த்துயாடைந் தழுந் தருணத்தில், மணமும் அமுதமுமமைந்த அளகத்
 தையுடைய மாதர்களையுடைய சூழ்த்த வருந்தி மயங்கி, அவர்கட்
 குரிய சூறவினரும் மற்றையர்களும் மனமுருகி வாடினார்கள். அத்
 தினத்தில் அங்கெழுந்த துக்கத்தின் பெருங்கோஷ்டம் சொல்லும்
 தகுதியுடையதோ? நிச்சலன சித்தமுடையவராகிய குச்சகுமரிவர்
 அவ்விடத்தடைந்து, கண்களில் துக்கக்கண்ணீர் துளிக்கச் சோர்ந்து
 கிடக்கும் மாதர்களிடத்தில் வந்து, உங்கள் மகளை மறுபடி மீட்டுக்
 கொடுப்பேன் நீங்கள் அழுவேண்டாமென்று கூறி, வேறோர் பக்கத்
 தில், தனியாயிருந்த பிதாவாகிய உசத்திய முனிவருக்கு இவ்வாறு
 விரித்துத் கூறுகின்றனர். வேதம் முதலிய நுண்ணிய நூல்களைத் தற
 றுணரா முனிதர்களாகிய கீழமக்கள் வயோதிகர் பாலியர்கள் செப்பு
 மாண ஆபரணமணிந்துள்ள மாதர்கள் ஆகிய இத்தகையவேத சடை
 கின்ற தயாடைந்தனை, ஊழ்வினையின் தன்மையையும் உணரவில்லை,
 யாவமுணர்ந்துள்ள அறிஞனாகிய நீ இவ்வாறு தயாமுற்றான், “தே
 வான் நெளிவுந் தெளிந்தான் கணையுவுந்-தீராவீடும்பைதரும்” என்

றபடி வேறுபாவுர்தான் அத்தயாத்தை யாற்றத்தக்கவர்கள். ஐயா! தேட்பாயாக! உன்மனத்தில் துன்பமடையவேண்டாம், மாணந்தவி ர்ந்து விசேடித்த மூர்ச்சையடைந்தவரைப் போன்று உனது புதல்வி யாகிய இப்பெண்ணை நானாக்கு நான் வாவழைத்துக் கொடுக்கிறேன் மறுதினம் நீ நமது புதல்வனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுப்பாயாக, இவ்விஷயம் சந்தேக முள்ளதென்று மனத்திலெண்ணி வருந்தாதே, விதியும் அவ்வாறே யிருக்கின்றது. இதனை நாம் ஞானவந்வரவழிந் தேயும். ஆகையால் இவ்விருத்தையின் சரீரத்தை, எண்ணெய் நிறை ந்துள்ள தோணியில் மூழ்கும்படி வைத்திருப்பாயாக, அக்கன்னிகை யுயிரை அதிலிரையில் தவம்புரிந்து மீட்டுத்தருவோம் என்றனர். என்னை? “ஒன்றைத் தெறலுமுவந்தாரை யாக்கலு-மெண்ணிற் றவத் தான்வரும்” என்றாராகலின்.

சூச்சகமுனிவர் கூறியதைத் தேர்ந்தபிறகு, அக்கன்னிகையின் பிதாவாகிய உசத்தியமுனிவர் கைலக்கடாரத்தில் தமது புதல்வியை ப்போட்டுப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்க, பெரியோராகிய சூச்சக முனிவர் அவ்விடத்திருந்து சென்று ஓர் தடாகத்தில் மூழ்கியிருந்து கொண்டு, யமனைக் குதித்துத் தவம்புரிய, வளைந்துள்ள காதணியணி ந்த மாதர்களச்சமுறும்படி, முன்வந்த யானைமீண்டும் வாயுவேகமாய் ஓடிவந்து, அத்தடாகத்தில் நிறைந்துள்ள நீரிற்புகுந்து தனது கால் களாற் கலக்கியடித்து, படத்தோடு கூடிய சர்ப்பத்தைப்பொத்த செய் கையமைந்த விசேடித்த வல்லபமுள்ள துதிகையினால், இடங்க டோலர் துழாவி அங்குத் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த சூச்சகமுனி வ்வரைப்பிடித்துத் தனதுகழுத்தின் மேலேற்றிக்கொண்டு அதிபுன் னதமாய் ஆகாயமாரக்கத்திற் போயிற்று. குற்றமற்றருணத்தின் மே ம்பட்டவராகிய சூச்சகரென்னும் பெயருடைய புராதனரின் பெரு நீதவத்தர் தமது தபோநிஷ்டைகலைந்து, அதன்பின் மதங்கொண்ட யானையைப்பார்த்து, இவ் யானை என்னைப்பிடித்துக்கொண்டு போகி ன்றதே இதற்கென்ன காரணமென்று சிந்தித்து, ஞானத்தின் வல்ல பத்தால் அவ் யானையின் ஊழ்முறைமையைச் சிந்திக்கலாயினர். பெருங்கொலையைப் புரிகின்ற யானைகளின் மதசலமானது காதவழி துயம் மண்மலீச்சுகின்ற கலிங்கநாட்டிலே, ஆபத்திற்குதவும் நிகேஷ பம்போன்றமனிதர்கள் வாழ்ந்திருக்கும் அரிபுயம் என்னும் நகரீத் தில் விணிகரூல தில்லுக்கத் தேவதத்தனென்பவன் ஓர்ருவனுண்டு. அத்தேவத்தத்த நென்பவன் தவத்திறுற்பெற்ற புத்திரன் தரும்தந்த

வென்று உலகத்துள்ள பெரியோர்கள் புதமும்படி தருமம் புரியும்
 சீர்த்தியுடையவன், வருத்தமடையாமலே அறம்பொருள் இன்ப
 மென்னும் முன்றுவகை அனுபவங்களையும் அனுபவிப்பவன். சந்த
 நிதி, பதாபரிதி என்னும் இரண்டிற்கும் இறைவனாகிய கனிபிணியைத்
 கூர்ந்த குபேரனைப் பார்க்கினும் செல்வத்தின் மேம்பட்டவன், அவ
 னுக்கு மாநாபிதாக்களிற்றவருடனே, தனிப்பட்டவனாக மனத்திற்
 கொடிய தயாமடைந்து, அதன்பின் ஒருவாறு தெளிவுபிறந்த தரு
 ணத்தில், அத்தருமத்தனுடைய பெருஞ்செல்வத்தை யொழிப்பத
 ற்காக, எவர்களுடைய மனமும் மயங்கக்கூடிய வல்ல வாதொரு
 வன் வந்து சேர்ந்தான். முண்டிதஞ் செய்துகொண் டிருக்கும் சிற
 முடையவனாகவும் பஞ்சலோகங்களும் கலந்தசெய்தருண்டலமுடைய
 வனாகவும் அழகிய முப்புரிதூல் அணிந்துள்ள மார்பை யுடையவ
 னாகவும் திருவெண்ணீற்றால திரிபுரண்டர மணிந்து விளங்கும்
 நெற்றி யுடையவனாகவும் சட்டைதரித் துள்ளவனாகவும், நவீன
 னாகவும், உருத்திராக்க மாலிகாபரணந் தரித்துள்ளவ னாகவும்,
 பிரம்பேந்திய காமுள்ளவனாகவும், வந்த அவ்வாதியைப் பார்த்து,
 ஆவன் பாதகங்களை முறைமைப்படி பணிந்தான். அருவமா
 புள்ள சிவபிரானைத் தரிசித்தவனைப் போன்று பெருங்கனிப்பின்
 மிக்கூர்ந்தான், இவர் இந்நிலை வுலகத்துள்ளாரோ யாபினும் மிக
 வும் நவீனராயிருக்கின்றார், அன்றியும் இவர் தவத்தினும் மேம்பட்
 டவரென்று சிந்தித்துக்கொண்டு தனது மனையைச் சேர்ந்தான்.
 பொன்னாலாகிய அருமையான உண்டிபாததிரத்தைத் திருத்தி, தானி
 த்த கழிவகைகளுடன் கூடிய போனகத்தைச் சிறந்த இனிமையமை
 யும்படி படைத்தாட்டினன், உபசாரவார்த்தைகளுந் கூறினான். அத
 ன்பின்னர் வணிகர்கட்குத் தலைவனாகிய தருமத்தன் அவ்வாதியை
 எதிரேபார்த்து, ஓ! முதியோரோ! இவ்விடத்திற்கு வந்ததற்குக் கார
 ணமென்னென வினாவினன். அதற்கவன் சிவபிரான் நமக்கனை
 கிரகித்த விதையொன்று எம்மிடத்திருக்கின்றது, அவ்விதையை
 எவர்க்களிடத்தும் சொல்லத்தக்க தன்மையுடையதல்ல, ஆசாரியரிட
 த்தில் விசேடித்த அன்புடையவர்கட்கு மாத்திரம் சொல்வது, அத
 லால் மனத்திலே சற்றும் குற்றமற்றிருக்கின்ற உனக்கு அவ்விதையை
 உபதேசிக்கின்றோம் என்றுரைத்தனன். நாம் கொல்லும் இர
 ணன்மையே யாகும், சிவபிரானை பொத்துத்தானே தேவர்திய ஒப்பு
 ற்றயெருமையுற்ற இரதமிருக்கின்றது, அதைப்பொருளுகச் செய்து
 விட்டோம், அவ்வாறு செய்வது எமக்கோர் அருமையுமல்ல, அதைத்

பொத்தவைகளாய்ப் பலவித்தைக் விருக்கின்றன, அவ்வித்தைகளை
 வித்தடைவிருந்து பெருந்தவம் புரிவேரொழிய என்னப் பார்த்தான்
 விரும்பமாட்டார்கள். கருநிறங்கொண்ட இரும்பையும் கார்பத்தை
 ப்போலக் காட்டுவோம். அன்றியும் கறுத்த அழகுடைய அவ்விரு
 மகப்பே பொன்போன்று மாற்றுரைப்பதற்கு முரித்தாகச் செய்
 வோம். மேற்கூறியவம் என்று சொல்லப்படும் இரண்டுமிகளையு
 மும் எவர்களும் பார்ப்பதும்படி காட்டுவோம். இச்செயல்களனைத்தும்
 நமக்கருமைபாண வைகளோ? நம்பிடத்திற கிடைக்கின்ற நயத்தை
 யும் இரசத்தையும் வெள்ளிபென்றே சொல்லத்தக்கதாய்ச்செய்வோம்.
 அதவல்லாமலும் அவலியத்திலேயே பொன்னையும் காட்டுவோம்.
 அதிவிசாலிலே அவலியம்வலிக்கும்படிக்கும் செய்வோம். ஆனால்பெ
 ரியோர்களிகழ்த்தி கூறுகின்ற வஞ்சகத்திற் பழகும் மனிதர்களுக்கு
 இவ்வித வித்தைகளைச் சொல்லோம். இரும்பிலே செம்பெடுப்பேரம்,
 நயத்திலும் அவ்வாறேயெடுப்பேரம், உலகத்திலவழங்குகின்ற ஒப்பற்ற
 லோகங்களை பெல்லாம் முறைமைப்படி அருமைபாண பொன்னிற
 மாகச் செய்வோம், இன்னும் நாமடைந்துள்ள வல்லுபங்களை யெல்
 லாம் சொல்லவிரும்புவோமாயின், எண்ணிறந்த வருடங்கள் வேண்
 டும். ஒருபொன்னிக் கோடிபொன்னுக்குவோம், கோடிபொன்
 னிருப்பதனால் மில்லோலக் கோடிகோடியாகச் செய்வோம். ஆத
 லால், உனக்குரித்தா யிருக்கும் பொருளனைத்தையும் தருவாயாயின்,
 உனது மிகவும பொருந்திய மானிகையில் பொருள்களை வைப்பதற்
 கிடப்பில்லை என்று சொல்லும்படி செய்வோம். என்றிவ்வாறு கூறிய
 களவனுபய வாதியைத் தருமதத்தன்பணிந்து, பிதிராஜிதமா புள்ள
 திரவியங்களுக்கும், தான் தன்னுடைய சுதந்தரத்தால் முயற்சித்தமை
 யின் அதன் பின்னவட்குள்ள சயார்ஜிதமான திரவியங்களுக்கும்,
 பெட்டிகளில் நிரம்பியுள்ள ஆபரணவகைகளையும், இமை நோத்திற்
 குள்ளாகக்கொண்டிருந்த அவ்வாதிக் கெதிரிலே வைத்தான். அவ
 வாதிகொண்டவன் வைத்தபெருஞ் செல்வத்தைப் பார்த்தவுடனே,
 ஒரேடி வைவியுலகத்தின் மேம்பாடடைந்தோர் சேகரித்த திரவியங்
 களிதகாலவென்றுரைத்து, கையோடு கைசேர்த்துத் தட்டி, இரா
 தந்திரோலத்தில் நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் ஒன்று சேர்ந்ததுபோலச்
 சித்தான. உன்னுடையதாயி இரதப் பொருள்கள் நம்முடைய
 வித்தைக்கு இறையளவுமப்பறாது, நாம்வழக்கமா புருக்குகின்ற கிட
 த்தில்ல தவறச் சிந்திப் போகின்ற அவ்வுளவிற்கும் இப்பொருளில்லை,
 நமக்குப்பின்னே ? திரிவாயாவிஸ் அனாவிறந்த பொருள்கள் கொடுப்.

பேரும், ஆதலால் இதை நீயே வைத்துவைப்பாயாக எனக்கறினன். ஐயோ! சினங்கொள்ளவேண்டாம், தேவரீர் விரும்புகின்ற விசேட திரவியங்களைத்தம் இனிமைபுடலே தேடிக்கொண்டு வருகின்றேன், இவ்விடத்திற்குளே யிருப்பிராக லெனக்கறி, தான்சரிக்கத்தக்க வஸ்துங்களையும் பூஸ்திகளையும் இரத்தினங்களையும் ஆபரணங்களையும் வீடுகளையும் பசுக்களையும் ஒப்பற்ற வைசியனாகிய தருமத்தன் என்றான். போர்புரியத்தக்க அதத்தைப்புகின்ற நீண்ட தந்தங்களையும் துதிக்கையையு முடைத்தாய் விசேடித்த மதமபெய்கின்ற யானையை யொத்து மயக்கமுற்றான். பொருள அதிகமாய்க் கிடைக்குமென்று உண்மையாக நம்பிய தருமத்தன் தருமசாத்தக்களையும் விற்பு, இவ்வுலகத்தின்கண் தருமத்தக்கனென்னும் பெயரை எக்காலத்தும் நிலையுத்தினான். இவ்வண்ணமாகச் சேகரித்த விசேட திரவியங்கள் யாவையும் கையாலே சுமந்து கொண்டுபோய், வஞ்சகனுக்கு முன்பாக அவன்பாக்கும்படி வைத்தன எதிரிலே நிற்கவும் மனங்களித்தவனாய் அவற்றையெல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு, நெருங்கிய செந்நிறச் சவாலையையுடைய அக்கினியிலே யுருக்கத்தொடங்கினான். அத்திரவியங்களை யெல்லாம் சேர்த்து ஒருண்டையாகச்செய்தான், அச்செம்பொன்னிற் கிரட்டித்த எடை நிறுத்த பாதரசத்தை ஓர்காரத்தக் கல்லிற்குப் பூசி, அககல் முழுமைக்கும் பொன்னிப்பூசியமயக்கி அக்கல்லை வலிவாக யுருட்டி, பெரியதாகச்செய்த ஓர் மண் மூசையில் தன்னிடத்திருந்த மருத்தை உள்ளே போட்டான். அழகாகத் திரட்டிவைத்திருந்த பொன்னுருண்டையை அம்மூசையுள்ளே போட்டு, அம்மூசையின் பக்கங்களிலும் யாங்ராலும் எண்ணுதற் சேற்றதாகிய மேற்புறத்தினும் ஓர்வகைக் களங்கத்தைப் போட்டி மண்தடவிய ஓர் சிலையைக்கொண்டு மூடி, பக்கத்திலேயே காணக்கூடியதான் செந்நிறத்தீயினால் மேலும் பக்கமும் மறைத்தான். இவ்வண்ணமாகத் தனித்தனி நூற்றெட்டுப் புடங்கள் போட்டு அதிலிரைவாக ஒடுததுப்பார்த்தான், மிகவும் மாற்றுயர்ந்திருந்தது அதுகண்ட அவ்வஞ்சகன், ஒப்பற்றவராகியின் அனுக்கிரகத்தால் இனி யாவையும் பழுத்துகிடம் நீ மயங்கவேண்டாம், காற்று விசை திருக்கத்தக்க ஓர் உள்ளிடம் காட்டென்று தருமத்தனைக் கேட்டான். காலவாயிருக்கின்ற ஓர் உள்ளிடத்தைக் கட்டிய புடலே, அவ்விடத்திலேபோய் அழகணமந்துள்ள விறகின் கட்டத்தின்மீது பாலை விலமரீக்கள் கொளுத்துகின்ற காடாக்கினியாக வடிகெழுந் தும் ஓர்மருத்துப் புனையை மேலேதூவி அவ்வக்கினியைப் புனையு

படிபாசச்செய்தான். அப்போது அவ்வணிகன் நீதிநிலைமையை நினைத்து, என்னில் நீதிசேடித்துச் சொரியவும், பிராணன் அலைவதும், விம்மிதங்கொண்ட சீராய்வெப்பம்மடையவும், எவ்விடத்தினும் விபரீதமும், பக்கத்திலே யிருந்த வைசியர்கள் தலைவனாகிய தருமதத்தன் னைமென்று சொல்லும்படி வார்த்தையாடாதவனாகவும், உள்ளே செல்வதற்குத் தொடங்காதவனாகவும் நின்று பட்டுக்கொண்டிருந்த துபாந்தை எவர்களுரைப்பார்கள். அத்தருணத்தில் அக்கொடியோ ள்புடத்தில் வைத்திருக்கும் பொன் மூசையை யெடுத்துப் பையத் தனது வஸ்திரத்தில் மறைத்துக்கொண்டான். அதிவிஸையில் மீண்டும் அம்மூசையைப்போல முன்புசெய்து வைத்திருந்ததைப் பக்கத் தில் எடுத்து வைத்தான். அக்கினியால் விளைந்த விசேடித்த புகை பையும் தணித்துவிட்டான். தருமதத்தனே! இம்மூசையை உன் கையினாலேயே தூக்கி அக்கினியின்மீது வைக்கக்கடவா யென்றுரைத்தான். அவனும் அவ்வாறே செய்தமாத்திரத்தில், முறைமைப் படியே அவ்வாறு புயிவிவதற்கும் புரியவேண்டிய எவற்றையுஞ் செய்தமுடித்த, விசேடம்மைபுமபடி காவலில் வைத்து ஓர்செய்கை கட்டளையிடுகின்றான். குற்றமற்ற குணமுடையவனே, ஆகாரத்தை வெறுத்து ஒருவருடனும் வார்த்தை பாடாதவனாகி மாதர்களைவிரு ம்பாதவனாய் வேறொருவரையுங் காணாதவனாய், இவ்வண்ணம்முன்று தினங்கள் எம்மையே மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டிருக்கக்கடவாய். நன்றதைலத்தின் மணம் வீசும் சிவந்த சடைமுடியுடைய காளிக்கு முன்னே, விசேடித்த அக்கினியாலாகும் ஒப்பற்ற ஓர் யாகம் முடிக்கும் வழக்கமுண்டு. செய்யத்தக்க கடமைபாகிய அவ் யாகத்தை கிறையேற்றியபிறகு, காந்தாவதுதினம் இவ்விடத்திற்கு வருவோ மென்றுரைத்தான். அவ்வாறே செய்விரென்று, அவ்வாறியின் பரதக்களை மும்முறை பணிந்து, முதன்மையும் பெருமையும்மைந்த வைசியத் தலைவனாகிய தருமதத்தன் அவன்பின்னே தொடர்ந்து செல்லாமல் நின்றுவிட்டான், வஞ்சகம் விசேடித்த மனமுடைய அவ்வாதி அதிவிஸையில் நீங்கினான். அவ்வஞ்சக வாதியானவன், ஒவ்வொரு காதலும் ஒவ்வொரு நாழிகைக்குள்ளாகக் கடந்து செ ல்ந்து வெளிபுருவத்தை டிசுற்றிக்கொண்டு ஒடிப்போய் வேறொருநக ரத்திற் சேர்ந்தான். இவ்விடத்திலே தருமதத்தன் என்னும் வைசியன் அவன் கட்டளைப்படி யிருந்தான்.

ஸ்ரீமதன்ருத்ரின்வர்கள் தழிந்ததுபடுவே, பேரநிலாநிலையிலுள்ளவெ
 ளியவர்க்கும்குத் உய்க்கையிட்டு மூன்றுநிலைகள் அளவுகூழிந்த தீர்து
 னாரி ஸ்ரீகாலது தினமாகிய இன்றும்த் வரல்க்கையி என்னதீர்து
 அப்பிபரியம்த் வார்த்தை தருவாகா என்று யுணர்வருத்தினுள்
 புராதனமாயும் விசேஷத்த புரமுடையதாயுமுள்ள காளியின் பூசுபு
 க்குக் கிமன்மையமையு திறந்த அந்நகரமெங்கும் பார்த்துத்தீர்து
 ன்ன், காணுமையால் மயங்குசதுற்ற மனமுடையவ னாயினன். அது
 னுலையிகவும் வாட்டமுற்றுத் திருப்பித் தனது மானிகைந்குலத்து
 கேர்ந்தான். தன் விட்டித்தேர்ந்து மூன்று தான்வைத்த அருமை
 வான முனையை எடுத்து அதனைப் பார்த்தபோது இது இரும்பு
 யிருக்க களங்கமற்ற சித்தமுடைய தருமத்தன் இது மாயையே
 ளன்று அம்முனையைக் கிழேபாட்டான், அது விழுவதற்கு மூன்று
 புகழ்த் தானும் மூர்ச்சித்து ளிழுந்தான். என்னை! “ஆசையெனும்
 பெருங்காற்றாகுளவம் பஞ்செனவு மனமலைபுங் கால,மேசம் வரு
 யிதனுலே கற்றதுங் கேட்டதுந் தூர்ந்து முத்திக்கான, கேசமுந்
 வாகமும்பேய்யுப் புணையிற் கொடுமை பற்றியின்பார்த்தே, தேசு
 பழுத்தருள் பழுத்த பாரபாரமே நீராசையிந்நேற்றெய்க்கமுண்டே”
 “கெடுவதாம் பொருட்செல்லமே பல்வகைக் கிடுவசமற்றது தன்னை,
 விடுவதே கைமெனவு மோர்ந்தினை முனைய் விடுத்தினோர்க் குணப்
 போலு, நெடிப யுகமதல்லையோ சொல்லுதி செஞ்சமேயினிப்பற்றித்
 தடைதமே லானருளையே பொருளென வருஞ் செல்லமது
 தானே” “இன்னதரும்பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே, பின்னதனைப்
 பேணுதலுந் துன்பமே, யன்ன, தமிழ்த்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்
 பசு, விழ்த்தலுந் துன்பமே யென்” என்றாகுளின். திரியியம,முழு
 வதும்பிராய்விட்ட மாத்நிரத்தில் பைத்தியங்கொண்டமனத்துடனே
 துயரமுண்டியவருங் மெனிர்தான். ஆபுரி ளளவும் சம்பவிக் தமை
 யாம் தருமத்ததனும் தேவலோக மகூட்டத்தான். தரும கொத்து
 க்குக் கிற்பனைசெய்து கெட்டுச்செய்கையால் கொடுமை யடைந்து
 தருமத்ததனும் மயக்கங்கொண்ட யுணர்வி னுருவாகிய பிறந்ததன்
 இப்பிபுது மூன்னிருந்த நன்மைகளினைத்தையும் மறந்துவிட்ட
 னென்று தம்முடைய மனதில் அறிந்துகொண்டு, “மன்னுயிரோம்பி
 யருளான் வார்த்த்கிலென்ப, கன்னுயிரஞ்சுக்கினி “ஏன்றபடி இப்பிற
 வியல்பு அறிவினா விடுவி மாற்றுகின்றேன். என்னு கறி, தாம்முன்பு
 தவம்புநித் துவிசைந்குந்தகாஷத்தித் அதுஷத்திருக்கும் துர்நாநிலை
 விடத் புகுனெனவுதிபுடி அமை, வல்லபமுள்ள இத்தயுநிக் குச்சேசக்

கடவுளானத்திருவாய்மலர்ந்தனர். இவ்வாறு அங்குக்கூறியவளில், அப்பொழுதே அத்தருமத்தன் அவ்விடங்கொண்டிருந்த யானையின் சீர்த்தின் உருவத்தைக் கழித்துக்கொண்டவனாய், யாவராலும் சொல்லுதற்கரிதான தேவசீர முடையவனாயினன். அப்போது தேவகுத்துமிகள் முழங்கின, தேவர்களெல்லாம் மலர்மாரி பெய்தார்கள். தேவலோகத்தினின்றும் தெய்வவிமானம்வந்தது. அவ்விமானத்தின் மீது இத்திரனென்று சொல்லும்படி யேறினன். பசும்பொன்னுணாகிய ஆபாணங்களைவிடுத்தான் அரம்பையர்கள் பலபேர் குழந்து வெண்சாய்மரை விசினார்கள். தேவலோகத்து வசிப்போர்க ளாகிய ஸ்ரீரன்வர்கள் ஆசிவசனங்களுரைத்தார்கள். அப்போது அவ்விடத்தி னிருந்த தமதாசிரியாகிய குச்சகமுனிவரின் திருவடிக்குச் சிரமேற்காங்குவித்துநடமஸ்கரித்தான். அதன்பின்னும் பெருந்தவத்தன் மைபுடைய குச்சகமுனிவரைப்பார்த்து, எவராலும் நீக்குதற்கரிதா யுள்ள தீவினையை நீக்கியருளினீரென்று, தன்வாயில் வந்தவாறே தோத்திரஞ்செய்துவிட்டு, அதிமேன்மைபுடன் சிறந்துள்ள தேவர்க ள் வசிக்கின்ற தேவலோகத்தைச் சேர்த்தான். அத்தரும தத்தன் தேவலோகத்திற் சேர்த்தவளவிலே, இந்நிலவுலகத்திருந்த குச்சக முனிவர் முன்போலவே அளவு படாத தவங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கவும், அவர் நினைத்துக்கொண்டிருந்த தென்றிசைப்பரிபாலக ளுள் இயமன் பிரசன்னமாயினர்,

பிரசன்னமாகிய இயமன் காமம் வெகுளி மயக்க மென்னும் முப்பகைகளை யும் வென்ற முனிவரே, உமது தவநிலைமையைப் பார்க் துக்களி கூர்த்தோம், நம்மிடத்திலே உமக்குவேண்டிய தெதுவென் னு் வினாவுதலும், அவ்வியமனுடைய திருவடிகளின் குச்சகமுனிவர் பணிந்து இவ்வாறு கூறலாயினர். உலகெங்கும் தமது கீர்த்தியைப் பரவச்செய்த உசத்தியமுனிவரின் புத்திரியை எனது புத்திரனுக்குக் கலியாணஞ் செய்கிக்வந்தேன், அப்பெண் முற்பட்ட நேற்று இறந் தனள். ஆதலால், அப்பெண்ணை முன்போலவே உயிருடன் தரு தல் வேண்டுமென்று கூறியவுடனே, இயமனென்பவன் இத்தவ சிரோஷ்டர் விரும்புகின்ற பெண்ணின் உயிரை நேற்று வைத்திருக் கின்றோமே அதை அதிசேக்காததில் மீட்டுக்கொண்டு இவ்விடத்தில் செலுத்தக்கடவாயென்ற தூதுவனுடனே கூறினான். இயமன் இவ் வாய்விட்டுத் து மறைத்தான், அவன் கூறியவார்த்தையைத் தெளிந்த தூதுவன் முன்னே சென்று அங்கிருந்த அவ்வுயிரைக்கொண்டுவந்து,

அப்பெண்ணின் சரீரத்திற் பிரவேசிக்கும்படி செய்கித்தான். அப் பெண்ணின் யாக்கையில் ஆவி பிரவேசித்தவளாயிற், சுபாவ அறிவு சற்றுதித்து, மூக்கில் சுவாசத்தோன்றிற்று, கால்கள் துடித்தன, மார்புபணதப்புற்றது, மூகம் அசைவுற்று விளக்கமடைந்தது, சரீரம் துவளலுற்றது, கைகளோங்கின, தோள்கள் அசைவுற்றன, கண்களினமத்து கிழித்தன, இந்தநுணத்தில் இளங்கொடியொத்த அப்பெண்ணும் நித்திரை தெளிந்தவளாய் போன்றெழுந்தாள். அங்குள்ள வர்களனைவரும் பக்கத்திற் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அப்போது அப்பெண்ணினதாயும் அவளைத் தழுவிக்கொண்டு வருத்தினாள். பிதாபும் அவளை மெய்தத்தனைத்துக்கொண்டு பலமுறை உச்சிமேலாக்து, தனது இரண்டு துடைகளின் மீது விளங்கும்படி இருக்கவைத்து என்னு குறவும் என்னு தெய்வமும் என்னு தவப்பயனுமாகிய என்னுபிதாவான குச்சகமுனிவர், கேற்று சொல்லிய வண்ணமே தவந் புரிந்து இப்பெண்ணைப் பிழைப்பித்தனவென்று நிச்சயித்துக் கூறினர். புராதனமான உலகத்திலுள்ளோர் பெற்றுக்கொண்ட செல்வம்போன்ற உசத்தியர் பத்தினியர் சூழ்ந்திருக்கும் உறவினரும் அல்லாத மற்றையரும் ஆச்சரியமடையும்படி, தனது புத்திரியாகிய தெய்வப்பெண் போன்றவளது முகத்தைப்பார்த்து, பெண்ணே! நீ இவ்விடத்தில் வந்ததாயும் அதன்பின் இறந்ததாயும் மறுபடி உயிர் பெற்றதாயும் வரிசைப்படவே சொல்லுவாயாக என்று வினவலும், பொன்வளையலணிந்த அப்புத்திரி அதனைக்கேட்டு நடந்த சம்பவங்கள் யாவையும் கூறலாயினாள். மிகத்திரண்ட மகளிகள் கூட்டத்துடனே தான் சென்றதாயும் விசேடித்த நீர் கிறைந்த காட்டாற்றில் முழுபிதும் அங்கு விண்டும் திரும்பியதும் மதங்கொண்ட பாளை வந்ததாயும் அரைதப்பார்த்தோடித் தானொருத்திமாத்திரம் தனியாய் விட்டதாயும் அங்கு நுத்தகிணறில் வருத்தி கிழந்திரந்ததாயும் மறுபடி உயிர் பெற்று வந்ததாயும் இயமலோகத்தில் நடக்கின்ற வைகளை யும் விபரமாகக் கூறினாள். இவ்வாறு கிவரமாகக் கூறியவார்த்தைகளைக்கேட்டுப் பெருங்களிப்புற்றிருக்கும் தருணத்தில், மாசற்ற பரிசுத்தமான குச்சகமுனிவர் வெற்றி கூறத்தக்க மூன்று தலைகளைப் படைத்த ருலாபுதமேந்திய இயமனுடைப திருவருளைப் பெற்றுச் சேர்த்தவுடனே, பெரிய உறவினரும் உசத்தியமுனிவரின் பத்தினி வாரும் சிறப்புற்ற அம்முனிவரும் இவ்விருவரும் ஈன்றருளிய புத்திரியும் எதிர்கொண்டுவந்து அவர் திருவடிகளிற் பணிந்து துதிபுரிய, அவர்களுக்கு முறைமைப்படி அனுக்கிரகம் புரிந்தனர். அடியே

ஊடைய ஆவியும் மிகப்பெருகிவிருக்கும் உறவினர்களுடைய 'ஆவியும் அடியேனுடைய இல்லறத்திற்குசைந்த பத்தினியின் ஆவியும் அடியேனை நேசித்தவர்களின் ஆவியும் பிழைத்திருக்கும்படி, அடியேன் தலம்பேற்று லீன்றபுத்திரியின் ஆவியைப் பாலித்தருளினீர். அம்மா! இச்செயல் உமக்கருமையே! கடலாற் குழும் உலகத்தில் நிலைபெற்றுள்ள ஆன்மாக்களின் துறையும் பரிபரவித்திரகூழிக்கின்ற வரும் தேவரீரே பென்று எனமனம் நிச்சயித்தது. வன்னலே! தேவரீர் திருவுண்ப்பாங்கை யாவாறிவார்கள், கவுச்சிகொன்னும் உமது புத்திரருக்கு அடியேன் என்ற தெளிந்த அமுதம்போலும் இனிக்கும் வார்த்தைகளுடைய விருத்தையென்னும் பெயருடைய பெண்ணை இத்திசையிற் றேடிவந்து மருகி யாக்கிக்கொள்வதற்கு வந்தீரோ? இயமனற்றொல்லப்பட்ட அப்பெண்ணின் ஆவியைப் பையச்சீர்த்திற் புறும்படி வாவழைத்துக் கொடுப்பதற்கு வந்தீரோ? ஐயமே! தேவரீரே திருவாய் மலர்வீராக, என்றிவ்வாறாக, செய்தற்கரிய தவத்தின் மேம்பட்ட உசத்தியமுனிவர் குச்சகமுனிவரைப் பார்த்து இது போன்ற உபசாரவார்த்தைகள் பலவற்றையும் விரித்தோதி, அம்முனிவரைத் தம்முடனே அழைத்துக்கொண்டு உறவினர் யாவரும் சேர்ந்து புடைசூழும்படி, தமது பத்தினியாரோடும் புத்திரியாரோடும் ஐனையமகளிர்களோடும் அதிதரிதமாகச் சென்று, தமது நாளிகைகளுள்ளே சேர்ந்து வீற்றிருந்தனர். அதன்பின்னும் சில தினங்கள் வரையில் குச்சகமுனிவரை அவ்விடத்திலேயே இருக்கும் படிசெய்து, ஓ பெரியவரே! இவ்விடத்திலே அடியேனுடைய புத்திரியைத் தருகின்றேன், உமது புத்திரரை அழைத்துக்கொண்டு வருவீராக என்று உசத்தியமுனிவ ருரைக்க, அவ்வாறே குச்சகமுனிவர் தமது புத்திரரை அழைத்துக்கொண்டு வந்தவுடன், நல்லதினத்திலே கூபமுகூர்த்தத்தில் விருத்தையென்னும் தமது புத்திரியை அக்கினி சாட்சியாக அன்புடனே வேதவிதிப்படி திருமணம் முடித்துக்கொடுத்தனர். இவ்வாறு திருமணம் முடித்துக்கொடுத்தவுடனே, கவுச்சிகர் விருத்தையென்னும் இவர்களிருவரும் அன்பினு ளொருப்பட்டுப் பலகாலம் இல்லற நடாத்திக்கொண்டிருக்கக் கிருபைபுரிகின்ற குச்சகமுனிவர் பார்த்துப் பெருந்தவம் புரிவதற்காக வடதிசை நோக்கிச் சென்றனர்.

குச்சகமுனிவர் தவத்திற்குச் சென்றவுடனே, இல்லறத்தை நடாத்திக்கொண்டிருக்கும் தூய்மையான கவுச்சிக முனிவருடைய பெருந்தேபோய்லத்தாலும் விருத்தையென்னும் அவர் பத்திரியை

குலீடய விரதபலத்தாலும், உலகத்துள்ளார் அதிசயிக்கும்படி. என்கணரிய அழகுடையவராய் மிருகண்டு என்னும் ஓர் புத்திரர்; அவதரித்தனர். அப்புத்திரருக்கு ஆறுவருடம் கழிந்தபோது உண்மையான பிரமணீதத்துவம் விளங்குகின்ற தன்மையால் உபஸ்திதச் சடங்குகளிறைவிடந்றி, தமது பிதாவையொத்தே கவுச்சிகமுனிவரும் சொல்லுதற்கரிய பெருந்தவஞ் செய்தற்குச் சென்றனர். அறிவுடைமை ப்மைந்த-மிருககண்டேரென்னும் பெயருடைய மிக்கதவவல்லபரான கவுச்சிகமுனிவர் வடதிசைக் கேகினை பின்னர் அம்முனிவருடைய தேற்றம்போலவே விளங்கும் அவருடைய புத்திராரிய மிருகண்டு முனிவர் புராதனவுழக்கத்தை யாலோசித்து, முதலில் செய்யத்தக்க தான பிரமசரிய ஒழுக்கத்தைப் பாதுகாத்தனர். அந்ரெப்படி யென்றால்:—

பெருமையினைப் பொருந்திய காயத்திரியை அனுகந்தானும் பண்ணி, பிரகாசிக்கின்ற நான்குவதங்களுடும் முறையே ஆறு அங்கங்களோடும் பயின்று அவரவர்களுக்குரிய ஒழுக்கத்தில் தவறாது நின்று, மற்றவைகளையும் வேத வேதாங்கங்களில் விதித்த கிரமத்தைப்பாதுகாத்து அவைகளை நன்றி யாராய்ந்து குறைபாடில் நிற்பெருமையாகும். யாதொருபிரமசாரியானவன் குலத்திலுயர்க் தபிரமணர்கள் வீடுகள்தோறுஞ் சென்று பிச்சையேற்ற வன்னத்தைத் தனது ஆசிரியனது உத்தரவைப்பெற்றே புசித்தல் வேண்டிய பழஞ்சோறு, தேன்முதலிய இனிப்பானவைகளை யுண்ணல் சூழ்ந முள்ஸ்தாகும். குரியனுக்கு அர்க்கிய பாத்தியமுதலிய கொடுக்காது எதிராகப்பார்த்தல் கிரமமானதல்லவாம். அழகில் கிறப்பிரியடைந்த மாதர்கல்மீது ஆசைவைத்தல் கூடாது. தங்களுடைய சுற்றத்தாரோடு புசித்தல் கூடாது. அறிவில்லாதவர்களுடைய கூட்டத்திற் சேர்தலும், அவர்களைத் தங்கள் கூட்டத்தில் சேர்த்தலும் இழிவானதாகும். பெருமைபொருந்திய ஆசிரியனது பாதங்களை விருப்பத்துடனேனத்தல் செய்யவேண்டும். தெய்வத்தன்மை பொருந்திய முனிவர்களைக்கண்டால் விரைவாகப் பேராயவர்களது பாதங்களை வணங்கி யவர்கள் பக்கத்தில் நின்று அவர்களுடைய ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுப் போகுதல் நன்மையானதாகும். அவ்வகையான முனிவர்கள் நடுவிற்போகுதலும், அவர்களைக்கண்டவுனே எழுந்திராமல் உட்கார்ந்நிருந்தாலும் இவ்வகையான வேறு கெட்டகுணங்களுடையவரான அவர்களே இழிந்தவர்களாம். யாசனையோடுங் கூடிய நல்லகச்

தலம், வெற்றியைப்போக்கு புஷ்பமாலையன், பற்கொம்பு, உப்பு முதலிய சேர்ந்த பொரிக்கறிகள், மிகச்சம்பொருந்திய பஞ்சுக்கு முதலிய பஞ்சுக்களின் ஏற எண்ணங்கொள்ளுதல், குடைவிறத்துக் கொள்ளல், உடைத்தில பல உயிர்களை இயிசித்தல் முதலியவைகள் ஆகா வாம். விளக்குவிறத்தைத்தண்டிற் கட்டியுள்ள தோலும், உபவிதத் தட்டிற் முஞ்சிப் புல்லும் கெடாமலிருக்கவேண்டும். கட்டிலும், பா டிற், பனவகைப் பானகங்களும், அனங்காணான ஆடைகளும், பந்த ரட்டையுள், பனவகைகள் முதலிய ஆகாவாம். கையிரல்கள், கால்கிரல்களாகிய வற்றிலுள்ள நகங்களை எடுத்தல் கூடாதாம். பதற் காளத்தில் நித்திரைசெய்யலாகாது. அரை ஞானனுக்கு மேலிருக்கும் படியர்கள் பூணூலும் முஞ்சிப் புல்லும் விளங்கிடவும், முன்று கண் களை புடைய பாமசிவனைப் பூசிக்கவேண்டும். தங்களுடைய அறி வின் வலிமையால் காமமுதலாகிய ஆறுபகையையும் ஐயித்து, வேத னீதில் விதித்தபடி பஞ்சாக்கரத்தையோதி, திருவெண்ணீறு, உருத் தீச்சகம் முதலிய தரித்துக்கொண்டு, பிரதிதினம் காலையிலும் மாலை யிலும் சரித்துக்கொண்டு கும்பிடுவது, கங்கையைச் சடரபர சத்திந்தரித்த சிவபிரானைத் தொழுதல் நன்மையானதாம். முப்புரி னூலைத் தரித்தல் அந்தணர்களுக்குப் பதினாறாம் வயதிலாம். தேசங் களையாரும் அரசர்களுக்கு இருபத்திரண்டாம், மிகுந்த செல்வத்தை யுடைய வணிதமாக்களுக்கு இருபத்து நான்காம். இவ்வாண்டுசளு க்கு மேற்பட்டால் அவரவர்களுக்கு விதித்த பிராயச்சித்த மின்றி பூணூல் தரித்தல் கூடாதாம். வேதங்களையோதும் வேதியர்களு னுக்கு கலைமான்தோல், நீண்டவேலாயுதத்தை யுடைய அரவர்களுக்கு சிவப்பு வஸ்திரம், செல்வத்தையுடைய வணிகர்க்கு வெள்ளை வஸ்திர மும் இவ்வாறாக முப்புரிநூலுடன் அவரவர்கள் அணிந்து கொள்ள வேண்டும். அந்தணர்களுக்கு உயர்ந்த முஞ்சிப்புல்லும், அரசர்களு க்கு சணற்புல்லும், வணிகர்களுக்கு பிரகாசம்பொருந்திய பஞ்சம் பூணூலாகத் தரிக்கத்தக்கனவாம், பயனைத்தரும்படியான ஆத்திமா ப்பட்டை, கில்வகார், தருப்பை, தாமரைக்கொட்டை, பெருமைபொ ருந்தியபொன்முதலிய வைகலைமார்பினிடமாகத் தரித்தால் நன்மை யானதாம். சொல்லப்பட்ட வேதியர்களுக்கு பரசமாமேதண்ட மாகும். வெற்றியையுடைய அரசர்களுக்கு அரசமரத்தண்டைக் கையிலேந்தல் நன்மையதாம். பெருமைபொருந்திய வணிகருக்கு முயலியாலாகிய தண்டமாகும். இவ்வகையான தண்டங்களில் தாங்க ட்கங்கள் தரித்துக்கொள்ளுந் தோவனத்தைக் கட்டி வைத்தல் சிறிப்

புண்டயதாம். இவ்வகைப்பட்ட மாந்தரின் தண்ட ஏயர்ச்சிப்பிரமாணம் அந்தணர்களுக்குத் தங்கள் தலைவரையாம். அரசர்களுக்கு நெற்றிவரையாம். வணிகர்களுக்கு மூக்குவரையாம். விளக்ககரமைத்த முப்புரிதூலும் கிரமமாக அந்தணர்களுக்கு ஒன்பதும், அரசர்களுக்கு ஆறும், வணர்களுக்கு மூன்றும் என்று வேதங்கள் கூறும். நிலைபெற்ற இருக்கு எகர் என்னும் வேதங்களை யோதுபவர் ஸ் ஆவணரிமாதத்தில் வரும்படியான அவிட்ட நட்சத்திரங்கடிய பெளரணியில் முப்புரிதூல் தரித்தலாகும். குறைபாடிவாத சாமவேத மோதுவோர்க்கு புரட்டாசிமாதத்தில் வரும் பெளரணியில் முப்புரிதூல் தரித்தலாகும். இவ்வகையான அக்காலத்தில் பதினாந்து தினங்கள் வரையில் வேதத்தை யவர்கள் ஒதாநாட்டார்கள். கோலதற்பணங்கள் செய்யுங்காலத்தில் பூணதூல் கிரமப்படி யிருக்கலாம். சப்பற்ற இருமுகளுக்குத் தற்பணங்கள் செய்யுங்காலத்தில் பூணதூல் தாழ்வுடமாக விருக்கவேண்டும். அவாவர்களுடைய பிதிரர்களுக்குத் தற்பணங்கள் செய்யுங்காலத்தில் அழகுபொருந்திய தோளிலிருக்கவேண்டும். வீடுகள்தோறும் பிச்சையேற்றுண்டு பழமைப்பட்டமூன்று வேதங்களிலொன்றை நன்றியோதி யுள்ளத்தி லமைபும்படி யுணர்த்த பின்னர் சமாவர்த்தணத்தை விதிப்படி செய்துமுடித்து இவ்வழி, கோற்ற கன்னிவை யொருத்தியை மணம்புரியவேண்டும்.

மேற்கூறிப்போந்தபடி பிரமசரிய வொழுக்கத்தை மிருகண்டு முனிவர் பாதுகாத்து வந்தபின்னர், யாவராலும் சொல்லப்படுகின்ற தூல்களை யுணர்ந்துள்ள, முற்கலமுனிவரின் புத்திரியராகிய மருத்தாவதியென்னும் பெண்ணை, இரண்டாவதாகிய கிரகஸ்தாச்சிரம முறைமைதவறுதபடி, மரவுரியாடையினை நீக்கினவரான இவர், அப பெண்ணிறகுச் சிறந்த ஆடையையும் ஆபரணங்களையும் கொடுத்துக் கரியாணத்தை முடித்தனர். அருமைபான தவம்புரிந்துள்ள மிருகண்டுமுனிவர், அநாமயமென்னும் பெயருடனே விளங்குகின்ற தபோவனத்தில் தமது பத்தினியாருடனும் உறவினருடனும், “தாடிப்பணிகளொன்றித் தோய்த்தாலென வொருவார், காபர் மனைவி யெனக் கைகீலந்து-நாமர், தொலையாத வின்பமெலார் தின்னிணர் மண்மே, விலையாமை கண்டவர்போனின்னு என்றும, “தயங்கிணர்க்கோதை தன்னுமிதருக்கி, வயங்கிணர்த்தாரோன் மகிழ்த்து செல்வழிகான், விரோலிகுந்தற்பேரியற்கிழத்தி, மறப்பருந்தேண்மைபேரடற்ப்பரிசாரமும், விருந்து புறந்தரு உம்பெருந்தணு வாழ்க்கையும்,

வேறுபடு திருவிளியுபெறக்காரன், விரிமைச்சுற்றமோ டொருதனி
 புணர்ச்சு," என்றும் கூறியுள்ளபடி, இவ்வறதருமத்தில் யாதொரு
 லுமுஷம் சேரிடாதபடி நடத்திக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது அம்
 மிருகண்டு முனிவர்தமக்கு "வழுபிறப்புந் தியலைதீண்டா வழிபிறங்
 காப்பு, பண்புடை மக்கட்பெறின்," "தம்பொருளென்பதம் மக்களவ
 ச்பொரு, டந்தம் வினையான் வரும்" "மருச்சுண்மெய் தீண்டலுடற்
 கின்பமற்றவர், சொற்கேட்டலின் பஞ்சுசெவிக்கு" என்றபடிக்கு சந்
 தோஷங் கொள்ளத்தகுந்த புத்திரப்பேரின்மையால் வருத்தமுற்றவ
 ராய்த் கூடியென்னும் சேஷந்திரததிற் சேரலாயினர். காகியைச் சேர்
 ந்த மாத்திரத்தில், தேவர்களைவருங் கூடிச்சுடைந்ததாகிய அலை
 கையுடைய பாற்கடல்போன்ற கங்கைரீல் முழுது நீராடினவராய்
 பெருந்தவகிளா யுள்ளார் ஒருங்குகூடி நெருங்கியிருக்கின்ற விதிபி
 னிடத்து அதிசிரிசைந் சேர்ந்தனர். பொன்னின் தாட்சியோன்று
 சிறந்துள்ள மதிலின்பக்கமாக மணிகன்றிகை என்று சொல்லப்படு
 கின்ற ஒப்பற்ற திருவாலயத்திற்குச்சென்று பிரதட்சணமாக வந்து,
 சந்திரனையணிந்த சடைமுடியை யுடைய சிவபிரானது பொன்னம்
 பலத்திற் றுண்டவம் புரிகின்ற திருவடி களைப்பணிந்து துதித்தனர்.
 ணைமையாகிய வேதங்களை யுணர்ந்துள்ள மிருகண்டு முனிவர், அவ்
 வகையான பெருமைபடைந்த திருவாலயத்தின் சமீபமாய் ஒர்பக்கத்
 தில், சொல்லப்படுகின்ற சிவாகமங்களின் தேர்ச்சியாற் றெளிவமை
 ந்த விதிப்படி மிகச்சிறந்த நீலகண்டக் கடவுளைப் பூசித்தனர். வெய்
 யில் ப்னிமழை காற்று என்னும் இவைகட்கு அச்சமுறாத வீருட்சை
 களைப்போன்று ஆறுபருவங்களினும், பார்வதியாரை ஒர்பாகத்
 துடைய எமது சிவபிரானைத் திபானித்து, ஓர் புத்திரப்பேரெற்றும்
 படி பெருந்தவம் புரிந்தனர். இவவாறாக ஒர்வருடம் வரையில் அரு
 ண்மயான தவம்புரிந்துகொண்டிருக்கையில், முற்காலத்திருந்த பொ
 ன், வெள்ளிஇரும்புக்கோட்டையாகிய திரிபுரங்களை யெரித்தருளிய
 சிவபிரான், அவருக்கு வரமளிக்கும்படி எதிரில் எழுந்தருளும்,
 பெருந்தவம் புரிகின்ற அம்முனிவர் உடனேபணிந்து துதித்தனர்.
 முற்பட்டு நிற்கின்ற அம்முனிவர் முகத்தைச் சிவபிரான் கண்ணுற்று
 நீர்நீர்மனத்தில் விரும்பியது யாதோ அதனைச்சொல்லுவா யென்று
 திருவாய் மலர்ந்தும், அடியேன் ஒர்புத்திரனை விரும்பினேன் அவ்
 வர்த்தைப் பாலிக்கேவண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, எமது பிதானாகிய
 சிவபிரானும் புன்னகைகொண்டு இவ்வாறு திருவாய் மலர்கின்றனக்.
 பெருந்தவந்தையுடைய முனிவனை! தீமையறமந்த குணமே மேயும்

யட்டுச்சுற்றும் உண்மையறிவில்லாமல், ஊழையாகவும் செவிடாகவும் முடமாகவும் குருடாகவும், விசேடித்த ஞானவயது விரையில் சம்பலித்த பிணியால் வருந்துபவனாகவும் இவ்விடத்தில் ஒப்புத்திரனைக் கொடுக்கலாமோ? அலங்காரத்துடன் கூடிய சரீர அழகும் விசேடித்துக் குறைபாடற்ற அவயவங்களடைந்து, சரீரத்திற்கு நேரிடற்குரிய வியாதிகளில்லாமல் எம்மிடத்திலும் மெய்யன் புடையவனாய், பதினாறுவருடமே ஆயுளாகப்பெற்றுப் பலசாத்திரங்களைக்கற்றுத் தேர்ந்த ஒப்புத்திரனைக் கொடுக்கலாமோ? இவ்விரண்டில் உன் எண்ணம் எதுவோ? அதனைக் கூறுவாயாக என்று திருவாய்மலர்ந்தனர். முட்சிமையுடைய தவத்தின் மேம்பட்டவராகிய வேதமுணர்ந்துள்ள அம்முனிவரானவர் அவ்விரண்டையு முணர்ந்து ஆயுணர் குறுகியிருக்கினும் அறிவுடையவனாய்ச் சரீரத்திற் கியாதோர் குறைபாடுமில்லாமல் எமது பெருமானுண தேவரிடத்திற் தன்புழுண்ட ஒப்பற்ற புத்திரனைப் பெறவே கிருப்பினேன் அவ்வாத்தைப் பாலிக்குவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். என்னை! “பெறுமவற்றுள்பாமறிவதில்லை யறிவறிந்த, மக்கட்பேறல்லபிற” என்றாராகலின். என்நிவ்வண்ணம் முடிவாகக்கூறுதலும், அது திருச்செவியேற்ற சிவபிரான் உனக்கு நன்மையமைந்த புத்திரனைப் பாலித்தோ மென்று திருவாய் மலர்ந்தருளலும், எதிரிலே நின்றிருந்த மிருகண்பே முனிவர் அப்பெருமானைத் துதித்து மனக்களிப்பற்று, தமக்குப் பொருந்தி யுள்ள உறவினரோடும் வாழ்ந்திருந்தனர். அவ்வாறு வாழ்ந்திருக்குங் காலத்தில், உலகத்துள்ள துயரங்கள் சிவாரணமாகவும், குற்றமற்ற தருமமார்க்கங்கள் மேம்பாடுறவும், பெருந்தவமுடைய முனிவர் ஈடேறவும் வேதசம்பந்தமான சைவசமயம் விர்த்தியாகவும், முதல்வராகிய சிவபெருமான் திருவருளாலே இயமன் இறக்கவும் அம் மிருகண்பேமுனிவருடைய பத்தினியார் வயிற்றில் ஓர்கருப்பம் உண்டாயிற்று. அவ்வாறு கருப்பமடைந்தவுடனே அதைப்பார்த்துணர்ந்த மிருகண்பே முனிவர், அங்குள்ள சிவனடியார்கள் அனைவர்க்கும்வேண்டியபடியே விசேடித்த பலவகைத்திரவியங்களையுங் கொடுத்து, பூரணமாகின்ற மாதங்களிலெல்லாம் செய்யவேண்டிய பும்ஸவனம், சீமந்தம் முதலிய கிரியைகளையுங் கடமைகளையும் முறைமைப்படி நடாத்தி, காசியென்னும் கேஷத்திரத்தில் வசித்திருந்தனர். விஷத்தைக் குக்கி விளங்குகின்ற பற்களையுடைய கொல்லத்தக்க கோரபத்தோடு கூடியபாம்பு கவ்விக்கொள்ள, குறைவற்ற விடிவமைந்த சந்திரன் அமிர்த்தத்தைப் பொழிந்தது வென்று, இமைய

வரை யின்ற டார்வதியாயையொத்த மருத்துவதீயென்பவர் கருப்ப
வேதனையில் வாந்தி, வேதங்களைப் புசுன்றருளுகின்ற சிறுபுத்திரரை
க்கிருபையுடனே ஈன்றனர். பங்குனிமாதமும் ரேவதிநட்சத்திர
முவ் கூடவும், மிதுனராசி நடக்கவும், குறைபாடற்ற சுக்கிரனும்
சிறப்புற்றவியாழனும் உச்சமாகிய தானத்தில இனிமையுட னிருக்க
வும், சூரியன் முசலாபி நுக்கின்ற மற்றையகிரகங்களும் முனிவர்களும்
நாகர்களும் தவசன் தங்கள் இடங்களில்லாவிட மிருக்கவும், இவ்வா
றமைந்த சபதினத்தில் புத்தின் பூமிபிவவதரித்தனர். நவரத்தினத்
தினத் தொகுதிகளையும், பொன்னையும், பொற்கண்ணங்களையும், புட்
பங்களையும், மகரத்தங்களையும், பரிசுத்தமும் நிராசுத் தன்மையு
மமைந்த கலவைச்சாந்தையும், குளிர்சிபுற்ற சஸ்தூரிரகுமும்பையும்
தனித்தனியாக எடுத்துக்கொண்டு அழிவற்றவர்களான தேவர்களும்
மானிடர்களும் ஆச்சரிய மடையுமபடி சிதறி ஆரவாரித்தார்கள.
தேவதூதரிகள் கோலித்தன. சிருஷ்டிசது அவைகளை இரட்சித்
துச் சங்கரிகின்ற கிருத்திய சர்த்சர்கள் மூவரொழிய மற்றையர்க
வளைவரும் வரிசைவரிசையாக ஆசிகூலினர்கள். இந்த நகரமாக்
திரேமயல்லாமல் கடலாற் குழப்பட்ட உலகமனைத்தும் என்னகார
ணமென்று அறியமாட்டாமல் சளிபிடுவ மூர்க்கியச்சமுற்றிருந்தது.
அவ்விதாவாகிய நிருகண்டிய முனிவரும் அச்செய்தியைச் கேட்டு,
எசாவித்தகங்கைகற்பி ஸ்ரானஞ்சய்து வேதியர்கள் முதலியோரனை
வர்க்கும்பொன், விதை முதலிய பலவற்றையும் தானஞ்செய்து, சாத
கருமம், காப்பு முதலிய புத்திரோதயச் சிறியைகளை நிறைவேற்றிய
வுடனே, தாமரையாதனமுடைய பிரமன்வந்து அப்புத்திரர்க்குரித்
தான பெயர் மார்க்கண்டேய என்று வழங்கும்படி செய்தனர். அச்
செலவக்குழத்தை தொட்டி வீற்கிடந்து தாம சிவபிரானுரைப் பிரிந்
தவருத்தக் குறிப்பு வெளிப்பட அமுதாய, இனிபாசப பிணிப்பையும்
மயக்கப்பற்றையமுதலி யுதைத்துத்தன்னாங்குறிப்பும், இயமனைவன்
சிவபரம் பொருளால் தன்னிமத்தம் உதைத்து ஒழக்க - படுவனென்
னாங்குறிப்பும் வெளிப்படுத்துவதுபோற் சையுதறிக் காலுதைத்து
ஆடிபும், உலகர் பேய்மதியையும், இயமன் பரமசிவத்தினிடத்தி
லுண்மைப்பத்தி செலுத்துவோரை யவமதித்துத் துன்புறு மவமதி
யையுங் கண்டு நகைப்பார்போல் நகைத்து, பிரவிததுன்பத்திற்கும்
பின்னர் தாம் இயமனாலும், அவனாகாலும் வருந்தவேண்டிய
துன்பத்திற்கு மஞ்சவார்போலஞ்சியும், மயலும் வஞ்சங்களும் களி
ற்குட்போல் முகங்கவீழ்த்தும், சிவனார் ஈழமைய பாசப் பிணிப்பினி

ன்று விடுவிக்குமாருளொளிகண்டு தலைநெடுத்தசைத்துச் செங்கீரை
 பாடியும், மேற்செவியோகத்தும் சிவபூசையிலும் தேரத்திரத்திலுறும்
 பணிபிலும் தாயிருக்குஞ்செய்தி வெளிப்படவிருந்து சப்பாணிகொ
 ட்டியும், தாய்முககோக்கிப் புன்முறுவல்செய்து பாலுண்டும் மகிழ
 ச்செய்து களங்கமற்ற சர்க்கரினைப்போன்று வளர்த்த வந்தனர். இங்
 னனமாக அருமகப்பெற்றோரும் அன்னிடமுற்றோரும் பூரணரத்திர
 னைக்கண்ட சமுத்திரம்போன்று மகிழ்ச்சிபொங்க நாளொருமேனி
 யும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக அச்சைவக்கொழுந்தாகிய மார்க்
 கண்டேயமுனிவரை வளர்த்த நான்காமாதத்திற் சந்திரித்தலையும்,
 சந்திர சரிசனைபண்ணுவித்தலாகிய உபரிட்டானத்தையும், ஆறுமாத
 த்தில் விதிப்படி உருத்திரப் பல்கணத்தாராகிய சிவனடியாரை உண்
 டிவினையாதியாற் பூசித்து, அம்மகேசரப் பிரசாதத்தால் அன்னப்
 பிரசனமென்னும் சோறாட்டுதலையும் செய்கித்தான். சரியாசப்
 பன்னிரண்டு மாதங்களுந் நிறைந்த முசல்வருடத்தில் நீண்டதலை
 மயிர் வாங்குதலென்னும் கேசரிக்கிரிபையும் முடித்து, சிறப்பமைந்த
 இரண்டாம் வருடத்தில் காதுகுத்துதலென்னும் கர்வனதேனக், கிரி
 பைச்செய்தனர். அக்குழந்தைப் பெருமானும் அப்பால் தவழ்பரு
 வங்குடத்து தளர்நடைப் பருவ மடைதலும் கொச்சளமாகிய சூழி
 யம்மிளங்க, காதிற்சிறுகுகம்பையூலாட மாட்டிலும் டைமாதாணி
 முத்தாரங்கள் மழலைவழிவோடறகு செய்பக் கைநிற் கடகரின்ன,
 அரைபின் மணிங்கோவை சிற்றேரைசெய்பக் காலிற் சிறுசதங்கை
 யோடு தண்டைகலிலென வெரலிப்பத்தத்தடிபிட்டு நடந்துமோடி
 யும், வீதிநிற் சிறுதேருருட்டியும், பேதைச் சிறுநிய ரிமைத்தாடுஞ்
 சிறுநிலழித்தும், நற்றூப் செவிலித்தாய முதலியவோடுபின்சென்று
 அழைப்பவோடி பொலிந்தும் பேசையர் வண்டலாட்டு விருந்தாயும்,
 ஏனைய முனிச்சிறுரோடு வேறுபலவிதையாடியும், திருமேனி புறநி
 யாடி, அன்னைமார் பலரும் வேண்டி, “ஐயவருக அண்ணல்வருக
 அழகவருக வருகவே, அப்பவருக அழகவருக அந்தவருகவருகவே
 செய்யவருக தேசவருக செல்வவருக அள்ளீதிர், தீர்த்தவருக மூர்
 த்திவருக சீலைவருக வருகவே, துய்யவருக சோதவருக துணைவவருக
 மகலிலாக், துக்கமகல வந்தவின்ப நககொருபவருகவே, வைபமுநு
 துழப்பவந்த வள்ளல் வருகவருகவே, மாடிலாத மார்க்கண்ட வருக
 வருகவருகவே” என்று அழைக்கவோடி அவரவர்களுக்கு
 முந்தகமளித்தாடியும் வந்தனர். பழதற்ற ஐந்தாம் வருடத்தில்
 உடவீதம் தரித்தலாகிய பூணூல் கலியாணமும், வித்தியாம்பு

முன் செய்வித்து யாவராலும் சொல்லப்படுகின்ற நாலுவேதம், ஆறு அங்கம், அஷ்டாதசபுராணங்கள், ஸ்மிருதிகள், இதிகாசங்கள், இலக்கியங்கள், இலக்கணங்கள், ஜோதிஷம், கணிதம் வைத்தியம், சாமுத்திரிகா சாஸ்திரம், இரத்தினப்பரிட்சை, முதலிய அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் கற்று வல்லவரானார். அப்படி அந்நூல்களை யெல்லாம் அவர்மனதித் பதியும்படி போதிக்குங் காலையில் வேதங்களும் ஏனையநூல்களும் உட்கொண்டிருக்கும் சிறந்தபொருளை யுணர்ந்தவராய் மேன்மையமைந்த முழுமுதற்கடவுள் சிவபிரானே யென்று கருதி அப்பெருமான் திருவடிகளே காப்பென்றடைந்தனர். எனனை, “வேதமோதிலென் சாத்திரங்கேட்கிலென், னீதிநூல் பலரித்தல் பயிற்றிலென், ஜேதியங்கமோராரு முணரிலென், னீசனை யுள்குவார்க்கன்றியில்லையே” என்றாராகலின், பிறவிப் பிணியைப் போக்கவந்தவராகிய மார்க்கண்டேய முனிவர் சிவபெருமானை முதலிற்பணிந்து, அதன்பின் அப்பெருமானடியார்களை வணங்கி, அதன்பின் தங்கள் குலகுருவை நமஸ்கரித்து, அதன்பின் குற்றமற்ற பெரியோர்களை வந்தித்து, தம்மைப்பெற்ற இருமுது குரவரின் திருவடித் தாமரைகளைச் சிரமேற் சூடிக்கொண்டு பிரமசரிய ஒழுக்கத்தை எப்போதும் பாதுகாத்தனர். இவ்வாறு நிகழுங்காலத்தில் பதினாறுவதானவருஷமும் பிறந்தது. அவ்வண்ணம் பதினாறும் வருஷம்பிறந்ததைக்கண்டு அப்புத்திரரைப்பெற்ற பிதாவும் மாதாவும் வெவ்வேறாக விருந்து, வெறுமனே மிகவும் கொடிதான துன்பசாகரத்திலே வீழ்ந்து பொருமலுடனே வருந்தி மெலிந்தனர். அவ்வண்ணம் துக்கிப்பதை அப்புத்திரர் பார்த்து அம்மாதா பிதாக்களின் பக்கத்திற் சேர்ந்து அவர்கள் திருவடித்தாமரைகளைப் பணிந்து, நீங்களிருவரும் துயரமடைகின்றீர்கள், இவ்விடத்தில் இதுற்கென்ன காரணம், அடியின் இன்னும் பாதொன்றையும் அறிந்து தெளிய இல்லை. ஆதலால் துக்கிப்பதை விலக்குங்கள், உங்களுக்குச் சம்பவித்ததைக் கூறுமென்றுரைத்தனர். புத்திரனே, நாங்கள் சொல்லிய வார்த்தையை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு அவ்வாறு நீ நடந்துகொண்டிருக்க, எங்களிடத்தில் வேறொருதுன்பம் சம்பவித்தது அதனால் வருந்துவதும், உண்டோ? முற்காலத்திலே இடபவாகனத்தை யுடைய, நின் மலிமூர்த்தியாகிய சிவபிரான் உனக்கு வயது பதினொன்று வரம் யாகித்தனர், அவ்வருடம் வந்ததனாலே துயரமடைந்தேனும், என்று கூறிய பிதாவின் துக்கமுடைய முகத்தைப்பார்த்து, யாதொன்றுக்கும் நீங்கள் வருந்தவேண்டியதில்லை, ஆன்மாக்கட்கெல்லாம் யாமா

ன்மாவாக எக்காலத்தினு மிருக்கின்ற சிவபிரானைத் துதித்துப் பூசையை நிறைவேற்றி, யமனுடைய பெருவல்லபத்தைப் போக்கி அதிலிரைவில் உங்களிடத்திற்கு வருகின்றேன். நீங்கள் இவ்விடத்திற்குள்ளே யிருப்பீர்களென்று பலவித நியாயங்களை யுங்கூறி அவர்களிருவர்மனத்தையும் மிகவும் தேறும்படி செய்து அவர்கள் திருவடிகளை மூறைமைப்படி பணிந்து எதிரிலே நிற்கையில் அவரைப்பெற்றமேன்மைபுடையவர்களாகிய அவ்விருவரும் அழகின்மேம்பட்ட புத்திரரைத் தழுவிக்கொண்டு உச்சிமோந்து முன்பு தாங்கள்கொண்டிருந்ததுயரமும் அகன்று மனமகிழ்ந்தார்கள். தமது மாதாபிதாக்களின் கட்டளையினால் சிவபிரானென்னும் ஒப்பற்றவருடைய திருவருளும் மெய்யன்பும்” என்னையேது மறிந்திலெனம்பிரான், நன்னை நானுமுன்னேது மறிந்திலே, எனெனனைத் தன்னடியானென் றறிதலுந், நன்னை நானும் பிரானென் றறிந்தேனே” என்றபடி தம்முடனே உற்றதுணையாய் வரும்படி சமானாகிதமான களிப்பானது கிச்சேடிக்க அதிலிரைவிலே அங்குநின்றும் வெளிக்கொண்டுசென்று, திருமணிகன்றிகை என்னும் பெயருடைய பசும்பொன் மயமாயுள்ள திருவாலயத்திற் சேர்ந்தனர். எலும்புகொல்லலும் நெக்குவிட்டுருகவும் கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் சொரியவும் அவ்வாலயத்தைப் பிரதக்ஷணமாகவந்து, சிவபிரான்சந்நிதிக்கெதிரிலேநமஸ்கரித்துத் தமது சென்னியின்மீது அப்பெருமான் திருவடிகளைத் தரித்துக்கொண்டு அவ்வாலயத்திற்குத் தென்புறமாக ஓர்பக்கத்தடைந்து சிவலிங்கம் பிரதிஷ்டைசெய்து, அம்மூர்த்தத்தை மெய்யன்புடன் பூசித்துத் துதித்து அருமையான தவம்புரிந்தனர். அந்நேரப்படியென்றால்,—

சூரியனுதிக்குமுன் ஐந்துநாழிகை யுண்டென்னுங் காலமாகிய பிராமீழுகூர்த்தத்திலே நிததிரை விட்டெழுந்து, இயன்ற சரீரசத்தி செய்து விழுதி தரித்துக்கொண்டு தத்தமக்கு அதிகாராறுகுணமாகச் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைத் திடானிததுத் துதித்து வணங்கவேண்டும். அப்புறம் “ஒன்றுவுலகனைத்து மாறோர் தாமே யூழிதோறாழியுயர்தார் தாமே, கின்றாகு பெங்கு நிமிர்தார் தாமே நீர் வளிநீயாகாசமாணர்தாமே, கொன்றடுங் கூற்றையுதைத்தார் தாமே கோலப்பழனை யுடையார் தாமே, சென்றடு தீர்த்தங்களாணர்தாமே திருவாலங்கடூறைபுஞ் செல்வர்தாமே” என்று தியானித்து, நதி, குளம், ஓடை, புண்ணியதீர்த்தம், கிணறுமுதலியவற்றில் முழுக்கிவிட்டு நியை முதலில் உத்தாளணஞ்செய்துபின் “மந்திரமாவது நீறு வான்

ஸர் மேளதாரீய, சந்திரமாவதாரீய துதிக்கப்படுவதாரீய, தந்திர
 மாவதாரீய சமயத்திலுள்ளதாரீய, செந்துவர் வாயுமை பங்கன்
 றிருவாஸ ஸாயான்றிருநீரே” என்று கற்பம், அதுகற்பம் முதலிய
 வகையில் சேகரித்துள்ள விபூதியைப் பரிசுத்தம் பொருந்தியதும்,
 வடிகட்டியதமான ஜலத்தைக்கொண்டு குழைத்து, கூர்மாதனத்தி
 லேவடக்கு கோக்கி யிருந்துகொண்டாவது கிழக்கு கோக்கியிருந்து
 கொண்டாவது அனுஷ்டானத்தை விதிப்படி செய்யவேண்டும். விதி
 ப்படி தேடியெடுக்கப்பட்ட உருத்திராக்கமாலே தரிக்கவேண்டும்
 பிறகு, கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ முதலியவற்றிலு, மரத்தின்
 மீதேறாமலும், மடங்கல், மயிர்ச்சிக்கு, வாடல், சிலந்திக்கூங்கு கட்டி,
 யிருத்தல் முதலிய குற்றங்களின்றிய, விலவம், இலந்தை, மா, கிளுஷை
 துளபம், பட்டி, நாயுருவி, வன்னி, மந்தாரம், எலுமிச்சை, நாரத்தை,
 கோங்கு, மாதூளை, அசோகு, புன்னை, விளா, பொன்னாவிரை, தாமி
 ரை, செவ்வல்லி, முல்லை, கார்தள், கருநெய்தல், இருவாட்சி, கொ
 ன்றை, பொற்றாமரை, வெண்டாமரை, தாளி, அறுகு, தும்பை, விஷ்
 ணுகார்தி, கொக்கிரை, கந்தியாவட்டம், முதலிய புட்பங்களைச் சுத்த
 விடங்களினின்றும்; வண்டிகள் மொய்க்காசபடி, கொள்ளத்தக்க
 நாட்களில் அவையவைகளைக்கொண்டு, திருப்பூங்குடையிற் சேமி
 த்து வைத்து, இண்டைமாலே, கண்ணி, தொடையல், பிணையல் முத
 லிய மாலைகளாகச் சமைத்து வைக்கக்கடவர்கள். சுவாமிக்கு
 விவேகனத்திற்கு வேண்டிய, அப்பவர்க்கும், எள், பொரி, அவல்,
 முதலிய சாமக்கிரியைகளையும் முன்னதாய்ச் சேகரித்து வை
 த்துக்கொள்ளவேண்டும். சிவபூசை செய்யுமிடத்தைக் கோமயங்
 கொண்டு மெழுகி, பச்சரிமா, பருப்புப்பொடி, சேழ்வாகுப்பொடி,
 முதலியவைகள் கலந்தகோஸத் திரவியங்களைக்கொண்டு விசுத்திர
 கோஸங்களிட்டு, மாவிலே கோஸம், வாஸழ, தெங்கு, சமுத முத
 லியவற்றால் பூசாவிதானம் சமைத்தல்வேண்டும். அவ்வகையிலமை
 க்கப்பட்டிருக்கும் பூசாவிதானத்தில் பூசைப்பெட்டகத்தை யோர்
 உயர்த்த விடத்தின்மீது எழுந்தருள் பண்ணி, அதனருகில் இருபுற
 த்தும் திருவிளக்குகளை, நெய்விளாலும், பரிசுத்தம் பொருந்திய எண்
 ணெய்யாலும் அமுதுபெற ஏற்றிவைத்தல்வேண்டும். பிறகு வடக்கு
 முகமாக ஆனந்திருந்து, தேசசுத்தி, ஆத்தமசுத்தி, ஆசனசுத்தி,
 திரவியசுத்தி முதலிய சுத்தி வகைகளைச்செய்து சிவபிரானைத் திரிகர
 ணசுத்தியுடன் தியானித்து “தோடுடைய செவியன் விடைபேறி
 யோர்துவெண்ணிதிருநீர், காடுடைய மடலைப்பொடி புசி யென்னார்

ளங்கவர்கள்வ, நேடுடைய மலரான் முனநாள் பணிந்தேத்தவருள்
செய்த, பிடுடைய பிரமாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே”, “முனை
த்தானை யெல்லார்க்குமுன்னே தோன்றி முதிருஞ்சடைமுடி மேன்
முமிழ்வெண்டிங்கள், வளைத்தானை வல்லகார் புரங்கண் மூன்றும்
வரைசிலையா ஈரகவிமா நாணுக்கோத்துத், துளைத்தானைச் சுடுசுரத்
தாற்றுவன நீறுத்தாழுத்த வெண்முறுவலுமையோடலாடித், தினைத்
தானைத் தென்கூடற்றி நுவாலாய்ச் சிவனடியே அந்திக்கப் பெற்றே
ணுனை” என்று தோத்தரித்து பூசுகத்தி செய்து, “பனைக்கை மும
மதவேழமுரித்தவ, னினைப்பவர் மனங்கோயிலாக் கொண்டவ, னனை
த்தும் வேடமாமம் பலக்கூத்தனைத்தினைத்தனைப்பொழுதும் மறந்துய்
விலே” என்று உட்பூசை செய்யவேண்டும். “முனவெயில் செற்ற
நூன்றுய்க மூவரினிருவர் நின்றிருக்கோயிலின் வாய்தல், காவ
லான ரென்றே வியபின்னை யொருவனீ கரிகாடாங்காகு, மரணேநா
க்கி யோர் மாநடமகிழ மணிமுழா முழக்கவருள்செய்த, தேவதேவ
நின்றிருவடி யடைந்தேன் செழும்பொழிற்றிருப்புன் கூருளானே”
என்று துவாரபூசைசெய்து, “பத்தனாப் பாடமாட்டேன் பரமனை
பரமயோகி, யெத்தினாற் பத்திசெய்கெனென்னை நீ யிகழவேண்டாம்,
முத்தனை முதல்வாதில்ல யம்பலத்தாடுகின்ற, அத்தாவுன் னுடல்
காண்பானடி யனேன் வந்தவரே” என்று சிலொகம் பரவனைசெய்
து, “ஆவாகி யாவினிலைநாமாகி யறிவாகி யழலாகி யனிபுமாகி, நா
வாகி நாவுக்கோருரையுமாகி நாதனாய் வேதத்தினுள்ளானாகிப், பூவா
கிப் பூவுக்கோர் நாற்றமாகிப் புக்குளால் வாசமா நின்றானாகித், தே
வாகித்தேவர் முதலுமாகிச் செழுஞ்சடாய்ச் சென்றடிசுணின்ற
வாரே” என்று திரளியசுத்திசெய்து, “பேராயிரம் பரவி வாரே
ரோத்தும் பெம்மானைப் பிரிவிலாவடியார்க்கென்றும், வாராத செல்
வம் வருளிப்பானை மந்திரமூர் தந்திரமு மருந்து மாகித், தீராரோய்
நீர்த்தருள வல்லான்றனைத் திரிபுரங்கமயெழுத்தின் சிலைகைக்கொ
ண்ட, பேராரனைப்புள்ளிருக்கும்வேளுரானைப்போற்றுகேயாற்றநாள்
போக்கினேனை” என்று மந்திரசுத்தி செய்யவும். பச்சைமண்ணுலா
கிய விலிங்கமாவது, சுட்டமண்ணுலாகிய விலிங்கமாவது, மரத்தா
லாகிய விலிங்கமாவது, சிலையாலாகிய விலிங்கமாவது, அழகியசெம்பு
வெள்ளி, பொன்முதலிய உலோகங்களினாலாகிய விலிங்கமாவது,
இரத்தினங்களுாலாகிய விலிங்கமாவது, மணியினாலாகிய விலிங்கமா
வது, வரணலிங்கமாவது, இரசலிங்கமாவது, சுயம்புலிங்கமாவது
ஆகிய இவைகளிலொன்றைப் பிராழ்ணர்கள் பன்னிரண்டு பதினே

ன்று, பத்துமாகிய மூவிதவங்குலவுபரத்தில் தாபிக்கவும். அர்ச்சர்கள் ஒன்பது, எட்டு, ஏழு ஆகிய மூவிதவங்குல வுபரத்தில் தாபிக்கவும். வைசியர்கள் ஆறு, ஐந்து, நான்கு மாகிய மூவகை யங்குல வுபரத்தில் தாபிக்கவும். சூத்திரர்கள் மூன்று இரண்டு ஓங்குல வுபரத்தில் தாபிக்கவும். நான்கு வருணத்தாக்கும் முறையே முதற்கட்கூறிய பன்னிரண்டு ஒன்பது ஆறு என்னும் அங்குலவளவுகள் உத்தமமாம். இடைக்கட்கூறிய பதினொன்று எட்டு ஐந்து இரண்டு என்னும் நான்கும் மத்திமமாம். கடைக்கட்கூறிய பத்து ஏழுநான்கு ஒன்று என்னும் நான்கும் அதமமாம். மேலும், ஓரிலிங்கம் பூசிக்கில் முத்தியுண்டாம். இரண்டிலிங்கம் பூசிக்கில் வியாதியுண்டாம். மூன்றிலிங்கம் பூசிக்கிற் புத்திமுத்தி இரண்டுமுண்டாம். நான்கிலிங்கம் பூசிக்கில் ஆயுதம் செல்வமும் கீர்த்தியும் நசிக்கும். ஐந்திலிங்கம் பூசிக்கிற் பஞ்சமகாபாதகம் நீங்கும். ஆறிலிங்கம் பூசிக்கில் மாணமுண்டாம். ஏழிலிங்கம் பூசிக்கிற் பாவநாசமாம். எட்டிலிங்கம் பூசிக்கில் விபாதியும் சத்துருவுமுண்டாம். ஒன்பதிலிங்கம் பூசிக்கின் இட்டமும் சிவலோகமும் உண்டாம். மேற்கூறிப்போந்த இலக்கணங்களை யுடைய தொருளிலிங்கத்தைத் “பந்தபாசமறுத்தெனை யாட்கொண்ட மைந்தனம் மணவாளனை மாமலர்க், சந்தரீக் கடுவாய்க் கரைத்தென் புத்தூர், எந்தை யீசனைக்கண்டினிதாயிற்றே” என்று அழிவேக பீடத்தின் மீதெழுந்தருளச்செய்து, “இருலினாய்த் தீயாகி நீருமாகி யியமானனா யெறியுங் காற்றாமாகி, யநிலைய திங்களாய் நாயிருகியா காசமா யட்டமூர்த்தியாகிப், பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணுமாம னும் பிறருநவுந தம்முநவுந் தாமேயாகி, நெருநலையா யின்றாகி நா லையாகி நிமிர்புன் சடையடிக ணின்றவாதே” என்று இலிங்கசுத்தி செய்து, “அட்டமாமலர்கூடி யடம்பொடு, வட்டப்புன் சடைமா மறைக்காடரோ, நட்டமாடியு நான்மறை பாடியு, மிட்டமாகவிருக் குறிடமதே” என்று அஷ்டபுஷ்பஞ்சாததி, எந்த மது சிந்தை பிரிவாத பெருமாளென விறைஞ்சி யிமையேயர் வந்த துதிசெய்ய வளர் தீபமொடுதூப மலிவாய்மையதனா, வந்தியமர் சந்தி பலவந்த மனைகள் செய்ய வமாகின்றவழகன், சந்தமன்கொந்தளநன் மாதிலெடு மேவு பதிகண்பை நகரே” என்று தூபதீபங்கொடுத்து, “ஆடினாய் நறு நெய் யொடுபால் தயிரந்தனர் பிரியாத சிற்றம்பல், நாடினாயிடமா நறுங்கொன்றை நயந்தவனே, பாடியாய் மறையோடு யல் கீதமும் பந்தடைப்பணி கால்கதிர் வெண்டிங்கள், சூடினாயருளாய் சுருங்க வெந்தொல்லினையே” என்று எண்ணெய்க்காப்பிட்டு “செய்ய மேளி

யன்றேனொடுபால் தமிழர், நெய்யதாடிய நீலச்சுடியான் மையலாய்
 மறவா மனத்தார்க்கெலாங், கையிலாமலகக்கனியொச்சுமே” என்
 று நெல்லிக்காப்பிடலும். பிறகு “பாவமும் பழிப்பற்றறவேண்டுவீர்,
 ஆவிலஞ்சுகந்தாடுமவன் கழல், மேவராய்மிசவும் மகிழ்ந்துள்குமின்,
 காவலாளன் கலந்தருள் செய்யுமே” என்று பஞ்சகவலிய அபிடே
 கஞ்செய்து “பாலினாறு நெய்யற்பழத்தினற் பயின்றாட்டி, நூலி
 னான் மணமாலை கொணர்ந்தடியார் புரிந்தேத்தச், சேலினார்வயல்
 புடைசூழ் செங்காட்டங் குடியதனுட், காலினாற் கூற்றதைத்தான்
 கண்பதிச்சாத்தானே” என்று பஞ்சாமிர்த்தத்தாலும், “நெய்யாடிநின்
 மலனே நீலகண்டா நிறைவுடையாய் மறைவல்லாய் நீதியானே,
 மையாடு கண்மடவாள் பாகத்தானே மானேறுவாடையாய் மகிழ்ந்து
 நின்றாய், நெய்யாடுகூளினங்கொன்றை மாலைகொண்டடியே னானி
 ட்டுக்கூறி நின்று, நெய்யாத சேவடிக்கே போதுகின்றேன் பூம்
 புகலூர் மேவிய புண்ணியனே” என்று நெய்யாலும், “பாலையாடுவர்
 பன்மறையோதுவர், சேலையாடிய கண்ணுமை பங்கனார், வேலையார்
 விடமுண்டவெண்காடர்க்கு, மாலையாவதுமாண்டவாங்கமே” என்று
 பாலாலும், “நெய்யும் பாலும் தமிழருங்கொண்டு நித்தம் பூசனை செய்
 யலுற்றற், கையிலொன்றுங் காணமில்லக்கழலடி தொழுதுய்யினல்
 லா, லைவர்கொண்டிங் காட்டவாடி யாழ்குழிப்பட்டழந்துவேணுக்,
 குய்யுமாறென்றருளிச் செய்யீரோண காந்தன் நளியுளிரே” என்று
 தமிழாலும், “வான நாடனே வழித்தனை மருந்தே மாலொமணியே
 மை ப்பொருளே, யேனமா வெபிறுமையு மென்புமீதொங்கிய மார்
 புடையானே, தேனெய்ப்பால் தமிழாட்டுகத்தானே தேவனே திருவா
 வடுதறையு, ளானையே யெனையஞ்ச லென்றருளா யாரெனக்
 குறவமார்களேறே” என்று தேனாலும், “ஆலைப்புகரும்பின்
 சாறுபோல வண்ணிக்கு மஞ்செழுத்தி னுமத்தான்காண், சில
 முடை யடியார் சிந்தைபான் காண்டிரபா மூன்றெரி படுத்த
 சிலையினுன்காண், பாலினொடு தமிழர் நறுநெய்யாடினான் காண்
 பண்டாங்க வேடங். பரிதேர்வான்காண் வேலைவிடமுண்ட
 மிடற்றினுன்காண் விண்ணிழி தண்விழி மிழலையானே” என்று
 கருப்பஞ் சாற்றினாலும், “கனியிலுங் கட்டி பட்ட கரும்பி
 லும், பனிமலர்க் குழற்பாவை நல்லாரிலுந், தனிமுடி கவித்தானா
 மாசிலும், இனியன் தன்னடைந்தார்க் கிடைமருதனே” என்று,
 கிச்சிலி, நாரத்தை, தமரத்தம், முதலிய பலவகைக்கனிகளா லாகிய
 சாற்றினாலும், “நெய்யினொடு பாலின ரோடினான்கா ணித்தன் மனை

ஸ்ராவணென நிற்கின்றன்காண், கையின் மழுவாலொடு மாகேந்தி
 னன்காண் காலனுயிர் காலாற்கழிவித்தான்காண், செய்யதிருமேனி
 வெண்ணிறிநன்காண் செஞ்சடைமேல் வெண்மதியஞ் சேர்த்தி
 னன்காண், வெய்யகனல் விளையாட்டினன்காண் விண்ணிழிதண்வீழி
 மிழலையானே” என்று இளனீராலும், நன்றாய்த்தெள்ளிச் சுத்தஞ்
 செய்து, புனுகுசட்டம், பனிரீர் முதலிய வாசங்கள் கலந்துள்ள மிக
 வும் வெள்ளிய விபூதியாலும், “தொண்டனென் பட்டதென்னே
 தூயகாவிரிபினன்னீர், கொண்டிருக்கோதி யாட்டிக் குங்குமக் குழ
 ம்பு சாத்தி, மண்டைகொண்டேற நோக்கி யிசனை யெம்பிரானைக்,
 கண்டனைக் கண்டிராதே காலத்தைக் கழித்தவாதே” என்று, குங்கு
 ம்ப்பூ, பச்சைக்கற்பூரம் முதலிய கலந்துள்ள சந்தனக்குழம்பினாலும்
 அபிஷேகஞ்செய்து “தொங்கலுங் கமழ்சார்து மகிழ்புகையுந் தெண்ண
 டர்கொண், டங்கையாற் றொழுகேதக வருச்சுனற் கன்புருள் செய்
 தூள், செங்கயல் பாய்வயலுடுத்த செங்காட்டல் குடியதனுட், கங்
 கைசீசர் வர்ச்சடையான் கணபதிச்சுந்தானே” என்று சந்தனம்,
 ஆகில், சாம்பிராணி, குங்கிலியம் முதலிய கலந்த தூளால் தூபங்கொ
 டித்து, “தடங்கொண்டதோர் தாமரைப்பொன் முடிதன்மேற், குட
 ங்கொண்டடியார் குவிரநீர்சுமந்தாட்டப், படங்கொண்டதோர் பாம்
 பரையார்த்த பரமனிடங்கொண் டிருந்தான் றனிடையருநீதோ”
 என்று சுத்தஜலத்தால் “பந்தமறுமரர்மிருடர் பவருருத்திரர்களொரு
 பதினொருவர் மிளிர்ந்திடமேற், படியிலையை வகைப்படு மீசர்நாகிதம்
 பத்திலெண் வித்தையிறைவர், சந்தமுறு கோமுகத்தைங்கலைகள் சந்
 திசாதாக்கிய மூர்த்திவதனந், தட்டற்ற வட்டத்தி லொட்டற்ற சிற
 சத்தி தாளுற்ற நாளத்திலே, நந்தலற வருகோளகந்திகழ் சிதம்பர
 நற்கிகையினிற் சூனிய, நட்டமற வவமைகின்ற விட்டவடிவொடு
 நின்ற ஞானமயமோன நடுவோ, டந்தமற முந்துபர மானந்த நீந்த
 வபிஷேகமாடி யருளோ, யறிவுற்றெனங்கைமலர் செவ்வுற்றமர்ந்த
 லிறையபிஷேக மாடியருளே,” “நாடரிய சத்தியோ சாதத்தும் வாம
 த்து நன்றமகோரத்தினு, நலையற்ற புருடத்து மாகம மொரைவ்
 வைத்து நல்கியிசானத்திலே, பிடுதருமெட்டு முறைதந்த வற்றிடை
 நீ சொல்பெருமை பெறு மருமை விதியிற், பேசரிய பூசைசிவகோ
 சரீரேயன்புரிதல் பெற்றிலென் மற்றடியனென், வேடுவர் குலத்தலை
 வன் மெய்யன்பு பூண்டிலென் வேட்டொருவர் மாட்டருளினான்,
 நீக்கொள்ளாருபுடையொப்பு நோக்கிவைத்தனை சாற்றின் வேண்டல்
 வேண்டாமை யிலையாலாடு நன்பால் வேறுபா டொன்றிலாமையா

வயிடேகமாடியருளே, யறிவுற்றெனங்கைமலர் செறிவுற்றமர்ந்த விறையயிடேகமாடியருளே,” “நவீற்றலரு மிதயமிளிர் கண்ட நாவடிப் பூருவருவு பிரம்புழையெனு, நல்லிடத்தகராதி கிரியாதி மனமுதல் நண்ணியுமைம் மூவகை, பிவற்றிலொவ்வொன்ற கலநின்றவிடயங்க ளெதிர்வின்றிச் சிவகாரமர். யெதிருநனவுஞ் சோகமென்று பாவித் தலுறு மென்கனவு ஞாநுநவொடே, யுவப்பறிவு ஞெயமென் வுற் றனு பவித்திடுமொண் சுழுத்தியு ஞானமே, யொளிர் தரிய முந்திரை த்தயர் சிவநுன்க்துகர் வுறுமதீதமுமாகுநல், லவத்தைகள் கடந்த விறற்புறப்படு மமல வயிடேகமாடியருளே, யறிவுற்றெனங்கை மலர்செறிவுற்றமர்ந்த விறையயிடேகமாடியருளே” “ஒருவனோர்பொ ருளிலாற் குற்றதவினுளம் வியந்தோகைபெறுமன்றி யுடைமை, யுகவ்ருவமையத்தி லுநவினுர் தன்னிடத்திதுள்ளதிற் பெரிதளிக் கும், பொருளதாயினு மதனிநினியதாயினு மவன் புந்திமகிழ்வுற்றி யெனஞல், புனல் விடுத்திடு முடிமானிற் புணரியிற் பெருகு புண்ணி யத்தெய்வ நதிதான். மருவலானீர் விரப்பிலை நினக்கொரு திலை மற்றென் முடியிற் நெறிப்பின், வைப்பன் வானத்தினென வெத்திற் த்தானு நினைமக்கணினவுற் றுயங்கிட, வருளினன் முனம்வித்திதன் னுதலான் மகிழ்த்தயிடேக மாடியருளே, யறிவுற்றெனங்கைமலர் செறிவுற்றமர்ந்தவிறை யயிடேகமாடியருளே”, “கருகிச்சிவந்த கடு வருகிப் பொருத்தமிளிர் களம்வாழ்வு மேவவணியாய், கடலிற் சிற ந்த நிறவுடலீற்றிநுத் து மணிகதிர் போலவேயு நெடுமா, லொருகட் கிசைந்த வடியிருக்கிணங்க வறமுடையர் முனோடிவருவா, யுலகத் தைவென்ற மனமிலகுற்றமன்றி னிடையுமைகாண வாகடல்புரிவாய், மருகற்பெரும்பதிபி லொருகற்பணங்கு தொழமணவாளனாயிதவா, மயிலைக்கண்ணென்பினுயிர் பயில்வுற்றெழுந்துவா வருவாயென முண் மையா, வருகர்க்கணங்கு தருமுருகர்க்குருந்த வானயிடேக மாடி யருளே, யறிவுற்றெனங்கைமலர் செறிவுற்றமர்ந்தவிறை யயிடேக மாடியருளே”, “ஒகைமலி குருவானை யுறுகிக்கு மாணையமுயர் புரா. தன் சரிதமோ, டொர்க்குருடை வருகிக்குமுமையுந் தன்மகனை யொண்கவத்திசு மேற்றுபு, சோகமறு மனுமயஞ் செய்தமைத்திடு. மொருகவத்தி காரோகணமுநூல், சொல்லியவிடங்கனிற் றாய நீற ணிதருந் தொல்லிபூதிப்பட்டமு, மாகலசநீராட்டு கலசாயிடேகமு, மருவு சிவநோக்குகிக்கும், வயங்குவிங்காயதமு மன்னுசிவலிங்கு முருவனை சுவாயதமுமெனுமே, முாகுநெறிதான் மருவியாக மிசையி லகுமனயிடேகமாடியருளே, யறிவுற்றெனங்கைமலர்செறிவுற்றமர்ந்

தவிறை யபிடேகமாடியருளே”, “போயகுல மொடுசாண ரொடு
மேவு சமமும் பொன்றுலகம் விட்டமலனார், பூசனைகளரிய நிச்சஞ்
சாரமுங் கொடியபொன் பெண்மண்ணுடை நெறியிற் பாயமன மேர்
டாத திட்டிராணமு மெய்ம்முப்பத்தாறு தத்துவமறப், பகுதியொ
டுணர்த்து தத்துவமு மிறையஞ்சனீ பாரென்னு மான்மிகமுமே, மே
யசடுலிக்க முடனறங்கமாருமொரு மெய்யனுக் கிரகநிலையும், விமல
முறு சச்சிதானந்த சிவமயமென்னு மிக்க சத்தியசுத்தமு, மாய
வெழுபுகை நெறியினு வி யிடையிலகுமானபிடேக மாடியருளே, யறி
வுற்றெனங்கைமலர் செறிவுற்றமர்ந்தவிறை யபிடேகமாடி யருளே”
“கிடைத்த சிவலிங்கமன்றுணராத வேகாக்கிர சித்தமென்னும் விர
தங்கெடாத திடவிரதம் விடயங்கள் சிவனுக்குதவுகின்ற விந்திரியார்
ப்பித, முடற்றியுயிர் கொன்றிடா நின்றிடு மகிஞ்சை சிவனுண்மை
கொளிலிக்க விசமே, புயர் சிவத்துள மடங்குறுமனேலைய மதனீ
லொன்றாகி நின்றுபேதம், விடுத்தலுறு சத்தியோன் முத்தியெனு
மிவைபேயு மிக்ககுருவருள் புரியவே, மேவலரு மெய்ஞ்ஞான பரவ
நிலை மேலியிழம் வேதமுடியாவுமுணரா, தமித்தமன மொழியுடற்
கப்புறப்படுமமல னபிடேக மாடியருளே, யறிவுற்றெனங்கைமலர்
செறிவுற்றமர்ந்தவிறை யபிடேகமாடியருளே”, “நல்லதில நெய்யாடி
யானிடத் தைத்தாடி நனவயிலை யமுதமாடி, நல்குதாரண காரியம்
முறையினன்றியே நறுநெய்பாற யிராடியே, மெல்லமலர் மதுவாடி
யின்கழைச்சாறுடி மென்பழச்சாறுடியே, விழையுமிளநீராடியாரக்குழ
ம்பாடி விதியினமை நபணமாடி, பொல்லைநகு வெண்டிலைப் புழையி
னிடையோடி நல்லுத்திகொடுபைத்தலைய, வாகநுழை வுறவிளங்
குழலிமதி பொருபுடைபொதுங்க விடயின்றியசைய, வல்லற நிறை
கங்கை யசைபாறு நிற்பை நீ யபிடேகமாடியருளே, யறிவுற்றெனங்
கைமலர் செறிவுற்றமர்ந்தவிறை யபிடேகமாடியருளே”, “நார்கட
மினாசாவர் தமினினிய திவலியாழ் நண்ணு நாக்கந்ருவந்தா, நவிலு
மலர்தமினாசு கந்தருவாவர் தம்மினாடரிய தேவாவரிற், சாரதிபன
வனியனுயர் கார்குரவனவனினயன் சொன்முறையினுறு மடிமேற்,
துன்னு ககமொரு திவலைபளவு மின்றுக மிருகசுவேலை புகளீகுவாய்,
தாரமுதற் பூதங்கள் புத்திருண தத்துவந் தகுதிபெறு பகுதிபுருட்
தத்துவம் விக்கைமுத லனவெனு மிவற்றிலறு சமயசொன வெமை
விடாமலருளினினை படைதலுறு மரியபத மருளுமவனபிடேகமாடி
யருளே, யறிவுற்றெனங்கைமலர் செறிவுற்றமர்ந்தவிறை யபிடேக
மாடியருளே” என்று திருமஞ்சனம் செய்து “அண்டமா ரிருளுடு

கடந்தும்பர், உண்டுபோது மோரொண் சுடர்ச்சுடர், கண்டிக் கரறி
வா ரறிவாரெலாம், வெண்டிக் கட் கண்ணி வேதயென்பே” என்
தும், “என்னி லாருமெனக் கிரியாரில்லை, பென்னி லு மிரியாநொ
ருவன்னுளன், என்னுளே யுயிர்ப்பாய்ப் புறம்போந்துபுக், கென்னு
ளே நிற்குவின்னம்பரீசனே” என்றும் பாசிவப் பிரபுவை ஆகவாக
னஞ்செய்து, “தோடொருகாதனாகி யொருகாநிலங்கு சுரிசங்கின்று
புரளக், காடிடமாக நின்று கனலாடு மெந்தையிடமா யகாதனகர்
தான், விடுடென்துவார்கள் விதியென்று சென்று வெறிகீர் தெனி
ப்பவிரலா, னுமிடனாமிசெம்மை பெரலிவெள்ளமாரு நளிபள்ளிபோ
து நமர்காள்” என்று அர்க்கியம்கொடுத்த, “பாவணமேவு சொன்
மாலையிற்பல, நாவணங்கொள்கையி னவின்ற செங்கய, ராவணங்
கொண்டெமையள்வராயினும், கோவணங்கொள்கையர் கொள்ளிக்
காடரே” என்று கோவணம் பாவணசாத்தி, “பட்டநெற்றியர்
பான்மதிதேற்றினர், நட்டமாடுவர் நன்னிருளேமழுந், சிட்டனார்
தென்பராய்த் துறைச்செல்வனார், இட்டமா யிருப்பாரை யறி
வரே” என்று கின்பாவணசாத்தி, “கட்டிட்ட தலைகையேந்திக்
கனலெரி யாடிச் சிறிச், சுட்டிட்ட நீறுபூகிச் சுடுபிணக்
காடாகி, விட்டிட்ட வேட்கையார்க்கு வேற்றிருந் தருங்கருள்
செய்து, பட்டிட்டவுடையாகிப் பருப்பதனோக்கினாரே” என்று
பரிவட்டஞ்சாத்தி, “பார்தள் பூணாம் பரிகலங்க பாலம் பட்டவர்த்
தனமெருதன்பர், வார்த்தகண்ணருவி மஞ்சனசாலை மலைமகன் மகிழ்
பெருந்தேவி, சார்தமுந் திருநீரருமறை கீதஞ்சடைமுடி சாட்டியக்
குடியிர், சோந்தெழி லிதயங்கோயின் மாணிகையேழிருக்கையு னிருந்த
விசனுகே” என்று திருவெண்ணீறு சாத்தி, “ஆளானவடிபவர்கட்
கன்பன்றனை யானஞ்சமாயுயை நானபயம்புக்க, தள்ளனைத் தன்
னொப்பாரில்லாதானச் சந்தனமுங்குங்குமழுந் சாந்துத் தோய்த்த,
தோளனைத் தோளாத முத்தொப்பானத் துவெளுத்த கோவணத்
தை யணாயிலார்த்த, கிளனைக் கீழ்வேளுரானுந் கோவைக்கேடிலி
பை நாமெவர் கேடிலாரே” என்று சந்தனஞ்சாத்தி, “மங்கையோர்
கூறுடையான் மன்னுமறை பயின்றான், அங்கையோர் வெண்டலை
யானாடாவம் பூண்டுகந்தான், நிக்களொடு பாம்பணிந்த சிரார் திரு
முடிமேற், கங்கையினுன்மேலி யுறைகோயில் கைச்சினமே,” என்று
திருவாபாணங்கள் சாத்தி, “முத்தேர் நகையாளிடமாவத் தன்மார்
டில் வெண்ணூல் பூண்டு, தொத்தேர்மலர்சடையில் கைத்தாமிடம்
போலுஞ் சோலைருமுந்த, வத்தேன்விபுண் களியாலிசை லூர்வாலத்

அம்மே, தெத்தேயென முரலக்கேட்டார் கிண்கெடுக்குந் திருநாணு
வே' என்று பூணூல் சூத்தி, "நின்போலமாரக் கண்ணமுடி சாய்
த்து நிமிர்த்துஞ்சு; பைம்போதுழக்கிப் பவளந்தழைப்பன பாங்க
யிமா, வென்போலிகள்பறித்திட்ட விலையுமுகையுமெலகம், அம்போ
தென்க்கொள்ளுமையினை யாறனடித்தலமே" என்று புட்டபூஞ்சலி
செய்தி, "அண்டமா யாதியா யநுமறையோ டைம்பூகப், பிண்டமா
யுஞ்சுக்கோச் பெய்பெருளாம் பிஞ்சுகளைத், தொண்டர் தாமலர்
துவிக் கொண்மாலே புனைகின்ற, இண்டைசோ சடையாலே யென்
மண்தினை வைத்தனை" என்று இண்டைமாலேசாத்தி, "போதுதா
தொடு கெண்ணிபுனைந்துடன், தாதலிழ்சடைச் சங்கரன்பாத்திதுள்,
வரிந்ததீர்க்கவென் றிரத்திப்பராய்த்துறைச், சோதியானைத் தொழு
தெழுத்துய்ம்மினே" என்று திருப்பள்ளித் தாமங்கன்சாத்தி, "ஆலந்
தர்னுகந் தழுதுசெய்தாளை யாதியை யமர்தொழுதேத்துஞ், சீவந்
தரின்பெரிதும் முடையானைச் சிந்திப்பராவர் சிந்தைபுளானை, யேல
வார் குழலாளுமை நங்கையென்று மேத்தி வழிபடப்பெற்ற, கால
கரீலனைத் திம், வென்மரனைக் காணக்கண்ணடியென் பெற்றவாறே"
என்று இவ்விடமும், அப்பவர்க்கும், சாம்பாவரிசி வகையிற் செய்யப்
பட்ட பரமான்னம், பாயசம் முதலிய வைகளைத் "தூய்மறைபாடும்
வாயார் முன்வந்த நிவேதித்து 'ஆகாத நஞ்சுண்ட வந்தவண்ண
ரைநீதலைய மாகணங்கொண்டம் பொற்றோண்மே, லேகாசமாவிட்
டொன்றெந்தி வந்திரி திருவேபலி யென்றார்க்கில்லே புக்கேன், பா
கேதுவ்கொள்ளார் பவிபுக்கொள்ளார் பாவியென் கண்ணுள்ளேபற்றி
நெத்திப், போகாத வேடத்தர் புகஞ்சுழப் புறம்பய நம்முடென்று
பெய்யினே" என்று ஜாதிககாய், ஜாதிபத்திரி, இலவங்கம், ஏலம்,
சுக்கு, வால்பிள்கு, பச்சைக்கற்பூரம், குங்குமப்பூ முதலியவைசேர்ந்த
பந்திகித் தூவிட்டார் அடைக்காம்பு நிவேதித்து "வெந்த குங்கிலியைப்
புவிக்கிம்மேவந்த நின்றுலவுங் சுழிப்பாலையார், அந்தமும் மளவும்
மறியாததேசர், சந்தமரலவர்மேவியகாந்தமே" என்று தூபங்கொடுத்து
"எல்லாவுலகமுமானாய் நீயே யேகம்பமேகியிருந்தாய் நீயே, நஸ்
ல்க்கார் நன்வழிவாய் நீயே ஞானச்சுடர்களக்காய் கின்றாய் நீயே,
பெய்ல்க்காரினை என்றுப்பாய் நீயே புகழ்சேவடியென் மேல்வைத்
தாய் நீயே, செல்லாய் செல்வந்தருவாய் நீயே திருவையாறகலாடை
செய்திபெற்றோ" என்று பல்வகைய தீபாராதனை கொடுத்து,
"நீடுமெய்ப்பூவென்னு நீடுப்பவச் செஞ்சத்துளானும், ஏறுகந்
தெறவல்லிது நீடுபுற மேவியனாது, நாதுகாந்தையினு நாண்

மனிதர்கண்டத்தினும், ஆறுசடைக் கரந்தானு மாறாநாந்த வம்
 மாணே” என்று திருநீறு மறுபடியும் சாத்தி, ‘பூம்படி மக்கலம்
 பொற்படி மக்கலம் மென்றிவற்றா, லாம் படிமக்கலமாகி ழாநாநி
 தமர்தார், தாம்படிமக்கலம் ண்டெவரேற்றம். மாணேசால்,
 நாம்படி மக்கலஞ்செய்து தொறுதம்மட நெஞ்சமே” என்று தர்ப்
 பணர் தெரிசிப்பித்து, “காதலாங்குகசிந்து கண்ணீர்மல்கி, யோன
 வார்தமை நன்றெறிக்குப்ப்பது, வேதநான்கினு மெபப்பொருளா
 வது, காதநாம நமச்சிவாயவே” என்றும் “சொற்றுணை வேதியன்
 சோதிவானவன், பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழித்,
 கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினு, நற்றுணையாவது நமச்சி
 வாயவே” என்றும் ஜெபம்பண்ணிப் பிறகு, “இட்டனும் மடிபேத்
 துலாரிகழந்திட்டநான் மறநதிட்டநான், கெட்டநானிவை வென்ற
 லாற் கருதேன் சிளர்புனற் கானிரி, வட்டவாசி கைகொண்டடிதொழு
 தேத்துபாண்டிக்கொடுமுடி, நட்டவாவனை நான்மறக்கினுஞ், சொல்
 லுநா நமச்சிவாயவே” என்று அர்க்கியங்கொடுத்து, “கொக்கிறகோடு
 கூவியாமத்சங்கொன்றை யொடெருக்கணி சடையர், அக்கினுடாமை
 பூண்டழகாக வனலதுவாடு மெமடிகண், மிக்க நல்வேத ஜெள்வியு
 ளெங்கும் விண்ணவர் விரைமலர்தூவப், பககம் பலபுதம் பாடிய
 வருவார பாம்புரன்னகராரே”, “ஏறுமொன்றேறி நீறுமெய்ப்பூசி,
 யினங்கிளை யரிவையோ டொருங்குடனாகி, கூறுமொன் றிருவிந்
 கொன்றையந்தாருங் குளிரிளமதியமுங் கூவியமலரு, நானுமல்லி
 கையு மெருக்கொடு முருக்கும் மகிழிவாவன்னியுமிவை நலம்பகர,
 வாயுமோர சடைமேலணிந்த வெமமடிக ளச்சிறு பாக்கமதகட்சி
 கொண்டாரே”, “அம்புய நீலங்கழுநீரணி செய்தல், வம்பலிழ் பூகழு
 மாதவி மரந்தாரந், துமபைவகுளஞ்சா புண்ணைமல்லிகை, சென்
 பகம் புதீரி செய்வந்தி சாத்திடே” ‘வேற்றுகி ளண்ணுகி நின்றாய்
 போற்றி மீளாமேயாளெனைக்கொண்டாய் போற்றி, யூற்றுகியுள்
 ளோ யொளித்தாய் போற்றியோ வா தகத்தத் தொலியேபோற்றி, புர
 ற்றுகி யங்கேயமரந்தாய்போற்றி யாறங்க நாள்வேதமானாய் போற்றி,
 காற்றுகி யெங்குங்கலந்தாய்போற்றி கயிலைமையானே போற்றிப்புக
 ற்றி” என்றும் சிவாஷ்டோத்தர சதநாமத்தாலும் ஆருச்சித்து,
 “சூற்றம்முத்தார் குணத்தினுள்ளார் கும்பிடுவார் தமக்கன்பு, செய்
 வார், ஒற்றைவிடையினர் நெற்றிக்கண்ணு நூறைபதிபாசுஞ் செறி
 கொள்மாடஞ், சற்றியவாசலின் மாதர்விழாச் சொற்கவிபாட நிதாண்
 நடிப்ப, பற்றியன்கயினர் வாழுமாயூர்ப்புகழ்பதீச்சாம் பாடுநிலே”.

என்று எழுந்தும்பிடவும். பிறகு 'மதிதருவாய் நெஞ்சமே யுஞ்
சுபோக வழிபாவதிதகண்டாய் வானோர்க்கெல்லாம், அதிபதியே
பொருந்தே யாதியென்று மம்மானே யாருரம்மை யாவென்றுந்,
அதிசெய்து தன்றுமலர்கொண்டு தூவிற்குமும் வலஞ்செய்து தொ
ண்டபாடித், கதிர்மதிசேர் சென்னியனே காலகாலா கற்பகமே
பென்றென்றே கதறுநிலே' என்று பிரதக்ஷணஞ்செய்யவும். "அந்
திபுந்நப்பகலு மஞ்சபதஞ்சொல்லி, முத்தியெழும் பழைய வல்கினை
மூடாமுன், சிந்தைபராமரியாத் தென்றி நவாருடாகு, கெந்தைபிரா
ணையென்று கொலெய்துவதே" என்று ஜெபித்துச் சாத்தவேண்
டும். "இயக்கர் கின்னார் ஞமனெடுவருணரியங்கு தீவளி நாயிது
திங்கள், மயக்கமில் புலிவானாகாகம் வசக்கள் வானவர் தானவ
ரெல்லாம், அயர்ப்பொன்றின்றி நின்றிரு வடிபதனை யார்ச்சித்தார்
பெறுமாருள்கண்டு, திகைப்பொன்றின்றி நின்றிருவடி யடைந்
தேன் செழும்பொழிற் றிருப்புன் கூருளானே" என்று துதித்து,
"வாழ்த்தவாயும் நினைக்கமட நெஞ்சுந், தாழ்த்தக் சென்னியுந் தந்த
தலைவரினச், குழ்த்தமா மல்தூவித் துதியாதே, வீழ்த்தவா கிணையே
னெடுக்காலமே", "ஞானத்தாற் றெழுவார் சிவஞானிகள், ஞானத்
தாற் றெழுவேனுனை நானலென், ஞானத்தாற் றெழுவார்க டொழக்
கண்டு, ஞானத்தாலுனை நானுந் தொழுவனே" என்று சொல்லி
நமஸ்கரிக்கவும். "பொய்தொழாது புலியுரியோன் பணி, செய்தொழா
வெழுவார் பணிசெய்தொழா, வைதொழா தெழுவாரவழைக்கதிர், கை
தொழா வெழுவின் கரக்கோயிலே" என்று துதித்துக்கொண்டெழு
வேண்டும். மேல், "தாயு நீ தந்தையே சங்கரனே யடியேன்; ஆயு
நின்பாலன்பு செய்வானாதரிக்கின்றதுள்ளம், மாயமாய காயந்தன்னு
கைவர் நின்றொன்ற லொட்டார், மாயமே யென்றஞ்சுகின்றேன் வலி
வலிமேயவனே", "அப்பனீ யம்மைநீ பைபனுநீ யன்புடையமாமனு
மாயிபுநீ, பொப்புடைய மாதருமொண் பொருளுநீ யொருகுலமுஞ்
சுற்றமுமொருநீ, அப்பனவு முய்யப்பனவுந்தோற்றுவாய்நீ துணை
யா பென்னெஞ்சந் தறப்பிப்பிப்பாய்நீ, யிப்பொன்னீ யிம்மணிநீ
யிம்முத்தா யிறைவளியேறுந்த செல்வளியே", "சங்கரனே நிற்பா
தயிபோற்றிபோற்றி சதாசிவனே நிற்பாதம் போற்றிபோற்றி,
பெங்கரவா நிற்பாதம் போற்றிபோற்றி புண்ணியனே நிற்பாதம்
போற்றிபோற்றி, பங்கமலத் தயனெடு மாதுங்காணு லனதுருவா
நிற்பாதம் போற்றிபோற்றி, செங்கமலத் திருப்பாதம் போற்றி
போற்றி திருமூலத்தானனே போற்றிபோற்றி," "பொன்னுர் மேனி

யனே புலித்தோலையரைக் கசைத்து, மின்னார் செஞ்சடைமேல் மிளிர்ச்சொன்றை நயந்தவனே, மன்னே மாமணியே மழபாடியுள் மாணிக்கமே, யன்னேயுள்ளை யல்லாலினியாரை நினைக்கேனே”, “உடைய நாதனே போற்றி நின்னலாற் பற்றுமற்றெனக் காவதொன்றினி, யுடையனோ பணிபோற்றி யும்பார்தம் பார்பார்போற்றி யாரினும், சூடையனாபினேன் போற்றி யென்பெருங்கருணையாளனே போற்றி பெண்ணின், னடியனாக்கினாய் போற்றி யாதியும்தமாயினாய் போற்றியப்பனே” “செங்கண்போற்றி திசைமுகம்போற்றி சிவபுர நகருள் வீற்றிருந்த, அங்கண்போற்றி யமானேபோற்றி யமர்கடலை வனேபோற்றி, தங்கணன்மறைநூல் சகலமும் சுற்றோர் சாட்டியக் குடியிருந்தருளும், எங்கண்பகனே போற்றி யேழிருக்கை யிறைவனே போற்றியேபோற்றி,” “பாலுக்குப்பாலகன் னேண்டி யழுதிடப் பாத்கடலீர்தபிரான், மாலுக்குச் சக்காமன்றாள் செய்தவன் மன்னியதில்லை தன்னுள், ஆலிக்குமர்தனர் வாழ்கின்ற சிற்றம்பலமே யிடமாகப், பாலித்து நடட்டம் பயில வல்லானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே”, “ஐய நின்னதல்ல தில்லை மற்றொர்பற் றிவ்வஞ்சனேன், பொய்கலந்த தல்ல தில்லைபொய்மையேனெ னெம்பிரான், மைகலந்த கண்ணிபங்க வந்துரின் சுழற்கணே, மெய்கலந்தவன்பான் பெனக்குமாகவேண்டுமே,” “அங்கண்போற்றி வாய்மைவாரண்போற்றிநாக, கங்கண்போற்றி மூலகாரண்போற்றி நெற்றிச், செங்கண்போற்றி யாதிசிவ பாஞ்சுடரோபோற்றி, யெங்கண்பகனே போற்றி யீறினா முதலேபோற்றி,” “யாவையும்படைப் பாய்போற்றி, யாவையுந்தடைப்பாய்போற்றி, யாவையுமாளாய்போற்றி யாவையு மல்லாய்போற்றி, யாவையு மறிந்தாய்போற்றி, யாவையு மறந்தாய்போற்றி யாவையு ம்புணர்த்தாய்போற்றி யாவையும்பிரிந்தாய்போற்றி,” “பழியொடுபாச மாறுகெட்வாசவன்செய் பணிகொண்ட வண்டசுரணம், வழிபடுதொண்டர்கொண்ட நிலைகண்டு வெள்ளிமணிமன்றுளாடி சரணஞ், செழியன்விளிர்ந்திடாதபடி, மாறியாட நெளிவித்ததேசாதசாண, மெழுகடல் கூவிமாயிபுடன்மாம னூட னிசைளித்த வாதிசாணம்,” “சலந்தரனுட லங் கெண்டசுக்கரப் படையாய்போற்றி, வலந்தருமதனை மூடியோன் வழிபடக் கொடுத்தாய்போற்றி, பலர்த்தசெங்கமலப் புத்தேனைச் சிரமிர்த்தாய்போற்றி, சிலந்தியை மருடஞ்சூட்டவாசருள் செல்வம் போற்றி” என்று தோத்திரங்கள் பலவுஞ்செய்து சிவபூசையை முடித்து மேல், “தழைத்ததோராததியின் கீழ்த்தாயா மணலாற் கூப்பி, யழைத்தங்கே யாவின்பாலைக் சுறந்துகொண் டாட்டக்கண்டு,

பிழைத்திதன்றுதை தானப்பெருங்கொடு மழுவால் வீசக், குழைத் ததோடமுத மீந்தார் குறுக்கை வீரட்டளரே” என்று சண்டேசுர பூசையையும் முடித்துப் பணிபவேண்டும்.

மேல்மார்க்கண்டேயர் இவ்வகையான சிவபூசையை மெய் வன்புடன் கனிந்து செய்து முடித்தலும், சிவபிரானும் அவரது பூசைக்குத் திருவுளமுவந்து அவ்விடத்திற் பிரசன்னமாகி, சிறந்தவத்தை நமது வழிபாட்டுடன் செய்கின்றனே, அத்தவமும் வழிபாடும் குற்றமற்றதாகலின் நாம் களிப்புற்றோம், இனிமேல் நீ பெறவிரும்பி யவற்றைக் கூறுவாயென்னத் திருவாய் மலர்ந்தலும், தலைவரே! நின்மலரே! யாவுமாய்வினங்கும் சத்தியமே! மேம்பாடுடை யவரே! மலரகிதரே! மழுவேந்திய திருக்கரமுடையவரே! கீழ்மக னாகிய அடியேன் யமனுடைய கையிலகப்படா தீடேறும் வண்ணம் அக்காலத்தில் அடியேனாக் கெதிரிலேவந்து தேவரீர் உதவி புரிதல் வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தலும், நீயமனுக்காக அச்சமுறாதே, என் றுதமது சிவந்ததிருவடிகளிரண்டையும் சிரமேற் குட்டியவுடன் அடி யேன் இனி ஈடேறினேனென்று மார்க்கண்டேயருரைக்க, விடமணி ந்த கண்டத்தையுடைய சிவபிரான் அதிவிநைவிலே கரந்தருளிச் சிவ லிங்கத்திற்சேர்ந்தனர். அம்மாதிரியாகவே இவர் பூசையைத் தினந் தோறும் செய்துவந்தனர். இவர் சிவத்தலந்தோறும் சென்று சென்று பணிந்துவந்து கொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில் இவருக் குப்பதினாறு வருடங்களென்னும் ஆயுணர் கழித்தலும், ஆகாயத்தி லோடுகின்ற மேகத்தைப்போன்ற வேகத்துடனே அதிவிநைவில் திடீரென்று ஓர்யமதுதன்வந்தான். அச்சமயத்தில் இவர்தெற்கே சிவபிரானது அட்டவீரட்டத்தொன்றாகிய திருக்கடலூர் சேர்ந்திருந் தனர். அந்தயமதுதன் முற்காலத்தில் திரிபுரங்களை தகித்தருளிய, சிவபிரானது தாமரை மலர்போலும் திருவடிகளைப் பூசிக்கின்றவழி பாட்டைப் பார்த்தவுடனே அச்சமுற்று, மார்க்கண்டரென்னும் இவ ரையான் சமீபிப்பது அருமையென்று அவ்விடம் விட்டு நீங்கிப்போ யினன். நெருப்புப்பொறி பறக்கும்படிபார்த்து நெருங்கிப்போகாமல் அத்தூரத்திலே சென்ற ஓர் புலியைப்போன்ற தன்மையுடையவன் தூத்துவனாகவந்து அதன்பின் திரும்பி, தென்றிசைக் கதிபனாகிய இய மனுடைய திருவடிகளைப்பணிந்து கூறலாயினன். இத்தீரர்களாற் புகழ்ப்பரீம தலைவரே கேட்பிராக. செவ்வானம்போன்ற கிறமுடை பசிவபிரானிடத்திற் பொருந்திய மனமுடையவன், அவர். திருவடி

களிற் படிந்த சிரமுடையவன், எக்காலமும் அப்பெருமானுடைய கீர்த்தியையே கூறுகின்ற விரதமுடையவன், சிவபிரான் பூசையைச் செய்துகொண்டிருக்கிறான், குற்றமற்ற மனமுடையவன், பேரறிவுடையவன், பிராமணோத்தமன், காசியில் வாழ்பவன், மார்க்கண்டனென்று கூறத்தக்க சிறப்புடைய பெயர்பெற்று விளங்குபவன், அத்தகைய சிறுவனைக் கிட்டெதற்கும் அச்சமுற்றேன், அன்றியும் திரிநேத்திரங்களுள்ள எமது பெருமானிடத்தி லிருக்கின்றனன், ஆதலால் அவனுக்கெதிரிலும் செல்லவில்லை, தண்டநாயகமே! இதனைத் தேவரீர் ஆலோசிப்பிராகவென்று தெளியும்படி யுரைத்தனன். இவ்வாறு தூதுவனுரைத்த மாத்திரத்தில் அதுகேட்ட இயமன், தணிந்திருக்கும் நெருப்பிலே நெய்யையூட்டினாற் போன்று கோபித்துப் பெருமூச்செறிந்து, சிறுபிள்ளையாகிய அவன் அழிவற்றவராகிய சிவபிரானே வென்றுரைத்தான். என்னுடைய கணக்கர்களை அழைத்து வருவாயென்று இயமன் கூற, அங்கிருந்த தூதுவர்கள் ஓடிப் போய் உங்களை நம்மிறைவர் அழைக்கின்றார் வருங்கொன்று சொல்ல, உடனே கணக்கர்கள் வந்து இயமனுடைய பாதங்களைப் பணிந்தார்கள். அப்போது தென்றிசைக்கதிபனாகிய இயமன், யாவராலுங்காணவேலாத ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலணிந்த சிவபிரானைப் பூசித்துத் துதித்தவனாகிய களங்கமற்ற தோற்றமுடைய மார்க்கண்டனென்னும் பெயருடைய சிறுபிள்ளைக்கு ஆயுட்பிரமாணத்தைக் கூறுங்கள் என்று கட்டளையிடுதலும், சித்திரகுத்திரென்று பெயர் கூறப்படும் சிறப்புடையவர்களும், ஒரேதன்மையான இயல்புடையவர்களுமாகிய அறிவின் மேம்பட்ட அவர்கள், தங்கள் கையிலிருந்த கணக்கைப்பார்த்து, இத்தன்மையைக் கேட்பிராக வென்று கூறலாயினர். தலைவரே! நெற்றிக்கண்ணாகிய சிவபெருமான் முற்காலத்திலே அப்பிள்ளைக்குப் பதினாறுவருடங்கொன்று ஆயுட்பிரமாணம் கட்டளையிட்டனர். அப்பதினாறுவருடங்களுங் கழிந்தன. ஆனால், அப்பிள்ளை யியற்றிய சிவபூசை புண்ணியப்பகுதி யுடையதாகும், விசேடத்தபெருந்தவமுடைய முனிவர்களாயினும், சிறப்புற்ற செல்வத்துடன் விளங்குபவர்களாயினும், விவேகமுடையவர்களாயினும், வல்லபமுடையவர்களாயினும், விதிப்பயனை வெல்லும் தன்மை யுடையவர்கள் எவர்கள்? என்னை, “வினைப்பயனை வெல்வதற்கு நிவந்தமுதலா, வனைத்தாய நூலகத்தமிழில்லை-யெனைத்தொன்றுங், கண்ணுறுவதல்லீற் கவலைபடனெஞ்சமே, விண்ணுறுவார்க்கில்லை விதி,” “ஊழிற் பெருவலியாவுள மற்றொன்று, குழிநூந்தான்முந்துறும்”.

என்றார் பிறரும். ஆதலாலே தேவலோகமடைதற் குரித்தாயினான். அச்சமுறுதற் கேதுவாகிய நாகப்பிராப்தியையும் விட்டு நீங்கினான். இதுதான் அப்பிள்ளையின் தன்மைபென்று அக்கணக்கர்களிருவருங் கூற, மேன்மைமிக்க இயமன் மிக்கோபங்கொண்டான். அப்போது இயமன் தனது மந்திரியாகிய கொரே வல்லடமுடைய காலனைப் பவண யழைத்து, காசிபிழிருக்கிற அந்தணனொருவ னுடைய ஒரே புத்திரனது சீவனைக்கொண்டு வரக்கடவாயென்று கட்டளை யிடுதலும் நிலவுலகத்திற்கு வந்தான். அக்கால னென்பவன் வந்து குற்றமற்ற சிறந்த தவத்தாகிய மார்க்கண்டேய ரிருக்குமிடத்தடைந்து, நான் குலேதங்களை யுணர்ந்த மார்க்கண்டேய ருடைய வழிபாட்டையும் நோக்கத்தையும் கண்டு, இவர் எவ்வாறு வருவாரென்று சிந்தித்து ஏக்கமுற்றான். அம்மார்க்கண்டேயருடைய கண்களுக்குத் தெரியும்படியாகச் சென்று, அப்புத்திரரைப் பணிந்தான். அப்போது மார்க்கண்டேயர் நீயார் சொல்லக்கடவாயென்று வினவுதலும், நான் உலகங்களனைத்தினு முள்ள சீவராசிகளெல்லா வற்றையும் கொல்லு கின்ற கட்டளையை புடையவனாகிய இயமராசனது திருவடிகளுக்குத் தொண்டியற்றுகின்றவன். அதைக்கேட்டு மார்க்கண்டேயர் அக் காலனைப்பார்த்து, நீர் இவ்விடத்திற்கு வந்தகாரணம் யாதென்று கூறுவீராயின், அடியேன் அறிந்துள்ளதைக் கூறுகின்றனன். அதற்கு அக்காலன், முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் உமக்கருளிய வருடங்கள் பதினாறும் நேற்றுடனே கழிந்துபோயின, ஆதலால் தேவரீர் இயமபுரத்திற் கடைதல்வேண்டும். இவ்விதிவசம் ஒருவராலும் தடுக்குந் தன்மைபுடையதல்ல. நான்கு முகங்களை புடைய பிரமனுக்கும் சம்பவிக்கத்தக்கதே. னாதனமாக நேர்ந்தது மல்ல. சிருட்டிக்கின்ற கிருத்தியத்தைப்போலும், இரட்சிக்கின்ற கிருத்தியத்தைப்போலும், இயமன் கொல்லுகின்ற கிர்த்தியமும் நீல கண்டக் கடவுளருளிய கட்டளையே யாகும். ஆதலால், உம்மை யழைத்தனர். அதுவல்லாமலும் சிவபெருமானுடைய சிறந்த திருவடித்தாமரைகளைத் தேவரீர் பூசித்துக்கொண்டிருப்பதைப் பலரும் கூறுவதால் மனங்களித்து, உம்மைத் தரிசிக்கவெண்ணித் தென்றிசைக்கதிபராகிய இயமராசன் பேரவாவுடையவராயிருக்கின்றனர். கொலையை மேற்கொண்ட தொழிலுடையவ னென்பதனால் அவ்விய மனைக் கொரேனென்று அறிவில்லாதவர்கள் கூறுவார்கள். அளவிறந்த சீவராசிகளைத்திற்கும் அவ்வச்சீவன்களியற்றிய வினைகளையோசித்து அதற்குத்தக்க தன்மைபாகச் செய்கின்றபடியால், நடுவென

பதே அவ்வியமன் பெயரென்று உலகமெங்கும் கூறும். மனத்தில் யாதொன்றும் சிந்திக்கவேண்டாம். தென்றிசைச்சுணுள்ள யமபுரத்திற்கு வருவீராயின், அவ்வியமன் எதிர்கொண்டுவந்து இட்டிக்கைகளைச் சிரமேற் கூப்பி வணங்கித் துதித்து உபசார வசர்த்தனைகள் கூறி இந்திரபதவியை யருளுவர், ஆதலால் வருவீராக என்றுணர்த்தனன். இவ்வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே, இளம்பிறையைச் சூடிய சிவபிரானைப் பூசிக்கின்ற மெய்யடியார்கள் இந்திரலோகத்திற்கும் செல்லமாட்டார்கள். உங்களுடனே கூடி யமலோகத்திற்கும் வர மாட்டார்கள். மேம்பாடுற்றதாகிய சிவபதவியைப் பெற்று இனிமையுடனிருப்பார்கள். என்னை, “புள்ளியதோலாடை புனைந்தாவப் பூணணிந்த, வெள்ளிய செங்கண்விடையா னடிக்கமல, முள்ளிய மெய்யன்புடையா ரருவருத்துத், தள்ளிய செல்லத்தருக்கினு யென் ஓசய்தாய்”, “கற்றுக்கொள் வனவாயுள நாயுள, லிட்டுக்கொள் வன பூவுள நீருள, கற்றைச் செஞ்சடையானுளன் யாமுளோ, மெற்றுக் கோநமனுல் முனிவுண்பதே” என்றனர் பிறசான்றோரும். சிவபிரான் திருவடியார்களுக்கு நானும் அடியவனாயிருக்கின்றேன். ஆகையால் நான் உங்களுடைய யமபுரத்திற்கு வரமாட்டேன். பிரமன் திருமால் என்னும் இவர்கள் விரும்பி யிருக்கும் பதவிகளையும் இச்சியேன். இனி நீ சீக்கிரத்திற் போகக்கடவாய் என்று கூறுதலும், நல்லதென்று அவனும் ஒருப்பட்டிச் சென்றனன். என்னை, “கொள்ளேன் புரந்தான் மாலயன் வாழ்வுகுடிசெடினு, நள்ளேனின் தடியாரோடல் லாணரகம்புகினு, மெள்ளேன் றிருவருளாலே யிருக்கப் பெறினிழை வா, லுள்ளேன் பிறதெய்வமுன்னை யல்லா தெங்களுத்தமனே” எனவும், “படையும் பாசமும் பற்றிய கையினீ, ரடையன்மின் னமதீச னடியாரை, லிடையொருந்தியினு னடியார்குழாம், புடைபுகாது நீர் போற்றியே போயினே” என்று பெரியர் விதித்தாராதலின். அங்கு நின்றுச் சென்றகாலனென்பவனும் இயமனைப் பணிந்து நடந்த செய்தியனைத்தையும் கூறுதலும், மனம்பதைபதைப் படையச் சரீரமும் மார்பும் வியர்க்கக் கண்களில் தீப்பொறிபறக்க வளாவாய் நீண்டுள்ள புருவங்கள் மேலேறக் கோபித்தான். நமது எருமைக்கடர்வை அழைத்து வாருங்கொன்று கட்டையிட்டவுடனே அக்கடர்வந்தது. அக்கடர்வின்மீது துதிக்கையோடு கூடிய யானைமீதேறிதல்போன்று முதுகிலேறி, கிழல் தருவதாகிய ஒப்பற்ற குடையுழ்க்கொடியும் மேலோங்கவும், கிங்கார்கள் துதித்துக்கொண்டு சூழ்ந்துவரவும் இயமன் வந்தான். யமபுரத்தினின்றும் வந்துமிருகண்டு முனிவர் புத்திரான

மார்க்கண்டேயர் இருக்குமிடத்திற் சென்று, சிவந்த தலைமயிரும் மேகம்போற் கறுத்த சரீரமும் கோபத்தாற் சிவந்திருக்கும் கண்ணும் பிடித்திருக்கும் ஓர்பாசக்கயிறும் கரங்களில் தண்டமுழ் குலமும் உடையவனாய் எதிரில்வந்தான்.

இவ்வாறு வந்து எதிரிலே நின்றவளளில், மார்க்கண்டேயரென் பவர் யமன்வந்து சமீபித்திருக்கின்றனென்று சிந்தித்தவராய், அவ னுடைய குரூர்ச் செய்கைகளைக் கண்ணுற்று எமது பெருமா னுடைய திருவடிகளைத் துதித்துவணங்கினர். அத்தருணத்தில் யமன் மார்க்கண்டரைப்பார்த்து, பிள்ளாயி! நீ என்னை நினைந்து எக்காரிய ன்செய்யினும், முற்பட்ட ஊழ்வினை பின் கிரமத்தையும் திரிநேத்திர வ்களுள்ள சிவபிரான் திருவாய்மலர்த் த முறைமையையும் அழிக்க முடியுமோ? ஊழ்வினையின் வல்லபமும் சற்றேனும் உணரவில்லை. யாதோர் நிச்சயத்தையும் அறிபவிலலை போலிருக்கின்றது. இறப்பு, பிறப்பு என்னும் இவை யிரண்டையும் எப்படிப் பட்டவர்களும் அடைவார்கள். அதை நான் விரித்துக் கூறவேண்டியதோ? என்னை “தோற்றமுண்டேன் மாணமுண்டு துயரமனைவாழ்க்கை, மாற்றமுண் டேல் வஞ்சமுண்டு நெஞ்சமனத்திரே, ஈற்றேற்றர் நீலகண்டர்மிர் புனனீர் சுடைமே, லேற்றர் கோயிலெதிர்கொள் பாடியென்பதடை வேரமே” என்றது தமிழ்மறை. மேம்பாடு விசேடித்த பெருந்தபோ தனருக்காயினும் சுடேறுத இவ்வெண்ணம் கைகடுமென் நெண்ணிக் கொண்டு, அந்த நாட்டத்துடனே இவ்வாறிருத்தல் நூல்களைக் கற் றுணர்ந்த ஆண்மக்கட்குச் சுபாவமாகுமோ? என்னை, “தந்தையார் போயினார் தாயரும் போயினார் தாமும் போவார், கொந்தவேல் கொண்டொரு கூற்றத்தார் பார்க்கின்றார் கொண்டபோலா, ரெந்த நான் வாழ்வதற்கே மனம் வைத்தியாலேழை நெஞ்சே, யந்தணுநர் தொழுதய்ப்பலா மையல்கொண்டஞ்ச நெஞ்சே” என்றார் பெரியரிற் பெரியரும். சிவபிரான் திருவடியின்மீது அன்புள்ள மனமுடைய நீ தினந்தோறும் செய்கின்ற பூசையானது, உன்னுடைய பாவத்தைப் போக்குமேயல்லது, நான் வீசுகின்ற பாசக்கயிற்றை விலக்கவும் வல் லபுமுடையதோ? கடலின்கண் நெருங்கியுள்ள மணல்களைத் தொகை ப்படுத்தினும், ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும் நட்சத்திரங்களைத் தொகை ப்படுத்தினும், அளவில்லாமல் எனதாக்கினையா லிறக்கின்ற இந்திர னைத் தொகைப்படுத்த முடியுமோ? என்னால் இறந்த மந்திரத்தேவர் களையும் என்னால் முடிவான அசுரர்களானவர்களையும், முழுமையும்

சொல்லவேண்டுமாயின் முடிவுபெறாதாகையால், மற்றையவர்களை யெல்லாம்நான்சொல்லியும்வேண்டுமோ? “மாகர்க்ககார்ப்பண்பின் து மகிழ்ச்சிவிரட்ட மிகவுமுள, தாகத்தகலா நேயமுள தனக்கின்று நகையுளது, பேரகத்தழிந்தன் மிகவுளது பொன்றலுளது களிப்பித்தே, சேரகத்திறங்கனிவையுடைய தறக்கத்தென்னை ‘சகமுளதே’” என்று கூறியுள்ளபடி, பிறப்பிறப்பாகிய இரண்டும் மேன்மைமிக்க காமரை யென்னும் அழகியகண்களுடைய திருமாலுக்கும் உண்டு பிரமனுக் குமுண்டு எனக்குமுண்டு என்றுசொல்வேனாயின், உனக்கும் உண் டென்று கூறுகல்வேண்டுமோ? மணமிக்க மலர்களைச்சொண்டு அரு ச்சித்துப் பூசித்தகாரணத்தால், சிவபிரான் முன்னுளில் அடியேனுக் கணுக்கிரகித்தவைகளாகும், குற்றமற்ற இவ்வரோட்சியும், நான் தா ங்கியிருக்கும் பாசக்கயிறும் சூலாயுதமும் மழவாயுதமும் தண்டா யுதமும், தேவர்களே உனக்குப் பாதுகாப்பாபிருக்கினும், சிருட்டித் திரட்சிக் தமிழ்க்கின்ற திரிமூர்த்திகளே உன்னைப் பாதுகாக்கினும், இன்னும் வல்லபமுடையோர்களாகிய எலர்கள் பாதகரக்கினும் காக்க, இன்றையதினத்தில் உனது பிராணனைப் பற்றிக்கொண்டே யல்லாமல் திரும்பிப் போவேனோ? துயரமென்பதை நினைத்திற் கொள்ளவேண்டாம், சூலபாணியாராகிய சிவபிரானடியா ராயினும், ஆபுணர் முடிவு சம்பவித்தால், அவர்களையும் யமபுரத்திற் சேர்ப் பேன் இது சிச்சயமாகும். ஆகலால், இனி நீ என் பின்னே செல்வா யெனக் கூறுதலும் மார்க்கண்டேயர் அவ்வாற்ற்தையைக்கேட்டு, யம னே கேட்பாயாக! எமது பிதாவாகிய சிவபெருமான் திருவடியைர் கட்டு முடிவென்பதே யில்லை. அவ்வாறுண்டாயினும் உன்னுடைய யமபுரத்திற்கு வரமாட்டார்கள், திருக்கயிலை வரைக்கச் செல்வா ர்கள். “வானமதனை நீங்காது வாயுவினைந்து மதனைப்போன், ஞான மயனை நீங்கார்கண் ஞானத்தவரு நடுக்கத்துர், தேவின்மொழிவா ரினைத்தோனைத் திரைக்குமபொழுதுஞ் சினஞ்செய்ய, வுனத்தினை யுவர்த்தொறுக்கும் பொழுதும் யாதாமொருபொழுதும்” என்றபடி அவ்வடியார்களுடைய தன்மையைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீரக, அவர்கள் துய்மை யமைந்த பெருந்தவசிகளாயினும், அழகமைந்த இல்லறவாழ்க்கையில் வாழ்வார்களாயினும், வினைகளற்றதாகிய முத் தியின்பமடைவார்கள். பழுதற்று விளங்குகின்ற இருசுடர்களைபும் பஞ்சபூதத்தையும் ஆன்மாவையும் அப்பரம் பொருளல்லவென்று தெளிவார்கள், பிறப்பிறப்பை நிவாரணித்தவர்கள், “பூதங்களல்ல பொறியல்ல வேறுபுலனல்ல வுள்ளமதியின், பேதங்களல்ல வினை

வன்றி நின்றபிறிதல்லென்று பெருநூல், வேதங் கிடந்ததிமாறும்
வஞ்சுவெளியென்ப கூடன் மறுகிற், பாதங்களை வளையிந்தனாதி
புகர்வாரா யாயுமவரே” என்ற பெருமையின் புடைய சிவனடியார்
கூறு திருவடியை படைதலே பாமுத்தி யடைவதாகும், “செத்துச்
செத்துப் பிறப்பதே தேவென்று, பத்திசெய் மனப்பாறைகட்கேது
மோ, வத்தனென்றியோடு பிரமணம், துத்தியஞ்செய நின்றநற்சோ
தியே” எனவும், “வாதுசெய்து மயங்குமனத்தா, பேதுசொல்லு
விரகிது மேழைகான், யாதோர் தேவரெனப் படுவார்க்கெலாம்,
மாதேவனலாற்றேவர் மற்றில்லையே” எனவும், வண்ணுறுந் தண்
மிறைய்மாயோனிறு மாப்பும், புண்டரிகப்போதுறையும் புத்தேளி
று மாப்பு, மண்டர்தொழ வாமுன்னிறுமாப்பு மாலா, முண்டலினைப்
பூகித்தபேரென்றுணர்ந்திலையால்” என்று பெரியர் பலரும் கிதித்த
படி, அத்தகைய சிவபிரான் திருவடியார்கள் உன்னையும் மதியார்கள்
தேவர்களையும் மதியார்கள் அவர்கட்காசனாகிய இந்திரனையும் மதி
யார்கள், சித்த தாமரைமலாதனமுடைய பிரமனையும் மதியார்கள்,
அதன்பின் குளிர்ந்த அளபமாலை யணிந்துள்ள திருமாலையும் மதியார்
கள், “எவரோனும் தாமாக விலாடத்திட்ட திருநூஞ் சாதனமுங்
கண்டாதுள்கி,புவராதேய வரவரைக்கண்டபோதி லுக்கந்தடிமைத்திற
கினைத் தங்குவந்துகோக்கி, யிவர் தேவரவர் தேவரென்று சொல்லி
யிரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் றிறமே பேணிக், கவராதே தொழு
மடியார் மெஞ்சினுள்ளே கன்றுப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே” என
வும், “சங்கமந்தனக்கொருசாதி யுன்னினு, னங்கையினமந்தரு மா
ற்கு முன்னினுன், சங்கரனெடு சரத்தம்பில் வேறெனு, மங்கவ னறி
வருமனற்றமுங்குவான்” எனவும் விதித்திருக்கின்றபடியால், சிவபெ
ருமானையும் அப்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளைச் சேர்ந்து
வணங்குகின்ற மெய்யன்பர்களுக்கும் வேற்றுமைப் படுத்ததல் அறி
வற்ற தன்மையென்று, வேதங்கள் முறையிடுகின்ற மேன்மையான
மொருள் பெயர்ப்படுமோ? செப்பமாகிய மனமுடையவர்கள், இறப்
பற்றவர்கள், கோபமென்பதை அழித்து விளங்குகின்றவர்கள், தாம்
என்னும் அகங்காரத்தையும் விட்டொழித்த மேன்மைபுற்றவர்கள்,
மறுகையி லின்பமடைவதேயன்றி இம்மையினும் இன்பமடையத்
தக்கவர்கள், இல்லாமலென்பதை எவ்விடத்தினு மில்லாதவர்கள்,
நல்லினை புரிவதே, சுபாவகுணமாகப் பெற்றுள்ளவர்கள், அற்பமா
யிவ்விபாருள்களை அபேட்சியார்கள், அவ்வடியார்களியல்பை யாவர்
தான் கூறவல்லவர்கள். அத்தகைய அடியார்க ளியல்பைத்

தேவநீர்தாயில்லை, அவர்களையும் உலகத்தவர்போலவே நீணக்கின் றனை, அவ்வடியார்களிடத்திற் சேர்ந்திருக்கும் என்னுடைய பிராண னுக்கும் கெடுதி சித்தித்தனை, இவைகளெல்லாம் உன்பிராணனுக்கும் இவ்வதிகாரத்திற்கும் அழிவல்லவோ? கொடுமையான வார்த்தை கள் என்காதிற் கேட்கும்படி கூறுகின்றனை, மேல்விளையப்போகும் புகழையறிந்தாயில்லை, பேதையே பேதையே! நீ இங்கு நிற்கவுங் கூடுமோ? ஆதலால் நீ செல்வாயாக செல்வாயாக என்று குற்றமற்ற மார்க்கண்டேயர் கூறினர். சிறுவராகிய மார்க்கண்டேயர் சொல் லிய இவ்வார்த்தைகளை இயமன் கேட்டான். சுவாஸித்தோங்குகின்ற செந்நிற அக்கினிப் பொறிகள் பறக்கின்ற கண்களை யுடையவனாய், நான்வெள்ளும்படியான வல்லபத்தைக் காட்டுகின்றனை, வல்லபமற் றவனே! நமதுபிரை இயமன் கைப்பற்ற மாட்டானென்றே சிந்தித் திருக்கின்றனையோ? என்றுரைத்து ஆகாயத்தில் முழங்கும் இடி யெயற்றை பொத்துக்கர்ச்சித்தவனாய், இவனுக்கெதிரிற் சும்மாரின்று கொண்டிருந்தால் வரமாட்டானென்று கருதி, சிறுவயதுடைய மார் க்கண்டேயருக்குச் சமீபத்தில் நீண்ட நீலமலைபோன்று கெட்டிபுரி யும் வேலேந்திய இயமன் சென்று, பாசக்கயிற்றை கீசுவதற்காக யோசித்தான், அதன்பின் அவ்வாறே பாசக்கயிற்றைவீசி யிழுக்கத் தொடங்கினான், இத்தருணத்தில் இதைபுணர்ந்த மார்க்கண்டேயரும் சிவபிரானைத் துதித்து அவரது திருவடி நீழலைப் பிரியாதிருந்தனர். அப்போது தேவர்களும் இப்பெருமை யுமைந்த பாலனும் இறந்தா னல்லவா என்று மயங்கினார்கள். அவர் எவ்வாறு துதித்தாரெனில்,

திருக்கடவூர்த் திருவீரட்டம்

திருசெற்றமடல b.

சடையுடையானு நெய்யாடலானுஞ் சரிகோவண
வுடையுடையானு மையார்த்த வெண்கண்ணுமை கேள்வனுங்
கடையுடை நன்னெடு மாடமோங்குங் கடவூர்தனுங்
விடையுடையண்ணலும் வீரட்டானத் தானல்லனே. (1)

விரிதருவார் சடையானும் வெள்ளையெருதேறியும்
புரிதருமாமலர் கொன்றைமாலே புனைந்தேத்தவே
கரிதருகாலினச் சாடினலுங் கடவூர்தனுங்
விரிதருதொல்புகழ் வீரட்டானத் தானல்லனே. (2)

நாதனு நள்ளிரு ளாடினா ளு நளிர்போதின் கட
பாதனும் பாய்புலித்தோலினும் பசுவேறியுங்
காதலர் தண்கடவூரினா ளு கலந்தேற்றவே
வேதமதோதியும் வீரட்டானத் தானல்லனே. (3)

மழுவமர் செல்வனு மாகிலாத பலபூதமுன்
முழுவொலியாழ் குழன்மொந்தை கொட்டம் முதுகாட்டிடைக்
கழல்வளர்கால் குஞ்சித்தாடினா ளு கடவூர்தனுள்
விழுவொலிமல்கிய வீரட்டானத் தானல்லனே. (4)

சுடர்க் கண்ச்சுண்ண வெண்ணீற்றினா ளு சுழல்வாயதோர்
படமணிநாகமரைக் கசைத்தபரமேட்டியுங்
கடமணிமாறுசித் தோலினா ளு கடவூர்தனுள்
விடமணிகண்டனும் வீரட்டானத் தானல்லனே. (5)

பண்பொலி நான்மறை பாடியாடிப் பலவூர்கள்போ
புண்பலிகொண்டுமல்வானும் வானின்னொளி மல்கிய
கண்பொலி நெற்றிவெண்டிங்க ளானா ளு கடவூர்தனுள்
வெண்பொடி பூசியும் வீரட்டானத் தானல்லனே. (6)

செவ்வழலாய் கிலனாகி நின்றசிவமூர்த்தியு
முங் வழுநன் மறையெந்து மாயமுனி கேள்வனா ளு
கவ்வழல் வரய்க்கத நாகமார்த்தான் கடவூர்தனுள்
வெவ்வழலேந்துகை வீரட்டானத்தா னல்லனே. (7)

அடிமீரண்டோருடம் பைஞ்ஞான்கிருபது தோள்தசு
முடியுடைய வேந்தனை மூர்க்கழித்த முதன்மூர்த்தியுங்
கடிக்கமழும் பொழில்சூழமுந்தண் கடவூர்தனுள்
வெடிதலையேந்தியுங் வீரட்டானத்தா னல்லனே. (8)

வரைகுடையா மழைதாங்கினா ளு வளர்போதின் கட
புரைகடிந்தோங்கிய நான்முகத்தான் புரிந்தேத்தவே
சரைகடல்குழ் வையங்காக்கின் றானா ளு கடவூர்தனுள்
விரைகமழ் பூம்பொழில் வீரட்டானத்தா னல்லனே. (9)

தேரருமாகுகொண் மேனியாருந் தெனியாததோ
ராராருஞ் சொற்பெருளாகி நின்றவெமதாதியான்
காரிளங்கொன்றை வெண்டிங்களா ளு கடவூர்தனுள்
விழுமுஞ்சேர்கழல் வீரட்டானத் தானல்லனே. (10)

வெந்தவெண்ணீரணி வீரட்டானத் துறைவேந்தனை
யந்தணர் தங்கடலூருளாண் யணிகாழியான்
சந்தமெல்லா மடிசாத்த வல்லமழை ஞானசம்
பந்தன்செந்தமிழ் பாடியாடக் கெடும்பாவமே.

(11)

திருச்சிற்றம்பலம்.

எனவும்,

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொள்ளத்தகாய மாயபொருளினைப் பேரகமாகா
வெள்ளத்தைக் கழிக்கவேண்டில் விரும்புமின் விளக்குத்தாப
முள்ளத்ததிரியொன்றேற்றி யுணருமாறுணரவல்லார்
களளத்தைக் கழிப்பர்போலுங் கடலூர் வீரட்டனாரே.

(1)

மண்ணிடைக் குரம்பைதன்னை மதித்துநீர் மையலெய்தில்
மீண்ணிடைத் தருமராசன் வேண்டினால் விலக்குவாரார்
பண்ணிடைச் சுவைகள் பாடியாடிடும் பத்தர்க்கென்றும்
கண்ணிடை மணியர்போலுங் கடலூர் வீரட்டனாரே.

(2)

பொருத்தியகுரம்பை தன்னுட் பெயர்நடை செலுத்துகின்றி
ரொருத்தனை யுணரமாட்டி ருள்ளத்திற் கொழுகுமேக்கேர்-
வருத்தின களிறுதன்னை வருத்துமா வருத்தவல்லார்
கருத்தினிலிருப்பர்போலுங் கடலூர் வீரட்டனாரே.

(3)

பெரும்புலர் காலமூழ்கிப் பித்தற்குப் பத்தராகி
யரும்பொடு மலர்கள்கொண்டாங் கார்வத்தை யுள்ளேவைத்து
விரும்பி நல்வினைக்குத்தாபம் விதிவினாவிட வல்லார்க்குக்
கரும்பினிற் கட்டிபோல் வாரகடலூர் வீரட்டனாரே.

(4)

தலக்கமே,செய்துவாழ்ந்து தக்கவாறென்றுமின்றி
விலக்குவாரிலாமையாலே விளக்கத்திற் கோழிப்போன்றேன்
மலக்குவார் மனத்தினுள்ளே காலனார்தமர்கள்வந்து
கலக்கனன் கலங்குகின்றேன் கடலூர் வீரட்டனாரே.

(5)

பழியுடையாக்கைதன்னிற் பாழுக்கே நீரிதைத்து
வழிபிடை வாழமாட்டேன் மாயமுன்கொளியகில்லேன்
அழியுடைத்தாய வாழ்க்கை யைவராஸைக்கப்பட்டுக்
கழிபிடைத் தோணிபோன்றேன் கடலூர் வீரட்டனாரே.

(6)

மாயத்தை வழியமாட்டேன் மையல்கொண் மனத்தனாகிப்
பேயொத்துக் கடகையானேன் பிஞ்ஞகாபிறப்பொன்றில்லை

நோயத்தால் நினையமாட்டே ஸீதனே நீசனேனான்
காமத்தைக் கழிக்கமாட்டேன் கடலூர் வீரட்டனாரே. (7)

பற்றிலா வாழ்க்கைவாழ்ந்து பாழக்கே நீரிறைத்தேன்
உற்றகால் கயவர் தேறாரென்னுங் கட்டுரை யோடொத்தேன்
எற்றுளே னென்செய்கேனா னிடும்பையால் ஞானமேதுங்
கற்றிலேன் களைகண் கானேன் கடலூர் வீரட்டனாரே. (8)

சேலினே ரணையகண்ணார் திறம்விட்டுச் சிவனுக்கன்பாய்ப்
பாலுநற்றயிர் நெய்யோடு பலபல வாட்டியென்றும்
மாலினைத்தவிராநின்ற மார்க்கண்டர்க் காகவன்று
காலனை யுதைப்புார்போலுங் கடலூர் வீரட்டனாரே. (9)

முத்துருவிருவரோடு மூவருமாயினரும்
இந்திரனேடு தேவரிருடிகளின்பஞ் செய்ய
வந்திருபது கடுளாலெடுத்தவன் வலியைவாட்டிக்
கந்திருவங்கள் கேட்டார் கடலூர் வீரட்டனாரே. (10)

திருச்சிற்றம்பலம்.

எனவும்க

திருச்சிற்றம்பலம்.

மலைக்கொளாண மயக்கிய வல்வினை
நிலைக்கொளாண நினைப்புறு நெஞ்சமே
கொலைக்கை யானையுங் கொன்றிடுமாதலாற்
கலைக்கை யானைகண்டிர் கடலூரே. (1)

வெள்ளிமால் வரைபோல் வதேதாராணியார்
உன்னவாறெனையுள் புகுமாணியார்
கொள்ளமாகிய கோயிலுளாணியார்
கள்ளவானைகண்டிர் கடலூரே. (2)

ஞானமாகிய நன்குண ராணியார்
ஊனவேவ வருக்கிய வானையார்
வேனவானை யுரித்துமை யஞ்சவே
கானலாணை கண்டிர் கடலூரே. (3)

ஆலமுண்டமுகாய தேராரணியார்
நீலமேனி நெடும்பளிங் காணியார்

கோலமாய கொழுஞ் சுடரணையார்
காலவாணை கண்டிர் கடவூரே. (4)

அளித்தவா னஞ்சுமாடிய-வாணையார்
வெருத்த நீள்கொடி யேறுடை யாணையார்
எளித்த வேழத்தை யேழ்குவித் தாணையார்
களித்தவாணை கண்டிர் கடவூரே. (5)

விடுத்தமால்வரை விண்ணுற வாணையார்
தொடுத்தமால்வரை தூயதோ ராணையார்
கடுத்தகாலனைக் காய்ந்ததோ ராணையார்
கடுத்தவாணை கண்டிர் கடவூரே. (6)

மண்ணுளாரை மயக்குறு மாணையார்
எண்ணுளார் பலரேத்திடு மாணையார்
விண்ணுளார் பலரும் மறியாணையார்
கண்ணுளாணை கண்டிர் கடவூரே. (7)

கினக்குஞ் செம்பவளத் திரளாணையார்
மனக்கும் வல்வினை தீர்த்திடு மாணையார்
அனைக்கு மன்புடையார் மனத்தாணையார்
கனைக்குமாணை கண்டிர் கடவூரே. (8)

வேதமாகிய வெஞ்சுடரணையார்
நீதியால் நிலனாகிய வாணையார்
ஐதியூழி தெரிந்துணராணையார்
காதலாணை கண்டிர் கடவூரே. (9)

நீண்டமாலொடு நான்முகன்றாணமாய்க்
காண்டுமென்று புக்கார்க ளிருவரும்
மாண்டவா சமுலாகிய வாணையார்
காண்டலாணை கண்டிர் கடவூரே. (10)

அடுத்தவந்த விலங்கையர் மன்னனை
பெய்த்தோள்க ளிறநெரித்தாணையார்
கடுத்தகாலனைக் காய்ந்ததோ ராணையார்
கடுக்கையாணை கண்டிர் கடவூரே. (11)

நிருச்செற்றம்பலம்.

எனவும்,

“பாற்கடல் கடையப் படுங்கடுவெண்ணெயைத்
 திருநிடற்றடக்கிய சிவனே யடைக்கலம்
 அடங்கலு மடக்கிடுங் கடுங்கொலைக் காலனைக்
 காலெடுத்திடுக்கிய கடவுணின் னடைக்கலம்
 உலகடங்கலும் படைத்துடையவன். நனைபறித்
 திடக்கையி லடக்கிய ஹிதைவனின் னடைக்கலம்
 செய்யுபொன்னம்பலச் செல்லநின் னடைக்கலம்
 ஐயநின் னடைக்கல மடியனின் னடைக்கலம்
 மனவழியலைத்திடும் கனவெனும் வாழ்க்கையும்
 விழும்பொரு ளறியா வழக்குது மனனும்
 ஆணவமலத்துத் தனைந்ததி லுனர்க்கு
 நினைவைப் புரூவென நெளித்திடு சிந்தையும்
 படினும் பாவமும் பழிப்புறு நினைப்பும்
 தவறுமழுக்காறு நிவறு பொச்சாப்பும்
 சவடும் பொய்யுஞ் சவடும் பெருஞ்சின
 விசலுங்கொலைபு மிழிப்புறு புன்மையும்
 பகையும்ர்சமுர் துணிவும் பணிப்பும்
 முக்குண மடமையு மைம்பொறி முயக்கமும்
 இடும்பையும் பிணியுநிலக்கிய வாக்கையை
 உயிரெனுங் குருகுவிட்டோடுங் குரம்பையை
 எலும்பொடுகாய்பு கொண்டிடையிற் பிணித்துக்
 கொழுந்தசைமேய்ந்து மொழுக்கு விழுங்குழலைச்
 செழும்பெழுவுதிரச் சிறுபுழுக் குரம்பையை
 மலவுடற் குடத்தைப் புலவுடற் புட்டிலைத்
 தொலைகிலாச் சோற்றுத் துன்பக் குழியைக்
 கொலைபடைக்கலம்பல கிடக்குங் கூட்டைச்
 சலிப்புறு வினைப்பல சாக்குக்குப்பையைக்
 கோட்சாக்கொழுகும் பீறற்கோணியைக்
 கோபத்தீழட்டுங் கொல்லன் னுருத்தியை
 ஐம்புலப்பறவை யடையும் பஞ்சரத்தைப்
 புலராக்கவலை வினைமாப்பொதும்பை
 ஆசைக்கயிற்றி லாடு பம்பரத்தைக்
 காசிற்பணத்திற் சுழலுங் காற்றாடியை
 மக்கள் வினையின் மயங்குந் திகிரியைக்
 கடுவெளிப்புருட்டிய சகடக் கரையை
 பாவச்சாக்கொடு பவக்கடல் புக்குக்
 காமக் காற்றெடுத்த தலைப்புத்
 கொடுவழிக் கரைசேர் கொடுமீர்க் கலத்தை
 இரூவினை விலங்கொடு வியங்கு புற்கலை
 கடுவன் வந்தழைத்திட கடுங்கிடும் யாக்கையைப்

வினைமெனப் படுத்தியான் புறப்பமே பொழுதநின்
 னடிமலர்க் கமலத்துக்க பயநின் னடைக்கலம்
 வெளியிலை புருமிடி மிடித்தென வெறித்தெழுச்
 சுருகடை வெள்விடைக் கடவுணின் னடைக்கலம்
 இமைபா நாட்டத்திறையே யடைக்கலம்
 அடியார்க் கெளியா யடைக்கல மடைக்கலம்
 மறையவர் மன்றுணின் ருடிச்
 கருணைமொண் டலைபெறி கடலே யடைக்கலம்
 தேவருமுனிவருஞ் சென்று நின்றேத்தப்
 யாசிமைக் கொடியொடு பரிந்தருள்புரியும்
 எம்பெருமானின் வினையடிச் சபயம்
 அம்பலத்தரசே வடைக்கல முணக்கே”

எனவும், மனமுருகித் தோத்தரித்த வளவில், இழுத்தற்குரிய பாசக்
 கயிருளது தன்கழுத்திற் சேர்த்தும் துயிரில்லாத் மார்க்கண்டேயரு
 க்கு முன்பாக, அலைகலைபுடைய பாற்கடலிற் றோன்றிய சுறுத்தலிட
 மணிந்த கண்டத்தினரான நெற்றிக் கண்ணுடைய சிவபிரான் பிர
 சன்னராய், உன்னிடத்திற் சம்பவித்த தயாததை நிவாரணிக்கின்
 றோம் நீ அச்சமுறுதே யென்று திருவாய் மலர்ந்தனர்.

அப்போது மூன்று நகரங்களென்னும் மதில்களை நகைத்தழி
 த்தவராகிய சிவபிரான், இவ்வியமன் அகங்காரத்தில் விசேடித்தவ
 னாய், மார்க்கண்டேய னுடைய பிராணனை வாங்குவதற்காகப் பதை
 ப்புற்றனென்று திருவுளங்கொண்டு சினந்தவராய், தமது இடது
 பாதத்தால் சற்றுவிசி யுகைத்தருளினர். உடனே இயமனென்பவன்
 ஆகாயத்தி லுலவும் மேகத்தை யொத்தப் பூமியிற் படியும்படி வீழ்
 தான். இயமன் அவ்வாறு பூமியில் விழுந்தகாலத்திலே பிரமன்
 முதலிய தேவர்கள், தாங்கள் வாழ்கின்ற தன்மையை யுடையது எவ்
 வாகுகோ என்று வருந்தினார்கள், உலகத்தைச் சூழ்ந்துள்ள கடலும்
 மூழங்கவில்லை, கீழும் மேலுமாகவுள்ள அண்டகோடிக ளனைத்தும்
 உடைபட்டன, பூரியும் பிளவுபட்டது. பக்கத்திலே யிருந்த சைனி
 யங்களும் ஏறீச் செல்லும் எருமைக் கடாவும் ஏக்கமுற்றுப் பூமியில்
 வீழ்ந்திருந்தன. கெடுமையாயுள்ள தீவினையைச் செய்பவர்கள் அழி
 ந்துபோகும் காலத்தில் அவர்களைச் சேர்த்தவர்களும் அழிந்திடுமா
 கார்களோ! “அல்லென்செயு மருவினயென்செயுந், தொல்லை னல்
 வினைத்தொண்டந்தா னென்செயுந், தில்லைநகர்ச் சிற்றம்பலவனுந்,
 கெல்லையில்லி தோரடிமை பூண்டேனுக்கே” என்றும், “நானென்
 செயும் வினைதா னென்செயு மெண்ணாடிவந்த, கோளென்செயுங்
 கொடுங்குற்றென்செயுங் குமரோசரிரு, தாருஞ் சிவம்புஞ் சதங்கை
 யுந் தண்டையுந் கிண்கணியுந், தோளங் கடம்புமெனக்கு முன்னே
 வந்து தோன்றிடினே” என்றும் பெரியர்களருளியபடி, அப்பொ
 முது நமதுயிரைப் பாதுகாத்தற்குச் சிவபிரானிருக்கின்றனர், அவ்

வியமன் வந்து என்ன செய்வான் என்று; வடமொழிச் சந்தப்பாவினாலும் தோத்திரஞ்செய்து ஒப்பற்றவராய் விளங்கிய, சிறுவராகிய மார்க்கண்டேயரைக் கண்ணுற்று எமது சிவபிரானும் திருவுளங் கணித்தனர். புதலவனே நீ நம்மைத் துதித்துக் குற்றமற்ற உத்தம தாமான வழிபாடியற்றிய காரணத்தால், உனக்கு அழிவுபொருளாகச் சிறந்த ஆபுன் நாம் பாவித்து விரும்பினோமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். இவ்வாறு திருவாய் மலர்ந்த தருணத்தில், காலகால ராகிய அப்பெருமான் தமது திருவடிபைத் துதிக்கும் மார்க்கண்டேயர் பூசிக்கின்றதற் குரியதாகும் அச்சிவலிங்கத்திற் காந்தருளினார். அவ்வாறெதிரிலே நின்றமார்க்கண்டேயர் சிவபிரான் திருமேனியைப் பொருத்திய போன்பினாலே தியானித்து ஆவயத்திற் குப்போய், அப்பெருமான் திருவடிகளைச் சரசிற் சேர்த்துக்கொண்டனர். மனம் வருந்தும் அடியாகத் துக்கித்துக் கண்ணீர் பெருகிய கடலிலழுத்திச் சேர்த்திருக்கும் மாதாபிதாக்களைத் தழுவிக்கொண்டு பணிந்த. முற்பட்டிருந்த தயாமனைத்தையும் ஒழித்தனர். அவ்விடத்தில் சிலகாலம் வசித்திருந்து நீங்கி, சிவர்த்தணங்களைப் படைத்த இடபத்தை வாகனமாகக்கொண்டருளும் சிவபெருமான் விசேடமாகச் சாணித்தியமாய் நுக்கின்ற தலங்களினைத்தையும், அம்மார்க்கண்டேயர் பெருகிய மெய்யன்புடன் சென்று துதிக்கலாயினர். முழுதொருவகுணர்த்த மார்க்கண்டேயர் சிவபெருமான் திருவாலயங்கள் எவற்றையும் தினந்தோறும் பத்தியுடனே முற்பட்டு வணங்கி, மிகுந்த தூபம்மபுடையவராகி அழிவற்ற சீவன் மூத்தியை வடைந்தனர். அந்த மார்க்கண்டேயர் தேவலோசத்தினு மிருக்கின்றார், விருப்பத்துடனே துதிக்கின்றோர் கண்களினு மிருக்கின்றார், அத்தகையோருடைய இதயத்தினு மிருக்கின்றார், நிலவுலகத்தினு மிருக்கின்றார், ஆதலால் அவருடைய செய்கை நினைக்குந் தகுதிபுடையதோ. திருமால் நாபிக்கமலத்திற்குன்றிய பிரமன் நூந்த கால்வளவைக் கணித்தார் பயனென்றை; உலகத்தை இராட்சிக்கின்ற திருமால் இறக்கும்படி, அம்மார்க்கண்டேயர் கண்டிருக்கின்ற கற்ப காலங்களை எண்ணிற்றனவாகும்.

இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த அம்மார்க்கண்டேயர் குரோஷத்திக்கு இம்மார்க்கண்டேய புராணத்தை விருப்பத்துடன் ஒதியருளினர். அபம்.

இச்சரித்திரவசனம் ஒருவாறு தொழுவூர் - வெ - திருநாகேசுவர முதலியரால் எழுதப்பட்டது.

மார்க்கண்டேயர் வரலாறு

முற்றிற்று

உ
ஐ ம் சி வ க ண் ப த யே ந ம்

பா யி ர ம்.

தேமனூதநாகப்பொருளாயம்மையப்பனாயுலகையுதவிக்காக்கும்
தேமருவும்பேரொளியைத்திருவனைத்துந்தருந்தெய்தத்திருவன்றனை
நாமனைத்துநண்ணுமேநாமனைத்துமின்புறவுண்ணய்துநின்று
பூமணத்திலுமார்தானைப்பொதுவிருந்தபுண்ணியனைப்போற்றிவாழ்வாம். (க)

ஞானமதவாரணத்தையருட்பிரகாசக்கனியையநயந்தென்னுள்ளத்
தானமதவீற்றிருந்தவுத்தமனைத்தினம்பழிச்சியொருபானெட்டென்
ருணபுராணத்தூண்மையருணுமெந்தாறிதாத்தென்கொல்லால்
நானமதவுரைப்பனெனமொழிவித்தவருள்வாழியினிதுமாதோ. (உ)

உ
தி ரு ச் சி ற் ற ம் ப ல ம்.

—(*)—

மார்க்கண்டேய புராணம்.

தருமபக்தி ஜைமினி சம்வாதவாசகம்.

முதலாவது,

ஜைமினிமுனிவர் வினாமுதலிய வுரைத்த அத்தியாயம்.

புருகுதபுராணிகர், செளனகர்முதலிய மஹாவிருடியர்க்குச் சொல்
கத் தொடங்கினர்.

திபானயோக விரதத்திலும் வேதமோதலிலும் எப்பொழுதும்
பிரியாத மார்க்கண்டேய மஹாமுனிவரை வணங்கி கியாசர் மாணுக்
கருந் திருந்த வொளியையுடையவருமாகிய ஜைமினி முனிவர் வினா
வுகின்றார்.

மார்க்கண்டேயரை ஜைமினி காண்டல்.

அறுகுணக்குன்றாகிய மார்க்கண்ட முனிவரே! பாரதமென்னும் இதிகாசம் பெரியோராகிய வியாசராக் கூறப்பட்டது. குற்றமில்லாமலே புனிதமாயிருக்கும் பலசாத்திரங்களின் கூட்டத்தால் நிரம்பியது. சொல்வனத்தோடுங் கூடிய தெளிவினையுடையது. நல்ல சொற்களால் புணையப்பட்டது. யூருவ பக்கவாக்கியங்களாலும் சித்தார்த்தமுடிவாலும் நன்கு அமைக்கப்பட்டது. தேவர்களுக்குள் திருமாலும், மக்களுள் வேதியனும், அணிகளுட் குடாமணியும், படைகளுள் வச்சிரப்படைபும், காணங்களுள் மனமும் சிறந்திருப்பதுபோலும் நூல்களுள் மஹாபாரதம் சிறந்துள்ளது. இதனிடத்து அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நால்வகை உறுதிப்பொருளுங் கூறப்பட்டன. அவ்வுறுதிப்பொருள், ஒன்றுடன் ஒன்றுசேர்ந்தனவாயும், அதனதன் அறுபந்தத்தோடு கூடியதாயும், வேறுவேறாயும், உரைக்கப்பட்டன வசதலின், இந்த மஹா பாரதமே சிறந்த தருமனாலும், உயர்ந்த பொருளுாலும், மேம்பட்ட இன்பனாலும், அவ்வாறே மதித்தற்கரிய வீட்டுனாலும், ஆம். நான்கு ஆச்சிரமத்தின் தருமவொழுக்கங்களுக்கும் உணர்ச்சிக் கருவியாகிய இந்தப் பாரதம் அறிவராகிய வியாசராக் கூறப்பட்டது. எம்பெருமானே! இந்தச் சாத்திரம் எந்த கிரேதவகையாலும் விலக்கப்படாதது, எவ்வகையாற் பரவுமோ, அவ்வகையாற் செய்யப்பட்டது. வேதமென்னும் மலையிலிருந்து வியாச்சொழியென்னும் வெள்ளமிழிந்து குதர்க்கமென்னும் மாங்களை லேவர்பறித்தெறிந்து, நிலத்தில் இராஜசகுணமென்னுந் தகளை யடக்கிவிட்டது. நன்மொழியென்னும் அன்னப்பறவைகளை யுடையதாய், நல்ல உபாக்கியானம் - கதைகளென்னும் தாமரையோடு விளங்கி, கதைப்பெருக்கென்னு நீரோடு நிரம்பிய, தேர்ப்பெரியமடுவாக விருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட இப்பாரதகதை விரிந்த வேதப்பொருள் பலவற்றோடு சேர்ந்திருத்தலின் அதனுண்மைபின் அறிவ விரும்பினவனாய் நான், ஞானம், வைராகம், தன்மியற்றிற் குறைவற்ற தேவரீரை அடைந்தேன். ஆதலால், என்னினு வென்னை யெனில்?

ஜைமினி முனிவர் வினாவுதல்.

தேவரீரே!—உயிர்களைத் திருத்துபவனும், எல்லாவற்றிலும் வசியமுடையதும், உலகத்தின் தோற்றம், விகி, ஒடுக்கம் இவற்றின் கா

மாரீர்க்கண்டேய புராணம்.

சாணுமானவன், மாயைக்குணமில்லாதவனே யாயினும் ஏன் மரணி டதேகத்தை படைத்தான்.

இரண்டாவது.—துருபதன் மகளாகிய கிருஷ்ணாதேவி-தரோ பதை ஒருத்தியே பாண்டமக்க னாவருக்கும் ஏன் மனைவிவாயினாள்? இவ்விடயத்தி லெனக்கு ஐயம் மிகவும் உள்ளது.

மூன்றாவது.—கலப்பையையே படைக்கலமாக வுடையவனும் மிருவலியுடையவனுமாகிய பலராமன் தீர்த்தயாத்திரையின் சம்பந் தத்தினால் பிரமத்ததிக்கு ஏன் அவிழ்தஞ்செய்துகொண்டார்?

நான்காவது.—மஹாரதர்களாகிய அந்தத் திரௌபதையின் மக் கள் செறந்தவர்களேயாயும், பாண்டவர்களாகிய சார்பிடமிருந்தும் மனவினையில்லாதவர்களேயாய்த் திக்கற்றவர்களைப்போல ஏன் மா ணத்தை படைத்தனர்?

சுவாமி! தேவரீர், அநியாதவர்களை அறியப்பவராதலின் இதனை எனக்கு விரித்துப் கூறத்தக்கவராக விருக்கின்றீர் என்று வினாவினார். அதுகேட்டு, மார்க்கண்டேயமுனிவர் பதினெட்டு நற்குணக் கருத் தினை புடையவராய், (அல்லது, பதினெட்டுக் குற்றமில்லாதவராய்) கூறத்தொடங்கினார். இதனால் “ஆசானுரைத்த தமைவாக்கொளினும் ஈர்கூறல்லது பற்றலனாகும்” எனவும் “பெரியாரைத்துணைக்கொள், பேதமை படந்து” எனவும் கூறிய, விதிமொழி விளங்கிற்று. சை மிணியே வினாவலால்.

தருமபக்கிகதை.

இருடியரிற்றிரந்த ஜெயினிமுனிவரே? இப்போது உமது வினா லுக்கு நாம் விடைசொல்லத்தக்கதேயாயினும் அது மிகவிரிவானதாக வானும், சித்திய கருமகாலம் சமீபித்திருத்தலானும் இந்த வேளை யத ற்கு ஒத்ததல்ல. ஆனால், உமக்கு அதனைச் சொல்லத்தக்கவர்களைச் சொல்லுகிறேன், கேளும். உம்மைச் சந்தேகமில்லாதவ் ராகத்தந்தக் கிஷ்காகன், கிபோதன், சுபத்திரன், சுமுகன் துண்டும்பியரு டைய தரோணபுத்திரர்களாகிய செறந்தபறவை வடிவமுடையவர்கள்

நால்வர், தத்துவங்களை உணர்ந்தவர்களாயும் சாத்திரங்களைச் சிந்திப்பவர்களாயுமுள்ளனர். வேதசாத்திரங்களின் விசேட ஞானத்தில் அறிவு மழுக்கத்தை யடைபாத அம்முனிவர்கள் விர்தவிரியின் குகைக்கண்ணே யுள்ளனர். அங்கு அவர்களைச் சென்றடைந்து, வணங்கிக்கேட்பிராக எனறனர்.

இது “பருவத்தோடொட்டவொழுகறிருவினைத், தீராமையார்க்குங் கயிறு” என்பதை புணர்த்திற்று.

ஞானியான மார்க்கண்டேயமுனிவரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவராய் ஆச்சரியத்தோடு மலர்ந்த மனத்தையுடைய இருடிகள் தலைவராகிய ஜைமினி, மறுபடியும் வினாவத் தொடங்கினர்.

ஓ! அந்தணர் பெருமானே! பகஷிகட்டு மாணுடவாக்குண்டாவது மிகுந்த வியப்பாகவே யிருக்கின்றது. அளவற்ற அருமையோடு கூடிய விசேட அறிவை அந்தப்பறவைகள் அடைந்தது மிகுந்த அதிசயம். அவர்கள் திரியக்குயோனியிற்றுணே பிறந்திருந்தவர்களானால் அறிவு எவ்வாறு வந்தது. அச்சப் பறவையுனவர்கள் துரோணர் மக்கள் என்று எவ்வாறு கூறப்படுகின்றனர். அந்நான்கு மக்களையும் பெற்ற துரோணரும் யார்? குணவான்களாகிய அப்பெரியோர்களுக்கு எவ்வாறு ஞானம் உதயமாயிற்று? என்றார்.

நாரதர் நந்தனவனமுற்ற கதை.

அதுகேட்ட மார்க்கண்டேயமுனிவர் கூறுவார். முன்னாளில் ௪ நந்தவனத்தில் நாரதா வந்தபோது இந்திரனுக்கும் அரமாதருக்கும் நடந்ததைச் சொல்லுகின்றேன். ஞாபகத்தோடும் கேட்பிராக. நாரதர், நந்தன வனத்தில் அரம்பையர் நடுவே இருந்து அவர்முகத்தே மயங்குற்ற நோக்கமுடைய இந்திரனைக்கண்டார். கண்டவளத்தில், அஷ்விர்திரன் எழுந்த அவருக்கு அன்போடு ஆசனம் கொடுத்தான். தேவமாதர்கள் வலாகூரையும் விருத்திராகூரையும் கொன்ற, அந்த இந்திரன் எழுந்ததைப்பார்த்துத் தாமும் மிகுந்த பயபத்தியோடும் துடிவனத்தி லின்று அத்தேவரிஷியைத் தெழுதார்கள். இங்ஙனம்

மார்க்கண்டேயப் புராணம்.

இவ்வாறு பூசிக்கப்பட்ட அந்த நாரதர், இந்திரன் தன்னுசனத்தி லிருந்தின்று, தங்கபடி இனிய வார்த்தையாடி நல்லகதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது, இந்திரன் அம்முனிவரை கைக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

சுவாமி! இவள் அரம்பை, இவள் மிசிரகேசி, இவள் ஊர்வசி, இவள் திரோத்தமை, இவள் கிருதாசி, இவர்கள் மேனகை முதலிய வர்களாம். இத்தாசிகளுள்ளே தேவர்க்கு யாரிடத்து விருப்பமோ அவளைப் பணிசெய்வதற்குக் கட்டளையிட்டருளும் என்றான். அது கேட்டு முனிவரிற்சிறந்த நாரதர் சிறிது ஆலோசித்து, பயபத்தியோ மும் எதிரிிற்கும் அந்த அம்மாதர்களை நோக்கி, இதனைக் கூறலாயி னார். நம்மனைவருள்ளும் யார் அழகினாலும் உதாரமுடைமையாலும் நற்குணத்தாலும் தன்னைச்சிறந்தவளாக வெண்ணியிருக்கின்றாளோ, அந்த மூது என்னெதிரே நடனஞ்செய்க. குணம், வடிவமில்லாதவ னுக்கு நடனத்திற் சுவையுண்டாகாது. நல்லசார்புடைய கூத்தே கூத்து. அல்லாதது பகடிக்கூத்துப்போலாம் என்றனர். அங்ஙனம் அவர் சொல்லியவளவிலே, அவ்வாமாதரு ளொவ்வொருத்தியு மெழுந்து நாராதரைவணங்கி, நான்குணவதி, நான்குணவதியென்று கூற, மற்றொருத்தி நீயல்ல நீயல்லவென்று மறுத்து நிற்க, இறைவனுடைய இந்திரன் அவர்கள் விஷாவையும் ஊக்கத்தையும்நோக்கி, உம்முள் யார்குணவதியென்று கூறும்படி அம்முனிவரைக் கேளுங்கனென்று கூறினான். கூறவே அவ்விந்திரன் கருத்தின்படி நடக்கும் அந்தமாதர் களும் அவ்வாறே நாரதரை வினாவினர். அப்போது அந்தநாரதச் சொன்னசெய்தியைச் சொல்லுகின்றேன் கேளும் ஐயமினி முனிவ ரே! என்று மார்க்கண்டேயர் கூறுவார்.

மயிபாசினிடத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் முனிவர்க ளாசனிய தூருவாசரை நம்மில்பார் மனத்திற் காமமுண்டாம்படி செய்து வருத்தவல்லவனோ, அவளை குணவதிபர்க ளுள் கொள் றேன் என்றுநாரதர் கூறினர். அவ்வுரைகேட்ட அம்மாதர் யாவரும் நடுநின்று வுன்னத்தினை புடைபவர்களாய் இது எம்மாவதென்கிறீ ரென்கிறீர் பின்னிடத்தனர். அவருள் வடி என்பவள் அம்முனி வரைத் தீர்ப்புறுத்துவதில் அஞ்சாத நெஞ்சுடைபவளாய், நாரதரை

நோக்கி, ஐயரே! அத்தருவாசமுனிவர் எங்குள்ளாரோ அங்கு இப்போதே போகின்றேன். உடம்பாகிய தேசின்கண்ணே, இந்திரியங்களென்னும் குதிரைகளை மனமென்னுங் கயிறுபூட்டி, புத்தியென்னும் தேர்ப்பாகனல் இழுத்துப்பிடித்தா டடத்தம் அப்பெரு முனிவர்மேல் மன்மதக் பாணங்களை விடச்செய்து இந்திரியக் குதிரைகள் பூண்ட கயிற்றை அறுப்பித்து, சாரதியின் வலிமையைக் கெடுத்தச் சிதறவடிக்கின்றேன். பிரமதேவனையானாலும் விஷ்ணுவேயானாலும், முடிவில் சிவனையானாலும் மாரக, அவர்களையும், இப்போதே, மன்மதபாணத்தால் மனநோகச்செய்வேன் என்று கூறிவிட்டு அந்த வபு என்பவன் இமயமலைக்குச் சென்றான்.

வபு தூருவாசரால் சாபமடைதல்.

அங்கே தவத்தின்பெருமையால் கொடுமையுள்ள செந்துக்களின் துன்பமெல்லாம் ஒழிந்திருந்த, அம்முனிவர் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்று குரோசதாரத்தில் நின்று சூயில் கூவினாற்போலும் இனிமையான கர்னம்பாடினள்.

அப்போது, சிறங்கவளாகிய அவ்வரணாது பார்டும் இசையைக் கேட்டு, அப்பெருமுனிவர் மனத்துள்ளே வியப்பினை யடைந்தவராய் இனிய சூரலோகிங் கூடிய அப்பெண்ணிருக்கு மிடத்திற்கு வந்து, மூற்றழிகோடும் கூடியிருக்கும் அவளைப் பார்த்து, அம்முனிவர் பெருமான் தமது நெஞ்சினைச் சலிக்கவொட்டாது நிறுத்தி, அவன் தம்மை வருத்தவேண்டியேவந்தவளாக அறிந்து பெருவெகுளிகொண்டு அவளைநோக்கி யொன்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

அந்தரத்திற்கிரியுள் சிற்றறிவினை புண்டயவளே! நீ அழகின் செருக்கினால் தருக்கடைந்து, மிகமூயன்று அரிதிறேறடிய என் தவத்தைக் கெடுத்தலினால் எனக்குத் துன்பஞ்செய்யும்பொருட்டு வந்தா யாதலால் உன் இயற்கையான வடிவவலிட்டு, என்சினத்தினுற் பான மூற்றவளாய் கருடன்மனதில் பிறப்பினையடைந்து பறனவவடிவு கொண்டு பதினறிபாண்டிருக்கக்கடவை அரமாதருள் இழிந்தவளே! யின் உனக்கு நால்வர்மக்கள் பிறப்பர், அவர்களிடத்திலும் மக்களின்

அ மார்க்கண்டேய புராணம்.

பம் அனுபவியாது ஆயுதத்தாலடிபட்டுச் சுத்தமடைந்து, மீட்டும் சுவர்க்கத்தை படைவை இதனை யினி நீ மறுத்துக் கூறலாகாது என்று, கேட்பதற்கும் அரிதாகிய வன்மொழிகளை, கண்சிவந்து, கைவளைகலிக்க நடுங்குகின்ற அவ்வரமாதினுக்குக் கூறிப் பின்பு அம் முனிவர்கோமான் பூலோகத்தை விடுத்து, அசைவுடைய அலைகளையும், புசுமுத்தக்க நன்மைக் கூட்டங்களைப் முடைய ஆகாயகங்கையை நோக்கிச் சென்றனர்.

இதனால், “குணமென்னும் குன்றேறியின்றார் வெகுளி, கணமே புங் காத்தலரிது,” எ-ம். “ஒன்றூர்த்தெறனு முவந்தாரையாக்கலும், எண்ணிற்றவத்தான் வரும்” எ-ம். “அடக்கமமாருளுய்க்கு மடங்காமை, யாரிருளய்த்துவிடும்.” எ-ம். “யாகாவாராயிலும் நாகாக்க கா வாக்காற் சோகாப்பர், சொல்லிழுக்குப்பட்டு” எனவும் வரும் விதி மொழிகள் விளங்கின. அடக்கமில்லாமையின் குற்றமும், பெரியோர் தவத்தின் பெருமையும் விளங்கலின்.

முதலாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது

பிங்காஷன் முதலிய தருமபகவிகளை வளர்த்த
கதையுரைத்த அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேயர், ஜைமினி முனிவரைநோக்கிக் கூறுவார். ஐயரே! அரிட்டேனெய் யென்னும் கசியப முனிவருக்கு மகனாகிய கருடன் பறவைகளுக்கு அரசனானான். அக்கருடன் மைந்தன் சம்பாதி மிகு புசும்பெற்றவனாயிருந்தான். அவனுக்கு வாயுவொத்த ஆற்றலையுடைய குரனாகிய சுபாரசுவன் என்னும் புதல்வன்பிறந்தான். அவன் புத்திரன் கும்பி. அவன் தரயன் பிரலோலுபன். அப்பிரலோலுபனுக்குக் கங்கன், கந்தான் என்னும் மக்களிருவர்பிறந்தனர். அவருள் கங்கன் என்னும் புள்ளாக, ஒருநாள் ஆகாயத்திற் சஞ்சாரஞ் செய்துகொண்டே கைலைமலைச் சிகரத்திற்குவந்து, அங்கு குற்றமுற்றதாயும் மங்கலகரமாயுமுள்ள ஒரு கற்பிடத்தின்மேல் மனைவி

யோடு, ஆடையாபாண மலர்முதலியவற்றால் அலங்காரஞ்செய்து கொண்டு, விரோதமாக காமவிச்சையுடையவனாகிய வித்தியுத்தருவன் என்னும் அரக்கன் தாமரைபோலும் கண்களையுடையனாய் உட்கார்ந்திருக்கையில் அவ்வழகனைப்பார்க்கச் சென்றான்.

இங்ஙனம் சென்று பார்த்த அளவிலே குபேரன் ஏவலனாகிய அவ்வரக்கன் கோபமுடையனாய், அப்புள்ளரைசேரோக்கி, இழிந்தபறவையே! நீயெங்கிருந்து இங்கேவந்தனை பெண்பாலோடு கூடியிருக்கும் என்னிடத்திற்கு நீ வரலாமா? மிகுந்தவுரிமையோடு தேடிக்கொள்ளத்தக்க பொருளினைப் பற்றினார்க்கு இதுதருமமல்ல என்றான். அதற்கு அக்கங்கன், இந்தர்சிறந்தமலை உனக்கெப்படியோ? அப்படியே எனக்குமாம். அன்றிமற்றைப் பிராணிகளுக்கும் பொதுவேயாம். ஆகவே, இங்கு உனக்கென்னை? கதந்தரம். என்று வினாவினான்.

இங்ஙனம்கூறிய அக்கங்கன் என்னும் கழுகரசை அவ்வரக்கன் தன்வாளால் வெட்டி யெறிதலும், உதிரஞ்சேரர பயங்கரமாக வுணர்ச்சியின்றி விழுந்திறந்த செய்தியைக் கேள்விப்பட்டிடு, அவன் தப்பியாகிய கந்தான் என்னும் புள்ளேறுகோபத்தால் மெய்ம்மறந்து தெளிந்து, வித்தியுத்தருவன் என்னும் இரக்கதனை உடனே கொல்லவேண்டு மென்று எண்ணி, திருக்கிலாயத்தின் கொடுமுடியில் கண்கள் இறந்துகிடக்கும் இடம் வந்துசேர்ந்து, தமையனுக்குத் திசைகடன் நீர்க்கடன் முதலிய கழித்துக் கோபத்தாலும் மானத்தாலும் கண்கள்சிவந்து சுழலமிடப் பாம்பைப்போலும் சீறிக்கொண்டு, தாமதமையனைக்கொன்ற அரக்கப்பாவி என்கிருக்கின்றானே, என்று அவ்விடந்தேடிச் செல்லுகையில் சிறகுகளின் பெருங்காற்றினால் மலைகளைப்பெல்லாம் அசைப்பித்து, பறக்கும் வேகத்தால் மேககூட்டங்களைச் சிதறவிடுத்துக்கொண்டு, கணத்திலே பலகவளை இறகுகளினாலே யழிக்கவல்லவனாய் அங்கிடம்வந்து அங்கே, மதுபானத்திலே விருப்பங்கொண்டு சிவந்தமுகமுங் கண்ணுமுடையனாய், சந்தனமலையையணிந்து பூமுடித்து, பொற்கட்டிலின்மேற் படுத்தி, தாமதமுக்கையெடுத்த பற்களையுடைய கோரமுகத்தோடுங் கூடியிருக்கும் அந்த இரக்கதனையும், அவனது இடம்தொடைமே லுட்கார்த்திருக்கும் அகன்றகண்ணினையும் குயிலைப்போலும் இனியகுரலினையு

முடைய தமனிகை அல்லது மதனிகை எனலும் பெடரையுடைய அலவன் மனைவியையும்பார்த்து, மானம்வருத்திய உள்ளத்தினையு அக்கந்தான் அம்மலை முழையிலிருக்கும் அவ்வரக்கனைச்சூசி, ஏடா! கொடும்பாவி! என்னோடுபோர்க்குவா அச்சந்தோன்றாது கவலையற்றிருந்த எந்தமையனைக் கொன்றனையாதலால் உன்னை உன்செருகக் கோடும் எம்புரன் சோச்செய்கின்றேன். இப்பொழுது என்னுற் கொல்லப்படும் நீ, நம்பவைத்துக்கொல்லும் பாவியர்க்கும், பெண் கொலை சிசுக்கொலை செய்தவர்க்கும் உண்டாகத்தக்க நரகங்களெல்லாவற்றிற்கும் போகின்றாய் என்று கூறினான்.

இதனால், கங்கன் இடனறியாதசென்று உயிரிழந்ததும், வித்தியுத்துருவன் வலியறியாது போர்செய்து உயிரிழந்ததும் கூறப்படுதலின் “ஆற்றாருமாற்றி யடுபவிடனறிந்து, போற்றார்கட் போற்றிச் செயின்” எ-ம், “உடைத்தம் வலியறியா ருக்கத்தினாக்கி, யிடைக்கண்முரிந்தார் பலர்” எனவும்வரும் விதிமொழி விளங்கிற்று.

இங்ஙனம், கந்தரனென்னும் சேனராஜனால் அறைகூனி யழைக்கப்பட்ட அந்தவிராக்கதன், மனைவி பக்கத்திலிருந்தமையால் உடனே பெருஞ்சினம் கொண்டவனாய் அப்புள்ளரரசைநோக்கிக் கூறலாயினான். உன் தமையன் கொல்லப்பட்டான். ஆயின் அந்த அழ்ற னன்றே, முன் காட்டப்பட்டது. இப்போதும், இதேவாஸால் உன்னைபும கொல்கின்றேன், கொடும்பறவையே! ஒருகணம் இங்கு நில் பிழைத்துப் போகலாற்றாய் என்றுகூறி மைக்குறம்புபோலும் ஒளி விட்டுக்கொண்டிருக்கும் தன்வாட்படையை யெடுத்துக் கொண்டனன்.

பின்பு அப்புள்ளரசினுக்கும் குபேரன் ஏவலாளியான வரக்கனுக்கும் முன்கருடனுக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்தாற்போலும் ஒப்பற்ற போர்நடத்தது. அப்போது, அவ்விராக்கதன் கருநீறுமுடைய வாளினை யேந்திக்கொண்டு வேகமுடைய அச்சேனராஜன்மீது வந்தான். அதுகண்ட புள்வேந்தம் நிலம்விட்டு மேலெழும்பிக் கலுழன்பாம்பினை யறைந்துகொண்டு போனாற்போலும் அவ்வாளினை மூக்கிறப்பற்றி சாவினால் முறித்தெறிந்தது. இவ்வாறு வாட்படை முறியவே அவ்விருவர்க்கும் மல்லயுத்தம் நடந்தது. பின்பு அக்கந்தராகிய பறவையேறு அரக்கனைப்பற்றிக் கீழ்விழுத்திடமார்க்கேறி

மார்க்கண்டேய புராணம். கக

மிதித்து வின்று, காலங்கத்தால் தலையைப்பறித் தெறித்தனன். உடனே உதிரம்பெருக அவ்விராக்கதன் இறந்தான். அதுகண்ட அவன் மனைவி பயமுற்றவளாய் நான் உமக்கு மனைவியாகின்றேன் என்று அப்பறவைக்கு அடைக்கலம்புருந்தாள். அவளை அக்கந்தரன் அழைத்துக்கொண்டு, தன் தமையனைக்கொன்ற வித்தியுத துருவனைக் கொன்று பகைதீர்த்து மனைவந்து சேர்ந்தான்.

இதனால் “தலைவராய்ச்சென்றோரும் ஏனை வினையுலப்பவேறுகி வீழ்வர் தாங்கொண்ட, மனையாளை மாற்றார்கொள்” என்றமுதுமொழி விளங்கிற்று. அப்பால் மேனனகமகனாகிய அந்தமாதாநினைத்தபடி உருவெடுக்கும் காமரூபியாதலால் கருடப்பேட்டின் உருவந்தரித்து அக்கந்தரனென்னும் பறவையேவந்தன் மனையிலிருக்கையில் அவள் அவனிடத்து, தார்க்கி என்னும் பெண்பறவை பொன்றைப்பெற்றாள். அப்பறவைதான் துருவாசமுனிவர் சாபத்தாற் பிறந்த வபு என்னும் சூரமாதா.

* பின்பு மந்தபாலன் மக்கள் பேரறிவினையுடையாய் ஜரிதாரி என்பவர்குமுதல் துரோணர் வரையிலுமாகிய சிறந்த நான்குமுனிவர்க ளிருந்தனர். அவருள் கன் ட்டராகியும் வேத வேதாங்கமுதலிய கலை களை முற்று முணர்ந்தவராகியும் தரும சிந்தையராகியுமுள்ள துரோணர், கந்தரன் என்னும் பறவையரசனது உடன்பாடுபெற்று, மங்கலவடிவளாகிய அந்தத் தார்க்கி என்னும் பறவைக்கன்னிகையை மணம்புரிந்து வாழ்ந்துவருகையில் அந்தத்தார்க்கி கருப்பமடைந்து மூன்றரை மாதமானபின்பு ஒருநாள் குருக்கேத்திரத்துக்குப் போன போது, அங்கே கௌரவர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் கோரமான சண்டை நடந்துகொண்டிருந்தது. முன்னே சிவகாரியம் நடக்கவேண்டியிருப்பதால் அந்தப் பெண்பறவை போர்க்களத்து நடுவேபோக, அவ்விடத்து அருச்சுனுக்கும் பகதத்தன் என்னும் அரசனுக்கும் நடக்கும் போரைப்பார்த்திருக்கையில் அருச்சுனன் வில்லினின்றும் விடுபடும் ஆம்புகள், வெட்டுக்களிக் கூட்டம்போல ஆகாயவெளியை மூடிக்கொள்ள, அவற்றுள் கரும்பாம்பைப் போலும் வேலொன்று

* பகாதம், காண்டவ வன தகனக்கதையுட்பறவை வடிவாயிருக்கும் மந்தபாலமுனிவர் உபாக்கிடானத்துள் அவர் சரிதம் காண்க.

கட மார்க்கண்டேய புராணம்.

பிரு வேகத்தோடுள்ளு அப்பெண்பறவையின் வயிற்றைக் கிழித்தெறித்தது. இதனால் “முனைமுகத்து நிலேல்” என்ற ஒளவையார்கிருமொழிப்பொருள் விளங்கியது.

இவ்வாறு கருப்பை கிழித்துபோன மாத்திரத்தில் சந்திரமண்டலம்போலும் ஒளிபுடைய நான்குமுட்டைகள், ஆயுள்வலியால் பஞ்சப்பொதிமேல் விழுந்தாற்போலும் நிலத்தின்மேல் மெல்லெனவந்து விழுந்தன. படுக்கையிட்டாற் போற்சிதறிக்கிடந்த மாமிசத்தின்மீது அங்ஙன மவைகள் கீழ்விழுகாலத்திற்குச் சரியாகச் * சுப்பிரதீபம் என்னும் சிறந்தயானைக்குக் கட்டியிருந்த பெருமணிபாணத்தா லுறு பட்டுக் கீழ்விழுந்து நிலத்தைக் குழிசெய்து அசையாது வலுவாகப் பற்றி கடவுள் அருளால் அந்தப் பெரியமணி அந்நான்கு முட்டைகளுக்கும் கேடுறாதபடி மேலேவந்து மூடிக்கொண்டது. அப்பால் கௌரவர்க்கும் பாண்டவார்க்கும் பலநாளயுதநடந்து முடிந்தபின்பு மஹான்மாவாகிய பீஷ்மரால் தருமமுடிபுகளை வினாவியபேவண்டித் தருமாஜன் அவ்விட்டும ரிடத்திற்குப் போயிருக்கையில் முனிவர்கள் பலர் அங்ஞ வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்போது, மணிக் குள்ளே நான்குமுட்டைகள் காக்கப்பட்டிருந்தவிடத்திற்கு அருகாகச் சமீகமுனிவர்வந்தார். அங்கே மணிக் குள்ளே இருந்தமுட்டைகள் சிறுபறவைகளாய்ப் போறியினையுடையவர்களா யிருந்தாலும் பிறந்தபிறப்பின் சாதிக்குத்தக்க குரலோடு வீச் வீச்சென்று மழலைக் கூச்சலிடுகின்ற சத்தத்தினைக்கேட்டு அப்பெருமுனிவர் மாணுக்கரோடு அந்தமணியை மேலெடுத்துப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து, தாய்தை யொருவருமின்றிச் சிறகும்முனையாது, நிலத்தின்மே லிச் சிறுபறவைகள் கிடக்கின்றனவே, என்று இரங்கி மிருந்த தயவுடை யாராதலின் அம்முனிவர் தமக்குண்டாகிய வியப்பினைத் தம்முடன் வந்த வேதியச்சிறுவர்களுக்குச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

ஆ! ஆ! தேவர்களாஸடிபட்ட அரக்கர்படை முதுகிட்டோடும்போது, அந்தணர் தலைவராகியசுக்கிரன் அவர்களைநோக்கி நன்று சொன்னார். என்னெனில், அச்சமுற்றவாகளே ஏன் ஓடிப்போகின்

* நாகாகரன் மகனாபகதத்தன் சுப்பிரதீபம் என்னும் யானைமேலேறித் துரியோதனனுக்குப் படைத்துணையாகவந்தான் என்றது பாரதம். இது அந்த யானை வனவறிக்.

மீர்கள், ஓடத்தக்கதில்லை. மீளத்திரும்புங்கள். வீரத்தையும் புகழையும் விட்டு, எங்குபோனாற்றான் என்னை, சாகாமலொழிவீரோ, பிரமன்முதலில் எவ்வளவு விதித்தாரோ அவ்வளவே ஆயுளுண்டாமன்றிப் பார்த்திருந்தா லென்னை, போர்செய்தாலென்னை, மனத்தினினைத்தபடியெல்லாம் ஆபுள்கிடைக்கமாட்டாது. சிலர் பிராணபயத்தினால் தமது மனையிலிருப்பவர்களும் சாகின்றனர். சிலரோடிப் போயும் சாகின்றனர். சோறுண்ணும்போதே சிலர், நீர்குடிக்கும் போதே சிலர் சாகவில்லையோ, கினைத்தவிடத்திற்குச் செல்லும் ஆற்றலும் நோயொன்று மில்லாதிருத்தலும் எந்தபடைகளாலும் ஊறுபாடில்லாமைபும், களிப்பினைபும் உடையவர்களான பலரும் இறந்தொழிந்தனர். ஒழியாத தவத்திலிருப்பவர்களும் எமதுதாக்களாற் கொண்டுபோகப்பட்டார்கள். விடாத யோகப் பயிற்சியிலிருப்பவர்களும் அந்தமரணத்தைத் தப்பிவித்தாக் கொள்ளமாட்டாதவர்களானார்கள். தேவேந்திரன் வச்சிரப்படையால் பலகாலும் அடித்த போதும் சம்பராசுரன் சாகவேபில்லை, அந்த வச்சிராயுதத்தின்க் கொண்டு காலம்வந்தபோது அவ்விர்தானால் அனேகம் தைத்தியரும் தானவர்களும் அடிபட்டு உடனேயிறந்தார்கள். இவைகளை ஆராய்ந்தறிந்து, பயத்தினையொழித்து, பின் திரும்புவீர்களாக என்று கூறினார்.

அதுகேட்டு, அந்தத் திதிபுத்திரர்களாகிய அ3 ரர்கள் மாண்பயத்தைவிட்டு, முதுகிட்டோடாமல் திரும்பினார்கள். ஆதலால் மாணுடர் ஆற்றலுக்கு முடியாத இந்தப் பெரியசமரிலும் இங்கிருந்தே சாகாது பிழைத்திருந்த இந்தச் சிறந்த பழஷிகளால், அந்தச்சக்கிரன் சொன்னசொல் உண்மையாயிற்று.

“வகுத்தான் வகுத்தவசையல்லாற் கோடி, தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தலரிது, என்பது மது. ஓ, அந்தணர்மக்களே! முட்டைகள விழுவதெங்கே, அவற்றிற்குச் சரியாக மணி விழுவதெங்கே, அவற்றிற்கு ஒத்தபீடி விலத்தின்மேல், மாமிசமும் புண்ணீரும் இரத்தமுமாகிய இவற்றினால் மெழுகிப் பரப்பியவாறுபோலக் கிடத்தல் எங்கே, எல்லாவகையாலும் விசாரிக்குமிடத்து, இந்தப்பிராணிகள் யாரோ, மகானீமாக்களாக விருக்கலாமன்றிச் சாதாரணப்பறவைகளல்ல இவ்வாலாறு, உலகத்துள் தெய்வானைகூலத்தையும், பெரும்

௧௪ மரீக்கண்டேய்புராணம்.

பேற்றினையும் தெரிவிக்கின்றன என்று கூறி, அந்தச் சமீகமுனிவர், மாணுக்கர்களை நோக்கி மறுபடியும் கூறுவார்! நீங்கள் அனைவரும் இப்படியே திரும்பயம்போய் இப்பறைவைக் குஞ்சுகளாயிருப்பவைகளை நமது ஆச்சிரமத்திற் சேர்ப்பித்துப் பூனை, எலி, வல்லூறு, கீரி முதலியவற்றின் உபாதிபில்லாத விடத்தில் வைக்கவேண்டுமது. ஒ! வேரியமைந்தர்களே! அவ்வளவு பெருமுயற்சிதான் செய்யவேண்டும தென்னை, பல்லாவுயிர்களும் அவற்றவற்றின் கருமபாகப்படியே காக்கப்படுவனபோல இப்பறைவகளும் காக்கப்படும். ஆயினும், மாந்தர்கள் எல்லாத்தொழிலிலும் முயற்சி செய்தலேவேண்டும். அவ்வாறுசெய்தவன், கொடியவரவாய்க்கு இலக்கு ஆகமாட்டான். “முயற்சி திருவினையாக்கு முயற்றின்மை, யின்மை புகுத்திவிடும்.” எனனும் விதிவிளங்கக்கட்டளையிட்டனர். உடனே இருடிபாலர்கள், அந்தப்பறைவைகளை எடுத்துக்கொண்டுபோய், முனிவர்களால் விரும்பத்தக்க தாசவும் வண்டு மொய்த்திரையும் கிளைமலர் முதலிய உடைய மரங்களை புடையவாயுமுள்ள ஆச்சிரமத்தையடைந்தனர். உடனே அந்தச்சமீக முனிவரும் தமக்கு வேண்டும் காடுபுப்பொருளாகிய, கனி, கிழங்கு, மலர், தருப்பை, முதலியவற்றைத்தேடிச்சேகரித்துக் கொண்டுவந்து, விஷ்ணு, உருத்திரன், பிரமன், இந்திரன், இயமன் அக்கினி, வருணன், பிரகற்பதி, குபேரன், வாயு, தாதா, விதாதா, முதலிய தேவர்க்கு வேதவிதிப்படி செய்யும் வைசுவதேவ மென்னும் நற் கருமங்களைச் செய்திருந்தனர்.

இதனால், “அந்தண ரென்போரறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்குஞ், செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்.” என்பது விளங்கிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது தருமபகி கதையுரைத்த அத்தியாயம்.

கேட்டிரோ, ஜையினி முனிவரே! பின்பு முனிவர் திலகராகிய அந்தச்சமீகர் நாடோறும் அப்பறைவைக் குஞ்சுகளைப் பால்வார்த்தம் தக்ககாப்பில் வைத்தும் ஊர்த்து வந்தார். அவ்வாறு, ஒருதின்களாகவே அவைகள், சூரியன்தேர் வழியால் உலாவிவரத்தொடங்கிக் களிப்போடும் சுழலும் விழியோடு முனிமங்களாற் பார்க்கப்பட்டு,

மார்க்கண்டேய புராணம். கரு

சமுத்திரங்களாலும், வைப்பினாலும் பெருத்த நதிகளாலும், பட்ட ணங்களாலும் கூடியுள்ள நில உலகமெல்லாம் தேர்வண்டிகைப் போ லும் வட்டமாக விருப்பதைப்பார்த்து, மீட்டும் ஆச்சிரமம் வந்து சேர்ந்தன. இங்ஙனம் பறவையோனியிற் பிறந்த அப்பெரியோர்கள் உழைப்பினால் இளைப்படைந்து தெளிவார்கள். இவ்வாறாக, அவ்வி டத்து அம்முனிவர் மகிமையால் அந்தப் பறவைகளானவர்களுக்கு நல்லஞானமும் விளங்கியது. ஆதலால், அந்தமுனிவர், தமது மாணக் கர்கட்குக் கருணையால் தருமமுடிபுகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக் ளுகையில் இப்பறவைக ளானவர்களும் அவரை வலம் வந்து பணிந்து விண்ணப்பிக்கத் தொடங்கினர்.

இதனால், பெரியோ ரருளால் எப்படிப்பட்டவர்க்கும் நல்லறி விண்டாகும் என்ற கருத்தினால் “மனத்துளது போலக்காட்டியொரு வர்க், கினத்துள தாரு மறிவு” என்பது விளங்கிற்று.

பறவைகள் முனிவர்க்குக் கூறல்.

தவத்திற் சிறந்த எம்மையரே! கொடியமரணத்தி னின்றும் தேவிரால் நாங்கள் காக்கப்பட்டோம். இடமும், உணவும், பாலும் கொடுத்துக்காத்த தேவிரே எமக்கும் பிதாவும் குரவனுமாக விருக் கின்றீர். நாங்கள் கருவிலிருக்கும் போதே தாயிறந்தாள். தந்தை யாலும் வளர்க்கப்பட்டோமில்லை. குழவிகளாகிய நாங்கள் தேவரீ ராற் பிழைத்தோம். நிலத்தின் மேல் விழுந்து புழுக்களைப்போல உலர்ந்துபோகக் கிடந்த எம்மைப் பேராற்றலுடைய தேவரீர் யானை க்கண்டையுணின்று மெடுத்துத்துன்ப மொழிவித்தீர் ஐயா! வலு வற்ற விக்குஞ்சுகள் எவ்வாறு வளருந். இவைகள் சுகமாக விருக்க எப்போது பார்ப்பேன். எப்போது இந்தநிலத்தைவிட்டு மாத்திற்று வித்திரியப் பார்ப்பேன். இவைகள், என்னிடத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்து சிறகுகளை அசைப்பதனால் உண்டாகும். காற்றிறற் றுகளெழும்பி எப்போது, என்னுடம்பு, அழுக்கடையும் என்று சிந் தித்த தேவிரால் நாங்கள் முழுவதும் வளர்க்கப்பட்டோம். அப்ப டிப்பட்ட நாங்கள் இப்போது அறிவினை யடைந்துள்ளோ மாதலால், தேவரீர்க்கு என்னை கைம்மாறு செய்யப்போகின்றோம் என்றார்கள்.

இது, “உதவியைத் தன்றுதவி யுதவிசெயப்பட்டார் சால் பின் வரைத்து” என்பதனை விளக்கிற்று எனவறிக.

இவ்வாறு, நன்குசுற்றவர்கள் திருத்தமுறத் தெளியக் கூறுமாறு கூறும் அப்பறவைகளின் மொழிகேட்டு, தமது குமாரனான சிருங்கி பென்பவனோடும் மாணக்கரோடும் மிகவும் அன்பும் ஆச்சரியமு முடையவராய் மயிர்க்குச்செறிதலால் போர்க்கப்பட்டவராய், அப் புள்வடிவமுடையாரை நோக்கி வினாவத்தொடங்கினர். ஓ !! பறவைகளே! உக்களுக்குத் திருத்தமான சொல்லுண்டாவதன் காரணம்பாது? அசுனை யுண்மையாகச் சொல்லவேண்டும். யாட்சாபத் தால் உங்கள்வாக்கும், உருவமும் பெருவிகாரத்தினை யடைந்தன, அவற்றை நீக்கவெனக்குச் சொல்லத்தக்கவர்களா விருக்கின்றீர்கள் என்றார். அப்போது அத்தருமப்புட்களும் கூறத்தொடங்கின.

தருமப்பறவைகளுக்குச் சாபம் வந்த வரலாறு.

முன் விபுலர் என்னும் முனிவரொருவரிருந்தார். அவருக்குச் சுருநசர், தும்புருவர் என மைந்தரிருவர் பிறந்தார்கள். நல்ல பெரி யாகிய அந்தச் சுருநசர்க்கு நாங்கள் நால்வர் மக்கள்பிறந்தோம். அந்தமுனிவர் தவம்புரிவதில் ஆற்றலுடையராய் பொறிகளை யடக்கிக்கொண்டிருக்கையில், எப்பொழுதும் அடக்கம், ஒழுக்கம், பத்தி வணக்கத்தினை யு முடையவர்களாய் அவர்க்குச் சமித்து, தருப்பை, உணவுக்குரிபன முதலியன அவர்க்கு எது எது எப்படி யெப்படி விருப்பமோ, அவைகளை யெல்லாம் அவ்வாறே சேகரித்த, உதவிப் பணிவிடை செய்துகொண்டு நாங்கள் காட்டிலிருக்கும்போது, இந் திரன், வாய்மை, சுத்தம் ஒழுக்கம் பொறுமை ஸகையையும் உடைய அந்தப்பெருமுனிவரைச் சோதிக்கும் பொருட்டும், எங்களுக்கு இக் கொடிய சாபபயத்தை யுண்பெண்ணும் பொருட்டும், பெருத்த தேச முடையவனாயும் இறகு முள் முறிந்த, சிவந்தகண்ணினை யுடைய ஓர் கிழப்பறவையாய் பயந்துகொண்டேவந்து, ஓய்! வேதயர் தலைவரே பசியையுடைய என்னைக்காக்கவல்லீரோ, ஆற்றலுடையவரே! நான் உணவினை விரும்பிவந்தேன். எனக்கிப்போது நீர் நிலைமையைத் தருபவராக வேண்டும். நான் விர்தமலை யுச்சியிலிருந்து, ஒருவன் எய்த அப்பினால் கீழ்விழுகையில் பெருங்காற்றொன்றினால் நிலத்தி லிறைபட்டு ஏழுநூள்வரையும் உணர்வற்றுக்கிடந்து எட்டாநா ளுணர்ச்சி பெற்றேன். உடனே பசி என்னுட் புகுந்ததனால், ஆகா ரங்கிடையாமல் களிப்பற்றுத் துன்பமுறும் மனத்தோடு உணவின் பொருட்டு உம்மைச் சரணமடைந்தேன். ஆதலால், நின்மலசித்தரே

மார்க்கண்டேய புராணம். கள

என்னைக்காப்பதற்கு மனத்தைத் திடஞ்செய்துகொள்ளும். உயிரைப் பாதகர்த்துக் கொள்ளும் வல்லமையில்லாத எனக்கு, ஓய்! அந்த ணர் தலைவரே! சிறிதுணவுப் பொருளைத் தாரும் என்று.

அப்போது, எங்கள்பிதாவானவர் பறவைவடிவமாக விருக்கும் அந்த விர்திரைப்பார்த்து, உன்னுயிரைக்காப்பதற்கு வேண்டும் பொருளைத் தருகின்றேன் என்று வாக்குத்தானஞ்செய்து, மறுபடியும், அப்பறவையைநோக்கி. ஓய்! அதிதி! உமக்கு என்னையாகாரம் வேண்டுமென்றா. அதிகேட்ட அப்பறவை, நாமாமிசத்தால் எனக்குத் திருத்தியுண்டாமென்றது. அதற்கு அம்முனிவர், இளமைய பருவங் கடந்தது, யௌவனமும் ஒழிந்தது, உனக்கு வயதபழகு குங் காலமாயிற்று. உண்மையாகவே, ஓ! பறவையே! உயிர்களுக்கு எல்லா ஆசையும் ஒழியத்தக்க இந்தக்காலத்திலும் நீ யேன்? இவ்வளவு கொடியகொலை நெஞ்சடையையா யிருக்கின்றனை! நாமாமிசம் எங்கே? இக்கிழத்தனமெங்கே? எவ்வகையானும் கொடிய எண்ணமுடையவர்களுக்குத் திருத்தியுண்டாக மாட்டாது. ஆயினும் இவ்வுரையால் எனக்கு வரும்பயன் யாதுள்ளது. கொடுக்கின்றேன் என்று உடன்பட்டபின், அப்போதாவது கொடுக்கவே வேண்டும் என்பது, என்னெஞ்சுடன் படுகின்றது என்றுகூறி, அந்தமுனிவர் ஆவ்வாறே செய்யத்துணிவுகொண்டு, உடனே எங்களை யழைத்து, எங்கள் குணங்களைப்பற்றிப் புசுழ்ந்து, தாம் மனவருத்தத்தோடு, பயபத்தியோடும் வணங்கி நிற்கின்ற எங்களைப்பார்த்து, நல்லதோர் கிட்டோமொழிகூறினார். சிறந்த அந்தணமரபினரே! நீளர்கள் சகலக் கமற்ற நெஞ்சுண்புடையவர்களே யாதலின் என்னோடு கடன்கழிக் கத் தக்கவராகின்றீர்கள். பிறந்தமக்கள் தக்கோரானால், தந்தையின் கடனையொழிக்கின்றார்கள். நீங்கள் அப்படிப்பட்டவராகவே எனக்குப்பிறந்ததாக நினைக்கின்றேன். குருபூசைசெய்வது உடன்பாடா யிருந்தாலும், தந்தையிலும் சிறந்தகுருவில்லை என்பதும், நீங்களறித் திருந்தபடித்திலும், உடனே என்வார்த்தையால் வஞ்சகமற்றுப் பணிசெய்யக்கடவீர்கள். என்று, எங்கள் தந்தை சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் காலத்திற்றானே, நாங்களும், ஐயா! தேவரீர் எதனைக்கட்டையிடுவீரே? அது செய்யப்பட்டதாகவே திருவுளஞ் செய்ய வேண்டும் என்று அன்போடுஞ் சொல்லிவிட்டனம்.

கஅ மார்க்கண்டேய புராணம்.

அப்போது, அம்முனிவர் ஓ, மக்களே! இந்தப்பரவை பசிதா கங்களால் வருந்தி என்னை அடைக்கலம்புக்கது, எதனால் அதுதிரு த்தியடையுமோ? அது உங்கள் தசைகளாக விருக்கின்றன. அதன் தாகமும் உங்களிரத்தத்தாற் றணியவேண்டுவதாக விருக்கின்றது. ஆதலால் அதனைவிரைநிற் செய்யக்கடவீர்கள் என்றமாத்கிரத்தில், நாங்கள், மிகவும் உளைப்புற்றவர்களாய் நடுநடுங்கி அச்சம்வெளிப்பட இதுமிக அரியது அரியது என்றுரொல்லி, இதனைச் செய்யமாட் டோம்! செய்யமாட்டோம்! அறிந்தவன், பிறனொருவன் தேகத் தின்பொருட்டுத் தன்னுடம்பினை எவ்வாறு அழிப்பன், அல்லது கொலைசெய்வன், தான் எவ்வாரோ, அவ்வாறன்றோ மக்களும், மக்களாகப்பிறந்ததற்குத் தேவர்கடன், பிதிரர்கடன், விருந்தினர் கடன், தீர்ப்பதன்றி தேகத்தைக் கொடுப்பவர் அல்லர். ஆதலின் இதனைநாங்கள் செய்யமாட்டோம். முன்னே பெரியோர்களுள் ஒரு வரும் செய்ததுமில்லை. பிழைத்திருப்பவன் கேதமத்தையே அடை கின்றான்; புண்ணியத்தையும் செய்கின்றான். சாகின்றவனுக்குத் தேகநாசமும், தருமக்கேடும உண்டாகின்றன. தருமமுணர்ந்த பெரியோர்கள் எல்லாவகையாலும் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள வே ண்டுமென்று கூறுகின்றனர் என்று மறுத்தோம்.

அதனை அப்பெரியவர்கேட்டு, கண்கிவந்து சமூலமிட வெகுண்டு சி! சி! என்ற கொடுமொழியோடு, நீங்கள் புதல்வராகப் பிறர்தும், நான் சபதஞ்செய்து சொன்னசொல்லை என்பொருட்டு நடத்தாமற் போனதால், என்சாபத்தால் சுடப்பட்டவர்களாய்ப் பறவைவடிவத் தை யடைவீர்கள் என்று எங்களைச் சபித்தனர்.

இது, “தந்தைசொன்மிக்க மந்திரமில்லை” என்றவிதியைக்கொள் ளாதார்க்குறும் துன்பத்தினை விளக்கியது.

அந்தப்பெரியவர் உடனே தன்னுடைய வேள்வித்தீயில் ஓறு திக்கருமவேள்வியை முடித்து நூல்விதிப்படி மேலானதேகம் வருவ தற்கு ஏதுவானகிரியைகளைச் செய்துகொண்டு, அந்சப்பறவையை நோக்கி, ஓய்! புள்ளரசே! அச்சமின்றி இப்போது என்னையுண்டு விடு என்னுடைய உடம்பு என்னுலே உனக்கு ஆகாரமாகக் கொடுக் கப்பட்டது. ஓ! பறவையே! எதுவரையில் தன் சத்தியத்தைத்தான் தவறாது காத்துக்கொள்வதோ, அதுவரையுமே, அந்தணனுக்கு

மார்க்கண்டேய புராணம். கக

அந்தணத் தன்மைபுண்டு, எனவே சத்தியத்தைக் காத்துக்கொள்ளு
மளவே அந்தணத்தன்மையாம். வேதியர்கள் சத்தியத்தைக் காத்
துக்கொள்வதினால் எவ்வளவு புண்ணியத்தினைப் பெறவல்லவரோ,
அப்புண்ணியத்தினைப் பெரிய கொடையினைபுடைய இறந்த வேள்வி
யாலும் மற்றெந்தக்கருமத்தாலும் அடையமாட்டார்கள். “மனத்
தொடுவாய்மை மொழியிற்பவத்தொடு, தானஞ்செய்வாரிற்றலை”
என்றபெருமொழியும் அது.

என்றுசொன்ன முனிவர் வார்த்தையைக்கேட்டுப் பறவைவடி
வீமாக விருக்கும் அவ்விந்திரன் தன்னுள்ளத்தில் அடங்காத வியப்
பினை யடைந்து, அம்முனிவரைநோக்கி, அந்தணர்பிரானே! நீர்
யோகசமாதியிலிருந்து தேகத்தினை விட்டுவிடும். ஏனெனில், பிழைத்
திருப்பவர் தசையை நான் எப்பொழுதும் தின்பதில்லை என்றான்.
அதுகேட்டு, அம்முனிவர் யோகப்பயிற்சியில் வீற்றிருந்தார். அத்
துணியைக்கண்டு இந்திரனும் தன் உண்மைவடிவோடு எதிர் நின்று
ஓய்! முனிவரேறே என்னைத் தேவேந்திரன் என்று நீரறியக்கடவீர்
உம்முடைய உள்ளத்தினிலைமை யறியவேண்டி. இப்பெருங்காரியஞ்
செய்தேன். பிழையற்றவரே! பிணக்கற்ற பேருள்ளத்தினரே!
நான்செய்த துன்பத்தினைக் கருத்திற்கொள்ளாது பொறுக்கவேண்
டும். நீர்வேண்டுவன என்னை, நீர் உமதுவாய்மையைக் காத்துக்
கொண்டமையால் உம்மிடத்து எனக்கு மிகவிருப்பமாயிற்று. இது
முதல் உமக்கு * ஐந்திர ஞானம்பிறக்கும். இனி, உமதுதவத்திலும்
தருமத்திலும் இடையூறு ஒன்றும் உண்டாகமாட்டாது. என்று
சொல்லி இந்திரன் தன்னிடம் சேர்ந்தான்.

பின்பு, வெகுளியோடுங் கூடியிருந்த எங்கள் தந்தையை நாங்
கள் மறுபடியும் வணங்கி, எம்பெருமானே! சிறியோங்களாகிய எங்
களுக்குச் சீவன் தித்திப்பாயிருந்ததாற் சாக அஞ்சினோம், தேவரீர்
எல்லா முணர்ந்தனீர் ஆதலின், எம்பிழைபொறுத்தல் கடனாகவிருக்
கின்றது. தேரீர், எலும்பு, தசைகூட்டமாகக்கூடி, உதிரமும் மல
மும் நிரம்பி யிருப்பதாயும், அருவருக்கத்தக்க பண்டங்களில் முத

* இது மேலான ஐசுவரியம். இந்திரன் எனவே, ஈச்சுரன். ஆதலால்,
ஐந்திரஞானம்-சீவஞானம். அதனைப்பெறுதல் சத்தியத்தால் என்பது. ஈண்டு
இந்திரன், குருவாயினன் எனக்கொள்க.

காவதாய் மிகக் குழிந்ததுமாயும் இருப்பது உடம்பென்று தெரிந்திருந்தும் அதனிச்சை எங்கே விட்டொழியவில்லை. யாவரும் துதிக்கும் பொய்யோய்! இவ்வுலகமே பெருத்த இச்சை வெகுளிப்பகையால் மஞ்ஞானத் தழுத்திப்போகும் நிலைமையைத் திருவுளஞ் செய்ய வேண்டும். இவ்வுடம்பென்பதே ஒருபெரிய பட்டணமாம். அதனுள் அறிவென்பதே அரணமாக எலும்பென்னும் கழியால் அரண்மனை யொன்று கட்டப்பட்டுக் கோமசுவர்வைத்து, இறைச்சியுதரச்சேறுபூசி, ஒன்பதுவாயிலவிட்டு, புண்ணீரகழியால் சூழப்பட்டு உட்புருவதரிபகரய், புருடன் என்னும் சீவனே அங்கு அரசுறைய உணர்ச்சி அரணாட்சியை செய்துகொண்டு வருகின்றான். அவனுக்கு புத்தி, மனம், என்னும் மந்திரிகள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் பகைத்தே முயங்கிவெய்து வருகின்றனர். காமம், வெகுளி, மயக்கம், இவற்றை-உலோபம் என்னும் யகைவா நால்வர் அவ்வரசனுக்குள்ளனர். அவர்கள் படைகளோ நீக்குணங்களாம். அரசன் எல்லாவாயில்களையும் முடிக்கொண்டு தன்படைசிதறாமல் வைத்திருக்கில் அச்சமின்றியிருக்கின்றான். வாயில் திறத்திருந்தால் சத்துருக்கள் உள்ளே புருகின்றார்கள். அவருள் இச்சையென்னும் பெரும்பகைவன் கண்முதலிய ஐந்துவாயில்களிலும் சென்றுலாவி மற்றையமாற்றார் மூவரை யும் பட்டணத்திள் வரவழைத்துக்கொண்டு பொறியுணர்ச்சியாகிய நகரவாசிகளோடும் மனமென்னும் மந்திரியோடும் மற்றவர்களோடுஞ் சம்பந்தஞ்செய்துகொண்டு தான்விருத்தியாய் வலுவற்று நகரக்கோட்டை வாயிலத் தன்வசமாக்கிக்கொண்டு அறிவென்னும் அரண்தலை நரசஞ்செய்கின்றான் “அறிவற்றன் காக்குங் கருவிசெயுவார்க்குஞ், முள்ளுழிக்கலாகாவரண்” என்பது முதுமொழி இங்ஙனம் மனமென்னும் மந்திரி பகைவாபக்கலாக க்ருபபதையுணர்ந்து புத்தியாசிய மந்திரி உடனே தன்னுரிமை விட்டுவிடுகின்றான். அமைச்சர்களுதலியுள்ளாமல் நகரவாசிகளும் கைவிட, பகைவர்கையில் அகப்பட்டு அரசன் நரசத்தை அடைகின்றான். இவ்வாறு, காமம், வெகுளி, இவறல், மயக்கம், என்னும் நான்கு தாட்டர்களும் ஒருமனிதனுடைய நல்லுணர்ச்சியை யழித்து விடுகின்றார்கள். காமத்திசீருந் தாம வெகுளிபிறக்கின்றது. வெகுளியால் ஐயறலுண்டாகின்றது. அதன் மயக்கமுண்டாகின்றது. அதனால் அறிவழித்துபோகின்றது ஆகவே புத்திகெட்டு விடுகின்றது. புத்திகெடவே புருடனுக்கெடுகின்றான். சாதாரணமாகவுலகுமுற்று மிவ்வாறிருக்க அவருள், ஏழை

மார்க்கண்டேய புராணம். ௨௧

யோங்கள் எவ்வளவு தரமுடையோம். ஆசைக்கு உலோபத்திற்கும் அகப்பட்டு விடுவகமற்றவர்கள் கெடுவது இயற்கையே. பெரியோர்சினம் கெடுதிசெய்வதில் எவ்வளவு பெரியதோ, அவர்கள் தயவு நன்மைசெய்வதில் அதனிலும் பெரியதாக விருக்கின்றது. ஆதலால் குணக்குன்றாகிய எம்மையரோ உயிர்பிழைக்க வேண்டுமென்று கருதியதொழிய வேறொருதற்றமும் நாங்கள்செய்ததின்று, தேவரீர் வெகுளியால் பேரிருளாகிய கீழ்நிலைபிற நள்ளுண்டு போகின்றோம். எம்பெருமானே! தேவரீர் நல்லோர் என்னுமொழிப் பொருளாதலால், அவ்வளவு துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத எங்களிடத்தில் கருணைசெய்யவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டோம்.

அப்போது, அம்முனிவர்கோமான் கருணைவைத்து, என்னாற் சொல்லப்பட்டது பொய்த்துப்போகாது. ஆ! மைந்தர்களை! என் சொல்லினாகாறும் ஒன்றும் தவறிற்றில்லை. இவ்விடயத்தில் தெய்வமேபெரிதென்று நினைக்கின்றேன். இப்படியாம் என்று நினைவாததொன்று வலுவில் செய்விக்கப்பட்டவாறுபிற்று. சசீ! மானுடமுயற்சியால் ஆவதொன்றில்லை. ஆதினும், நீங்கள் வேண்டிக்கொள்வதால் திரியக்குகளாகப் பிறந்தாலும் மேலானஞானத்தை யடைவீர்கள். எப்பொழுது, ஜைமினிமுனிவர் உங்களைன்னாலும் சந்தேககினுக்களுக்கு விடைசொல்லுநீரானோ, அப்போது என்றாபம் உங்களை விட்டொழியும் என்று அணுகுகொடுத்து, இவ்வாறு, ஞானத்தால் (பிழைக்கும்) வழிகாட்டப்பட்டவர்களாய்த் துக்கத்தினையும் சுவலையையும் உதறிவிட்டு, என்னுடைய அணுகுசத்தால் நீங்கள் ஐயமின்றி மேலானகதியை யடைவீர்கள் என்றருளிச் செய்தார்.

ஐயா! சமீகமுனிவரே! இவ்வாறு தெய்வகதியால் நாங்கள் தந்தை சாபத்தையடைந்து, நெடுங்காலங்கழிந்து வேறுயோனியில் வந்து பிறந்துபோர்க்கள நடுவேகிடந்து தேவரீரால் காக்கப்பட்டோம். அந்தணரரசே! எங்களுக்குப் பறவையவடிவம் இவ்வாறு கிடைத்தது. பயனற்ற குடுமபனிகாரத்தாலும், கருமததாலும், தன் பமடையாதவர்களில்லை என்றார்கள். கேட்டமீளோ, ஜைமினிமுனிவரே! பின்பு அச்சமீகமுனிவர அபுபறவைச் சிவக்களின் வார்த்தையைக்கேட்டு, அருகிருக்கும் மாணாச்சனோடுசேர்க்கி, கேட்டாகளோ, இவை. சாதாரணப்பறவைகளல்ல யாரோ, நல்லபெரியோர்களுக்க

உஉ மார்க்கண்டேய புராணம்.

விருப்பார்கள், இல்லையெனில் மானுடமுயற்சிக்குத் தப்பமுடியாத பெரும்பேரில் தப்பிப்பிழையாது, என்றுநான் உங்களுக்குமுதலே லேதானே சொல்லவில்லையா, என்கூறிப்பின்பு நிரூபித்த அன்புடையவராய் அனுக்கரகிக்க அப்பறவைமுனிவர்கள் அவ்வருளைப்பெற்று காடுசெடிகளால், அலங்காரஞ்செய்தாற்போலுமுள்ள விந்தமலையை அடைந்தார்கள். இவ்வாறு, சுகுருசமாமுனிவர் புதல்வர்களாகிய நான்குமுனிவரும் பிதாசாபத்தால் பறவைவடிவ மடைந்திருந்தாலும், தக்கையருளாலேதானே ஞானம்பெற்றவர்களாய்ச் சமீகமுனிவர் கருணையால் வளர்க்கப்பட்டவராய் விந்தமலைச் சிகரத்தில், புண்ணிய தீர்த்தங்கோடுங்கூடிய ஆரணியத்தில், தனம், வேதமோதல், யோகசமாதி, இவைகளில் சித்தமுடையவர்களாய் இன்று மிருக்கின்றார்கள்.

மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காவது

ஐமினிமுனிவர் பறவைமுனிவரிடஞ்சென்ற

அத்தியாயம்.

கேளும், ஐமினிமுனிவரே ! துணைமக்களாகிய அந்தச் சேனமுனிவர்கள் ஞானிகளாய் விந்தகிரியில் இருக்கின்றார்கள் ஆகையால், அவர்களையடுத்து வினாவுமென்று மார்க்கண்டேய முனிவர் கூறினாரென்று சூதர் சொனகாதிபர்க்கு அப்பால் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கேளும் முனிவர்களே ! ஐமினிமுனிவர் அதைக்கேட்டு அத்தருமப்பறவைகளாகிய முனிவர்களிருக்கும் விந்த பருவதத்தை யடைந்து, வேத மோதிக்கொண்டிருக்குஞ் சத்தத்தினைக்கேட்டு ஆச்சரியத்தால் விழக்கப்பட்டவராய் தம்முள்ளே யோசிக்கலாயினார். ஆ!! வேதமொழியிலக்கணங்கூறும் நூலுட்குறியபடி எழுந்தோசைப்பிறப்பு மாறுபட்டதில்லை. சுவாசசுரத்தை விதிப்படி கிறுத்தி, வழுவேரையில்லாமலும் வழுச்சொன்முதலிய சூற்றங்களுமின்றிப் பாராயணஞ்செய்யப்படுகின்றது. பறவையோனியிற்பிறந்திருந்தாலும் இந்தமுனிமக்களைக் கலைமகனிடாமலிருப்பது பெருவியப்பாகவே எண்ணவேண்டிய, “ஒருமைக்கட்டான் சுற்றகல்வி யொருவற், கெழு

ஹமயுமே மாப்புடைத்து” என்பதுமது, சுற்றத்தினரும் நண்பினரும் பிறவும் விட்டொழிவதன்றிக் கல்விச்செல்வம். (எனவே எச்செல்வங்குறையினும் தான்கற்ற கல்விச்செல்வம் என்றும் விட்டொழியா கென்பது கருத்து. இதனாலன்றோ நன்பொருள், விழுப்பொருள், “கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி” எனச் சான்றோர் சிறப்படை கொடுத்துக் கூறியவாறு.) என்றுதம்முள் எண்ணிக்கொண்டே அந்த ஜெயினிமுனிவர் அம்மலைக்கணுள்ள குகையிற்புகுந்து, அவ்விடத்து சுற்பாறையின்மீதுட்கார்திருக்கும் அந்தஞானப்பறவைகளேநோக்கிச் சொற்குற்றமின்றி ஒதிக்கொண்டிருக்கு மதனைக்கேட்டு உலகத்துள் பங்களை மறந்து பெரியகளிப்பினால், அப்பறவை முனிவர்களோடு வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கினார்.

தருமப்பறவைகளுக்கும்

ஜெயினிக்கும் வார்த்தைப்பாடி.

இருபிறப்பாளர் தலைவர்களே! நங்களுக்கு நன்னிலைமையுண்டாவ தாக. வியாசர் மாணாக்கனாகிய ஜெயினி என்பேர். நான் உங்களைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு வந்தேன். பெருஞ்சினைக்கொண்ட உங்கள் தந்தையால் சபிக்கப்பட்டவர்களாய்ப் பறவைப் பிறப்பையடைந்த நீங்களும் வெகுளி கொள்ளலாகாதன்றோ, “சினமென்னுஞ் சேர்ந் தாராக் கொல்லியினமென்னும், ஏயப்புணையைச்சும்” என்பது மது. ஆகவே உங்களுக்கும் நேர்ந்தது, எல்லாவகையாலும் தெய்வவசமாகவே யிருக்கின்றது. முன்னுளில் சிவதவசிகள், செல்வமிரு தியுடைய மாபிற்பிறந்து, பொருளெல்லா மழிந்தபின்பு, அவ்வந்த ணரிற் றலைபெற்றவர்கள் ஓர்வேடனால் தேற்றப்பட்டார்களன்றோ, கொடுத்துக் கொண்டேயிருப்பவர் வாங்குகின்றவர்களு மாகின்றார் கள், கொல்வோர்கள் கொல்லப்படுவோரு மாகின்றதுண்டு. ஒரு வரை வெற்றிகொண்டவர்கள், அவ்வல்லமைக்குக் காரணமாகிய ஓழ்கெடுதலினாலே தோல்வியடைவதுமுண்டு. இவ்விபரீதம் அனேக மாபிரம் நானேபார்த்துள்ளேன் உள்ளது கெடுவதும் இல்லாதது உண்டாவதுமாகிய அதிசயங்களாற்றானே சிவவுலகம் கவலைப்பட் டுள்ளது. என்பதை நீங்கள்சிந்தித்து உங்களு துன்பத்தினை யொழி த்துவிடுங்கள். துக்கத்தாலானாலும் சந்தேகத்தாலானாலும் சலியர்ம லிருப்பதுவே ஞானத்தின்பயனாக விருக்கின்றது. என்றுகூறினார்.

மார்க்கண்டேய புராணம். ௨௫

தருமபக்சிகூறல்.

அதிகேட்டுத் தருமபக்சிகளாய பெரியோர்கள் நீர்தெரிந்து கொள்ளத்தக்க விடயமிருந்தாற் சொல்லுகின்றோம். நீர் கவலையின் றிக்கேளும் எங்களறிவினுக்குத் தோற்றியதை யெவ்வாறு சொல்லா மற்போவேலாம். நான்குவேதத்தினளும் தருமநூல்களினுள்ளும் அங்கநூல்க ளெல்லாவற்றிலும் இன்னும் வேதசம்பந்தமுடைய எல் லாநூல்களிலும் எங்களுக்கு ஐயந்திரிபற்ற உணர்ச்சியுண்டு. அங்ங னமிருந்தாலும், வினாநியவைகளுக் கெல்லாம் விடைகொடுப்போம் என்னும் சபதம் சொல்லுவதற்கு எங்களுக்குச் சத்திபோதாது. ஆத லால் பாரதத்தின் உமக்கு என்னசந்தேக முள்ளதோ, அவற்றினை ஐயப்படாமல்வினாவும்தருமமுணர்ந்தவரே அவற்றினைக் கூறுவேம். இல்லையேல் அறியாமையென இருந்தபடியே யிருக்கும் என்று சொன்னார்கள். அதிகேட்டு சைமினியானவர் அவர்களைநோக்கி, ஐயரே! என்சந்தேகத்தைக் கேளும் என்று சொல்லத் தொடங்கி னார்.

சைமினிமுனிவர்வினா.

ஐயரே! முதலாவது, எல்லாவற்றினையுந் தாங்குமிடமாயும், காரணங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயும், எல்லாவுயிர்களையும் தண்டி க்குமவனும், எல்லாப்பூதங்களிலு மிருப்பவனுமானவன், குணமற்ற வனுபும் மானுடத்தன்மை எவ்வாறு அடைந்தான்,

2-வது, துருபதன்மகளாகிய கண்ணையென்னும் துரோபதை யொருத்தியே பாண்டுமக்களை வர்ச்சும் ஏன்மனைசியாயினாள், இவ்வி டத்தில் எனக்கு ஐயமிக்கவுள்ளது.

3-வது, கலப்பையைப் படைபாகக்கொண்ட அதிபாலானாகிய பலராமன் தீர்த்தயாத்திரையாற் பிரமசத்திக்கு மருந்துசெய்வா னென்.

4-வது, துரோபதை மக்களும் பெருந்தரும மகான்மாக்களு மான இளம்பாண்டவரைவரும் மணமில்லாதவர்களாய்ப் பாண்டவர் கள் ஆதரிப்பவர்களா யிருக்கையிலும் திக்கற்றவர்களைப்போல ஏன் கொல்லப்பட்டார்கள்.

உசு மரர்க்கண்டேய புராணம்.

பாரதத்திலுண்டாகிய இந்தச்சந்தேசமெல்லாவற்றினையும் எனக்குச் சொல்லவேண்டும். இதனால் நான் திருந்திய அறிவுப்பொருளுடையவனு யென்னுச்சிரமஞ் செல்வேனென்று கூறிய சையினிக்கு அந்தத் தருமப்பறவை முனிவர்கள் கூறத்தொடங்கினர்.

தெய்வவாழ்த்து.

விஷ்ணு ததி.

தேவநாயகனாய் எங்குமுள்வனாய் வெற்றியாளனாய் பழயதலை வனாய் அழிவற்றவனாய் பிரிக்கப்படாதவனாய் நால்வகைத்தாகிய அறிவினையுடையவனாய், அது என்னு மொழிப்பொருளாய், முக்குணமுடையவனாய், குணமற்றவனாய், சிறந்தவனாய், பெருமையையுடையவனாய், மேலானவனாய், முக்திவடிவனுள்ளவனாய் யாரினும் சிறிய பொருளும், யாரினும் பெரிய பொருளுமில்லையா, யாரால் இவ்வுலகு தன்னுள்ளாக்கப்பட்டதோ, யார்பிறப்பற்றவனோ, யார் இவ்வுலகிற்கு முதலானவனோ, தோற்றம், ஒடுக்கம், காணப்படுதல், மறைதல், இப்படிப்பட்டதென்னும் சுட்டறிவுக் கிலக்கியமாகாமை முதலிய வியல்பினையுடைய இந்தப் பிரபஞ்சம் யாரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதெனவும் அவ்வாறே முடிவில் ஒடுக்கப்பட்டதெனவும் கூறுவதோ, அப்படிப்பட்ட தலைவனுக்கு வந்தனம்.

பிரமதுதி.

யார்தனது முகங்களுல் இருக்கு, சர்மம் முதலியவற்றினைக் கூற முவுலகத்தினை யும் புனிதமாக்கின்றனனோ, அந்தமுதற் ரெய்வமாகிய பிரமரவினை யொத்தமனநிலையோடு வணங்குதும்.

உருத்திர துதி.

யாருடைய அர்ச்சந்தினால் அசுரர்கள் வேள்வியெய்வருடைய வேள்விகட்குக் கேடுசெய்வதில்லையா, யாருடைய அழல்விழியால் மீனாக் கொடியினையுடைய மன்னகன் எரிக்கப்பட்டானோ, யார் பார்வையினையினையுடைய மன்னகன் எரிக்கப்பட்டானோ, குணங்களை பெல்லாங் கடந்தவற்றை உமாபதியான அந்த ஈசானமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம். என்றுமூவரையும், வாழ்த்தி யாரால் பாரதத்தைக்குறித்துத் தந்தருமம் வெளிப்பட்டனவோ, அப்படிப்பட்டவியாசர்கருத்தினை எல்லாம் செல்லுகின்றோம்.

மார்க்கண்டேய புராணம். ௨௭

நாராயணனென்பதன் பொருள்.

நீரைநாரமென்று உண்மையுணர்ந்த முனிவரார் கூறப்பட்டது. அந்தநாரம் அவனுக்குமுதலில், அயனம் எனவேயிடமாக கிருக்கின்றது. அதனால் நாராயணன் என்றுகூறப்பட்டான். அறுகுணனாயும் பெரியவனாயும், உள்ள அந்தநாராயணன் எல்லாவற்றையுந் தன்னுளடக்கி நான்குவகையாக கிருக்கின்றான்.

விஷ்ணுவடிவம் தான்கு.

ஓ அந்தணரே! கேளும், அவன்குணத்தோடு கூடினவனாயும் கூடாதவனாயும் உளன். அவன் வடிவால் இப்படிப்பட்டவனென்று குறிக்கக்கூடாததாக கிருக்கின்றான். சத்தியையுடையஞானியர் அதனைக்காண்கின்றார்கள். எரிதழற் பிழம்பாள் சூழப்பட்ட அவன் வடிவு யோகிகட்குச் சிறந்த ரிட்டையாக கிருக்கின்றது. தூரமாயும் சமீபமாயுமுள்ளது. குணங்களைக்கடந்து நிற்பதாக அறியத்தக்கது. குறிப்பற்ற வெறுவெளிபிலுள்ளது. இலக்கியமென்பது கானத்தக்க தென்றியாவராலும் கூறப்பட்டது. அதுதேவர்கட்கும் அடையக் கூடாதது. ஒளிபுருவானது. அழிவற்றது. வாசுகேவன் என்னும் பெயருடையது. எனது என்னும் பற்றுதியால் நோக்கத்தக்கது. அதற்குவடிவு, வண்ணம், முதலிய குறியெல்லாம் கற்பனையாகவுள்ள வாறன்றி யுண்மையாகவில்லை. சத்தமானது, என்றுமுள்ளது. சத்து மெய்யொன்றுமே வடிவாகவுடையது. இதிலே மூலவடிவமாம். இரண்டாம்வடிவு தாமதகுணத்தினால் தாமசி என்று கூறப்பட்டதாய்த்திரியக்கு வடிவியையடைந்து (சுருப்பவடிவாய்) சேடன் என்னும் பெயரையடைந்து இப்பூமியின் கீழிருந்து அதனைத் தலையாற்சுமந்து நிற்கின்றது. மூன்றாவதுவடிவம், உயிர்களைக்காப்பதே கருத்தாய் தொழில்களை நடத்துகின்றது. சத்துவகுணம், அதிகரித்திடையது தருமத்தை நிலைநிறுத்துவது என்று உணரத்தக்கது. நான்காவது வடிவம், நீர்நடுவே பாம்பின் படுக்கைமேற் படுத்துள்ளது. வைகுர்தன், நரசிங்கன், வராகன், கபிலன் என்னும்பெயர்களை யுடையது. இங்ஙனம் அவ்வறுகுணச்செல்வன் நான்குவடிவ முடையவனாயும் நான்கு, அணிவகுப்பினை யுடையவனாயும், எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளான். அந்தநான்காவது வடிவத்தின்புணம் இராஜதம். அந்தமூர்த்தம் என்றும் படைப்புத்தொழிலுடையது *

* சதர்வியூஹ:—நான்கு அணிவகுப்பினையுடையவன் வாசுகேவன், பிரத்தியும்நன், அகிருத்தன், சங்கர்ஷணன். இவற்றுள் வாசுகேவன், குணங்கடந்தவடிவன். அதுவேயெல்லாப் பூதங்களிலும் கலந்த பிரமவுண்மை. ஏனைய மூன்றும் குணவடிவு. அவற்றுள், சத்துவகுணத்தோடு பிரத்தியும்ந வியூகம் விஷ்ணுவடிவால் உலகத்தைக் காக்கின்றது.

உஅ மார்க்கண்டேய புராணம்.

வ்ஷ்ணு அவதாரங்கள்.

அந்த அரிபின்புன்றாவது மூர்த்தி உலகத்தினைக்காக்கும் கருத்தால் பூமிபிற்றவருதபடிதருமத்தை நிலைநிறுத்துகின்றது. தருமத்தைக்கெடுத்து அகங்கரித்த அரக்கர்களை யழிக்கின்றது. தேவர்களுயும், அவ்வாறே தருமத்தை வளர்க்கும் வழியில் செல்லுகின்ற ஏனையர்களுயும் காக்கின்றது. ஐஜமினிமுனிவரே! எப்போதெப்போது தருமஞ்சருங்கி அதருமம் செழிக்குமோ! அப்போதப்போ தெல்

இராஜசகுணத்தால் அகிருத்தவியூகம் பிரமரூபத்தால் உலகத்தைத்தோற்றுவிக்கின்றது. தமோருணத்தினோடு சங்கரிஷ்ண வியூகம் உருத்திரரூபத்தால் உலகத்தை யழிக்கின்றது. அந்தச்சத்துவ மூர்த்தி உலகக்காப்பின் பொருட்டு தருமத்தை நிலைநிறுத்தவேண்டி அவதாரங்களைச் செய்தது. என்பதின் ருறிக்கப்பட்ட தன்கருத்து. இதனைநோக்கு மிடத்து பாஞ்சராத்திராகம மென்னுந் வைணவ சங்கிதையைப்பற்றி வைஷ்ணவமதத்தின் அணுகூலப்படி சிறிதுதோன்றுவது ஆயினும் அவ்வாறன்று. அதற்கு மிதற்கும் வேறுபாடுள்ளது. எனவே, அந்தவைஷ்ணவாகமத்துள் வாசுதேவ வியூகத்தினுற் சங்கரிஷ்ண வியூகமும் அதினின்றும் பிரத்தியும் உலகமும் அதனால் அகிருத்தவியூகமும் பிறந்ததெனவியூகங்களினுக்குத் தோற்றம் கூறப்பட்டுள்ளது. அகிருத்தியிருத்திக்கு முரண் என்று பிரமரூபத்திரம் இரண்டாமத்தியாயம் இரண்டாம் பாதம் “உத்பத்தியசம்பவாத” என்றருத்திரத்தில் மறுக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வாகமப்படி ஆன்மாவால் சேவன்பிறக்கின்றான். சேவனால் மனம்பிறக்கின்றது. மனதினால் அகங்காரம் பிறக்கின்றது. எனவும் உருவற்ற பிரமத்தினின்றும் முதலில் தாமதகுணமுடைய தத்துவப்பொருள் ஒன்று. அதனாற் சத்துவமுடையது ஒன்று. அதனால் இராஜசகுணமுடையதொன்று எனவும் கூறப்பட்டது. அங்ஙனமாயின் தமோருணமுடைய உருத்திரானால் சத்துவகுணமுடைய விஷ்ணு பிறந்ததாகக் கூறியவாறாயிற்று. அது சைவத்துடன்பாடாவதன்றி வைஷ்ணவத்திற்கு முரணாம். அந்தவைஷ்ண வாகமத்தாலும் சைவசித்தாந்த வுடன்பாடேயாம்.

எனவும், அங்கு கூறப்பட்டுள்ள சீவோற்பத்திகருமமுறை வேதவிருத்த மெனவும் பிரமரூத்திரத்தின் பாஷியங்கள் மறுக்கின்றன. அஷ்ற்றினை யெல்லாம் வைஷ்ணவ பாஷியக்காரரும் பூர்வபக்ககருத்து என்று அணுவதித்து டன்பட்டனர். இப்புராணத்துன்னோ எனின், அவ்விசேடம் கூறப்பட்டதில்லை யாதலின்வைணவர்க்கே அணுகூலமென்று ஏனையர் ஐயப்படலாகாது. சுருத்தியிருத்தினைபோலப் புராணமும் பார்க்கும்போது யார்க்கு முடன்பாடென்பது கருத்து.

மாரீகண்டேய புரணம். ௨௯

லாம் அந்தமூர்த்தி அவதாரஞ் செய்யும். முன்னால்தான், சங்கன் என்னும் அசுரனால் நான்கு வேதங்களுங் கொள்ளையிடப்பட்டன. அவ்வசுரன் கடனீரில் ஒளித்துக்கிடந்தான் அப்போது மச்ச அவதாரம் கொண்டு மிகவலியுடைய அச்சங்காசுரனைக்கொன்று மூவுலகத்திற்கு மின்பமுண்டாகும்படி அவ்வேதங்களை மீட்டுவந்தார். ஆதிகூர்மமாக அவதரித்து பெருத்தபாரத்தினால் வருந்திக் கொண்டிருக்கப்பட்ட பூமி, ஏழாவதாகிய பாதலத்தினின்றும், எள்ளைப்போல மேலெடுக்கப்பட்டது. மற்றொருகாலத்தில் வராகவடிவமாய்க் கோரைப்பற்களால் நீரைப்பிளந்துகொண்டு தாமரை நாளத்தைப்போல இரக்கவடிவமாக ஒற்றைக்கோரையால் மேற்பறித்து வரப்பட்டது. பெருத்த கண்களும், கோரைப்பற்களும், சடைகளும், பேழ்வாயுமாக அளங்கரித்தாற் போலும் நரசிங்கவடிவங் கொண்டன்றோ, இரணியசகிபன் கொல்லப்பட்டான். விப்பிரசித்தி என்பவன் முதலிய மற்றையசூரர்களும் நாசஞ்செய்யப்பட்டனர். பிறப்பற்றவனுடைய வரமனமுதலிய மற்றையவதாரங்களைக் கணக்கிடுவதற்கு நாம் ஊக்கம் கொள்வதில்லை. இப்போது இவ்வவதாரமோ, மிக இனிமையுள்ளது. இவ்வாறாக அந்தச் சத்துவமூர்த்திப் பிரத்தியும் நென்னப்பட்டு உலகோம்பலில் தலைப்பட்டு அவதாரம் செய்கின்றது. தெய்வத்தன்மையிலாவது, மானுடத்தன்மையிலாவது, அஃற்றையாகிய திரியக்கு யோனியிலாவது இருந்துகொண்டு அவ்வாசுதேவன் இச்சையால் எப்போதைக்கும் அந்தவியற்கையையே கொள்ளும். இது உமக்காகச் சொல்லப்பட்டது. அந்தப்பிரபுவாகிய நாராயணன் செய்யத்தக்கதொன்று மில்லாதவனையாயினும் மானுடத்தன்மையை யடைந்தார். இனி அப்புறத்து கிணவுக்கு கிடைக்காதும் கேட்பிராகவென்று தருமப்பறவை முனிவர்கள் கூறத்தொடங்கினர்.

நான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஐந்தாவது.

இந்திரன் பாண்டவராகப் பிறந்தமை யுரைத்த
அத்தியாயம்.

இரண்டாவது வினாவிற்கு விடை.

தருமப்பறவைப் பெரியர் ஐமியினி முனிவரைப் பார்த்துக் கே
ளும், முனிவரே! முன்னுளில் துவட்டா என்னும் வேதியன் படை
ப்பவனாக விருந்தான். அவனுக்கு மூன்று கலையடைய மகனொரு
வன் பிறந்தான். அவன் தலைசீழாகத் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்
கையால், ஐயத்தினால் இந்திரன் அவனைக்கொள்ளான். ஓய் அந்தண!
இங்ஙனம் பிரமகத்தியாஸிழிவுபட்ட இந்திரனுக்குப் பெருங்கெடுதி
யுண்டாயிற்று. அத்தணனொளி கெடச்செய்த கொடுமையால் இந்தி
ரனிடத்திருக்க அந்தப்பிரமவொளி தருமதேவதையை யடைந்தது.
இந்திரன் ஒளி யிழந்தவனானான்.

விருத்திராசுரனை அழித்தது.

பின்பு துவட்டா, தன்மகன் இந்திரனாற் கொல்லப்பட்டமை
யறிந்து கோபமுடையவனாய்த் தன்சகடயு னொன்றைப்பறித்துக்
கூறுவான். என்னுடைய ஆற்றலை இம்முவுலகும் எல்லாதேவரும்
பார்க்கக்கடவர், கொடுஞ்செய்கையா லென்மகனைக்கொன்ற அவ்
விந்திரனும் பார்க்கக்கடவன் என்று கூறிச் சினத்தால் சிவந்தகண்
னோடு அந்தச்சகடையைத் தீயில் ஓடஞ்செய்தான். பின்னர் அத்
தீயில் அழல்வட்டத்தாற்குழப்பட்டவோசுரன்தோன்றியெழுந்தான்.
அவன்பெருத்தயாச்சகையையும், கோரைப்பற்களை யு முடையவனாய்ப்
பிளந்த அஞ்சனமலைபோன்று, இந்திரனைப்பகைத்தவனாய், இயற்கை
யாலும் ஊக்கத்தாலும் அளக்கலாகாதவனாய் அந்த அசுரன்துவட்
டப் பிரஜாபதியின் ஆற்றலால் உபகரிக்கப்பட்ட வல்லமைபுடையவ
னாய் நாடோறும் எறிந்தபாணம் கிழந்தாரம் உடம்பு வளர மிகுந்த
வலிமைபுடையவனாயினான். கித்தரித்தம் வளரும் ஆற்றலுடைய தே
வத்தோடுங் கூடிய அவ்வசுரனோடு காக்கி யிந்திரன் பயத்தோடும் தீவ
ரப்பட்டவனாய்ச் சந்தி-சமாதானஞ்செய்து கொள்ளும்பொருட்டுச்
சத்தவிருடிகளை யனுப்பினான். எவ்வுயிர்களிடத்தும் இன்மம் புணர்

த்துந் தயவே விரும்புந் தவமாகவுடைய அம்முனிவர்கள் அவ்விருத்
திராக்ஷனுடன் இந்திரனுக்கு நட்புண்டாக்கி ஒருவருக்கொருவர்
கெடுதியெய்யாதபடிச் சபதஞ்செய்தித்தனர். அங்ஙனமிருக்க காலம்
பார்த்திருந்து, அச்சத்தையத்தனைக் கடந்து, இந்திரன் அவ்வகாணிக்
கொன்ருன். அப்போது, முதலிற்றானே பிரமகத்தியா லொளிபிழ
ந்த இந்திரன் ஆற்றலானது, எத்தியத்தினைக்கடந்தகுற்றத்தினால் மீட்
டும் உடைபட்டு இந்திரன் யாக்கையைவிட்டு வெளிவந்து எங்குங்கல
ந்தவனாயும், கட்டிலனாகாதவனாயும், ஆற்றலுக்கே அதிதெய்வமாகியும்
உள்ளவாயுயிற் கலந்தது.

இந்திரன் விசாரித்தல்.

அப்பால், முன்கொள்கமர் மனைநியாகிய அகலிகையை அவமா
னஞ் செய்தபோதே இஃதிரன் வடிவங்கெட்டது. கௌதம முனி
வர் சாபத்தால் அவன் தேகமுழுவதும் ஆபிரம்யோனியும் உண்டா
யின. அதனால் அவ்விந்திரனுடைய அங்கங்களினும் பிரதியங்கங்களி
னும் உள்ளமனத்துக்கினிய பேரமுத குற்-முடைய அவ்விந்திர
னுடம்பினைவிட்டு, அசுவன்தேவ ரிருவரையும் அடைந்தன. தருமம்
ஒளி, ஆற்றல், வடிவு இல்லாதவனாயினு னென்றறிந்தபின் அவ்விந்தி
ரனை வெல்லுவதற்கு அசுரர்கள் முயனருர்கள். முனிவரோ! கேளும்
பின் அந்த அசுரர்கள் பூவுலகத்தில் நல்ல ஊக்கமும வலிமையுமுள்ள
அசுரர்கள் மரபில் பிறந்தார்கள்.

தேவாசுரர் அமிசங்களின் அவதரிப்பு.

சிலகாலமானபின்னர், அசுரர்களாகப்பிறந்த அசுரர்களின் பா
ரத்தால் வருத்தப்பட்ட பூரிதேவி மேருமலையுச்சிக் கண்ணதாகிய
தெய்வசபையை யடைந்து, அசுரர் அரக்கராற் றனக்குண்டாகிய
பருவின் வருத்தத்தினைக்கூறி ஓ! தேவர்களே! மிகுந்த வல்லமையு
டையராபிருந்து முங்குளற் கொல்லப்பட்ட அசுரர் அனைவரும்
நிலவுலகத்தி லீசாகளாகப் பிறந்தனர். விரிந்த அக்ஷோஹிணி சே
னைகளோடு அதருமங்களைச் செய்கின்றார் ஆதலின் அப்பாவிகள் பா
ரத்தினால் நான் கீழ்க்குப்போகின்றேன். தேவர்களே, இனி அவர்
கள் ஒழிந்துபோகும் மார்க்கமொன்றை நீங்கள் தேடவேண்டும் என்
றார்.

௩௨ மார்க்கண்டேய புராணம்.

இந்திரனொருவனே பாண்டவரானது.

அப்போது, தேவர்களிசைந்து தங்கள் தங்கள் அமிசங்களோடு நிஷங்கத்திற் பிறந்தார்கள். உயிர்சளுக்கு இன்பமுண்டாம் பொருட்டும் பூரிபாரம் ஒழிபும்பொருட்டும் தருமதேவதை தன்னிடத்திருந்த இந்திரன் ஒளியைக் குந்தியிடத்தன்னிட்டது. அதனால் மிகுமொளிபினை யுடைய உதிட்டொளைய தருமராஜன் பிறந்தார். வாயு தன்னிடத்திருந்த இந்திரன் அற்றலை விட்டதனால் வீமன்பிறந்தான். இந்திரன் வீரியத்தாலே அருச்சுனன் பிறந்தான். அசுவனிதேவர்கள் தம்மிடத்திருந்த இந்திரன் வடிவத்தினை மாததிரி தேவியினிடத்தில் விட்டதனால் மிகுந்த ஒளியையுடைய நகுலசகாதேவர் என்னும் இரட்டைப் பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். இவர்களுள், தருமராஜனே நிலத்தின் தத்துவக்கூறு, வீமன் வாயுதத்துவக்கூறு, அருச்சுனன் சலத்தின்கூறு, அக்கினியின் வடிவமுடைய நகுலனே தீயின்கூறு, சக தேவனே ஆகாயத்தின்கூறு. இங்ஙனம் இந்திரன் பஞ்சபூதக்கூறும் பஞ்சபாண்டவராகப் பிறந்தன.

துரோபதை இந்திராணியின் அவதரிப்பு.

பின் இந்திரனுடைய தருமபத்தினியாகிய சகியானவள், வேள்வித்தீக் குழியினின்றும் தேசான்றித் தாறுபதராஜன் மகளென்று கூறப்பட்டு அப்பாண்டவர்களின் பட்டத்தரசி யாயினாள். தன் கணவனாகிய இந்திரன் ஐந்துவடிவாகப்பிறந்தமையால் அவனைக்கனிப்பிக்க வேண்டிப் பெருமை பொருந்திய அக்கற்பரசிதான் இந்திரனொருவனுக்கே மனைவியாதலை யுடையளாதலின் கண்ணையாய்ப் பிறந்து தன்பதியொருவனையே அடைந்தாள். யோகிகளானவர்கள் ஒருகாலத்திற்றானே பலதேகங்களைக் கொள்கின்றனர். ஆகலால் இங்ஙனம் ஐவருக்கும் ஒருந்தியே மனையாளான வரலாற்றினுண்மை உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. இனிபலராமன் சாச்சுவதி நதிக்குச் சென்றவாறு கேளும் என்று சொல்லத் தொடங்கினர்.

ஐந்தாவது

அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆருவது

பலராமன் தீர்த்த யாத்திரை யுரைத்த

அ த் தி ய ர ய ம்.

பலராமன் தீர்த்த யாத்திரை.

ஐயா! அலப்படையையே படையாக வுடைய இராமன் கண்ணுக்கு அருச்சுனனிடத்தில் நிகுந்த அன்புடைமையை யறிந்து, ப்லமுடித்தாலும் சிந்தித்து இனியான் என்செய்கால் நன்மையாம். கண்ணனைவிட்டுத்திரியோதனன் பச்சல் யான்போவதற்கு அமை யாது. அல்லது கண்ணன்பொருட்டுப்பாண்டவரையாவது அடுத்த மருகனும் மாணாக்கனும் உள்ள அத்திரியோதனை யெவ்வாறு கொல்வேன். அதலால் நான் அவ்விருவர் பக்கலும் சேர்வதில்லை. அக்கொளரவர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் போர்முடியுமளவும் நல்லமனத் தோடு என்னுடம்பினைத் தீர்த்தங்களா லாட்டுவிக்கின்றனன், என்று துணிந்து கண்ணன், அருச்சுனன், திரியோதனன் இவர்களுக்குத் தன்கருத்தினைக்கூறி அவர்க ளுடன்பாடுபெற்று, வகதேவன் மகனாகிய பலராமன் தன்படையோடு களிப்பிளையுடைய செல்வர்களா லிறைகொள்ளப்பட்ட தவாரகை என்னும்பட்டணத்திற்கு வந்தான். அங்ஙன நிகுக்க, காளைபதினம் தீர்த்தயாத்திரைக்குப் போகவென்றி ருக்கையில், அந்த அலாயுதன், போகத்தின் பொருட்டுத் திருத்தி யாக மதுபானஞ்செய்து மயங்கினவனாய், அரமாதோடொத்த இரே வதியென்னும் தன்மனைவிகையைப் பிடித்துக்கொண்டு மாதர்குட்ட த்தினமே தளர்நடைபிட்டுக்கொண்டு மிகப்பெருத்த இரைவத மலை யின்கண்ணுள்ள வன விளையாட்டுச் செய்வதற்குப் புறப்பட்டான்.

இரைவத மலைச்சிறப்பு.

பின்பு, அந்த இரைவதகிரியை யடைந்து மிகச்சிறந்ததும் களிப் பைத்தருவதுமாய்கிய உய்யான வந்ததைப்பார்த்தான். அங்கே எல் லாப் பருவங்களினும் பழுக்கக்கக்க பழங்களாலும் பூக்களாலும் நிர ம்பியவற்றாக் குரங்கு முதலியவற்றிற்குவிருந்துசெய்வதாக விருந்தது. அது திருத்தமாய்கிய தாமையோடை, கயம், குளம், முதலியவற்றி னால் விளையாட்டுக்கு மிகத்தக்கதாக விருந்தது. அவ்விடத்து, இளந்

தனிற்களையும், பூக்களையும், பழங்களையுமுண்டு செருக்கடைந்து, வலியவாயும், இனிமையாயும், கேட்பதற்குச் சுவையாயும், மங்கலமாயும், நலனோசையாயும், இன்பவிளைவாயும், ஆசையையும் பற்றி னையும் உண்டாக்குவதாயும், உள்ளபறவைகளின் துழைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு, வரிசையாயும், கூட்டங் கூட்டமாயும், அலங்காரமாயும், ஏற்பட்டு நல்ல நீழலோடும், பார்ப்பதற்கு நல்ல நிறங்களை யுடைய தளிரகளோடும் பூக்களோடும், கனிக்கொத்துக்களோடும் விளங்கிக்கொண்டு கொடிகளால் சூழப்பட்டு, நல்லமணம்பீச பறவை முதலிய பலவுபிரங்களுக்கும் இளைப்பாற்றுவதாய், விரிந்துபரந்த கிளைகளை யுடையனவாய்ச் செழித்திருக்கும் மாங்களைப்பார்த்தான். அவற்றில், பல்வேறு வகைப்பட்ட மா, புளி, விளா, தெங்கு, சமுருகில்வம், அரசு, பேரீந்து, மாதூனை, எலுமிச்சை, கிச்சிலி, கோங்கு, பலா, மகிழ், ஈந்து, வாழை, தக்கோலம், ஓவல், பாதிரி, நெல்லி, அசோகு, புன்னை, சண்பகம், கோரண்டை, சுடு, சண்டாம், பனை, பாரிசாதம், புன்கு, மஞ்சாடி, இலந்தை, பலாசம், சூலம், கூந்தற்பனை, ஆல், இரளி, அத்தி, மூங்கில், தேவதாரம், சந்தனம், முதலிய பல்வகைப்பட்ட மாங்களும் உண்டாயிருந்தன. சகோரம், சக்கிரவாகம், அன்னம், கொக்கு, கிளி, குரவங்கம், குயில், புறா, வல்லூறு கோட்டான், பூவை, தூக்கணன், முதலிய வேடிக்கையான பறவைகளும், வேறு வேறு வகைப்பட வொலிசெய்யும் செந்துக்களும், மல்லிகை, குன்றிமுதலிய கொடிசளும், செந்தாமரை, வெண்டாமரை வெண்ணெய்தல், கருநெய்தல், செவ்வாம்பல், தூற்றிதழ் முதலிய நீர்ப்பூவும், நீக்கோழி, நீர்ப்பறவை, மீன், யாமைமுதலிய நீர்வாழ்வனவும், தேனும், வண்டும் தெளிந்தநீரும் பிறவுங்கூடி இன்பமாகவும் குளிரந்த இளங்காற்றினை யுடையதாகவும், காமவிளக்காயும் உள்ளன. அந்தவனத்தை மெதுவாகப் பார்த்துக்கொண்டே மாதர் புடை சூழ்ந்துவரப் பலராமன் உலாவியிருந்தான்.

முனிவர்கள் பலராமனை உபசரித்தல்.

அங்கு, பலராமன் வேதத்தினையும் அங்கங்களையும் முற்று முணர்ந்த, விசுவாமித்திரர், பிருகு, பாத்துவாசர், கௌதமர் முதலிய மஹா ரிஷிகளின் மாபிரப்பிறந்து தங்களுக்குரிய தருமந்தவருது அந்தணரிற்றலமை பெற்றவர்கள் புராணங்களைக் கேட்பதற்கு மிகுந்த அன்புள்ளவர்களாய், மானோல், தருப்பை, தழை, பங்கை முத

மார்க்கண்டேய புராணம். ௩௫

லீய ஆசனங்களின்மேற் சுகமாக வீற்றிருக்கும் பெரியோர்களையும் அவர்கள் நடுவே புராணவாசிரிய பீடத்தின் மேலிருந்து முற்காலத்துத் தேவர் முனிவர்களது சரிதங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் சூதமுனிவரையும் கண்டான். அப்போது, அவ்வேதய ரனைவரும் தம்மிடத்திற்கு வந்த பலராமனை நோக்கி, இவன் மதுபானத்தால் சிவந்த கண்களை யுடையவனு யிருத்தலின் இப்போது நல்லுணர்ச்சியுள்ள சமயமாயிராது, மதமுடையவனைப் பெருமையோடும் உபாயத்தாற் றப்புளித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்து, புராணங் கூறுஞ் சூதமுனிவரொழிய மற்றையந்தணர்க ளெல்லாரும் ஒருங்கேழுந்து அப்பலராமனை யுபசரித்தார்கள்.

பலராமன் சூதரை வதைத்தல்.

பின்பு, கலப்பையை யுடைய மிகுபலவானாகிய இராமன், அரக்க ரனைவரையும் கெடுத்தவனாகலால் மிகுந்த வெகுளியால் விழங்கப் பட்டு விழிசுழல்பார்த்து, அச்சூதமுனிவரைவெட்டியெறிந்து விட்டான். பிரமாசனத்தின்மீது வீற்றிருந்த அச்சூதபுராணிகர் கொல்லப்பட்டமாத் திரத்தில், * வற்கலையும் மான்றோலையுமுடிக் தவனை யமுனிவர்களெல்லாம் அந்தவனத்தைவிட்டு ஓடிப்போனார்கள். அப்போது, அந்த அலாயுதன் தெளிந்து, தன்னைமிழிக்கப் பட்டவனாகவுணர்ந்து, பெரியோனாதலின், இஃதென்னை, என்னால் மஹாபாதகஞ் செய்யப்பட்டதே! என்று சித்தித்தான். இங்ஙனம் இறந்தவர் சூதராகப் பிறந்தவராயினும் பிரமாசனத்தின்மீது வீற்றிருக்கும்போது கொல்லப்பட்டார், அதனால் இந்த வேதயரனைவரும் என்னைநோக்கி ஓடிப்போய்விட்டார்கள். என்னுடம்பிலும், இருப்புமுதலிய உலோகங்களிலுண்டாம் தீநரற்றத்தினைப்போலும் தீயநரற்றம் உண்டாகின்றது. நான் இழிந்த பிரமகத்திசெய்த பாதகனாகவே யென்னை நினைக்கின்றேன். சிச்சி! கோவங்கெட்டது. சிச்சி! மதுபானமும் கெட்டது. சிச்சி! செருக்கடையலாகாது. சிச்சி! அச்சயின்றி நடக்கலாகாது. இந்நான்கு குற்றமும் என்னுட் புகுந்தவதனால் இப்பெரும் பாவத்தைச் செய்தேன். வினைமுடிந்த பின்பு தெளிவும் இரக்கமும் வந்ததற்குப் பிராயச்சித்தத்தால் சுத்தஞ்செய்து செய்துகொள்வதே கடனாம். ஆகலால், இனி அப்பாவத்தை நீக்கிக்கொள்ளாததக்கதாகப் பன்னிரண்டி யாண்டு செய்பத்தக்க பெருநோன்பு செய்யக்

நூள் மார்க்கண்டேய புராணம்.

கடவேன். என் டிராவத்தை யானே கூறிச்சிறந்த பிராயச்சித்தத்தைச் செய்து கொள்ளுகின்றேன். ஆனால், நான்செய்யவேண்டு மென்று துணிவு கொண்டிருந்த தீர்த்தயாத்திரைக்கே புறப்பட்டு பிரதிலோ மப்பிராயச்சித்தமாகிய சரச்சுவதி நதிபாட்டுக்குச்செல்லக்கடவேன். உண்மையை விசாரிக்கு மிடத்தில் இச்சிறுபாவம் என்னை வருத்த மூட்டாது. ஆயினும், நான், உலகத்தில் நல்ல ஒழுக்கத்தினை வழங்கு விக்கவேண்டுவ தாகலின் தீர்த்தயாத்திரைக்குப் போகின்றேன் என்று துணிவுற்று, அப்பலராமன் சரச்சுவதி தீர்த்த முழுக்காட்டுக்

குச் சென்றான். கேட்டிரோ! ஜைமினி முனிவரே! உமது மூன்று வது வினாவின் விடை. இனி உபபாண்டவர் சரிதையைப்பற்றிய வினவுக்கு விடைசொல்லுகின்றோம். கேளும் என்று பறவை முனிவர் கூறத்தொடங்கினர்.

ஆறாவது,

அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஏழாவது

விசுவதேவர் இளம்பாண்டவரான கதை யுரைத்த

அத்தியாயம்.

நான்காவது வினவுக்கு விடை.

அரிச்சந்திரன் கதை.

முனிவர் தலைவரே! திரேதாயுகத்தில் அரிச்சந்திரன் என்றொரு வன் புகழ் பெற்றிருந்தான். அந்தத் தருமவடிவன் உத்தமனாய் உலகோம்பி வருநாளில், உலகத்துள் கருப்பு, கேராய், அக்ராலச்சாவு, யாரையும் தன்பஞ்செய்ததில்லை. நகரத்தவர்கள் பரவலிருப்ப மற்றவர்களையிருந்தனர். செல்வம், தவயிவற்றின் செருக்கால் மயங்கினவரில்லை. யௌவனபருவத்தினை யடையாதமாதர் பிறந்ததில்லை. இங்ஙனமிருக்க.

அரிச்சந்திரன் விசுவாமித்திரனிடம் வருதல்.

அவ்வரசன் ஒருநாள் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டுப்போய் நாட்டினிடத்து மிருகங்களைத் தூத்திக்கொண்டு செல்லும்போது, காத்தருள், காத்தருள் என்று அடிக்கடி சொன்னமாதர்கள் சொல்லைக் கேட்டான். உடனே அவ்வரசன் மிருகங்களைத் தூத்தித் தொழித்து, நான், காப்பவனாக விருக்கையில் எந்தத்தூர்ப்புத்தியுடையவன் கொடுமை செய்வான் அஞ்சற்க, அஞ்சற்க என்று கூறினான். அவ்வளவில், அந்த மாதர், அழகுதொண்டிருக்குங் காலத்தில், உருத்திரசம்பந்தமுடையவரும் தொழிற்கெல்லாம் இடையூறு செய்யுந் தலைவராயுமுள்ள விக்கினத்தலைவர் எண்ணத் தொடங்கினார். என்னெனினில், இந்த விசுவாமித்திரர் ஒப்பற்ற தவத்தைச் செய்து மிகுந்த ஆற்றலுடையவராய் முதலிற் றமக்குச் சித்தியாகாதிருந்த அபவத்துவம் (பிறவாமை) முதலிய வித்தைகளைச் சாதிப்பதற்கு விரதஞ் செய்தவனாக விருக்கின்றான். பொறுமை, மோனம், சுத்தம், மனமடக்கலும் உண்டாகிய இந்த விசுவாமித்திரனால் சாதிக்கப்படுகின்ற அந்த வித்தியாதெய்வங்கள் அச்சமுற்று முறையமிகின்றன. சித்திக்கும் வித்தைக்கும் நாம் தலைவனாகலின் செய்யத்தக்க தென்னை? குசிகவமிசத்திற் பிறந்த தலைவனாகிய இந்த விசுவாமித்திரன் பெருந்தவத்தால் அளவற்ற வெளியிளையுடையவனாய் அவ்வித்தைகளைப்பற்றி யீர்க்கின்றான். அந்தக்கல்விகள் அவன்வசமாக மாட்டாது ஒலமிடுவது. அவற்றிற்குத் தலைமை நாம் இப்போது ஒன்று செய்யலாகாதவராயுள்ளோம். இதுதான் பம் முடிவற்றதாக விருக்கின்றது. அல்லது, இந்தவரசன் அஞ்சற்க, அஞ்சற்க என்று அடுத்தடுத்துச் சொல்லிவந்தமையால் இவனுள் நிரைநுந்து செய்யத்தக்கனவற்றைச் செய்து விடுவேன் என்று அவ்விக்கினத்தலைவர் அரிச்சந்திரனுள்ளத்திற் புருந்தனர். உடனே அவ்வரசன் தன்வசந்தப்பி வெகுளியேறி வலியாலும் ஒளியாலும் விளங்கும் நான் அரசனாக விருக்க எந்தப்பாவி முன்னுணையால் நெருப்பை முடியிடுவன். என் வில்லினின்றும் விடப்பட்டுத் திசைகளையெல்லாம் ஓரிரச்செய்யும் பாணங்களால் பேதிக் கப்பட்ட அவயவங்களை யுடையவனாய் யார் இப்பொழுது மீளாவுறக் கத்தையுடையப்போகின்றான், என்று தன்னிற் கூறினான்.

௩௮ மார்க்கண்டேய புராணம்.

அரிச்சந்திரனுக்கும் விசுவாமித்திரனுக்கும்

ச ம வ ர த ம்.

பின்பு விசுவாமித்திரன் அந்தமொழியைக் கேட்டு, பெருஞ் சினம் பூத்தனன். இங்ஙனம் அப்பெருமுனி கோவங்கொள்ளலும் ஒருகணத்தில் அவ்வித்தை யெல்லாம் நிற்கவல்லமை யில்லாததாயிற்று. அவ்வரானும் தவந்திரபாக விருக்கும் அவரைப்பார்த்துப் பயத்து, அரகிலைபோலவிக நடுங்கினான். அப்போது, அம்முனிவன், கொடியவனே நில் என்றார். உடனே அந்த அரசன் வணக்கத்தோடும் பணிந்து எதிர் நின்று, குணக்குன்ற மாகிய எப்பெருமானே! இது என் தருமம். பிழைபன்று, முனிவர! என் தருமத்தில் யான் முயன்றிருக்கையில் தேவரீர் முனிவுசெய்தல் மாபன்று. தருமத்தை யுணர்ந்த வேந்தன் தருமதூற்படி தானஞ்செய்தல் வேண்டும், உலகு காத்தல் வேண்டும், வில்லெடுத்துப் போர்செய்தல் வேண்டுமே என்றான். அதுகேட்ட விசுவாமித்திரன் யார்க்குத்தானஞ்செய்தல் வேண்டும்? யாரைக்காத்தல் வேண்டும்? யாரோடு போர் செய்யவேண்டும், ஓய் அரசனே உமக்குப் பாவபயம் உண்டாயிருந்தால் இதனை விரைவிலுணக்குக் கூறும், என்று வினவ, அரிச்சந்திரன், அவரைநோக்கி, வேறுயரிற் சிறந்தவார்க்கும், பிழைக்கும் வகையற்ற ஏனையார்க்கும் கொடுத்தல் வேண்டும். எப்போதும் அஞ்சி வந்தவரைக் காத்தல் வேண்டும். தன்னை எதிர்த்த பகைவனோடு போர் செய்ய வேண்டும். என்று கூறக்கேட்டு விசுவாமித்திரர், வேந்தனை நோக்கி, நீ அரசனையாய் அரசரீதியை நன்றாக அறிந்திருந்தால் இங்கே என்வேதியன் வேள்வியெய்ய விரும்புகின்றேன், நான்விரும்பிய பொருளைக்கொடு என்றார். அப்போதவ்வரசன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்த மனத்தினை யுடையவனுய்த் தான் மறுபிறப்புப் பிறந்தவனுக்கு வெண்ணிக்கொண்டு, விசுவாமித்திரரை நோக்கிக்கூறுவான் அந்தணர் பிரானே! தேவரீர் வேண்டுவதை ஐயமின்றிக் கேட்டருளும். தாம் எதிர்க்கேட்பினும் கிடைப்ப தருமைய சேயாயினும், அது என்னுற் கொடுக்கப்பட்ட தென்றே கொள்ளும். பொன்னுரினும், மகனுரினும், மனைவியாயினும், என்னுடம் பரையினும், உயிராயினும், அச்சாட்சியாயினும், நகரமாயினும், செவ்வமாயினும், ஆக தேவரீர்க்கு வேண்டுவ தென்றைக் கேட்டருளும் என்று சொன்னான்.

விசுவாமித்திரர் தானம் வாங்கல்.

அதுகேட்ட விசுவாமித்திரன், ஓ! அரசனே! உம்மாற் கொடுக்கப்பட்ட வாக்குத்தானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டேன். ஆனால் இராஜகுமார யாகத்தைச் செய்து கொடுக்கத்தக்க பொருளை முன்னே கொடுத்து விடும் என்றார். அதற்கு வேந்தன், அவரை நோக்கி ஐயமே! அந்தத் தகைப்பையும் கொடுக்கின்றேன். அந்தணர் பெருமானே! இன்னும் உமக்கு வேண்டுவதைக் கேளும் என்றார். அப்போது, விசுவாமித்திரன் மீட்டும் கேட்கத்தொடங்கினார். வேந்தனே! கடல், காடு, மலை, நாடு, நகரம், காற்படை, குதிரைப்படை, யானைப்படை, தேர்ப்படை, பசுவிறை, கருவுலம்-பொக்கசம், தானியசாலை பிறவுமுடைய வுன்னரசு எல்லாவற்றினையும், உரிய மனைவி, மகன், உமது உடம்பு, உம்மைப் பின்தொடரும் தரும மிவை யொழியப் பிறபொருளினையும் ஓநூரிச்சகக் கொடுத்து விடும் என்று வினாவினார். கேளும் சைமினி முனிவரே! அப்போ தவ்வரசன் அம்முனிவர் சொல்லக்கேட்டு முகஞ்சிறிதுஞ் சுளுக்காமல் மிருகணிப்போடும் இருகரங்கோடும் அஞ்சலியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, அவ்வாறே பென்று சொன்னார். அங்கு அம்முனிவன், ஓய் இராஜா நிரூபியே! உமது அரசு, நிலம், சேனை, பொருள் பிறவுமாகிய எல்லாப் பொருளும் எனக்குக் கொடுக்கப் பட்டதேல், தாஞ்செய்யும், யான் அரசாள வேண்டும், வேண்டினால் தலைமை, யாருது? என்றார். அதற்கு அந்த விறை மகன், ஓய்! வேதியா! எந்தக் காலத்தில் எல்லா நிலத்தை யும் உமக்குத்தானஞ் செய்தேனே, அப்போதே நீர்தலைவராயினீர். இப்போது, உம்மை இறைவனென்று வேறுசொல்வானேன் என்றார். அதனைக்கேட்ட விசுவாமித்திரர், எல்லாப்பூரியையும் எனக்குத்தானஞ் செய்தீரன்றோ, உம்முடைய நாடுமுழுவதும் எனப் பொருளாயி நுத்தலின் நீர் வெளிபிற்போக வேண்டும் என்றார். இடியிடித்தார்போலுங் கூறிய அம்மொழியை அரசன் கேட்டு, முகூர்த்தகாலம் அசைவற்றி நுத்து, இனி நானென்னுகேன் என்று சிந்தித்து நின்று பிங்குதெளிந்து, முனிசாபத்திற்குப் பயந்து விரைவுற்றுத் தமது ஆசிரியராகிய வசிட்டர் நீர்மேலிருக்கின்றார் என்று கேள்விப்பட்டி, எல்லாவற்றையும் ஒழிக்கவெண்ணி, அரைஞாண்வரையும் மேலுள்ள வெல்லாவற்றினையும் நீக்கிவிட்டு நாரச்சிலையைத் தரித்து, சிபிவமிசத்திற் பிறந்தமனைவியோடும், இளமகவாகிய மைந்தனோடும்

புறப்பட்டு, அவ்வாறே செய்து, அவ்வாறே சொல்லி விட்டு அப்
புறப்பட்டுப் போகத் துணிந்தார்.

பின்பு அம்முனிவன் வடித்தறுக்கிட்டு நீன்று, இராஜசூய தக்ஷி
ணைகொடாம லெங்குபோகின்றாய் என்றார். அசன், ஐயமோ! முட்
கையெல்லாம் முறித்த அரண்புறங்குக் கொடுத்தேன். இப்போது,
இம்முன்றுடலே மிகுந்துள்ளன. என்ன விசுவாமித்திரன், அரசனே
அவ்வாறுபினும், அந்த வேள்விக் கொடைப் பொருளைக் கொடுக்கத்
தான் வேண்டும். பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கின்றேன் என்று தந்த
ஞ்செய்யப்பட்டது கொடாவிட்டால் நான் செய்கின்றது. இராஜ
சூயமாகத்தில், பிராமணர்களுக்குத் திருத்தியும் களிப்பும் உண்டா
கும்வகையில் கொடுக்கவேண்டுமது. அதனே இராஜசூயதக்ஷிணை
யாம். கொடுப்பேன் என்றதைச் சொடுத்தல் தட்டாரனோடு போர்
செய்தல் அடைந்தவகைக்காத்தல் இவற்றைச் செய்யவேண்டுமென்று
முன்னமே உம்மாற் கூறப்பட்டதன்றோ, என்று வினாவ அவ்வாசன்,
பிரமமுனிவ! இப்போதென்னிடத் தொன்று நிலை. காலக்கிரமத்
திக் கொடுக்கின்றேன். இப்போது, என்னிடத்தில்லாமையை எண்
ணித் தவறுபண்ணுமென்று வேண்டிக்கொள்ள விசுவாமித்திரன்
வேந்தனே எத்தனைகாலம். வகையில் நான் எதிர்பார்க்கவேண்டுமது
வினாவிற் சொல்லும் இல்லையேற் சாபத்திற் சுட்டுவிடும் என்றார்.
அதற்கவ்வாசன், அக்கண! ஒருமாதத்துள் உமக்குக் கொடுக்கத்
தக்கதனைக் கொடுக்கின்றேன், எனக்கிப்போது விடைகொடுக்க வே
ண்டுமென்று கூற அம்முனிவன், ஓயரசர்க்கரசனே! போம் போம்
உமது தருமத்தைச்சாத்துக்கொள்ளும், நல்வழியுமக்கேயாக. உமக்
குப் பகைவரில்லையாக என்று வாழ்த்தினர்.

கேட்டவரோ சைமினிமுனிவமே! பின்பு, அவ்வாசன் மனத்துள்
னோ பெருவியப்பினை அடைந்தவராய், விசுவாமித்திரரிடத்தில் விடை
பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டார். காலால் நடந்ததிற்பாத அவர்மனைவி
கணவனைப் பின்பற்றி நடந்தார். இவ்வாறு மனைமிககனோடும் ஊர்
விட்டுப் போகும் அவ்வாசனை நோக்கி, நகரவாசிகளும் பரிவாறங்
கனா அந்நகரையாப்பட்டு, அநோ! ஓறைவ! ஏழைகளாகிய எம்
மைக் காத்திருந்த நீர் இப்போது விட்டு விட்டு எங்குபோகின்றீர்.
நீர் தருமத்திலே தானே விருப்பமுடையீர். ஆ! வேந்தனே! நீர்

மார்க்கண்டேய புராணம். சக

தருமத்தைக் கடைப்பிடித்தவரானால் எங்க னையும் அழைத்துச் செல்லும். ஒரு முகூர்த்த காலமாயினு நில்லும், உமது திருமுகத்தாமரையின் இனிமைத்தேனை யெங்கள் கண்வண்டு விருந்து கொள்ளுமாக. இனி எப்போது, திருமபபபாரபபோம். அச்சோ? உகைத்தின்கணுள்ள அசாச்சுளெளளாம் வணங்கு யேவல்கேட்டுப் பிள்ளொடர்ச் செல்லவும், பரிசுணர்ச்சு முன்னிருந்து பணிவிடை செய்தவரவும் நடக்கும் இந்த அசாச் பெருமான் தனியே காலாள் நடந்துசெல்லப் பின்தொடர்ந்து ரௌவரொ நவநுரின்றி மனைவியொருத்தியே வினியமகனை யெடுத்துக்கொண்டு செல்லப்போவதே சுருமம்? ஆ!! வேந்தே! இவ்வாறு கோமளமும் அழகுநாடி நுக்கும் உமது முகம் வழிபிலே தூசுபடிக்கா லென்னவாமோ? குடிசுனைக்காபபதும் அசாச்சுக்குரிய தருமமன்றோ? எங்களை நீர்காநதிரும், எல்லாவகையாலும் யாம் நுச் பவசமாகாதபடி புரந்துவரன்றோ இப்படிப்பட்ட வும்மைப் பிடுங்கிநுக்க மாட்டோம். மனைவி, மக்கள், பொன், மணி, நெல், முருகிப என்னி நுகராலென்னை! அவைகளையொழித்து உமது சிழம்போலவே விநுக்கின்றோம். இறைவனே! எம்மையேன் விடுத்துப்போகின்றீர்? நீரிருக்குநிடமே வச்சநுக்க இன்பவிடம், பட்டணம், நவர்க்கமுமாம். என்றிவ்வாறு ரொல்லிக்கொண்டு பின்பற்றிவரும் நகரவாசிகளின் சொற்களைக்கேட்டு, அநத விறைமகன், தயரச்சுடலுண் ழுழ்கினவராய் அக்குழிகளிடத்தள்ள கருணையால் வழியில் சற்று நின்றார்.

உடனே விநவாநித்திரர், அங்கு வந்து, சினத்தால் கண்கழல், சி! சி! தீயசெய்கையுடையாய்! உன்மை யற்றவனே! எனக்குக் கொடுத்த அசுனை நீட்டும் பறித்துக்கொள்ளுவோ முயற்சிசெய்கின்றாய் என்றார். அங்கொடுமொழியைக்கேட்டு, அசன் நடுக்கமுற்றபுப்போகின்றோம் என்று சொல்லி உடனே மனைவியைப்பற்றி வீர்த்துக்கொண்டு நடந்தார். கணவனிழக்க அபயக்கொளி மெல்லியதேக முடையவராயும் இளைப்பாற்றாதவராயு நடுக்க விசுவாநித்திரன் தமது கைத்தண்டத்தாற் புடைத்தார். இங்ஙனம் அவ்வாறமை யடிபட்டதைப் பார்த்தும் தயரத்தை உள்ளடக்கிக்கொண்டு போகின்றேன் என்று அசன் கூறியதன்றி மற்றொன்றும் செய்தனரல்லர்.

விசுவதேவரை அம்முனி சபித்தல்.

பின்னர், விசுவதேவரில் ஐவர் தயவுடையராய், ஆ!! வேன்வி செய்வாரிற்றலைமை பெற்ற இவ்வரசன் இராஜஜிபத்தினின்றும் விவ

சுஉ மார்க்கண்டேய புராணம்.

கசு செய்து, இக்கொடுமைசெய்யும் விசுவாமித்திரன் எந்தக்கதியடைவானோ? இனியாருடைய சிரத்தையும் பத்தியுமுடைய பெருவேள்வியில் மந்திர முன்னிலையாக யாம் சோமபானஞ்செய்து களிப்படைவோம் என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு விசுவாமித்திரன், வெகுண்டு கீவிரனைவரும் மானிடரேயாக வென்று சபித்தனர். அப்போது அவர்கள் அவரைப்புகழ்ந்து வேண்டிக்கொள்ளவே, உங்களுக்கு மனிதத்தன்மை வந்தாலும், மணவீனையும் சந்ததியில்லாதொழியும். ஆகலால் காமம், வெகுளி வன்மரில்லாதவர்களேயாய் மீட்டும் தெய்வத்தன்மையை யடைவீர்கள் என்று விசுவாமித்திரன் அனுக்கிரகித்தார். கேளும் ஐயமினிமுனிவரே! பின்னர் அந்த விசுவ தேவர் தங்கள் கூற்றினால் குருவமிசத்திஸ் துறொளபதை கருப்பத்திஸ் இளம்பாண்டவரைவராகப் பிறந்தார்கள். இந்தக் காரணத்தாலே மஹாரதரான அப்பாண்டவ மக்களைவருக்கும் மணமும் சந்ததியுமில்லையாயின. இதுவே உபபாண்டவரைப் பற்றிய உமது வினாவுக்கு விடையாம். இனி நீர் வினாவத்தக்கதுண்டோ? என்று பறவைமுனிவர் கூறினர்.

ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

எட்டாவது

அரிச்சந்திரன் கதை யுரைத்த

அத்தியாயம்.

அரிச்சந்திரன் காசிபுகுதல்.

பின்பு ஐயமினிமுனிவர், அந்தச்சேன முனிவர்களை நோக்கி, தருமவடிவராகிய பெரியோர்களை! என்வினாக்களுக்கு எல்லாம் முறையே விடை கூறினீர். ஆயின், சத்தியவிரதரான் அரிச்சந்திர மஹாராஜனுடைய மற்றைக்கதைகளையும் கேட்கவேண்டுமென்னும் விருப்பமிகவுள்ளது. ஆ!! ஆ!! அந்தப் பெரியோனுக்கு எவ்வளவு பெருந்துன்பம் நேர்ந்தது. முடிவிற சுகப்பட்டாரோ; என்று வினாவக்கேட்ட தருமப்பறவை முனிவர்கள் கூறலாயினர்.

சேனும் ஹையினியாரே! அவ்வரிச்சந்திர மஹாராஜன் விசுவாமித்திரன் சொல்லக்கேட்டு துயரத்தை புள்ளடக்கிக்கொண்டு இனைய மகனைக்காங்கி மனைவி பின்வா எங்குபோவோமென்று சிந்தித்து, மனிதர்க்குச் சுதந்தரமின்றிச் சிவபிரானுக்குரியதாகியவாரணசி என்னும் காசிப்பதியை நோக்கிப் பாதசாரியாய் மெல்லப்போய் அந்த நகரத்துட்புகும்போதே எதிரில் விசுவாமித்திரன்வந்து நிற்கக்கண்டு வணக்கத்தோடுமுடிசாய்த்து அஞ்ஞானியெய்தி நின்று, இதோ என்னுயிருள்ளது மனைவியும் மகனுமிருக்கின்றார்கள் வேண்மவதைப் பெற்றுக்கொள்ளும், தாரைநீரைப் பெற்றுக்கொள்ளும். இனிநான் செய்யத்தக்கது எதுவோ, அகைக்கட்டளையிடும் என்றார். அதுகேட்ட முனிவேந்தன், அர்ச்சனே! நீர் சொன்ன மாசவெல்லை கடந்து விட்டது. நீரும் சுகமாக விருக்கின்றீர், சொன்னசொல்லுமக்கு ஞாபகமிருக்குமாயின் இராஜரூபக் கொடைப்பொருளைக் கொடும் என்று கூறவே, ஐய் அந்தண! இன்று மாசவெல்லை முடிவாதன்றோ, இன்று இன்னம் பாதிநான் உள்ளது, அதுவரையில் எதிர்பாரும் என்று வேந்தன் சொல்ல அவ்வாறுமாக நீட்டும் வருகின்றேன் வேந்தனே அப்போதும் கொடாவிடிற் சபிப்பேன் என்று முனிவரன் கூறித் தம்மிடம் போனார்.

பின்பு, அவ்வேந்தர்பிரான் தம்முள்ளேதானே, இம்முனிவனுக்குத் தருவேன் என்றுசொன்ன பொருளை பெவ்வாறு செலுத்த வல்லேன். நிறைந்த பொருளினையுடைய நண்பன்பாருளான், எனக்குப் பொருளெங்குள்ளது, நான் பிறனிடஞ்சென்று இரப்பதும் பாவமன்றோ, யாரை எதனை பெவ்வாறு இரப்பேன், உயிரைகிடுவேனா, ஏதுமற்றவனாய் எங்குசெல்வேன், வேதியனுக்குக் கூறியபடி செலுத்தாது நான் இறந்தாலும் அந்தணன் பொருளை வவ்வியகுற்றத்தால் இழிந்த புழுவாய் கடையரிற் கடையனாவேனே. இல்லை எனில், என்னையாருக்காவது விற்று அந்தப்பொருளால் வேதியன் கடனைத்தீர்த்து அடிமையாவது ஆவேன். என்று கவலைப்பட்ட எண்ணத்தோடு தலைசாய்த்து நிற்கும் இலம்பக வேந்தனை நோக்கி, அவரது தற்பின் மனைவியாகிய சைப்பியாதேவியானவர் கண்ணிருங் கம்பலை புடன் தேம்பிக் குறுகுறுத்த குரலுமாக, அர்ச்சனே! இனிக்கவலையை யொழித்தது கீழும். உமது சத்தியத்தினைக் காத்துக்கொள்ளும். உண்மை யில்லாத மானிடன் சமிகாடேபோலக் கைவிட்டதக்கவ

ஹம். ஆன்மகனுக்கு உண்மையினும் மேலானதருமயில்லை. “யா மெய்யாக கண்டவற்றுளில்லையெனத் தோன்றும், வாய்மையினல்ல பிற” என வேதங்கூறும். ஆண்டலைவரே! தனதுண்மையைக் காத்துக் கொள்வதற்குச் சரியானது வேறொரு தருமயில்லை. பூசித்த யாகவேள்வி, கற்றவேகம், கொடுத்தலிகாடை, செய்தகிரியை, முத்திய வெல்லாம சததியில்லாவிடின் வீணும். உயிர்களைப் பாவக்கடலினின்றும் கரையேற்று வதற்குச் சக்தியமொன்றே தலையானகருவி, முழுசுடித்துக் கெடுப்பதற்குப் பொய்பே தலையானகருவி, என்பது தருமறா லுணர்ந்தவர்களின் முடிபு அன்றோ? நீர் எழு அசுவமேச வேள்வி புரிந்து, இராஜரூபவேளனிபும செய்து இதுவரையில் ஒரு காலத்துள் சந்தியத்தவறுது சத்தியக்கைக்காத்து நிலைபெற்ற சுவர்க்கப் பேறு பிறழாதுபெற்ற பேரரசமுனியா யிருக்கின்றீர். உமக்கு மகனும பிறந்தனன், என்றவாவே மகவாசையால் துக்கம் தலைக்கேறிக் கோவெனக்கதறியழுதார். உடனே வேந்தன், கண்ணீரால் நனைபும் மனைவியைநோக்கி, மங்கலமுடையவளோ! துயரத்தினை விடு, மகளிருக்க; நீ சொல்லவந்ததனை சொல் என்று வினாவ; வேந்தே! எனக்கு மகனுண்டாபின்ன். உலகத்தில நல்லோர் புதலவனென்னும் பயன் பொருட்டன்றோ, பெண்கள் என்னும கொடியைக் காக்கின்றனர், என்னைன்று வந்தபொருளை வேதியர்க்குக்கொடும் என்றார். அந்நைக்கேட்டவுடனே, அரான மூர்ச்சையடைந்து தெளிந்து எழுந்து பெருநுதுயரத்தினை யடக்கலாற்றது புலம்பி, மங்கலமுடையவளே! என் என்றோடு இவ்வாறு கூறுகின்றாய், இது மிகுந்த துக்கத்திற்கிடமானது. நீ நகைத்துக்கொண்டே சொன்ன நன்மொழிகளைப் பாவியாகிய நான்மறந்தேனோ, அசோசோ!! நீ என்னுடன் இந்நைக்கூறலாகாது. சொல்வதற்கே நாவெழாத இவ்வருங்கருமத்தினை நான் எவ்வாறு செய்வேன். சிச்சி!! என்று மறுபடியும் நிலத்தின் மேல் மூர்ச்சித்து விழுந்தார். அதனைநோக்கி, அவர் கற்பின்கிழத்தி இளிவாலேயுங் கூடியதயவால் துயரமுற்றவராய், ஆ!! ஆ!! நோக்கர் வேந்தே! யார்க்குக் கொடுமை யெண்ணி உமக்கிந்த வநச்சம் நேரிட்டது, மேல்மாளிகையிற் சயனித்திருந்த நீர் நிலத்திற்கிடப்பதே, கோடி கோடியாகப் பொருட்டுவைபல்களை வேதியர்க் துக்கொடுசத வள்ளலாகிய எந்தலைவர் தரைபிற் படுக்கலாமே, அக்கோ! தெய்வமே! இவ்விழைமகன், உனக்கு என்னசெய்தார், இருதிரையும் உபேந்திரனையும் ஒத்த இவ்வேந்தன் உறங்கினுரைப் போலாயினே!

மார்க்கண்டேய புராணம். சநு

என்று சொல்லிக்கொண்டே, அவ்வழகிய பெண்ணரசியும் களைத்து விழுந்தார். இங்ஙனம் திக்கற்றவராய் நிலத்தின்மேன்மயங்கி விழுந்த இருமுதகுரவரையு நோக்கி, பசியுறுத்தப்பட்டவனாய் அழுது கொண்டே ஐய! உண்ணத்தாரும் அம்மே! அம்மே! சோறிடு பசி மிகுந்தது, நாவுலர்ந்தது என்று அச்சிற்றுமகனும் சொல்லிநின்றான். அவ்வளவில், மிகுந்த தவசியாகிய விசுவாமித்திரன், காலமிருத்தியு வைப்போலத் தன்பொருளைத் தண்டுவதற்கு வந்து, நிலத்தின்மேற் களைத்து விழுந்துகிடக்கும் அரசனேநோக்கி, தனது சுமண்டல நீரைத் தெளித்த தெளியச்செய்து, ஓய் அரசர்சிங்கமே! மேலெழுந்திரும் மேலெழுந்திரும், இச்சித்த பொருளைக் கொடும். கடன் சுமந்திருப்பவனுக்குத் துன்பம் நாடோறும் வளரும், என்று கூறினார்.

அப்போது, குளிர்ந்த தண்ணீரால் உபசரிக்கப்பட்ட அவ்வரசன் சிறிது உணர்ச்சிபெற்றுக் கண்கிறந்து விசுவாமித்திரரை நோக்கிக் கவலை, பயம், துயர மிவற்றால் நோய்ப்படுதலால், அறிவு சுதந்தர மின்றி மறுபடியும் அவ்வாறே களைத்து விழுந்தார். அதனை அவ்விருடி நோக்கிப் பெருஞ்சின மடைத்தும், அரசன்மிகுந்த இளைப்பினை யடைந்தார் இப்போது, நோயித்கால் இறந்தாநிலவர் என்று அறிந்து, அந்தணருக்கமனாகவின இனியமொழிகளாற்றேறுதல் சொல்லி எழுப்பத்தொடங்கினர். வேந்தனே! நீர் தருமத்தை யுணர்ந்தவராயிற்றே, என் கொடைப்பொருளினை பெணக்குக் கொடுத்துவிடும். சத்தியத்தால் சூரியனும் ஒளிசெய்கின்றான். சத்தியத்தாலே இம்மண்ணும் நிற்கின்றது. சத்தியமே மேலானதாமம் என்று வேடித்தள்ளும் கூறப்பட்டது. சத்தியத்தால் சுவர்க்கப்பேறும் தவறுதுள்ளது, ஆபிரம் பரிமேதவேள்வியும் ஒரு சத்தியமும் துலையொப்ப நிறுக்கப்பட்டபோது, அந்த ஆபிர அசுவமேதந்தினும் சத்தியமொன்றுமே துலையுயர்ந்து நின்றது. என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, அரசனுக்குச் சிறிது தெளிவுவந்தது. அஃதணர்ந்த முனிவன், இவ்வளவு இன்மொழிசொல்ல எனக்கு நிரிந்தபின்று. தகுதியில்லாதவனும், பாவவெண்ண முடையவனும், சோடியவனும், பொய்யனுமாகிய நீ அரசனாகப் பிறைகநீருக்கின்றாய். உள்ளசுருத்தனைக் சொல்லுகின்றேன்கேள், சூரியன் அத்தமான கிரிக்குப்போமாவும் பார்த்துப் பின் சபிக்கின்றேன், இஃதுண்மையென்று கூறிப் போனார். அப்போ தவ்வரசன் பொருளிந்மையில் அச்சத்தால்

சுருதி மரீக்கண்டேய புராணம்.

விவரவற்று, கொடியராகிய விசுவாமித்திரர் பொருளினிமித்தம் வருத்தலினால் வருந்தியோட அவரை நோக்கி மனைவியார் மறுபடியுஞ் சொல்லுவார், அரசே! என்சொற்படி செய்க வினை அம்முனிவர் சாபத்தாற்றியவேண்டாம். என்று பலகாலுஞ் சொல்லக்கேட்டு, அவ்வரசன், சுபவதீ! தயை அற்ற யான் உன்னை விற்றுவிடுகின்றேன். உயிர்க்கொலைசெய்யும் கடிசனும் செய்யலாற்றாத தொழிலினைச் செய்கின்றேன். அவ்வளவு கொடுமொழி சொல்வதற்கும் என்வாயிசைந்த தன்றோ? என்று சொல்லிக்கொண்டே போதுபோகின் தென்னும் அச்சத்தோடு விடைந்து, மனைவிகையைப் பிடித்துக்கொண்டு காசிப்பட்டணத்தின் தெருவேசென்று அமுதசண்ணும், தேம்பி யடைதத குலுமாக, நாகரீகர்களே! நான்காதகன் மாணுடனன்று, அரசனிற கொடியோன் ஆதலின், பாபம பூண்டேன். யாராவிட்டால் உயிர்விடத்தக்கதோ? அப்படிப்பட்ட மனைவியை விற்கவந்தேன். என் மனைவியை அடிமைத்தொழிலுக்கு ஏற்றுக்கொள்ள யார்க்கேனும் சமமதமுண்டாயின் என்னுயிரிடுப்பதனுள் வந்து விலை கேட்க என்றார்.

அரசன் மனைவியை விற்றல்.

கேளும் ஹமினிமுனிவரே, பின்பு ஒரு விருத்தவேதியன், அவ்வரசனிடம் வந்து, இந்த பெண்ணடிமையை எனக்குக் கொடுமெனக் குப் பெரும்பொருள் உள்ளது ஆதலின் விலைப்பொருளைத் தருகின்றேன். என இல்லாள் மெல்லிய சாயலாள் ஆதலின் மனைத்தொழில் செய்யலாற்றாளாகவே இவளைக் கொள்கின்றேன். பணிசெய்தல், பருவம், வடிவம், இயற்கைமுதலிய இக்குணங்களையுடைய நின்மனைவிக் கு விலைப்பொருளிது அம்மடந்தையைக் கொடுமென்றான். அப்போது, அவ்வரசன் நெஞ்சு, நீரிற்பட்ட சுண்ணக்கற்போல இற்றுக்கரைந்து துயரத்தால் மறுமொழி யொன்றுங் கூறிலர். பின் அவ்வேதியன் பொருளை அரசன் முன்னுணியின் முடிந்துவிட்டு, அவ்வரசுபத்தினி கூந்தலைப்பற்றி அடிமையே வாவென்று, சர்த்தான். அப்போது, அரசன் மகனான இரோகிதாசுவன் இன்னும் பக்கச்சினை யோடுங் கூடிய சிறுவனையா மாகலின், அத்தணலிழக்கப் பட்டுள்ள தாயைநோக்கி, கைபால் சிலையைப்பற்றி யீர்த்தமுதான். அங்கு அச்சிறுவனை பக்கற்பரகி நோக்கி தீயைபை யுடையவளாய், அத்தவிருத்தவேதியனோடு; சுவாமி! சிறுமோது அடியேனை விடும். குழிற்

தையைப் பார்த்து வருகின்றேன். ஐய! மறுபடியும் இக்குழுவியைப் பார்ப்பது எனக்கு அருமையாம் என்று சொல்ல, ஆபிரமார் என்று அம்மறையவன் கூறினான். மைந்த, வா உன்தாய் வேறொருவனுக்கு அடிமையாயினான். நீசிறந்த அரசினங்குமான், அடிமையைத் தொடலாகாது அப்பனை, என்றான். பின் அவ்விரு பிறப்பாளன் தாயை யீர்த்துக்கொண்டுபோகையில், அச்சிறுவன் கண்ணீர்வடிய, அம்மா அம்மா என்று கதறிச் சோறிடு என்று முன்றூணையைப்பற்றி யீர்த்துக்கொண்டே பின்வந்தான். அப்போது, அவ்வேதியன் மிருகோவங்கொண்டவனுய்ப் போவென்று காலாலுதைத்தனன். அங்ஙனமுதைப்பட்டும் அவ்விளம் பாலன் கதறிக்கொண்டே தாயைவிடா தொழிய அவ்வரசுபன்னி, அம்முது மறையோனைநோக்கி, தலைவரே என்னிடத்திற் றயைவைத்து, இச்சிறுவனையும் விளைக்குப் பெற்றுக் கொள்ளும். நான் உம்மால் வாங்கப்பட்டவளேயாயினும், இவனில் லாவழி நான் உமது பணிக்காகேன். தீவினையேனாகிய வென்னிடத்துக் கருணைசெய்து, பாற்பசுவினிடத்துக் கன்றினை விடுத்தாற் போலுமென யென்றோடு சேர்த்துங்நீரும், என்ன, அப்பார்ப்பான் அரசனேநோக்கி, ஐய, இப்பொருளினைப் பெற்றுக்கொண்டு, அச்சிறுவனையும் எனக்குக்கொடும். நூறு, ஆபிரம், இலகூம், கோடி என்ன, ஆலேவக்கும் மகலேவக்கும் விலையெனத்தருமநூலோர் விதித்தனர் அன்றோ, எனக்கூறிச் சிறிது பொருளை அவ்வரசன் முன்றூணையின் முடிந்து அரசிறுவனையும் வாங்கிக்கொண்டு தாயோடுசேர்த்து, அழைத்துக் கொண்டிப்போனான். அரசன் அவ்வாறு விலைப்பட்டுச் செல்லும் மனைவியையும் மைந்தனையுநோக்கித் துன்பத்தால் நகக்குண்டு, அடிக்கடி தழல்கொப்புளிக்கப் பெருமூச்செறிந்து அழுதார். எந்தக்கற்புடையானை! காற்று, சூரியன், சந்திரன், துட்டர், பார்த்தறியார்களோ, அப்படிப்பட்ட இல்லறக்கிழத்தி இப்போது அடிமையேயாயினாள். சூரியவமிசத்திற் பிறந்தும், இவ்வினா சிறுமைந்தன் பொருட்கு விலைப்பட்டான். சீச்சி நான்சொடு நெஞ்சன். ஆ!! பிரியமுடையாளே, ஒ? மகனே! என்கொடுநீதியால் தெய்வாதீனத்தை யடைவிக்கப்பட்டீர்களோ. அந்தோ! இன்னும் நான் செத்தேதெனில்லை. என்று அழுதுகொண்டிருக்கையிற்றானே, மனைவியும், மகனும், விலை கொண்டவேதியனும், ஊடு, செடி மறைத்தலால் மறைந்து போனார்கள். அச்சமரித்தில் விசுவாமித்திரன்வந்து என்கொடைப்பொருளைத் தாவெவ்நூர். அரசனும் மனைவிமகனை விற்பதனால் வந்தபொருளைத்

சுய மரக்கண்டேய யுணம்.

கொடுத்தது அப்பொருள் மிகச்சிறிதாகலின் இன்னும் கொடுத்தற்கில்
கையென்று வருத்தினின்றும் அப்போது, விசுவாமித்திரன் முனிவு
கொண்டுவிட்டு வேந்தரிலிழிந்தோய் எனக்குக்கொடுக்குங் கொடைப்
பொருளிறுவோ, ஆயின் அதிகளினாலில் என்கிறந்தவலிமையைப்பார்
நெடுங்காலம் அரியதவத்தினைச்செய்து, குற்றமற்ற வேதியனாய், நன்
றாகவேதமோதிப்பெற்ற பலாறிந்த புகழாற்றலைப் பார் என்றார். அப்
போது அவ்வரசன், ஐய, இன்னும் வேறுதகவுணையும் கொடுக்கின்
றேன் சிறுபோது பொறுத்தருளும், மனைவியையும் மகனையும் சிற
றேன், இப்போது வேறுபொருளொன்று மில்லை. என்று சொல்லக்
கேட்ட, அம்முனிவன், வேந்தே, இன்றைய நாள் நாலில் மூன்றுபங்
காயிற்று. இன்னும் ஒருபாகமே யிருக்கின்றது. ஆகலின் அவ்வளவு
காலந்தான் பார்ப்பேன். மேல் ஒன்றும் நீ கூறலாகாது. என்று
சொல்லி, இரக்கமற்ற கொடிய சிட்டுரமொழிகூறி அப்பொருளினைப்
பெற்றுக்கொண்டு கடுகிப்போடும் போய்விட்டார்.

அரசன் சண்டாளனை பெய்திர்தல்.

இங்ஙனம் முனிவரன்போன பின்பு அவ்வரசன் பயம், அச்ச
மென்னுந் கண்டுவே நின்று, எல்லாமதுவாகத் துணிந்து தலைவன
க்கிக்கொண்டு, உத்தொரு மொழியாக, என்னை! அடிமை கொள்வ
தற்குத்தக்க பொருளுடையவர்களாய் வேண்டினவர்களிருந் தால்
இன்று சூரியன் அத்தமானமாவதற்குள் வந்து பெறுக என்று கூறி
னார். பின்னர் தருமதேவனை, உடனே, தீநாற்றம், அங்கப்பழுது,
கொடியதன்மை, நீண்டதாடி மீசை, சயனில்லாமை, கருமை நிறம்,
பொருயிறு, தடித்தவுடம்பு, அச்சந்தருமுகம், உரத்த சத்தமுமுடை
யதாய்க் கைபிற்பறவைகளைக் கோத்த கொத்துக்களைப்பிடித்துக்
கொண்டு, பிணஞ்சூடிய மாலையைச்சூடி, தலையோட்டினைக் கைபிற்று
ங்கிப் பேழ்வாய்திறந்து, பாசக்கமுடியாத ஷட்வோடு நாய்க்கூட்டஞ்
சூழ்த்தாராத் திறந்த மெப்பினை யுடையதாய்க் கோலொன்றுபற்றி,
பொருதேசிப்பவையங் வடிவாக எதிர்வந்தது.

அங்ஙனமாக வந்த சண்டாளன், உன்றாற் பணிசெய்தித்துக்
கொள்ளும் விருப்பமுடையன், உனக்கு விலை யென்னை, விரைநிற்
சொன், சிறிதேயாயினுமாக, பெரிதேயாயினுமாக எவ்வளவு கொடுத்
தால் நீ வருவாய் சொல்லுக என்றான். கேளும் ஷடமினிமுனிவரே,

மார்க்கண்டேய புராணம்.

அங்ஙனம் கொடும்பார்வையோடு கடுகெப்பாகப்பேசும் அந்த நீசனை நோக்கி, அரசன் நீ யாரென்று வினாவ, அச்சண்டாளன், நான் இக் காசிப்பதியில் பேர்பெற்ற பிரவீரன் என்னும் பெயருடைய சண்டாளன். கொலைத்தண்டம் விதிக்கப்பெற்றவரைக் கொல்வதும், இறந்தவர் முழுத்துண்டம் முதலிய பொருள் பெறுவதும் என் தொழி னென்று கூற, அரசன், சீச்சி, சண்டாளனுக் கடிமையாவது மிகக் கொடியது. அந்தணன் சாபத்தால் அழிவதேசாலும். பறையனுக்கு அடிமையாவ துடன்படத்தக்கதல்ல. எனது சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அருந்தவ விசுவாமித்திரன் அங்கு வந்து கண்சிவக்கக்கூறுவி 'அரசனே, இச்சண்டாளன் உனக்குப் பெருநன்ம கொடுக்க வுடன் பட்டு வந்திருக்கின்றான். ஆகவே, எனக்குக் கொடுக்கத்தக்க தகை யைச் சரியாக ஏன் கொடுக்கலாகாது, என்றா.

அதற்கு, அரசன் அவரை நோக்கி, முனிவேந்தே நான் சூரிய வமிசத்திற்பிறந்த க்ஷத்திரியன் என்பதறியீரோ, பொருள்வேண்டி நீசனுக்கு எவ்வாறு அடிமையாவேன், என்ன, முனிவன் வெகுண்டு நீ உன்னை விற்றுச் சண்டாளன் பொருளையேனும்ான் காலவெல்லை க்குள் கொடாவிட்டால் உன்னைச் சபிப்பேன் என்பதற்கைய மில்லை என்றார். பின்னர் அமமன்னவன் சித்தித்து நடுநடுங்கி, தயவுசெய்யு மென்று அவ்விருடி காலினைப்பற்றிப் பிரமமுனிவ மிகவருத்தப்பட் டிள்ளேன், மிகவஞ்சினேன், உமபிடத்திற் பத்தியுமிகவுடையேன். இப்போது உமக்கே அடிமையாயினேன். நான் கொடுக்கத்தக்க கொடைப்பொருள எவ்வளவானாலும் இனி நீர் வினுவாதபடி யென் னையும்க்கே கொடையாகக் கொடுத்துவிட்டேன். நான் சண்டாளக் கலப்பை அடையமாட்டேன். என்னிடத்துக் கருணைசெய்து வேண்டி மும்பணிவிடைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளும். உமது கருததேபோல உமது கட்டளையைச் செய்கின்றேன் முனிவராகே நான் உன்னடி மையென்று சொன்னார். அப்போது, விசுவாமித்திரன் அவரைப் பார்த்து, ஏட நீ என்னடிமையன்றோ? உன்னை நான் ஓரற்புதம்-ஆயிரக்கோடி. கொன்னுக்காக இச்சண்டாளனுக்கே விற்று விட்டே னென்றுகூற, அந்தக்கணத்திறுநேன, நாயைத்தின்பவனாகிய அச் சண்டாளன் களித்தமனத்தினனுப் முனிவனுக்கு அப்பொருளினைக் கொடுத்துவிட்டு, பெருங்கவலையோடு பொறிகலைக்கச்சுற்ற நட்பினை யொழித்துத் துயரப்படும் அவ்வரசனைப் பாசத்தாழி பிணித்துக்

௫௪ மார்க்கண்டேய புராணம்.

கோலாற்புடைத்து, பறைச்சேரிக்கு அழைத்துச் சென்றான். அரசர் பெருமான் அங்கிருந்துகொண்டு முச்சந்தியிலும் இங்ஙனம் புலம்பத் தொடங்கினார்.

இளம்பருவப்பெண், வறியனாகிய இளமகனின் முகம்பார்க்குந் தோறும், அரசன்வந்து நம்மை இச்சிறை மீட்டிச்செல்வார் என்று நினைப்பாளேபோலும். விசேடம் பொருளைத்தேடி தகஷணக்கடனைத் தீர்த்து எங்களைபும் மீட்பிப்பவரென்றும் நினைப்பார்கள். நான் தேடிக் கொண்ட ஆபத்தினை அவளறியாள், அரசாட்சிபோயிற்று, நண்பரும் போயினர், நல்லெண்ணத்தினரையும் விட்டேன். மனைவிமக்களையும் விற்பேன். சண்டாளனுமாயினேன். ஆ! தன்பம் வழிவழிவிளைந்த வே “ஆபத்துள் தரும் ஆதரவிதி” யென்று நூலுட்கூறப்பட்ட வற்றினை நானே முடிவுகண்டவாறாயிற்றென்று எண்ணிப்புலம்பி உடம்பையும் அறியாது முற்றும் அறிவுமயங்கியவராயிருந்தார். இவ்வாறு சிலநாள் கழிந்தபின்பு, அவ்வரசன் புலையனவசப்பட்டு அவன் தொழிலிற் பயின்று, பிணத்தின் ஆடையைக் கொண்டுவரும் ஏவல னாயிருந்தார். அப்போது அச்சண்டாளன், ஏட ஏவல, நீ நானோடு மிரவும்பகலும் பிரியாது மயானத்தே குடியாக விருந்து வரும்பிணங் களைப்பார்த்துப்பிணத்திற்கும் காசமுதலிய கட்டணம் வாங்கி அரச னுக்குச் செலுத்தவேண்டும். ஒரு பிணத்தின் வருவாயாறுபங்காம். அவற்றுள் நான்கு கூறு என்னது. இரண்டுனக்குக்கூலி என்று விதி த்தான். பின், அவ்வரிச்சந்திரன் அக்கட்டளைபெற்றுச்சென்று காசியின் தெற்குப் புறத்துள்ள சமப்புறங்காட்டை யடைந்தார்.

மயானச்சிறப்பு.

அந்த சமக்காடானது, கோரமாகிய ஓசையும் வடிவுமுடைய தாக விருந்தது. அங்கு நாய்களிகள் குரைத்தா னையிட்டுத் திரிவன. பிணத்தினைச் குடியபண்டத்தால் குப்பை குவிக்கப்பட்டன. பேப், பூதம், காக்கை, கழுகமுதலியன கூட்டங் கூட்டமாகத் திரிவன. எலும்பின் குலையல் விளங்குவன. நீ நாற்றமும் பிணப்புகையும் சூழ்ந்துள்ளன. பிணங்களும் அவற்றைச் சுமப்பவரும் அவற்றினைப் பற்றிப் பலவாறு அழுது புலம்புவாருமாகக் கேட்கமுடியாத அழுக ரஸம் என்குமாக, ஐயோ மகனே, அந்தோ நண்ப, அச்சோ தலைவ, அந்தோ அம்மே, அத்தோ அப்ப, அன்னோ, ஐயா, வென்று அழு

மார்க்கண்டேய புராணம். ருக்

வார் கூக்குரல் செவிக்கு நோய்செய்திருந்தது. சுடப்படும் பிணங்
கள், அடுக்கிய கிறகுக்குவைபல்கள், பற்றியெரியும் இராசிகள், சாய்
பல் மலைகள் காணப்படுவன. பிணங்களிற் சில கண்மூடியது, சமு
சரம் முன்னும் பின்னும் இருள்மூடியதாக விருக்கின்றது என்பது
போலும், திறத்தது, உள்ளொளி இவ்வழியாற் போய்விட்டதெனக்
குறிப்பதுபோலும், வெந்துகொண்டிருக்கும் பிணங்கள் சில வாய்
திறப்பது உடம்பினது நிலைமைபிதுவென நகைப்பது போலும், எரி
கின்றதீயின் சுடசுடப்போசை யிறந்தவன் பாவத்தைப்பற்றிக் கூறுந்
தண்டனை மொழிபோலும் இருந்தன. அந்தச் சமிகாட்டில் வசிக்
கும் சண்டாளர், புறகசர், சுவபசர்கள் வருஷோரமுதிரால் கேட்டு
மிகவு மனங்களிப்படைவர். எரி எருவினிராசிகளே மலைமையாகக்
காணப்படும். அவற்றைச் சுட்டுச் சாம்பலாக்குவதே அவ்விடத்திய
தொழில், பேய்க்கூட்டங்களை வாழும் குடிகள். இறந்தவர் ஆடை
ஆபரணம், பூ, பலிச்சோறு, எங்குமிறைந்துள்ளன. எப்போதும்
துயரப்படுவேவர் கூட்டமே நிறைந்துள்ளது. அவ்விடொடு, துக்கம்
வைராகம், ஆச்சரியம், பயம், இரக்கம், தருமசிந்தை, மனவூக்கமுறு
தல், உழைப்பிணுணர்ச்சி, அகங்காரவொழிவு, மூதலிய பண்டங்களை
விற்கும் கடைத்தெருவாகவு மிருந்தது. அதனாலே, சிவராஜதானி
யாகிய ஸ்ரீ காசித்தெய்வப்பதியின் தென்பாலுக்கு ஒரு அலங்கார
நகரம்போலு மிருந்தது.

மயானத்துள் அரசனிருப்பு.

பின் அந்த அரசன் மயானத்தை யடைந்து துயரத்தால் விழுங்
கப்பட்டவராய் ஆ!! ஆ!! என் ஏவலரே! எங்குசென்றீர்கள், அமை
ச்சரே என்னை சொல்கின்றீர்கள், வேதியரே! எதனை விதிக்கின்றீர்
கள், எங்கே அரசு, தெய்வமே! சுகமெவ்விடஞ் சென்றது. சிபிரா
பின்மகளே! ஓ! இளங்குழந்தாய்! விசுவாமித்திரர் சற்பணியால் வறி
யான என்னைவிட்டெங்கு சென்றீர்கள். என்று பலவாறு சிந்தித்
துக்கொண்டு, அப்புலையன் அடிக்கடியிடும் வேலைகளைச் செய்து,
அழுக்கும் புழுக்கமுமடைந்த வுடம்பினராய் மயிர்கழிபூது வளர்
ந்து நிற்கத் தீயநூற்றத்தோடு சுடலிகாப்போன் குறியோடு ஊயிற்
றடியிடித்து மிருத்தியுவைப்போலும் இங்குமங்குமாக வேரடிக்
கொண்டு, இப்பிணத்திற்கு இவ்வளவுகொள்ளிக்காசு, இவ்வளவு வந்
தது. இவ்வளவு வரத்தக்கது, இவ்வளவுவரும்; இது எனக்கு, இது

௫௨ 'மார்க்கண்டேய புராணம்.

அரசனுக்கு, இது வெட்டித்தலைவனுக்கு, என்றிவ்வாறு எண்ணி எண்ணி யுழன்றுகொண்டு, அவ்வுடம்போடுதானே வேறு மொரு தேகத்தை யடைந்தவரானார். பிணத்தின் முழத்தாண்டமே போர்ப்புயது. முடியிட்ட * கவந்திகளைச் சுமப்பது. பிணஞ்சுட்ட சாம்பலின்றுகள் முடியதோள், மார்பு, முகம் முதலிய அங்கமும், சுடுபிணநிணம் பூசியகைகாலு முடையராய், பிரேதபிண்டமாகிய வாய்க்கரிசியாலமைந்த உண்டியையு முடையராய், பிணவணிகளைத் தாமணிந்திருப்பது. இவ்வாறெல்லாமாக அறிவுமழுங்கி உழைப்பு மிகுதியாலிரவும் பகலுங் கூச்சலிட்டுக்கொண்டும் நாய்போலிடைந்த திரிந்துகொண்டுமிருந்தார். இங்ஙனம், பன்னிருதிங்களும் நூறுண்டுபோற்கழிந்தன.

அரசன் கரு.

பின்பு, அவ்வரசன் வருத்தப்பட்டு உபசரிப்பாரின்றிச் சுற்றத்தினரைப்பிரிந்த ஆற்றாமையோடு உறக்கமின்றி உழன்று வேலைசெய்து வெம்பிய உடம்பினராய் வலிகுறைந்து, ஒருநாள் தம்மை மறந்து நித்திரையோனார். அங்ஙனம், படுத்தறங்குமபோது கனவில் வியக்கத்தக்க பெருவியப்பெல்லாம் அனுபவித்தனர். சமப்புறங்காட்டிலிருந்த பழக்கப்பாவ வாதனையாலும், துய்த்தொழிக்க வேண்டிய ஊழின்வலி மிகுதியாலும், இன்னும் குருதக்ஷிணைகொடுக்க வேண்டுமே யென்னும் ஞாபகம் வந்ததாகக்கண்டு, அவ்வேறு தேகத்தால் குருதக்ஷிணைகொடுத்தவாறாக அந்தப்பாவம் பன்னிரண்டாண்டு துன்பம் நுகர்ந்து ஒழிக்கவேண்டும்தான கருவாயுடையதாகவாயிற்று.

அல்லாக்கால், விசுவாமித்திரன் தக்ஷிணைப்பொருட்டுத் தூலவுடம்பினைக் கொடுத்து விட்டவழியும் பொருளற்றவர் ஆகவில்லை. மனமாகிய சூக்குமவுடல் வேறு பொருளாகவிருத்தலின் அதனது நுகர்ச்சி கனவினிடத்ததாகலின் அங்கு குருதக்ஷிணை கொடுக்க வேண்டியகடன் அரசனிடத்திலிருத்தலினாலும், தூலப் புலத்தொழிற்செயற்கையதாகலின் உண்மைத்தரும்வினை ஞாபகமுறுமையாலும் கனவிற் குருதக்ஷிணை கொடாதவராயினராகவே யப்பாவத்தின் பொருட்டு அக்கனலின்கண்ணே பன்னிருயாண்டு துன்பநுகர்வதே

மார்க்கண்டேய புராணம்: ௩௩

கழுவாய், இந்நெஞ்ச நிலைமை சோதித்தற் பொருட்டுப் புலையற்கு முனி அரசனை விற்பதென்பது தரும விரகசியமாம். ஆதலின் தேக மொன்றினற்றானே யறஞ்செய்தல் போதாது. அதனோடு ஒப்ப மனத்தாலும் அறஞ்செய்தல் வேண்டும். மனஞ்சிறந்ததாயினும், உடல்வினை சுத்தமாகாவிடின் மனஞ்சுத்த மாகாமைபின் சுருமவழி யின் சுத்தப்பொருட்டு வருணச்சிரம தருமங்களைக் கெடுத்தலாகா தென்ற வாறாயிற்று.

பின்பு, அரசன் கனலிற்றான் புற்கசாதிமாதினிடத்திற் பிறந்த தாகத் தண்ணீப்பார்த்தார். அப்பிறப்பி லிருக்கும்போது, இங்கிரு ந்து போனாத்தாங் தானதருமஞ்செய்வதாக வெண்ணிக் கொண்டே கருப்பயாதனையை யனுபவித்தார். புற்கசச்சிறுவனாகப் பிறந்தபின் ஏழுவயதாகலும் மயானத்துப்பிணஞ் சுடுதொழிலுக்கு வந்தார். அங்கு நற்குணனாகிய வேராவேதியன் மிகுந்த வறியனாயிருந்திற்த், உடனே அவன்குற்றத்தினர் அந்த ஈமக்காட்டிற்குச் கொடுவந்தனர். அப்போது அப்புற்கசச்சிறுவனை அரிச்சந்திரன்பொருள்கொடாது பிணத்தைச் சுடலாகாதென்று வேதியரை மறுத்தான். அதற்கவ் வேதியர்கள்மூன்னுளில் விசுவாமித்திரர் கோவந்தால் அரிச்சந்திரன் புற்கசனாகவில்லையோ, ஏடபாதகா! நீ கொடிய அமங்கலவினை செய் பவனாகுக. ஏழைவேதியன் பிணத்தைச்சுடவொட்டாத பாவத்தா லும் வேதியரைத் துன்புறுத்தியதாலும் நீ யிப்போதே கோரமாகத் தையடைபென்று சபித்ததால் அப்போதே பாசத்தைக் கையிற்பிடி த்து இயமன் றாதுவர் வந்துவலுமையாகத் தம்மைப்பற்றிக்கொண்டு போவது நோச்சித்தயாமுற்று, அருகோ, அந்தோ, என்று. இரங்க, சலசலப்போடு காய்ந்துகொண்டிருக்கும் எண்ணெய்க் கொப்பரை யில் தலைகீழாக விழுத்தினர். ஈர்வாளாலறுக்கப்பட்டும், உடைவா ளால் வெட்டப்பட்டும் சீழுதிரங்களைக் குடிக்கும் குருட்டி ருட்டி நா கத்தும் இயிசைசெய்யப்பட்டார். இங்ஙனம் ஒவ்வொருநாளில் ஒவ் வொரு நாகத்தினிடமாக வருந்தும்படி யிடப்பட்டும், தேள், பாம்பு காக்கை முதலியவற்றால் கொட்டல், கடித்தல், கொத்துண்ணலாதி புரிவிக்கவும் பட்டார். ஒரு புறம்நோய், ஒருபுறம் துக்கம், ஒருபுறம் நாய் கவ்வல், ஒருபுறம் சுண்ணாம்புக் காளவாயிற் கிடத்தல், பெருங் குளிர், பெருவெப்பம், பெருங்காற்று இவைகளால் வருத்தல் முத லிய உண்டாகவே ஆற்றலாகாது புலம்பிக்கொண்டிருந்தார். இங்ங்.

௯ மாக்கண்டேய புராணம்

எனம் அந்த நாகங்களில் ஒருதிமை நூறுண்டாகக்கழியப் பலநாள்
 நாயமுற்று மறுபடியும் நிலவுலகம்வந்து நாயாகப்பிறந்து மலம்,
 எச்சில்களைத்தின்று கிடந்தபின்னர் ஒரு திங்களில் இறந்து, கழுதை
 யாகப் பிறந்து, பின் யானை, குரங்கு, மாடு, யாடு, மோத்தை, பூனை,
 கழுகு, பறவை, புழு, மீன், யாமை, பன்றி, கோழி, கிளி, பூவை,
 தேள், பாம்பு, ஈ, உழுவை, மரம், கல்முதலியவாகத்தினமொரு பிற
 ப்பாகப்பிறந்து நாளொன்று நூறுவருடமாகத் தீயயோனிபலவந்
 துள்ளும் பலநாள் பிறந்து துன்பப்பட்டார். பின்பு அவ்வரசன் தன்
 குலத்திற்குள்ளே பிறந்ததாகக்கண்டு அரசனாய்ச் சூதாடி அரசிழந்து
 மனைவி மக்களைவிட்டுத் தனியே காடுசென்று அங்குவாய்திறந்து
 விழுங்குவந்த சிங்கத்தினையும் சரபத்தினையுங்கண்டு அவற்றால் கொலை
 யுண்டு தின்னப்பட்டு, மீட்டும் மனையாளை யெண்ணியழுது, ஒ!! கிபி
 யரசன் வழிமகளோ! என்னைவிட்டு எங்குபோகின்றாய் என்று வா
 யாற்குறிப் பின் எவ்வளவோதேடியும் கண்ணுக்கு அய்யால் அகப்
 பட்டதில்லை. பின்பு அவ்வரசன் சுவர்க்கத்தை யடைந்து தன்மனைவி
 யைக்கண்டார். அங்கு தலைகீறித்து ஆடையின்றிச் சிலராலீர்த்துச்
 செல்லப்பட்டு, ஐயோ! காத்திடு காத்திடு என்று ஓலமிட, எமன்
 ஆணையால் வா என்ற சத்தத்தினைக்கேட்டு அவ்விடம்போக; அங்கே
 ஏட எமனிடத்து உன்மேல் விசுவாமித்திரர்கோள்சொன்னார் என்று
 கூறித் தூதர் தாம்பிறை கட்டியீர்த்துப்போயினர். எமன் விசுவா
 மித்திரர் கெடுதியெல்லாம் கூறினான். அவ்வளவாயும் அவ்வரச
 னுக்கு அக்கனளிலும் விசுவாமித்திரன் விஷயத்தில் வேறுபாடு உள்
 ளாத்திலும் பிறந்ததில்லை பாவபுத்தியும் பிறந்ததில்லை. இவ்வாறு பல
 சோதனைகள் பன்னிரண்டாண்டு காலவளவாகக் கனலிற்பட முடி
 யாத பாடுகள் படச்செய்து இத்துன்பமுனக்கு விசுவாமித்திரரால்
 நேர்ந்ததென்னவும் அவர்விஷயத்தில் பத்திகெட்டதில்லை. பின்னர்
 இயமன் தூதுவரால் கொண்டுபோகப்பட்டு உண்மை வடிவோடுங்
 கூடிய இயம தருமராசனைப்பார்த்தார். அப்போது, இயமன், ஐயா!
 மகான்மாவாகிய விசுவாமித்திரன் கோவம் ஒழிப்பது அருமையாக
 வே யிருக்கின்றது. இனி உமக்குப் புத்திரசேகரத்தினையும் கொடுப்
 பார். நீ, மனிதருடைய வுலகமே மீண்டுசெல், இன்னும் அனுபவிக்க
 வேண்டிய துன்ப சேடத்தினையும் ஒழித்துவிடு. அப்பால் உனக்கு
 நல்லையுண்டாமென்று சொல்லியனுப்ப, காலதூதுவரேற்றள்ளுண்டு
 நிலவுலகம் வந்தார். (இவ்வளவும் கனவுவதாகச்சி,

மார்க்கண்டேய புராணம். ௫௫

இங்ஙனம் கனவுகண்டு உடனே விழித்துணர்ந்து அச்சத்தோடு திகெக்குந்து, ஒகோ! எவ்வளவு துன்பற்றேன் என்று எண்ணி இளைப்பாற்றி அக்கனவினை நினைத்துப் புண்ணிற் காரமிட்டாற் போலாய் அந்தோ! கனவிலுங்கலக்கந்தானா! என்று எண்ணித் தன்னேவலாகிய புற்கசர், வெட்டித்தொழிஎரையழைத்து, ஏட, நான் படுத்துப் பன்னிரண்டு வருடமாயிற்றோ, என்று வினாவ; சிலர் இல்லை இல்லை என்றனர், சிலர் ஆம் ஆம் என்றனர். அரசன் அவற்றைக்கேட்டுத் தேவர்களை வணங்கிப்பழிச்சி எனக்குச் சுபமுண்டாவதாக, தரும சிந்தையும் உண்மை புணர்ச்சியுங் கெடாது நிற்க, மனைவியும்க்களும் சுகம்பெறுக. அறம் வாழ்க. மாதேவர்க்கு வந்தனம், கண்ணனுக்கு வந்தனம், பிரமனுக்கு வந்தனம், தலைமைபிற நலைமையவாய், சுத்த ஞாய்; மூதல் முடிவற்றதாயிருக்கும பிரமத்திற்கு வந்தனம், பிரகற் பதியே, பேரற்றி, இந்திரனே, பேரற்றி என்று கூறி அவ்வரசன் மீட்டும், வெட்டித் தொழிவிறநலைப்பட்டு பிணங்கட்குக் கொள்ளிக்காச வாங்கிச் சிறந்தவொழுக்கவழி மறந்து, அழுக்கடைத்தவராய்ச் சடை முடிதனைக் கருமைவடிவோடு கோலைப்பிடித்து விகாரவுருவாய் மனை விமக்களாமறந்து, ஊக்கமின்றி அப்புறங்காட்டில இருந்தனர்.

அரசன் புத்திர சோகமுறல்.

பின்பு, பாம்பாற்கடியுண்டு இறந்த மகனை மெடுத்துக்கொண்டு அவ்வேந்தன் மனைசமியானத்திற்கு வந்து அழுதனா. ஓ! மகனே, ஓ! புதல்வ, என்று அடிக்கடி கூவியழைத்துக் கோவென்று கதறிக் கூந்தலிற் றாசுபடிய கறுத்தினைத்த மேனியராய், ஓ! அரசரேறே, முன்னிலத்தின்மேல் விளையாடிக்கொண்டிருக்கக்கண்ட மகன் இப்போது அரவின் வாய்ப்பட்டு இறந்து கிடப்பதைப்பாரும், என்று ஓலமிட, அரசன் அம்மொழிகேட்டு, ஏதோ, புதுப்பிணம் வந்ததே உரிமைக்காச தண்டிவோமென்று விரைவில்லங்குவந்தனர். அங்கு அழுதிருந்த மாதர் தம்மனைவி என்று அறிபாதபடி நெடுநாள் வேறிடமிருந்ததாற் புதிதுபிறந்து வந்தவாறுபிற்று. முன் அழகிய கூந்தலும் மேனி நலவண்ணமு முண்டாயிருந்தது, பின் சிக்குண்ட மயிரும் கறுத்தவண்ணமும் அழுக்காடையு முடையராய் வந்தமையால் அவர், அரசமாதராகத் தோற்றவில்லை. ஆகவே, அவ்வரசனும் முன்னிலைமையொன்றுமின்றி உலர்ந்தமரமேபோலும் புலைவடிவாக விருத்தலின் அவ்வமமையும் அவரைத் தமது கணவரென்றுணர்ந்திலர்.



மார்க்கண்டேய புராணம்.

அவர் பாம்புகடித்திறந்து கறுத்தவாடையின்மேற்கிடத்திக்கிடக்கும் மகனைப்பார்த்து வியப்படைந்து சிந்தித்து, அழகிய தலைச்சுழி உயர்ந்து வளைந்த புருவம், சிறந்ததாடை, சுருண்டு மெல்லிய சிறுகுஞ்சி, தாமரைமலர்த்தகண், கொவவைவவாய், அழகிய பல்வரிசை, மெல்லி ளங்கை, பெருத்த நெற்றி, நீண்டதோள், அகன்ற மார்பு, உயர்ந்த நாசி, தெளிந்திறையமைந்த விலகல், இவ்வாறாக நல்ல அரச விலக்கணம் அமைந்துவ்ளன; ஆகலின் நல்ல இராஜவமிசத்திற் பிறந்த மைந்தனே போலும், அந்தோ, பாழான ஊழ் இவனுக்கு இத்தன் பத்தை விளைத்ததே என்று அச்சிறுவன் முகம் பார்த்தளவிலே, மன்னவன் நெஞ்சுகரைதாசோகம் பிறந்தது. இந்தச்சிசுவை நோக் குந்தோறும் தாய்மடியிற் படுத்துக்கிடக்கும் இரோகிதாசுவனாகிய என்னிளஞ் சேயின் ஞாபகம் வருகின்றது அவனும் இதேபருவ முடையவன் இவ்வாறே யிருந்தான். ஆகின் கொடிய மிருத்தியு அவனுக்கு இரத நிலையுண்டாக்க மாட்டாது. என்று அரசன் தன்னுள் எண்ணிக்கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அவ்வரசமாத, மகனே, எங்கப்பாவ வெண்ணத் தால் கொடிய கிப்பெருந்துன்பம் வந்தது. இதன் முடிவு தெரிந்தே னில்லை. ஒ? எந்தலைவராகிய மன்னர்மன்னரோ, இப்பெருந் துன்பக் கவலைபுள் திகைத்துக்கிடப்பேனைத் தேற்றாது எங்கு சுகமாக விருக்கின்றீர், அரசுபோயிற்று. அன்புடை நண்பர் போயினர். மனைவி மக்களையும் விற்றீர். ஓ, கொடுந்தெய்வமே, அரிச்சத்தி மஹாராஜனுக்கு என்செய்தாய், என்று அவ்வமமை புலம்பும்போது, அவ்வரசன் சிறிதுதூரம் பின்னுக்குச் சென்றுகின்று, அமுபவள தம்மனைவி இறந்தவன் தம்மகன் என்றுணர்ந்து, என்னிது, எந்த வீட்டிலிருந்த என்மனைவிக்கு, எவ்வாறு மகனிற்ந்தான். அவளலலன்போலும், என்று ஐயப்பட்டுக்கொண்டு, அப்பெண்ணாசியின் குரலை நன்றாகக் கேட்டுத்தம்மனைவியேயவர, தம்மைந்தனே யச்சிறுவனெனத் துணிவாக வுணர்ந்து, ஆற்றாத துன்பத்தினராய், ஆ ஆ மகனே மகனே என்று கூலிமூர்ச்சித்து நிலத்தின்மேல் விழுந்தார். அக்கற்பாசியும், அப்பாடிப்பட்ட அலத்தையுட்பட்டவரைத் தம்முடைய கணவராகிய அரிச்சந்திரன் என்றுணர்ந்து துயரத்தால் மூர்ச்சித்துச் சேட்டை புற்று விலத்தின் மேல்விழுந்தார்.

மார்க்கண்டேய புராணம். ௫௭

பின் அவர்கள் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து துக்கத்தோடு; ஓ மகனே!! நல்ல வன்முகம் வாடிபிடுப்பதை நோக்கி எங்கள்நெஞ்ச இன்னந்தரித்ததே. அப்பா!! அப்பா!! என்று அழைத்தவரும் உன்னைக் குழந்தாயென்று இனி எப்போது வாயார வழைப்பேம்? இனியாருடைய தத்தடியிட்ட அடியின் மகளினால் எங்களாடையும் உடம்பும் அழக்கடையும்? என்னுடலெலாம் குளிர்மனத்தை மகிழச் செய்யவந்தமகனே!! உனக்கு நான் தந்தையாயும் கன்றினைன்றிற் போல் விற்பேனே! என்னாரைப்பறித்து, என் சுகப்பொரு ளெல்லாவற்றையும் சுவர்த்திகொண்ட ஊழானது பாம்பாகவந்து என் மைத்தனூபியையும் வாங்கிக்கொண்டதே! இச்சிறுவன்முகம் பார்த்தால் அந்தவிடமீ என்கண்ணினுக்கும் ஏறிபிடுக்கலாம். இப்போது குருடனேயானேன்! என்றிவ்வாறு புலம்பி, அந்த இளமகவை யெடுத்திணைத்து, கம்பியகுரலோடு அழித்தது இளைத்து மூர்ச்சித்துப் பிணம்போல் நிலத்தின்மேல் விழுந்தார்.

அப்போது, அவ்வரசபன்னி, சுணவனைநோக்கி, இவரே சிறந்த வென்கொழுநர்; குரலால் எிளங்குகின்றது. அறிவுடையோர் மனத்திற்குச் சந்திரனே போலும் அரிச்சந்திரபஹுமாதன் இவரே. ஐயமில்லை. இவர் நாசிரீண்டு முனைவளைந்து முள்ளது. முல்லையரும்பு போன்ற பல்வரிசையும் முகச்சாயலும் அவ்வாறே யிருக்கின்றது. இவ்வரசன் மயானத்துக் கேன்வந்தார் என்று எண்ணிக்கொண்டே அந்தமாதாசி புத்திரசோகத்தினை யொழித்து நாயகனையே பார்த்தார். அப்போது, அவர்கையில் தாழ்ந்த வெட்டித்தொழிற் புலையன் கையிலுள்ள தோர்தண்ட மிருக்கக்கண்டு துயரத்தோடு மறுபடியும் மூர்ச்சித்து விழுந்து பின்தெளிந்தெழுந்து, கம்பியகுரலோடு, ஓ! தெய்வமே! எல்லாகடத்து பழித்தொழில் செய்யப்பட்டது. சீச்சி என்னை செய்தாய்? தேவரோடொத்த அரசனைப்புலைய குக்கினையே! அரசாட்சியைப் பறித்தாய்! சுற்றத்தினரைப் பிரித்தாய்! மனைவி மக்களை விற்பித்தாய்! இவ்வளவன்றிருத்தி யடையாது புலையனுமாக்கினையே! அந்தோ! என்னைசோ! துக்கத்து நிலத்தின்மேல் விழுந்து துயரப்படும் என்னையெடுத்து இப்போது, சுட்டிலின் மீதிருவென்று ஏன் சொல்லமாட்டீர்? குடை, கவரிமுதலிய அரசசின்னங்களும், வெள்ளி, பொன் முதலியவற்றைச் செய்யப்பட்ட அரச செல்வக்கலன் களும் இப்போது காணப்படவில்லையே. ஏன் இந்தத்தசைவேறுபட்

௩௮ மார்க்கண்டேய புராணம்.

உது? முன்னம் ஏதிரே அரசர்களுல்லாம் ஏவலாரய்த் தமது மேலா
டையால் நிலம் விளக்கிச் செல்ல, நடக்கு மிம்மன்னர்மன்னன், இப்
போது இத்தலைமண்டையோடு உருளும் பிணவலங்காரங்களும்,
அவைபுண்ட பண்டங்களும், கலன்கழிமகளீர் கூந்தலும், உதிரமாயி
சங்களும், வெந்தும் வேகாதுமான பிரேதங்களும், நெருப்பு, புகை,
கரி, சாம்பல், காக்கை, கழுகு, பருந்து, நாய், நரி முதலியவைகளு
முடையவாய்த் தீநாற்றத்தால் சூழப்பட்டு அச்சம் விளைப்பதாயும்
அசுத்தமாயுமுள்ள இம்முதுகாட்டில் துன்பப்படுகின்றோ! ஐயோ!
இதனைப்பார்க்கிலும் துன்ப முள்ளதோ? என்றிவ்வாறு சொல்லிக்
கொண்டேவந்து, அந்த மஹாபதிவிரதை, அம்மன்னவனைக்கட்டிக்
கொண்டு கோவெனக்கதறி, ஓ! பெருமை பொருந்திய அரசனே!
ஏனிப்படியானீர். என்னெஞ்சையேதோ! மருள்வந்து மூடுகின்றது.
இது என்னை, கனவேரா, அல்லது நனவேரா, நனவேயாவின் தருமத்
தை நம்பினவனுக்குத் தருமம் துணையென்பது இனியில்லை. நீ, அவ்
வளவு சிறந்த தேவபிராமணனை உபசரித்தனையே! வாய்மை யறத்
தனையே நம்பியுள்ளனையே, அப்படிப்பட்ட வுனக்கு இவ்வளவு
கொடிய துன்பதனையுண்டான பின் தருமம் எங்குள்ளது, சத்தியம்
எங்குள்ளது, இனிதற்குண மென்செய்ய, என்று புலம்பும் அம்மனை
விமொழிகேட்டு காவலன். வெய்துபிர்த்து, கம்மியகுலோடும் தனக்
குப்புலைத்தன்மை வந்தவாறுமுறையே கூறினர். அந்தக்கற்பாசியும்
கேட்டு மிகவும வருத்தப்பட்டுப் பின்பு, தன்மகன் இறந்ததையும்
முறையேசொன்னான். அதனைக் கேட்டவ்வரசன் துக்கத்தோடு விழு
ந்தெழுந்த, இறந்து கிடக்குந் தமது மைர்தன் முகத்தை நாலினால்
வருடிச் சொல்லுகின்றார்.

அன்புடையானே! இனிநெடுநாழி யிவ்வாறு புலம்பிக்கொண்
டிருப்பதற்கு மனமில்லை. பார் என்கொடுமையை, என்னுடம்பு என்
கத்தாத்திலில்லை. புலையன் கட்டளையின்றி நான் தீயில் வைத்தால்
ரிட்டும் புலையனடி மையாகவே நான் பிறக்கவேண்டியவரும். அன்றி
அவ்வளவில் அக்குற்றம் ஒழிவதல்ல. கிருமிகிடங்களைத் தின்னும்
நாகத்திலும் விழுவேன். மலராசிவடிவமாகிய வைதரணீநாகம்,
துண்டந்தண்டமாக வெட்டப்படும் அசிபத்திர நாகம், மிசக்கொடு
வருத்தமுள்ள இரௌரவ நாகமுதலியவற்றுள் பலவேதனைப்படக்
கிடந்து பல இழிபிறப்புப் பிறக்கவேண்டும். பிழைத்திருக்கலா

மார்க்கண்டேய புராணம். ௩௯

மென்றால் தயர்க்கடலுள் ளழுந்துகின்றேன். இதனில் இறப்பதே மேலாம் போலும். அஃதங்ஙனமாக; எதுவரினும் வருக என்றிருக்கையில் வயிசத்திற் கொரேசிறுவனிருந்தான் அவனும் இங்கிறந்தான். இனியென்கொடுமை பெரிது. பிறனொருவனுடைமையாகிய இவ்வுடம்பினை நான்கெடுத்து எவ்வாறு கீழ்நிலைக்குப் போவேன். அந்தோ! ஆபத்தே! இனி என்முயற்சியில்லை. அல்லது, அதிக துன்பம் வந்தவழி எவனும் பாவத்திற்கஞ்சான். தாழ்ந்தபிறனியிற் பிறக்கினும் பிறக்கலாம். இத்துன்பம் ஒழிவதே சாலும். எந்த நாகத் துன்பமும் இப்புத்திர சோகததோடொத்த தன்று. ஆதலின், நான் பிணக்கட்டை வேகும்போது, மகனுடம்போடு நெருப்பில் விழுந்து போகின்றேன். எல்லவளே! என்னுடைய கொடுத்தொழிலாகிய விதினைப்பொறுத்திடுக. நான் எவ்வளவுகொடுமை புரிபினும் நகைத்திருக்கும் இயற்கையோய்! நான் என்சொல்லினும் பிரசாதமென்றே கொள்ளும் கொள்கையோய்! இப்போதும் என் சொல்லை இழுக்காதே. என்னால் விதிக்கப்பட்டவளாய் வேதியன் மனைக்குப் போகுதி, கணவனையும் மகனையும் விட்டுப்போசலாற்றாயோ, நாமிதுவரையிலும் ஏதேனும் தானதருமம் செய்திருந்தாலும், வேள்விக்கருமஞ் செய்திருந்தாலும், பெரியோரைப் பூசித்திருந்தாலும், மறுமையிற் றொடர்புண்டாகின்றது. இனி இம்மையிற் கிடையாது. ஆனால், புதல்வனைத் தேடிச்செல்லும் பொழுது, உன்னோடு போவதே முறை நன்னகையாய்! நான் ஏகாந்தத்தில் நகைத்துக் கொடுமொழியேதேனுங் கூறியிருந்தால் அதை நெஞ்சிற் கொள்ளாதே. வேதியன் மனை யிலிருக்கும்போது நான் அரசபன்னியென்று நினைத்து அவ்வேதியனை அவமதியாதே, எல்லா முயற்சியாலும் அவரைக் களிப்பித்தல் செய்தி. அவரே உனக்குத்தலைவனும் தெய்வமுமாம். என்று கூறக்கேட்ட அவ்வரசி, அரசரோறே! நானும் உம்மோடு தீயிற்புகுவேன். இனியும்மை விட்டு இத்துன்பத்தை அனுபவித்திருக்க மாட்டேன். சுவர்க்கமேனுமாக நாகமேனுமாக நாமிருவரும் ஒக்க அனுபவிப்போம். என்றுகூற, அவ்வரசனும் அதற்கிசைந்தார்.

தீப்புக்வேண்டி அரசன் தெய்வம் வாழ்த்தல்.

பின்பு, அவ்வரசன் ஒரு விற்குகளைச்சேர்த்து அடுக்கிவைத்து, அதன்மேற் நன்மகனைக் கிடத்தித் தாம் மனைவியோடும் இருகையேற்று, உயிர்த்துயிர், நசன், அன்பின்வழியன், பாசப்பகை, எங்கு

முள்ளான், சுசேசன், ஆதி, அங்கண்ணன், பிரபு என்னும் பெயர்க்குப் பொருளாய்த் தம் உள்ள வெறுவெளிப் பெருங்குணைக்கண்ணே இருக்கும் முதலீறில்லாத மெய்ப்பொருளைத் தியானித்தார்.

இதனைப் பிரமகுத்திரம் முதல், அக்: 3-ம் பாதம் தாராதிகரணத்துட் காண்க. தைத்திரியோப நிஷத்து, 6-வது பிரசினம் தகரவித் தை பிரணவேபாசனையையும் காண்க.

அரசனுக்குத் தேவர்கள் காட்சிதருதல்.

அவ்வனம் அரசன் தியானித்திருக்கையில் எல்லாத் தேவரும் இந்திரனும் தருமதேவதையும் முன்னடக்க வந்து சேர்ந்து, யாவரும் ஒரு முகமாக, ஓ கோ! அரசர்க்கு அரசனே கேளும். இவர் பிரம தேவன், இவர் தருமதேவதை, இவர்களோ சாத்தியதேவர், விசுவ தேவர், சத்த மருத்துக்கள், உலகபாலகர், சாரணர், நாகர்கள், சித்தர்கள், சுத்தருவர்கள், உருத்திரர்கள், அசுவனிதேவர்கள் முதலிய மற்றைத்தேவரும் வந்தனர். மூன்றுலகத்தாலும் நண்புகொள்ளுவதற்கு யார் அரியவனோ, அப்படிப்பட்ட விசுவாமித்திரனும், உம்மோடு நண்புகொண்டு, உமது எண்ணத்தினை நிறைவேற்ற விரும்பி நிற்கின்றார் என்கூறி, ஓ; அரசனே! வன்செய்கை செய்யவேண்டா, யானே தருமதேவதை உமது பொறுமை, சார்தம், வாய்மை முதலிய நற்குணத்தால் கனித்தல் செய்தவனாய் உம்மிடம் வந்தேன் என்று அறக்கடவுள் கூறிற்று. பெருத்த புகழ்வாய்ந்த அரிச்சந்திர மஹாராஜனே! நான் இந்திரன் உம்மிடம் வந்தேன். மனைவி மக்களோடு நீர் அழியாத புண்ணிய லோகத்தை வெற்றி கொண்டீர். ஓ! மன்னர் பிரானே! நீர் உமது குடும்பத்தோடு சுவர்க்கம் புகும்.

என்று கூறலும், அரிச்சந்திரன், அவ்விந்திரனை நோக்கி, ஓய் தேவராஜனே! என்னை ஏவல்கொண்ட நாய்த்தின்னி புலையனது கட்டளையின்று அவனுக்குச் செய்யத்தகுவனவற்றைச் செய்யாது நான் சுவர்க்கம்பெறேன் என்றார்.

அதன்பின் தருமத்தெய்வமானது, அவரை நோக்கி, ஐய! உமக்கித்துன்பம் வருமென்றறிந்து நானே நாய்த்தின்னும் புலையனாய் “பக்கண” மென்னும் புலைச்சேரியைத் தோற்றுசித்தேன் என்றது. அப்

போது, இந்திரன் மறுபடியும் மண்ணின்மேல் எல்லா மனிதராலும் எந்தவிடம் வேண்டுமென்று விரும்பப்படுகின்றதோ அப்படிப்பட்ட புண்ணியத்தானத்தை நீரடையும் என்றான். அதுகேட்ட அரிச்சந்திரன், ஓய்! தேவரிறையே! உமக்குத்தெண்டன் என்னிடத்து அருளினை இன்முகத்தோடும் வந்த உம்மிடத்துச்செய்யும் என் விண்ணப்பத்தினைக்கருணைசெய்து கேட்டருளும். என்னெனின், அயோத்தி நகரத்தின்கண்ணுள்ளார் என்பொருட்டெழுந்த துக்கத்தினால் விழுங்கப்பட்டவர்களா யிருக்கின்றனர். அவர்களைவிட்டு யானொருவனும் எவ்வாறு சுவர்க்கம்புகுவேன். “எல்லைக்கணினுர் திறவார் தொலைவிட்த்துர், தொலைக்கணினுர் தொடர்பு” என்பது * ஒத்தன்றோ.

குருளினைக்கொன்றதீமை, வேதியனைக்கொன்றதீமை, பசுவைக் கொன்றதீமை, மாதரைக்கொன்றதீமை என்னும் பாதகத்தோடொத்த பெரும்பாதகம் தன்னை யடைந்தாரைக் கைவிடுதலால் வருமென்று கூறப்பட்டது. தன்னேவல் பூண்டொழுகும் அன்புள்ள அடியவன் விடப்படுவோன் அல்லன். குற்றமற்றவனாகிய அவனைவிட்டவனுக்கு இம்மைபிலேனும் மறுமைபிலேனும் சுகமுள்ளவாறாக யான்கண்டதில்லை. ஓ! இந்திரனே! இங்ஙனமாக யான் எவ்வாறு சுவர்க்கம் குறுகுவேன். தேவர் கோமானே! அயோத்திபா ரினைவரும் என்னோடும் வரற்பாலரேயாயின், யானும் அங்குவருகின்றேன். இன்றேல் அவரோடு நாகம் புகவும் புகுவேன் என்றார்.

அதுகேட்ட இந்திரன். அவ்விறைமகனை நோக்கி ஐய, அவரவர் செய்த நல்வினை தீவினை வேறுவேறுகப் பலவுள்ளன; அங்ஙனம் அவரனைவரும் ஒரேபடித்தாய்ச் சுவர்க்கத்துய்க்கவெனக் கூறுவதெங்ஙனமாம் என; அரிச்சந்திரன், ஓய்! தேவர் கோவே! நாட்டின்கணுள்ள குடிகளின் உதவியால் அரசன் அரசுசெய்வதும், பெருத்தவேள்வி செய்வதும், புண்ணிய மீட்டுவதும் ஆதலான் அக்குடிசளுடைய உதவியாலே யாஐயம் அவ்வனைத்தினையுஞ் செய்சேனாக, இப்பொழுது சுவர்க்கவேட்கையால் அத்தகைய நன்றிசெய்தவரை விடலாற்றேன். “செய்யாமற் செய்தவுதவிக்கு வைபகமும், வாணசமு மாற்றலரிது” ஆதலின், மகடேவந்தே! யான்செய்த வினைகளுள் ஏதேனுஞ் சிறிது

கல்வினை பிருந்தாலும் தானம், வேள்வி முதலிய கருமங்களுட் சிறிது நெடுங்காலம் அனுபவிக்கத்தக்கதா பிருந்தாலும் அவையெல்லாம் அக்ருடிகளோடு ஒத்தபடி நான் துய்ப்பதாகுக, நீர்களுணை செய்து ஓர் போதேயாயினும் யான் அவாணைவோடும் சுகமுறம்படி யருளுக “சுற்றத்தாற் சுற்றப்படவொழுதல் செல்வந்தான், பெற்றத்தாற் பெற்றபயன்” என்றிரந்தாரென மேல்தருமப்பறவை முனிவர் கூறுகின்றனர்.

பின்பு, ஓய் அரசனே! அவ்வாறேயாகுவென்று, மூவுலகநாயகனாகிய இந்திரன் களித்துக் கூறினான். தருமதேவதையும், காதிவேந்தன் மகனாகிய விசுவாமித்திர முனிவனும் “கெடர்வழிவந்த கேண்மையார் கேண்மை, விடார் விழையுமுளஞ்” என்று அவ்வரசன் நிலைமையை வியந்தனர்.

அரசன் நகரமாக்களோடு சுவர்க்கம் புகுதல்.

பின்னர் இந்திரன், அரிச்சந்திர மகாராஜனோடும் அயோத்திமாநகரமடைந்து, ஓய், மார்தரே, அனைவரும் வருக. அறக்கடவுளருளால் அநேகங்ஞ்சேடித் தெய்வவிமானங்களுண்டாய் மனிதர்க்கு அருமையாயுள்ள சுவர்க்கப்பேறு இந்த மண்ணிலம்போல துங்கட்கெளிபதாயிற்று, என்று கூறினான்.

கூற்றனம் இந்திரன் கூறிய சொல்லைக்கேட்டலாலும், அரிச்சந்திரமகாராஜன் அன்பு செய்தலாலும், அந்நகரமாக்களனைவரும் தத்தம் மனைவி, மக்கள், சுற்றம், நண்பர், ஏவலர் முதலியோரோடும், சுவர்க்கம் ஏறுங்கால் அங்கங்கு வெவ்வேறு விமானங்களில் ஊர்ந்து சென்றனர். அப்பொழுது அனைவரும் களிக்க அரசனான அரிச்சந்திரன், உரோகிதாசுவனான தன்னாசைமைந்தனை அழகிய அயோத்திநகரத்தில் மகுடஞ் சூட்டினான். தேவர்க்களோடு முனிவனைவரும் அவ்வாசினங்குமானுக்கு அரசிறைமை யளித்தனர். அவர்களிடத்து அன்புள்ள மார்தரனைவரும் “ஊருணிநீர்கிறைந்தற்றே யுலகவாம், போறிவாளன்றிரு” என்பதுண்மையாயிற்றே! என்று களிப்படைந்தார்கள். இவ்வாறு ஒப்பற்ற செல்வம் பெற்று, அவ்வரிச்சந்திரமகாராஜன், ஓர் நகரம்போலும், * உய்யான முதலியவற்றாலும், அரணாலும், கொடிமுதலியவற்றாலும் அணிந்துள்ள விமானம் புகுந்தார்.

அதன்பின், எல்லா நூல்களினுள்ளமு முணர்ந்து, மிகுந்த பெருமைபுடைய அசுர குரவனாகிய சக்கிரன், துதிக்கத் தொடங்கினான்.

அரிச்சந்திரனே டொத்த அரசன் முன்னிருந்தது மில்லை. இனி யுண்டாவது மில்லை. ஆ! ஆ! எவ்வளவு பொதுமை எவ்வளவு ஆழ்ந் துணர்ந்த நெஞ்சடைமை, எவ்வளவு கொடை ஆ! ஆ! அவற்றின் பயன் எவ்வளவு பெரியது. மானிடனான அரிச்சந்திரன், தெய்வமாயினனே “அடக்கமரருளுக்கும்” என்பதன்மையே எண்ணுள்

இக்கதையின் பயன்.

என்று தருமப்பறவை முனிவர், சைமினியை நோக்கி, இவ்வரிச் சந்திரன் கதை முழுவதும் உமக்குச் சொல்லியாயிற்று. ஒ! வேதியனே, யார் இந்தப் புண்ணியக் கதையினைக் கேட்கின்றானோ, அப்படிப்பட்ட விவேகி, ஆபுன், நோயின்மை, செல்வம், பகையொழிவு, சுகம் முதலிய நன்மைகளைப்பெறுவன். மகப்பேறில்லாதார், மகப்பேற்றையும், ஊர்தி வேண்டினோர், ஊர்தியையும், கல்வியை விரும்பினோர், கல்வியையும், ஞானத்தை விழைந்தோர், மேலான ஞானத்தையும் பெறுவர். ஒருகாலிக்கதையைக் கேட்டோர்க்குண்டாகும் புண்ணியப்பயனைக் கூறுதும் கேட்டீர். அவனுக்கு மனைவி மக்களோடு ஒரு பொழுதும் பிரிதலறியான. அவன்பால் தேவர் மகிழ்ச்சி கூர்வர், யார்க்குத் தருமத்தில் உயர்ந்த சுவையுண்டாம். பெறும அவ்வளவும் சுகமேயுண்டாம். மேலான செல்வம் பெறுவர். செய்கையில் மயக்கமுண்டாகா. எப்போதும் துன்பந்நிற்கும். இருப்பிடம் ஒழியாது. ஆதாயம் பெருகும். எம்முகத்தும் துன்பம் ஒழியும். பாவமும் போரும் உண்டாகாது. பேரில் வெற்றியுண்டாம். சுவர்க்கப்பேறு விரும்பினோர் சுவர்க்கம் பெறுவர். மணகிருப்போர் மணம் பெறுவர். (எனவே அன்போடு மிக்கதை கேட்கவேண்டும் என்பது கருத்து. அவ்வனம் கேட்டு நம்பிக்கைவைத்தவர் சொன்ன சொற்றவறுது கடவுளுண்மை யெண்ணிச் சத்தியத்திற் கட்டுப்பட்டிருப்பார். அவ்வினமாதலே விப்பயன் கூறலின் கருத்து. இம்முடிபை மீமாஞ்சை அருத்தவாதாதி கரணத்துள்ளுங் காண்க.)

அதன்பின்னடந்த கதையைக் கேளும் வேதியனே. இராஜரூப யாகத்தில் உண்டாகிய கருமத்தவறினால் உலகத்தை அழிக்கவல்ல கூடை கொக்குகளின் பெரும்போரொன்று உண்டாயது.

மார்க்கண்டேய புராணம்.

என்று, தருமப்பறவை முனிவர் ஐயபிணி முனிவர்க்கு மேற்
கூறத்தொடங்கினர்.

எட்டாவதத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

ஒன்பகாவது அத்தியாயம்.

வசிட்ட விசுவாமித்திர யுத்தம்.

—(*)—

ஐய முனிவரே, அரவொழித்து அரிச்சந்திர மகாராஜன் சுவர்க்
கம் புதுத்த பின்பு, நீருண்முழ்கி யோகத்திருந்த பேரொளியுடைய
இராஜபுரோகிதரான வசிட்டர் பன்னிரண்டியாண்டுங்கழித்து வெளி
வந்து, விசுவாமித்திரர் செய்த கொடுமைகளைத்தீனையும், பெருங்
குணமுடைய அரிச்சந்திரனுக்குண்டாகிய இடுக்கண்களையும், சண்
டானரோடுகூடி மனைவிமக்களை விற்றுத் துன்பமுற்றதையுங் கேட்டு,
அரசனிடத்து மிகுந்த அன்பினையும் மானத்தையு முடைய வசிட்
டர் பெருந்தவமுடைய ராதலின், அவ்விசுவாமித்திரமுனிவரை வெ
குண்டு எண்ணத்தொடங்கினர்.

ஆவர்! அவ்விசுவாமித்திரன் என்மக்கள் நூற்றுவரைக்கொள்
றான். அர்காலத்திலும் எனக்கிப்போதுண்டான கடுஞ்சினம் உண்
டானதில்லை. ஏனெனில், அரிச்சந்திரன் பெருங்குணமுடையன்,
மிக்க பெருமையுடையன், தேவரையும் வேதவரையும் பூசிப்போன்,
வாய்மையேகூறுவோன், சாந்தனியற்கையுடையோன், யகைவரிடத்
திலும் பண்கமைபில்லாதவன், குற்றமென்பதறியாதவன், கருத்துட
னே ஈடப்பவன், சோர்வற்றவன், முற்றும் என்னையே சார்பாக
வுடையவன், அப்படிப்பட்டவன் இகசொடியனான விசுவாமித்திர
னை மனைவி மக்களோடு மிகக்கீழ்நிலையிற் றள்ளுண்டானே! அர
சினின்று நீச்சப்பட்டான், பலவகையாலும் வருத்தப்பட்டான்,
கெடுக்கப்பட்டான் என்று சொந்து, இங்ஙனம் ஆதலால் அறிவுடை

மார்க்கண்டேய புராணம். ௯௩

யோர் ஒழுகுநெய்பைத் தடுக்கும் பிரமவிரோதமுடைய தூரன்மா வாகிய இவ்விசுவாமித்திரன் என்சாபத்தால் மொத்திண்டு அறிவிழ ந்து மூடனாய்க் கொக்கென்னும் கொடும்பறவையாகக்கடவன் என் றார்.

அதுகேட்டு, மிகுமொளிபெற்ற விசுவாமித்திரமுனியும் ஓய்! வசிட்டரே! நீரும் கூகையாகுவென்று மறுசாபமிட்டார். இவ் வாறு அவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் சபித்துக்கொண்டதனால், திரியக்காகிய பறவைகளாய் ஆற்றலும் வீரமுமுண்டாய் விராவில் போர்செய்யத் தொடங்கினர். கூகையானது இரண்டாயிரங் காத உயரவளவுடையதாய்து. கொக்கு மூவாயிரத்துத் தொண்ணூற்றாறு காதவுயரமுள்ளதாயிற்று. மேலாயவலிவுடைய அவ்விரு பறவையும் இறகுகளினால் ஒன்றினையொன்று அடித்தன் முதலியவற்றால் உலகத் துபிரங்களுக்கு மிகுபயத்தினை விளைவித்தன. இறகுகளை விரித்து கண் சிவப்பச்சென்று கொக்கு கூகையையறைத்தது. அப்போதக்கூகை சுழுத்தினை நீட்டிக் கொக்கினைக்காலினாற் புடைத்தது. அவற்றிறகின் காற்றினால் மலைபுரண்டு வீழ்ந்தன. அதனால் தரைநடுங்கிற்று. அந்ந டுக்கத்தால் கடல்கொதித்தது. சாய்ந்த பக்கத்துட்பள்ளங்களில் நீர் குத்திச் சென்றது. மலைபுரளுதலாற் சிலரும், தரைநடுக்கத்தாற் சில ரும், கடலின் கொதிப்பினாற் சிலருமாக மக்கள் பலர்பட்டனர். இங் னன மூலகமுழுவதும் பாழ்படுத்தப்பட்டு, அச்சமடைந்து, வாய்விட் டாரற்றி, அந்தோ மைந்த, அச்சோ ஐய, அக்கோ அம்மே, அத் தோ அன்னே, மலைவீழ்கிறதே, என்செய்வோம், என்செய்வோம் வாருங்கள். ஒடுங்கள். என்று இரைந்து கூக்குரலிட்டிருக்கையில், தேவர்களோடு மூவரிலொருவராய் பிரமதேவன்வந்து கோவத்தோ டுங்கூடிய அப்பறவைகளை நோக்கி, நீவிர்போரொழித்துச் சுகமாக விருக்கக்கடவீரென்றார். அவ்வியக்த தத்துவத்தினின்றும் பிறந்த அப்பிரமன் மொழியைக்கேட்டும் ஒழியாத வெருளியோடும் சினத் தோடும் கண்சிவப்ப அப்பறவை யிரண்டும் போர்செய்திருந்தவே யொழிய நின்றவல்ல. பின்னர்தப் பிரமதேவன், உலகமழிவதைப் பார்த்து, அவ்விருவர்க்கும் நன்மைசெய்ய விரும்பி, அவர்களது பற வைப் பிறவியை யொழித்துவிட்டனர். அதன்பின் அவ்விருவரும் தம்பழய உடம்பினைபுடையராய் நின்றார்கள். அப்போது பிரமன், அவர்களைநோக்கி, உங்கள் தாமசவெண்ணம் ஒழிக்கப்பட்டது. ஓ

மார்க்கண்டேய புராணம்.

மைந்த, வசிட்ட, கோபத்தை பொழிச, ஓ, விசுவாமித்திர, நீயும் சந்தமுதக. “சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லியினமென்னு, மேம்புணியைச்சும்” தாமசகுணத்தினால் நீளிருவரும் போர் செய்தீர்களே அதுதங்கள் பிழைபன்று. அரிச்சநதாமகாராஜன் செய்த இராஜகுபயாகத்தில் சிலகருமங்கள் கெட்டுவிட்டதனால் தேர்ந்த பாவத்தினுடைய தீபபயன் இவ்வனமாக வெளிப்பட்டு, உங்களுடையபோர் உருபாமாவதற்குக் காரணமாயிற்று. அந்தணனான வசிட்ட, இவ்விசுவாமித்திரமுனிவன், அவ்வரிச்சந்திர மகாராஜனுக்குத் தீங்கொன்றுஞ் செய்யவில்லை. சுவர்க்கப் பேற்றிற்குக் காரணனே யாதலின், உபகாரஞ் செய்தோரிடத்திற்கு னுள்ளான். காமம், ருரோதம் என்னும் தீக்குண மிரண்டும் தவத்திற் கிடையூறு விளைவித்து அர்த்தத்தகையுண்டுபண்ணுகின்றன. ஆதலால், அவற்றை நீங்கொழித்து விடுங்கள். “தன்னைத்தான்காக்கிற சினங்காக்க காவாக்காற், நன்னைபே கொல்லுஞ்சினம்” மேன்மையே யுண்டாம். பிரமசாதிப்பயனன்றோ மேலானது என்று பிரமதேவன் சொன்ன சொல்லினால் அவ்விருவரும் நாணமுற்று, எங்கள் பிழையினைப் பொறுத்தல் வேண்டுமென்பிரமதேவனைபிரந்து வேண்டிக்கொண்டு “நகையு முவகையிங் கொல்லுஞ் சினத்திற், பகையுமுளவோபிற” எனர்த்தமுனி ருவரும் தாழ்வி நன்பிற் கலந்தனர். பிணைர் தேவரால் துதிக்கப்பட்ட பிரமன் தம்மிடஞ் சென்றனர். முனிவரிருவரும் தத்தமாச்சிரமஞ் சென்றனர். இக்கூகை கொக்கின்போரையும் அரிச்சந்திரன் ககையையும் அன்புடன் படிப்போர் கேட்போர் பாவமொழியுள். அவர்கள் தொழின்புபறகி யென்று மிடையூறடையாவாம் என்று தருமபகவி முனிவர் கூறினர்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

பத்தாவது அத்தியாயம்,

தந்தை புதல்வர் வினாவிடை.

• ஜெயினி முனிவரானவர். ஓய், சிறந்த விருபிறப்பாளரே, யான் வினாவுகின்றனவற்றிற்குத் தக்கவிடை கூறவேண்டும். அதாவது இப்பூதங்கள் எங்கு தோற்றும், எங்கு ஓடுங்கும், உயிர்கள் எவ்வாறு

மார்க்கண்டேய புராணம். ௯௭

தோன்றும் எவ்வாறு வளரும்; உறுப்புகளினால் நெருக்கிப் பிழியப் பட்டு வபிற்றினுள் எவ்வாறிருக்கும், வெளியில் வந்து எவ்வாறு வளரும், இறக்கும்பொழுது அறிவினால் எவ்வாறுவிடப்படும்; இறந்தவன் புண்ணிப்பாவப்பயன்களை எங்கிருந்தலுபவிக்கின்றான், அவ்வுயிரைக் கண்டவனுக்குப் பயனென்ன, தாய்வபிற்றினுள்ளிடப்பட்ட எவ்வகைப் பண்டங்களும் செரித்தொழிந்துபோகவும் இச்சிறுத்த மாமிசபிண்டம் எவ்வாறு செரியாது கிற்கும், இவ்விடயத்தில் உலகத்துள்ளார் யாரும ஒன்றும் உணராசவராயி நுக்கின்றனர். ஆகலால் இப்பிராகசிபக்தன் உட்பொருள்சர்ச்சந்தேகமற எனக்குக்கறல் வேண்டும் என்றார்.

அசற்கவர்கள், இவ்வினாவாகிய பொப்பற்ற பெருமாராம் எம்மேற் சுமத்தப்பட்டனவே, இவை பூகஞ்சரளிள் தோற்ற வொடுக்கங்களைப்பற்றிப் பவாகளின் எவர்க்கும் இவ்வாறி நுக்தமென மதிப்பதற்கரிபவாயுள்ளன. ஒரு சர்க்கையானவனுக்கு அவன் மகனுனுணர்த்தப்பட்ட செய்தியொன்று பெரியோய், கேட்டியுமக.

முன்னுளில், பிருதுமனி வன் சந்ததிபிற பிறந்த சுமதி என்னும் பெரிப அறவடிவனை வேதியன் ஒருவனிருந்தான். அவன் உபநயனஞ்செய்யப்பட்டு, சார்த நடையாயைச் சனைப்போலிருக்க கோக்கிப் போலிநினைபுடைய அவன் பிதா சொல்லத் தொடங்கினார். ஓ! சுமதி! வேதங்களை முதற்றொடங்கி முறையே யோதுக.

“இம்மையாக் குமரலீயக்குறைவின்றால்
யம்மை எனக்கு மாற்ற முளராக் கேடின் றால்
எம்மை யுலகத்தும் யாங்கானேங் கல்விபோல்
மம்மாறுக்கு மருந்து.”

பலியன்னமெடுத்தப் புசித்து ஆரியன் பணினிடையப்புகிச. “எச்சிறத்தாடாணுவக்குமத்திர, மறத்திற்றியாப் படர்ச்சிவழிபாடே.” பின்பு இவ்வற தருமத்தையடைந்து “தென்புலத்தார்தெய்யம் கிருந்தொக்கறன்னென்றான், கைம்புலத்தாரேம்பறலை” ஆசலால் சிறந்த வேள்களைச் செய்கு “பெறுமவற்றான் யாமறிவதில்லை யறிவுறிந்தமக்கட்பேற்றல்பிற” ஆகலின் நல்ல புதல்வரைப்பெறுக. அதன்மேல் வானப்பிசத்தனாகுகி. என்னை,

கூ.அ. மார்க்கண்டேய புராணம்.

“மக்சுளோடு மகிழ்ந்து மனைபறங்காத்து
மிக்ககாமவேட்கை தீர்த்துழித்
தலைவனுந்தலைவியுந் தம்பதிநீங்கித்
தொலைவில்சுற்றமொடு துறவறங்காப்ப”

என்பவாகலின் அப்பால் மேற்கொண்ட சமுசாரத்தை யொழி
த்துச் சந்நியாசியாச்சிரமத்தை அடைக. “பற்றற்றகண்ணே பிறப்ப
றக்கு மற்றுநிலையாமை காணப்படும்.” என்பது முதுமொழியன்
றே, இங்ஙனஞ்செய்தால், எதனையடைந்தவன் துன்பமடையானோ
அப்படிப்பட்ட பிரமத்தினையடைவாய் என, அங்ஙனம் விரித்துரை
க்கக்கேட்ட அச்சிறுமைந்தன் சடனைப்போல் யாதோர்விடையுங்
கூறுதிருக்கப் பிதா, மகன்பால்வைத்த நேயத்தால், அடுத்தடுத்து,
நண்போடும், அன்போடும், இன்மொழியாக வினாவிவந்தனர். அப்
போதச்சிறுவன் நகைத்து, இங்ஙனம் கூறலாயினான்.

தந்தைக்குப் புதல்வன் கூறிய முற்பிறப்பின் செய்கை.

ஐவா! தேவரீரால் இப்போது உபதேசிக்கப்பட்ட வீடியங்க
ள்ளெல்லாம், முன்னமே எண்ணிறந்த காலம் என்னால் அனுட்டிக்கப்
பட்டவாயின. அவ்வாறே, எல்லதூல்களும் பல வேறுவகைப்பட்ட
சிற்பவித்தைகளும் பதினாயிரம் பிறப்பில் பயின்றவாறு என்னூபகத்
திற்கு வந்துள்ளன. இனி, “கற்றாரை யான்வேண்டேன் கற்பனவு
மினியமையும்.” அலுத்த துன்பங்களும் களிப்பும், இறப்பும், பிறப்
பும், மைந்தரும், மனைவியும், சுற்றமும், உண்டாதலும், அழிதலும்,
அனேகமாக ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. அனேகந்தாயரும் தந்தை
யரும் பார்க்கப்பட்டனர். பல்லாயிரம் சுகதுக்கங்களை யனுபவித்
தேன். எத்தனையோ சுற்றம், எத்தனையோமைந்தர் பிறந்தனர். மூத்
திரபுரிடக்கேணியாகிய மாதர் கருவிற்கிடந்தேன். கொடிய கருநோ
யனைத்தினையும் ஆபிரமாயிரமாக அனுபவித்தேன். இளமை, வால்
பம், கொளமாரம், கிழத்தனயிவற்றுள் அனுபவித்ததுன்பங்களினைத்
தினையும், இப்போது ஞாபகஞ்செய்து கொள்ளுகின்றேன். பிரம
கூத்திரிய வைசிய சூத்திரசாதிகளிலும், செல்வர் மனைபினும் ஏழை
யர் இல்லத்தினும், வீரரிடத்தினும் பிறந்தேன். “புல்லாகிப் பூடா

ய்ப் புழுவாய் மரமாகிப், பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக், கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க்கணங்களாய், வல்லகராகி முனிவராய்த்தேவராய்ச், செல்லாய் நின்றவித்தாவரசங்கமத்து, ளெல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன்.” அவ்வாறே உமதுமனையிலும் பிறந்துளனேன். சேவகன், அடிமையென அனேகர்க்கு அடங்கிக்கிடந்தேன். தலைவனும் பெருஞ்செல்வனுமாகவு மிருந்தேன். வறியனும் உடையனுமாய் மிருந்தேன். கொன்றேன். கொல்லப்பட்டேன். கொல்வித்தேன். கொல்விக்கப்பட்டேன். கொடுத்தேன், பலவாகக் கொடுக்கப்பட்டேன். தாய்தந்தை மனைவிமக்கள் சுற்றமுதலியோர்க்கு வேண்டிவன கெடுத்தேன். களிப்பாற்களித்தேன், துயராற்றுயர்ந்தேன். அந்தோ! ஐயா! இடர்ப்பிழம்பான இப்படிப்பட்ட சமுசார சக்கரத்திலுமுதலும் நான் விட்டுக்கு ஏதுவாகிய இவ்வறிவை யிப்போதடைந்தேன். ஆதலால், மூன்றுவேதத்தினுமுள்ள எல்லாமந்தனமும் அறியலாயிற்று. பயனற்ற விக்கருமநெறிக்கவந்திப்போர்வை இனி யொத்ததன்று. ஆதலால், ஞானம்பிறந்தவனுக்கு வேதத்தாலெண்ணை பயனுள்ளது. குரவனருளாற் பெறப்பட்ட அறிவினால்கிறைந்த வுள்ளம் பெற்ற எனக்கு எந்த ஆசையுமில்லை, ஆன்மசொருபனாகவே யிருக்கின்றேன். அறிவனாகவே யிருக்கின்றேன். அறுவகையான கருமங்களின் துன்பவிற்பத் தன்மைகள் சாத்துவிக இராஜச தாமசமாயா குணங்கள் இல்லாத பரமபதமான பிரமத்தை யடைகின்றேன். காமம், குரோதம், உலோபம், அறியாமை, பகை, ஆங்காரத்தோடு கூடியவளிப்பு, பொய் முதலிய தீக்குணக்கயிற்றாற் பின்னப்பட்டவலை, பலவகைப்பட்ட சிறுபற்றுக்களாகிய பாசத்தோடு கூடி, மனிதராகிய மிருகங்களை அகப்படுத்துக்கட்டி விடுகின்றன. அதனாலுண்டாய் துன்பங்கள் ஒருபெரிய சந்ததியாக வளர்கின்றன. ஆதலின், ஐயா! இதனை நான் விட்டொழிகின்றேன். மூன்று வேதத்தினுமுள்ள தருமம், அதருமத்தானே நிரம்பியுள்ளன. “உவலைச் சமயங்களொவ்வாத சாத்திரமாந், சவலைக்கடலுளனாய்க் கிடந்து நடுமாயுங், கீவலைகெடுத்துக் கழலினைக் டந்தருளுஞ், செயலைப்பாவிநாந்தெள்ளேணங் கொட்டாமோ,” என்பது மந்திரமொழி முருகம் பூப்போலும் இருக்கின்றது. முருகம் பூபார்வை யொன்றற்கே செம்மையதன்றி அனுபவிப்பதற்கு மணமும் சுவையுமில்லாதவாறு. (கருமநெறியும் அங்ஙனமுள்ளதென்பது கருத்து.)

என்று அச்சிடுவான் சொன்ன சொல்லைக்கேட்டு, அவன் தந்தை
 க்னிப்பாலும் வியப்பாலும், உரையாடவசமின்றி நாக்குமுறுவிகுத்த
 மொருச்சன்னம்புண்டப் தம்மைந்தனைநோக்கிச் சொல்லுகின்றார். மை
 ந்தி என்னை பேசுகின்றாய், இவ்வளவறிவுனக்கெதனு லுண்டாயிற்று,
 இதுவரையில் சுடனிரிந்துநீளையே, இப்போதுசிறந்த அறிவனாக நின்
 றனை நிய, முனிவர் சேவ-முடிபுர் சாயத்தால விகாரம் பிறந்து, அவ்
 வறுபவமொழிதலும் அறிவுதோற்றியவானே, உன்வாலாற்றினை
 முற்றுமறிதற்கு நான் மிகுந்த ஆவலுடையனாயினேன் அவற்றை
 முழுவதும் கூறுதெய்வமைந்தன் கூறலாயினான்.

தக்கையே, எனது முற்பிறப்பின் வரலாறு கூறுகின்றேன் கே
 ளும், யான் வேதியனாகப் பிறந்து சந்தியாத்தினையடைந்து என்னறி
 வைப்பிரமச்சிந்தி செலுத்தி, ஞான தூவாராய்ச்சியின் மேலான அசை
 யா நிலைமையென்றேன். எக்காலத்தும் யோகத்தனாநுத்தியி நத்தலா
 லும், சமாளி பழதுகலாலும், எல்லோரிணக்கக்காலும், நல்லியற்கை
 யாலும், விதிப்பாடி யாராய்து கோதித்தலாலும் பிரமபோசமுடைய
 எனக்கு அப்பிரமத்தினிடத்தில் மிக்கவன்புண்டாயிற்று. பின்னர்
 மாணுக்காக ஐயமொழித்தனில்வள்ளைப் ஆசிரியத்தன்மையடைந்
 தேன். அப்பால் நெந்நாள் கழிந்த மேலான தன்னந்தனியனாயி
 னேன். லநவனையாநி நர்சல், ஒரேமுடிபாயிருத்தல், ஒரேமனமு
 டையனாயிருத்தல், முற்றுமொழித்தல், மொண்டாவதில்லாகிருத்தல்,
 (மந்தனமாதல்) முடிவில், அத்தசையால்வியப்பு அறிவாயைவாலீர்த்
 துச் செல்லப்பட்டு, களைப்புமறந்து, செடுதியை யடைந்தேன். ஆயி
 னும் இறத்ததுமுதல் பின்னிட்ட உணர்ச்சி எனக்கு மறத்ததில்லை.
 பதினாபிரம் காலமாக நடத்தபிறப்பினுஞ்ஞானவெல்லாம் உணர்ச்சிக்கு
 வந்தன. முற்பிறப்பில் யான்செய்த பழக்கவலிமையாசிப்பொழுது
 நரன்புலங்கடந்தவனாபுள்ளேன். “ஓநமைச்சட்டான் கற்றகல்லியொ
 ருவற், கொடிமை! மேமாப்படைத்த.” என்பதுணமையன்றே.
 ஐயா! ஐய! “வேண்டிக்கால் வேண்டும் பிறவாமை மூற்றது, வேண்
 டாமெனெண்டவாரும்.” ஆசலால், நான் என்னும் பிறவாதவ னாகு
 கைக்கு வேண்டுகாரும்ஞ்செய்ய முயற்சிக்குண்ணிப்போதிருக்கின்
 றேன். இப்பொழுதெனச் சூண்டாயிருக்கும் முற்பிறப்பின் ஞாபக
 மும், அறிவும் மாணுக்காக்கு ஞானதானஞ்செய்தவற்றின் படினா
 புள்ளது. மூன்றுவோதத்துமுள்ள ஏருமகாண்டத்தைமுற்று மடைய

மார்க்கண்டேய புராணம். எத

நீதவர்க்கும் இது பெறலாம் பேறல்ல. நான் முன்னைய வாஞ்சிரமத்தி ருந்தே ஞானத்தி னசையா வியல்பினையடைந்திருந்தேன். இப்பொழு து தன்னரசுநிமை பெற்று, ஆன்மாவுக்கு முத்தியுண்டாம் வகை யில் முயற்சிக்குன்றேன். சிறந்ததாதையே உமமுடைய மனத்தவர் ஐயப்பட்ட வெல்லா வற்றினையும் கேளும். இவ்வளவிலாயினும் உம க் குந் திருத்தியுண்டா மபடிசெய்து உமது கடனைத் தீர்த்து விடுகின் றேன் என்றான்.

அதனைச்சேட்ட பிதாவாளர் “கயந்திறமமர்களறிவுடைமை ஊநிலத்து, மன் னுயிர்க்கெல்லா நினிது,” என்பதால் அமமொழிகளை நம்பி, மகனைகோகக்க கூறலாயினார்.

ஐய மைந்த! உன்னாற் கேள்வியுற்ற தெல்லா மிச்சமுசாரப் பெ ருங்காட்டைப் பறநியவே என.

உயிர்களின் பாவ புண்ணியங்களின் பயன்.

மைசுதனும், அப்பா! இப்பெரும்பாடு எத்தனையோவிசை யெ ன்னால் அனுபவிக்கப்பட்டது. இசகுடும்பஞ் சகடக்காலினை யொத் தது. அசற்கு எப்பொழுதும் கிழத்தனா மில்லை. நீரோலேண்டிக கட்டளை யிடுதலால் கூறுகின்றேன். இறக்கும் தருணமுதல் வேறொ ருவன் னுது கொன்றதாகத் தேகததில் அழலையெழுது, வேசத்தி னையுடைய சாற்றினால் முண்டு, உடலைப்பற்றி இரகசிய விடங்களை யெல்லாம் பேசித்து, சிறகுளா துணையும் பற்றியெரிந்து, அஃதொ ழிந்தபி னடங்குந் தீப்போல அடங்குகின்றது. பின்னர் உதானன் என்னுங்கற்றுமேறெழுது போகின்றது. உண்டசோமசு தண் ணீரும் கீழ் கோக்கவொட்டாது தடைசெய்கின்றது. ஆசனாள், யார், அன்னசு சண்ணீர் முதலிய தானங்களை மிகச்செய்திருக்கின்றா களோ அவர்கள் அசுதான வலிமையால் அப்போது திருத்தியடை யும்படி நேரிடுகின்றது. அன்னதானஞ் செய்யாதி நுத்தாலும், விடா ப்பற்றேறும் அனபோடும் யாட்பொய்கூறுவ தில்லையோ அவரும், நட்பினரைபயிசிவு காணுகிருந்தவரும், ஆஸ்திகரும், (கடவுள், மேலு ஸகம், தருமம், சாத்திர வளவை, உண்டென நம்பி நடப்போன்.) கூடமாக முணுந்தினை யுடைவர். யார் தேவர்களையும் வேதியரையும்

௪௨ மார்க்கண்டேய புராணம்

பூசுப்பதில் அன்புடையார யிருப்பாரோ, அழுக்காறில்லாதவரோ, ஆற்றலுடையாரோ, உதாரகுண முடையாரோ, நாமமுடையாரோ அப்படிப்பட்டவர்கள் சுகமான மாணமுடையவர்களாவார்கள். யார் காமத்தாலாயினும், ஆதாத்தாலாயினும், பகையாலாயினும் தருமத்தை விட்டுவிடானே, பெரியர் விதித்தபடி எத்தொழிலினையுஞ் செய்வல்லவனே, கொடுமையில்லாதானே அவன் வருத்த மினைப்பில்லாத மாணத்தையடைவன். சாங்கால நேரும்போது, மனைகொளுத்தினவனுக்கு உடம் பெரிச்சலுண்டாம், சோறிடாதானுக்குப் பசுநோயுண்டாம். பொன்னைத்தானஞ் செய்தவனுக்குக் குளிருண்டாகாது. நீரைத்தானஞ் செய்தவன் தாகத்தை வெல்லுவான். யாவர் மனத்தினையு நோகச்செய்யாதவன் கடுநோயான மாணயாதனையை வெற்றிகொள்வன். “தீப்பாலதான் பிறர்கட் செய்யற்க நோய்ப்பால தன்னையடல் வேண்டாதான்.” ஞானத்தை உபதேசித்தவன் மோகத்தை யறுப்பன். “தன்னெஞ்சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின், நன்னெஞ்சேதன்னைச் சுடும்.” என்பதனால் கூட்டசாக்ஷியும், பொய்யும் கூறுவோனும், கெடுதியான வற்றைப்பிறருக்கு வலிந்து போதிப்போனும், வேதத்தைப் பழுதுகூறுவோனுமாகிய விவரணைவரும் மாணகாலத்தில் மயக்கத்தோடொழிவர். மிக அச்சஞ்செய்பவராயும் தீநாற்றமுடையாராயும், பெருந்தடிகொண்டு கூட்டங்கூட்டமாய் வருபவராயும், இரக்கமற்ற நெஞ்சுடையவராயுமுள்ள யமபடர்கள் அந்தச்சமயத்துள் வருகின்றனர். அவர்களைப் பார்த்தவளவிலே அங்கு சாகின்றவனுக்கு உடம்பு நடுங்குகின்றது; அழுகின்றான், உடன்பிறந்தவரையும், தாயையும், மைந்தரையு மற்றவரையும் அழைக்கின்றான் சொற்களோ தெளிவுற்றனிலலை. எழுத்துக்கள் நன்றாகப் புலப்படுவதில்லை. விழிசூழல் மிகுகின்றது. பயத்தோடு உயிர் விடுதலினால் மூகம் சோடைப்படுகின்றது. உயிர்மேலெழுதல் கண்பஞ்சடைதல், துன்பம், நோய், இவற்றால் நிரம்புற்று அவ்வுடம்பினை விடுகின்றான். காற்றிறுந்தாப்பட்ட வடிவியையுடைய வேறியர்க்கையப்பெறுகின்றான். அவ்வுடல் கருமதுக்கங்களை யனுபவிக்கத்தானே தோன்றியதே யன்றி, தாய்தந்தையாரற் பிறந்த தொன்றன்று. அதன் அளவு வறுது, அவயவங்களினிருப்பது, இவையெல்லா முன்னையதேகத்தி னெவ்வாரோ அவ்வாரும், பின்னரயமபடர் கொடிவபாசத்தாற் கட்டித்தடி யாலடிக்க, இவனழுது கொண்டிருக்கையில் தென்முகமாக இழுத்துச் செல்கின்றனர், அவ்வழியோ, மிகு முருடாயி அரிதாளினு

லும், பெருமுட்சளாலும், முனிதளாலும், புற்றுக்களாலும், கற்கள்
முதலியவற்றாலும் நடத்தற்கரிய சுடினமாகவேயுள்ளது. அவ்வாறே
எரிநெருப்போடுங் கூடியது. சில விடங்கள் அப்பிரகக்கற்கள் மிகுதி
யுமுள்ளதாய் உச்சிப்போதைய சூரியன்கதிர்களால் மிகக்கொளுத்
தப்பட்டுள்ளது. சில விடங்களில் நரிகள் ஊளையிட்டிருக்கும். இப்
படிப்பட்ட கடுஞ்சாத்திலே, பன்னூறு நரிகள் சூழ்ந்து பறித்துத்தின்
னப்பயங்கரமான காலதூதுவரை லீர்க்கப்பட்டுப் பாவகருமஞ்செய்த
பிராணி இயமமோகம் புகுவன். குடை, செருப்பு முதலியதானஞ்
செய்தவரும், மனை யில்லமுதலியசானஞ் செய்தவரும் நன்மார்க்கத்
திற் சுதமாகச் செக்கின்றனர். பிணம்பட்ட ஆன்மா பாவத்தா னெ
ருக்கப்பட்டவனுய்த் ஷன்பங்களை யனுபவித்துக் கொண்டே பன்னி
ருநாளில் யமமும் புகுவிக்கப்படுகின்றான். (மனிதருக்கொரு மாசு
காலம் பிதிராஞ்சு ஒருநாள்.) கேசம்பற்றி யெரிகையில் பேரெரிவும்
தாசமும் பிறக்கின்றன. அவ்வுயிர் தன்னுடம்பைப் பிடிங்கித்தின்
றும், பாலுப்புளை முறித்தும், மிகுசூளிர் பணிநீரிற் றேய்த்தெடுக்க
வும் விடாத துன்பத்தைப்பே யனுபவித்துக் கிடக்கும். தான் செய்து
கொண்ட வினைத்திட பத்தினுள் (செய்ததொழில் கெட்டுமாராக வெ
ளிப்படுதல். வினைநீங்கிப் ப மெனப்படும்.) “தம்பொரு ளென்
பதம்மக்களவர்பொரு, டந்தம் வினையான்வரும்,” என்பதற்
கு அவன் மற்றொருமெய்யினை யடைந்தானாயினும் முன்னைய பிறப்
பின்கண் வாய்த்த சுற்றத்தினர், அவனுக்குச் செய்த எள்ளுந் தண்
னீருமாகிய இவற்றினாலும், பிண்டதானத்தினாலும், யமபுஞ் செலு
த்தப்படும். பிற் திருத்தியை யடைபும். இறந்தானோர்க்கி, யிங்கு
செய்யித்த வண்ணெய்ப்புழுக்காலும் வேதியர், சற்றம்வர்களை யுண்டி
த்தாலும் திருத்திபெறும். இறந்தோனைக்குறித்து, இவ்வுலகத்தில்
அவன் சுற்றத்தினர், தக்கவேதியர்க்குத் தானமுதலிய செய்தால்
அவனிறந்ததனுக்கு இனிமைபுண்டாம். சுற்றத்தினர் இங்குலிகத்
திற் கிடந்தால் அவன், அவ் குவிசூத துயரமடையான். பிணத்தைக்
கொண்டுபோவதில் கன்னுடம்பைத் தானறியாது. ஆனால் பிண்ட
த்தினையும் எள்ளுந் தண்ணீரையுமாதிரம் அனுபவிக்கின்றது. (பிண
மென்றது இவ்விடத்து இறந்தவுயிரைக் கொள்க.) பன்னிருநாளுங்
கழித்தபின்பு அவனுக்கு இயமன் றிசன டாகின்றது.

இயமன் சொற்பம்.

எழுவைப் போன்று, அச்சந்தருமுருவமுடைய இயமனிடத்து ஈர்த்துச் செல்லப்பட்டவுயிர், சிவந்தகண்ணினையும், மைக்குழம்பினை யொத்த கார்தியையுங்கொண்டிருந்து, மிருத்தியு, காலன், அந்தகள் இவர்கள் நடுவே, கோரைப்பல்லோடுகூடிய பேழ்வாயையும் சுழல் விழியோடு கொடும்பார்வையையும் பெற்று, பலவகைப்பட்ட விகார முடைய சூர்த்தவடிவத்து, நோய்த்தெய்வங்களோடுங்கூடித் தண்டிப் பதிறுறானே விருப்பமும், பாசந்தாங்கிய கையும் பெருத்ததோள்க ளும் நடுக்கஞ்செய்யத்தக்க பெருத்த வடிவமுமுடைய அந்த இயம னைப் பார்க்கின்றான்.

இரௌரவ நரகம்.

பின்னர், அந்த இயமனால் அவ்வுயிர் புண்ணியபாவ நிலைமைகள் விசாரிக்கப்பட்டவுடனே, விதித்த கதியைப் பெறுகின்றது.

கூட்டசாக்ஷி யானவனும், பொய்பேசினவனும், இரௌரவ மென்னும் நரகத்தினையடைகின்றான்.

அந்த இரௌரவத்தின் வடிவங்கூறுகின்றேன் கேளும். இரண் டாயிர யோசனை விசாலமுடையது அந்நரகம். ஆழமோ, முழங்கா ளளவற்று, கடத்தலாகாதது. அதனுண்ணிரம்பி நெருப்பிராசியுள் ளன. செம்புமயமான நிலங்கொளுத்தப்பட்டு மிகுமழலாயுள்ளது. இயமன் றாதுவர் பாவியை அதனுட்புகுவிப்பர். அவன் அவ்வெப்ப த்தினை யாற்றாது ஒடியோடிக்கால்வெந்து பரிதபிப்பன். அவனை யொவ்வொருபகல் ஒவ்வோ ரிரவுகழிந்தபின் அந்நரகத்தினின்றும் சிறுபொழுதெடுத்து வெறுநிலத்து விட்டாற்றுவிப்பர். (அங்ஙன மில்லையேல் நாளைக்கொருகா லொவ்வோரடியெடுத்து வைப்பது மாம்.) இங்ஙனம் அந்த ஆயிரங்காதமும் நடந்தால் பின்னர் அவன் அந்த நரகத்தினின்றும் கிடப்படுவன். அதன்பின்னர் மற்றபாவங்க ளொழியுநிமித்தம் அப்படியேவெருந் நரகத்தை யடைகிறான். அவ் வாறு எல்லா நரகத்தினின்றும் வெளியபட்டுவந்த பாவியானவன் பின்பு விலங்கின்பிறப்பினை யடைகின்றான். புழுக்கள், தேண்முத லிய கீடங்கள், கொசுமுதலிய பதங்கங்கள், மாமுதலிய தாவரங்கள், ஏனைய இயங்குதினை யுயிர்களாகிய யானை, குதிரை, நாய், முதலிய

மார்க்கண்டேய புராணம். ௭௫

பலவகைப்பட்ட தன்பயோனிகளாகப்பிறப்பன். முடிவில் மானிட யோனியை யடைந்தாலும், மிகக்குள்ளன், கொடியன், அவயவங்கள் குன்றினவனுமாவன். சண்டாளன் புற்கசன் முத்தலிய புலபிழப்புப் பிறப்பன். பின்மிக்கிருந்த புண்ணியபாவச் சேடங்களுக்கேடிக் கயரத்தொடங்குகையில் முறையேகுத்தான். வசியன், கூத்திரியன், வேதியன், தேவன், இந்திரனாகவும் உயர்நிலைமை பெறுவன். ஒரு வேளை பாவமே யதிகப்படின கீழ்ப்போம் வழியில் விழுந்த பாகியர் நரகங்களில் முன்போலவே விழுவர்.

புண்ணியசீலர் எவ்வாறு உயர்நிலை பெய்வதுரென்னிற் கேட்டீ ராக. விரைவில் விமானமேறி சிறந்த சந்தனம், பூ, அணி தரித்து இயமனாற்காட்டப்பட்ட புண்ணியகதிக்குச் செல்கின்றனர். அரு மையான ஆடல்பாடல் வல்லவரும், பொன்னணிபுணர்த பூங்கொம் பு ஒத்தவருமாகிப் குரமாதர் பணிகேட்ப, முன்னுள தனது இளை மைத் தேகத்தினையடைந்து, போகத்தை யனுபவிக்கத்தக்க தேவர் பொன்னுலகையேனும், தான்வேண்டிய தொன்றையேதேனு மடை வர். அவர் மனத்தில் விஷ்ணுவுலகம், சிவனுலகம், பிரமனுலகம், மற்றைய வுலகமென்று ளெதைவிரும்பு வாராயினும் பெறுவர். ஆ னால், தாம்செய்த புண்ணியத்திற்குத்தக்க வுலகமெதுவோ அதுவே கிடைக்கும். அதற்குத்தக்க சுகமே அனுபவிப்பர். நல்லவலங்கார த்தோடும் விமானமேறித் திரிவர். புண்ணியம் முடிந்து அங்கிருந்து வழுவிக்கீழ்விருந்தவர்கள், அரசர்மனையிலேனும், நல்லோர் மனையிலேனும், நோய்த் தன்பமற்றவர் மனைகளிலேனும் பிறந்து, நல்லொ முக்கத்தினை யோம்பி, சிறந்த விற்பப்பயனைத் துய்த்து, புண்ணியத் தினை யீட்டிப் பின்னுஞ் சிறந்த மேலாங்க ததியினையே பெறுவர். அக் காலத்தில் சிறிது பாவமே அதிகப்படின மேற்கூறியபடி கீழ்நிலைமை க்கே போவர். இங்கு உயிர்தன் தன்ப நிலைமையைப் பெறும்கை யனைத்தும், சொல்லப்பட்டவாறாயிற்று. உயிர் எவ்வாறு கருவை யடையுமோ அதனை அந்தணோத்தமரே! கேளும்.

பத்தாவதுமகன் தன்முன்வரலாற்றினைத் தந்தைக்குக்

கூறிய அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினொராவது

பிண்டோற்பத்தியுரைத்த அத்தியாயம்.

சன்னமரண சமுசார துக்கம்.

ஐய! கேளும். உயிர் நாகத்திருந்தாயினும், சுவர்க்கத் திருந்தாயினும், வெளிப்பட்டவுடனே, புருடதேகம் சேர்ந்து, சுக்கிலவடிவாய்ப் பெண்ணுடம்பை யுற்று, இரஐகளிற் கலந்து உத்தியின் கீழ்க்கிழங்கில் (கருப்பையுள்) அந்த பெண்ணுண் வித்திரண்டும் கலந்து நின்றது, தளதளவென்றசைந்தாடி நீர்க்குமிழி போலெழுந்து, பேசியுருவமடைந்து, (பேசி-முனை வெளிப்படாதும் வித்தாகாது மிருப்பது.) வித்திலிருந்து முனை வெளிப்பட்டது போலும் அந்தமாமிச பிண்டத்தினின்றும் ஐந்தங்கங்கள் முறையே பிறக்கின்றன. (தலை, மார்பு, கை, வயிறு, கால்) அவற்றுணின்றும் உபாங்கங்களான கிரல், கண், மூக்கு, வாய், காது பிறக்கின்றன. அதனுள் நகம் முதலியன பிறக்கின்றன. அப்பால், புரை, தேரல், சிறு உரோமங்கள், பின்னர்ப் பெருமயிர்கள் பிறக்கின்றன. தேங்காய், தன்மட்டையோ டெவ்வாறுள்ளேதானே பெருத்துக் கொண்டு வருமோ அப்படி, கருப்பையிலுள்ள பிண்டம் மேற்பக்க முகமுடையதாய்த் தசைப்பெருக்கத்தை யடைகின்றது. இருமுழந்தாளினுள்ளே யிருகையும் வைத்துக் கொண்டு வளர்கின்றது. இருமுழந்தாளின்மேல்பா லிருகை வைத்திருத்தலு முண்டு. காலே நீட்டி இருகைப் பெருகிரலையும் முழந்தாள் மேல் வைத்து, மற்றைநால் கிரலால் அம்முழந்தா ளடிப்பங்கைப் பற்றி யிருத்தலும், முழந்தாளின் கீழ்ப் பக்கத்தில் கைப்பெருகிரல் வைத்து மற்றைய விரல்களை மேற்பக்கஞ் சாயவைத்து, பார்வையை முழங்காற் பின்பாகத்து நிறுத்திவைத்திருத்தலும், முழங்காலை மடித்து மூக்கினை யிருமுழந்தாண்டு விருத்திக்கைகளை நடுவே நெருக்கி வைத்திருத்தலும், அங்ஙனம் கை காலாக முகம் மேல் நிமிர்த்திருத்தலும் உண்டு. இடையினிரண்டு பக்கங்களிலும் முன்றோன்றும் கோரை எலும்புகளாகிய சாகினியும் முழந்தா னோட்டு எலும்பும், தோல்களின் பூட்டெலும்பும் மாத்திரம் வெளிக்காணுமா, பிறவெல்லா முள்ளடங்கிக் கிடக்கும். இங்ஙனம், பெண் கருவிருக்கும் சிசு

முறையே வளர்கின்றது. ஏனைய யோனியுயிர்களின், கருப்பத்துள்ளி
ருக்கும் உயிர்கள் அவ்வவ்யோனி நிலைமையையும் வடிவீனையும் ஒத்
திருக்கும். அம்பிருதுவாகிய பிண்டம் சடரத்தியின் சூட்டினால் வன்
மைப் பட்டுக்கொண்டே வரும். தாயுண்ட அன்னத்தண்ணீரால்,
தான் சிசு சீலிக்கின்றது. புண்ணியான்மாவிற்குக் கருவிற் சுக நிலை
மையும், பாபான்மாவிற்குத் துன்ப நிலைமையுமாம். (ஆப்பியாயனி)
திருத்தி செய்வது எண்ணும் பெயரையுடைய நாடி அக்குழவியினது
உத்தியிற் கட்டுண்டு, அப்பெண்ணின் வயிற்றினுள்ள அன்னப்பெருந்
க்துடலின் புழையுள்சேர்க்கப் பட்டிருக்கும். அவன் புசித்த வுண
வுநீர் அந்நாடிவழியாக அச்சிசுவின் உடலிற்புகுந்து வளரச்செய்யும்.

கருவுள்ளிருக்கும் சிசுவுக்கு முன்னைப் பிறப்பின் செய்கைமுத்
தும், ஞாபகத்திற்கு வரும். அதனால் வைராகத்தை யடைந்து, காருப
பப் பிடைக ளனைத்தினையும் அனுபவித்தது, இயல்பினை இக்கருப்பவப
பை விட்டகன்றால், மறுபடியும் இவ்வனமாகப்புகியேன். இனியிக்கு
வராவழி தேடுவேன் என்றுபலபிறவித்துயரையும் நினைத்துநினைத்து
“மாயவ தன்முன்னே வகைப்பட்ட நல்வினையை, ஆய்வின்றிச் செய்
யாதார் பின்னைவழி நினைந்து, நோய்காண் பொழுதின்றஞ் செய்வா
ர்க் காணாமை, நாய்காணிற் கற்காணாவாறு.” என்றவாறே துயரப்ப
ட்டுக் கொண்டங்கிருக்கும்.

இங்ஙன மிருக்கையில் முறையே ஒன்பதாவது திங்களிலாயி
னும் பத்தாவது திங்களிலாயினும் பெருந் குடலோடு பற்றுண்டு
கிடக்கும் நாடி முனையற்று விடுபட்ட வுடனே மேனோக்கி யிருந்த
சிசு கீழ்முகமாகத் திரும்பிக் கொள்ளும் அதுதான் தாய்க்குப் பிர
சுவவேதனை பென்று சொல்லப்படும் (சில வுயிர்கள் அருமையாகக்
கால் கீழாகவும் பிறத்தலுண்டு.) தெய்வச்செயல்-அதிர்ஷ்ட முயற்சி
யால், பிரஜாபதி-பிரமாவைத் தெய்வமாகவுடைய வாயுவினால் (இத
னைப் பிரசுதி வாயுவெனவுங் கூறுவர்.) அகறையுண்டு, தள்ளப்பட்டு
சர்த்துச் செல்ல, அழுது துயரமுற்று, வயிற்றின்கிட்கு வெளியருங்
கூலத்து, பொறுக்கக் கூடாத மிகுந்த இளைப்பை யடைந்துவெளிப்
படும். (அதுவே பிறப்பென்று சொல்லப்படும்.)

இங்ஙனம் பிறந்த சேய்க்கு வெளிக்காற்றுப்பட்டவுடனே களை
தெளிந்து அறிவு வருகின்றது. உடனே மேகிகுலி என்னும் பெய

௪௮ மரீக்கண்டேயப் புராணம்.

காபுடைய விஷ்ணு மாயவந்து மூடலும், மூன்னிருந்த அப்பிறப்
பின் ஞானமுதலிய வெல்லாழ் மறந்துபோம், பின் நிவ்வுகளுபக
மூமின்றி, பாலவறிஷ்வ யுடையும், பின்னர் வளர்ந்து கௌமாரப்
பு நுலத்தையும்; யௌவனப் பருவத்தையும், அப்பால் விருத்தப்பரு
வத்தையும் அடைந்து, செத்து, அவ்வாறே மீட்டும்பிறப்பன். இவ்
வண்ணம் சூபவனது மட்கலத்திகிரிபேபோலச் சமூகாரத்துள் காகர
ஷென் அழுவன். இறந்தாலோ வொருபோதுசுவர்க்கமும் புகுவன்
ஒருபோது நாகமும் புகுவன், இதுவன்றிச்சுவர்க்க நாகமிரண்டின
யும் ஒப்பவச் சூப்பன். அஃதன்றி, இறந்தவனுடனே விவ்வுகத்
திற்பிறந்து தான் தேடியகருமப்பயனை துறந்தலுமுண்டு. ஒருக்கால்
செய்த வினைப்பயனைபெல்லாமிங்குத்தானே புண்டுகிட்டுச் சிறிதினுக்
கே வேறுலகத்தையடைதலுமாய், மற்றொருக்கால் அக்கருமப்பயன்
முழு வலையும் மேலுலகத்தே யனுபவித்துச் சேடமாயுள்ள சிவ
நீமை நன்மையாகிய வினையோடு இங்குவந்து பிறத்தலுமாய், நாகத்
துள்ளோ பெருந்துன்பமும், சுவர்க்கத்தள்ளோ பேரின்பமும் உண்டு.
சுவர்க்கத்துள் ஒளிசெய்திருப்பவரும், நாகத்துள் வீழ்த்தப்பட்டவர்
களும் உளர்.

ஐயா! இனி சுவர்க்கத்துட்டான் என்னை துன்பமில்லையோ?
மேலேறினவன் நான் எப்போது விழுந்துவிடுவேனோ வென்னும்
பயம் விழுங்குண்டு கிடப்பன். நாகத்துள் வீழ்ந்து நோயுறுபவனைப்
பார்த்து, எமக்கும் இந்நிலைமை வரலாமே, என்னும்பெரிய ஏக்கம்
மனத்துள்ளே பாய்ந்துகிடக்கும். ஆதலின், இவ்வினையுயிர்கட்டுஎங்
கும் கவலைபொழியவில்லை. தாய்வயிற்று துந்துன்போ பெரிது. பின்
போனி நெருக்கத்து வெளிப்படுத்துயரோ, சீச்சி கெட்டது. அப்
பால், இளமையும் முதுமையும் தன் வசமற்றுப் பிறர் வசப்பட்டது
ஓகோ! அறப்பெரிது. அது கிடக்க, ஆனிக்காமம், குரோதம், பொ
ருமை முதலிய தற்குணங்களா லீர்த்தத்தின்னப்பட்ட யௌவனப்
பருவமோ, தாக்கலாற்றாத கட்டமானது, அம்முதிர்தலோ, துன்ப
மயமே யாய்விட்டது. இவையிப்படியாக, மாணமென்பதோ, மாண
மென்பதோ, அப்பா! எவற்றினும்மேலாவதுன்பப்பெருங்கடல், இற
ந்தவுடனோ! இயமன்னுதவர் ஈர்த்திழுத்து அனைக்கு மிடத்து அல்ல
வென்பது ஒருவாயா, மீட்டும் கருக்குழியில் வீழ்வதும், பிறப்பதும்,

மார்க்கண்டேய புராணம். ௪௬

சாவதும், நாகம் புகுவதுமாகச் சக்கரத்துனிட்டுச் சமுத்திரிற் போலும் மூலப்பகுதிப்பாசத்தாற் பிணிப்புண்ணியிர்கள் அலமருதலையடையும. இங்ஙனமான பலகோடித்துன்பத்தால் ஆகுலப்பட்டுள்ள விச்சமுசாரத்துச் சுகமென்ப தெட்டுணையுமில்லை. ஐயனே, முத்திப்பொருட்டு முயலுகின்ற நான் இந்த மும்மறைக்கரும காண்டத்தை யெங்ஙனம் பற்றுகேன், எங்ஙனம் பற்றக்கடவேன், “யானே தம் பிறப்பஞ்சேன் இறப்பதனுக்கென் கடவேன், வானேயும் பெறிவ்வேண்டேன் மண்ணுள்வான் மதித்துமிரேன்” என்றான்.

பதினோராவது பிண்டோற்பத்தி உரைத்த அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

உ

பன்னிரண்டாவது

நாகவியல்புரைத்த அத்தியாயம்.

——(*)——

மஹா இரௌரவ நாகவியல்.

இவ்வாறு கூறிய மைத்தினை நோக்கித் தந்தையானவர், ஓ ! மைத்தி! விததையைத் தானஞ்செய்தபெருத்க புண்ணியவலிமையால், இராமசமுசாரமென்னும் பெருங்கானகச்சரிதம் நன்று கூறினாய். ஆயின், அதனிடத்து, இரௌரவ நாகத்தியல் கூறியதுபோல மற்ற நாகவியலகூறப்பட்டதில்லையன்றோ, பேரறிவாள! அவையெல்லாவற்றினையும் விரித்தெனக்குக்கூறுக என்றார்.

அதுவேட்ட அச்சிறுவனும், இரௌரவம் முன்கூறினேனவரோ, இனிமஹா இரௌரவ நாகத்தைக் கூறுவல் கேட்டிடுக, ஐயா! அந்த நாகமெல்லாம் ஐம்பத்து நாலாயிர யோசனை விசாலமாம். (அல்லது, நாலாயிர வையாயிர யோசனை.) அதனடியில் நிலம் செயபாலாயதாம். அதன் சீழ் நெருப்புமுண்டு. அதனால் அது சிவக்கக்காய்ந்து

அஃ மார்க்கண்டேய புராணம்:

மின்னலேபோல் மின்னிக்கொண்டு, பார்க்கவுந் தொடவுந் மிகுந்த பயமுள்ளதாயிருக்கும். அதனிடத்தி, பாகியனைவன் காலபடமாற் கட்டி யீர்க்கப்பட்டுக் கையாலும், காலாலும், புரண்டும் நடக்கின்றான். காகம், கழுஞ், கொக்கு, கோட்டான், பருந்து, தேள், குருட்டிக் கள் முதலியவற்றால் பிடுங்கித்தின்னப்பட்ட டவ்வழியில் விரைந்திருத்துச் செலுத்தப்படுவன். இங்ஙனம் வறுக்கப்படும் அப்பாவி, அம்மா! அப்பா! எனப் பயத்தோடினாந்துகொண்டு சார்தமற்றவனாய் பதினாயிரம் யாண்டு கழிபுமனவுங்கிடந்து, மிகு துட்ட சிந்தையனாகிய அவன் வெளிவிடப்படுவான்.

தமோ நாகம்.

அவ்வாறே தமசு என்னும் பெயருடைய நாகமும் வேறுள்ளது. அது இயற்கையானே வெகுசீத முடையதும் மஹாரௌவம் போலும் விசாலமுள்ளதும், குருட்டிருட்டிச் சூழலுமாம். அக்கொடிய விருணாகத்துப் புத்தர்பாலியர், குளிரால் வருந்தியொருவரை யொருவர் கட்டிக்கொண்டு, அவ்விருளில் ஓடுவர், குளிராற் பல், படபடத்து விரும், பசிதாகமிகவுள்ளதாம். அவ்வாறே ஏனைய நோயுமுள்ளன. பனிக்கட்டியோடுங் கூடிய காற்றுவிசும். அது, எலும்பினையெல்லாம் பிளக்கும். உடம்பிலுதிரும் பெருக் கெடுக்கும். பசி யோடவ்விதத்தினை நக்குவர். இருளில் ஒருவரை யொருவர் திடீரென முட்டித்துன் பத்துடன் நடப்பர். ஓ வேதியருளுத்தமனே! அவர்கள் அப்பாவ மொழியுமளவு மங்கிருப்பர்.

நிகுந்தன நாகம்.

நிகுந்தனம் (கத்தரிப்பது.) என்னும் பேர்பெற்ற மற்றொரு பெருநாகமுள்ளது. அதனுள் குபவன் திளிரிபோன்று ஒரு சக்கரம் விடாது சுழன்றுகொண்டிருக்கார். மறலியின் தூதுவர் பாவிக்கையமபார்த்தாற் பிணித்து அச்சக்கரத்தின் மீதேற்றி, ஈரலினைத்தொட்டு தலைவரையில் கொத்திக்கொத்தி வெட்டிக்கொண்டிருப்பர். அங் வளவு செய்தும் அவர் ஒருநிர் நீங்காது. நூறுநூறு துண்டங்களாக வெட்டுண்ட அவரங்கடமிட்டும் ஒன்றாகச் சேர்த்துகொள்ளும். அவர் களிங்ஙனம் ஆயிரம்வருடகாலமில்வாறு வெட்டுண்டுகிடந்து மீள்வர்.

அப்பிரதிட்டை நாகம்.

அவ்வாறதனுட் பாவஞ்சிறிது கழிந்த வந்தபின் அப்பிரதிட்டை என்னும் வேறொரு நாகமுள்ளது. அசனிடத்துப் பொறுத்து முடியாத துயரம் அனுபவிக்கப்படும். அங்குள்ள குலாலசக்கர மின் குமுள்ளன. பாளைகளாகிய வியந்திரங்களுமுள்ளன. அவையெல்லாம் பாகியர்க்குத் துன்பஞ்செய்யும் கருவிகளாம். அத்திகிரிமே லேற்றப்பட்டுச் சிலர் கொட்டிக்கப்படுவர். ஆபிரமியாண்டாமளவு மிகையில் நின்றலில்லை. நீர்க்குடங்களைக் கட்டியவாறுபோல வலையக் குடனியந்திரங்களிற் கட்டிச் சுழற்றுதலையில், அடிக்கடி உதிரங்க்குதவர குடர்வாய்வழிவரும். கிழிகள் பிதுங்கி வெளிப்படும், உயிர்களால் துசர்நற்கரிய துன்பப்பயனை துகர்வர்.

அசிபத்திரவன நாகம்.

இனி அசிபத்திரவன நாகமென்னுமற்றொருவகை நாகத்தினைக் கேளும். அது ஆபிரமியோசனை யளவினையுடையது. எரி நெருப்பு நிலமுடையது. அதனுள் கொடிய சூரியகிரணம் பிரளயகாலத்தத் தீப்போல எப்பொழுதும் பாகிகளைக் காய்கின்றது. அதனடுவே துண்ணிய தளிர்களை யுடைய சூரிர்ந்தசோலை ஓயான்றுள்ளதாகக் காணப்படும். அதனிலே பழமுதலியன வான்முதலிய படைகளாம். உருவமில்லாதது. (அல்லது விகாரவடிவுடையது, உரத்தசூரலோடு ஒலிசெய்வது. பெரும்புலிபோலும் நகத்தையும் பெருத்த கோரைப் பற்களையும், சாம்பல் வண்ணத்தை யுமுடைய பதினாயிரம் நாய்கள் சூலைப்பதாயுள்ளது. அந்நாகத்துள் வேதனைப்படும் உயிர்கள் அதிக விரைவுள்ளதாகமும விலத்தின் சூட்டால் வெதுப்பப்பட்ட காலுமுடையராய் ஐயோ! அப்பா! அம்மா! என்று மிகுதுயரத்தோடும் அழுதுகொண்டேபோய், எதிரே தோன்றுகின்ற சூரிர்ந்த நீழலையுடைய அவ்வனத்தைநோக்கிச் செல்வர். அங்கிடத்திலோ வெனின், காற்று வீசுமா யினும் அங்குள்ள தருக்களின் கண்ணவாகிய விலைகள் போன்று காணப்படும் வான் அக்காற்றினால் வாரப்பட்டு வந்து மேல் கிழும். அங்கிருந்து நெருப்பின் சூரியன்மேல் கிழுந்து, சூடு நிலத்தின்மேலு நளுவர். அப்போ தந்நாய்கள் விரைந்து வந்து வீழ்ந்து கடித்து, அயரங்கங்களைக் கிழித்தெறியும், அந்நாகத் தழுதுகொண்டிருப்பவர்களுக்கு மிகுந்த பயங்கரமுண்டாயிருக்கும். இது அதன் செய்தி.

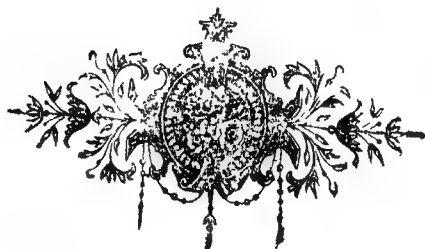
அஉ மார்க்கண்டேய புராணம்.

தப்தகும்ப நரகம்.

அப்பால், அதனினும் கொடிய வச்சத்தினைத்தரும் தப்தகும்ப நரகத்தினைப்பற்றிச் சொல்வேன் கேளும், ஐயா! அந்நரகத்துள்ளே, காயப்பட்ட நெருப்புக் குடங்கள் கிரம்பியிருக்கும். எரி சூழ்ந்து கவர்ந்திருக்கும், அக்குடங்களுள் எண்ணெய், அயத்தினரப்பொடி கிரம்புண்டு காய்ந்துகொண்டிருக்கும், யமபடர்பாவஞ்செய்தோனைப் பற்றிவந்து, தலை கீழாக அக்குடத்தினுண்ணுழைவித்து, வேக அவி ப்பார்கள். உடம்பிலுள்ள மேதை, புண்ணீர் முதலிய தாதுக்கள் வெளிப்பட்டு, மண்டை வெடித்துக் கண்கரைந்து, எலும்பு முறிந்து போம். அங்கு இருப்பு முகக்கமுகுகள் வந்து, அறைந் தெடுத்துப் போய் மென்று மறுபடியும் அதனுட்டானே கொடுவந்து விழ்த்தும் சலசலவென்று கொதிக்கும் எண்ணெயில் உடம்பின் கண்ணுள்ள தாதுக்களெல்லாம், உலோகங்கள் உருகிநுற்போலும் உருகும். காலன்றுதுவர் கரண்டி துடுப்புமுதலிய கொண்டுதுழாவித் குத்திடுவர். இங்ஙனம் கொதிக்கும் எண்ணெயிற் சுழிகளுண்டாய், அச்சுழியில் பாவியர் சுழலமிட்டுலைவர். இவ்வளவு கொடுமை நேர்ந்ததேயாயினும் அப்பாவிக்கு உயிரும் நீங்காது, உடம்பில் மறதியு முண்டாகாது. அந்த யாதனாதேகம் அடிக்கடி தோன்றிக்கொண்டேயிருக்கும். அதனோடு அப்பெருந்துன்பத்தினை அனுபவித்துக்கொண்டே கிடக்க வேண்டும். கேட்டிரோ தந்தையே! இங்ஙனம் தப்தகும்ப நரகம் விசேடமாகச் சொல்லப்பட்டது.

பன்னிரண்டாவது நரகவியல்புரைத்த அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.



பதினமூன்றாவது

விதேகராசன் கதைபுரைத்த

அத்தியாயம்.



அதன்பின்பு அம்மைந்தன் தந்தையை நோக்கிக் கூறுவன். ஐயா! நான், இப்பிறப்பினுக்கு முன் கழிந்த ஏழாவது பிறப்பில் விசிய குலத்துட் டோன்றி, பசு, நீர்குடிக்கச் செல்லுகையில் போக வொட்டாது தடுத்தேனாக! அப்பிறவி முடிந்தபோதே, அப்பாவம் பக்குவமானதால் மிகுகொடிய நாகத்தினை யடைந்தேன். அந்நாகத்தில் அழற்சிகை அஞ்சத்தக்கதாக விருந்தன. இருப்பு முகப்பறவைகள் யிடுங்கின. அவ்விடத்தில் பாவிகள் இயந்திரத்தால் அழுத்தப்பட்டு உடம்பில் உதிரம் யிரிட்டுக் கொப்புளித்துவாச் சேறுபட்டிருப்பா. இரங்குகின்ற பாவிகளி னழுஞ்சால்மேகமுழக்கம்போல மனம் கவற்படுத்த அதில் விழுந்துகிடந்த எனக்கு நிரம்ப நூறுவருடங்கழிந்தன. இங்ஙனம் பெரும்பாவ துக்கத்துடனும், தாகம், எரிச்சல், வெப்ப மிவற்றுடனும் வருந்தி நிற்கு மென்மேல், இன்பமாகக் களிப்பைச்செய்யு மிளங்காற்றொன்று அப்பொழுதே வீசிற்று. அது, பனிநிறை குடத்தி னின்றும் வெளிப்பட்டதாம். அவ்விளங்காற்றுப் பரிசித்ததன லங்குள்ளா ரனைவருக்கும் துன்பஞ் சிறிது ஒழிந்த வாராயிற்று. முன்னான் சுவர்க்கத்திருந்த ஞான்று எவ்வாறின்ப முண்டாயிற்றோ, அவ்வாறே யின்று நாகத்தினு முண்டாயிற்று அப்போது, யாமனைவரும் மிகவியப்பினை யடைந்து விழிதிர்ந்து வா னோக்கி நிற்கையில், ஒருதெய்வ புருடனைக் கண்டோம்.

காலகங்காரும் விதேகராஜனும் வருகை.

அங்ஙனம், எங்களை நெருங்கி யந்த புருடநிற் சிறந்தோன்வருகையில், அவனுக்கு முன் தண்டமொன்று கையிலேந்தி இயமன் னூதுவரி லொருவன், இங்குவா! இங்குவா! என்று அவனையழைத்து வந்தான். அங்கு அப்புண்ணிய வடிவன், கொந் துன்பமுழந்து கிடக்கும் பலிலாயிர நாகரையுநோக்கி, பிரக்கமுடையனாய், அத்தூதுவனைநோக்கி வினாவலாயினான்.

ஆசு மார்க்கண்டேய புராணம்.

ஓய்! காலபுட! இக்கொடு நாகனைப் பார்க்கும்படிவா நேர்ந்த தே! யான் என்னபாதகஞ் செய்தேன், கூறுதி. யான் கிதேக நாட்டின்கண்ணே சனகராசன் மாபிற் பிறந்து, கலை வல்லோரெனென்று புகழினை யடைந்து, நீதியோடு * மன்பதை புரந்து, பல வேள்கிசையுஞ்செய்து, தருமத்தோடு மூலகை யோம்பினேனே! பயந்து போரினை யொழிக்க வில்லையே “மோப்பக்குழையுமனிச்ச முகந்திரிந்து, நோக்கக்குழையும் விருந்து” ஆதலால், என்பால் வந்தவிருந்து முகஞ்சுளித்துப் புறம் போந்ததில்லையே “தென்புலத்தார்தெய்வம் விருந்தொக்கறன்னென்றங், கைம்புலத்தாரோட்பறலை.” ஆகவே பிதிரார், தேவர், ஏவலர்பால் யான் செலுத்தத்தக்ககடன்களில் எட்டுணையுந் தவறுநேர்ந்ததில்லையே! அயலவன் மனைவி பாலாயினும், பொருளிடத்தாயினும் இச்சைகொண்ட தில்லையே “நலக்குரியார்யானெனினுமரீவைப்பிற், பிறர்க்குரியாடோடோயாதார்.” என்பதுதவறன்றே. “காணிற் குடிப்பழியாக் கையுறிற் கால்குறையும், மாணின்மை செய்யுங் காலச்சமாம்-நீணியத், துன்பம் பயக்குமாற்றுச்சாரி நீ கண்ட, விற்பமெனக் கெனைத்தாற்கூறு.” என்பது விதியாயிற்றே. “அருள்வெஃகியாற்றின்க ணின்றான் பொருள் வெஃகிப், பொல்லாத குழக்கெடும்.” என்றது முதுவர்மொழியாமே. பருவகாலங்களிற் பிதிராரும், திதிகாலங்களிற்றேவரும் ** நிபானத்தருகு பகநிறை வந்தார்போலும் வருகின்றனரன்றோ, அவர்கள் அவ்வில்லறத்தானாற் பயன் பெறுது அலைந்து பின்சென்றால் அவனது இட்டகருமம், பூர்த்த கருமம் என்னும் இருவகைத் தருமமும் ஒருங்கு கெட்டொழியின்றன. பிதிரார்பெருமூச் செறிந்தால், அவ்வில்லறத்தோனது எழுபிறப்பின் புண்ணியப் பயன் கெடுகின்றது, அங்ஙனம் தேவர் பெருமூச்செறிந்தால் மூன்று சென்மப் புண்ணியப் பயன் கெடுகின்றது. ஆதலால், தேவர் கருமத்தினும் பிதிரார் கருமத்தினும் யான் சோர்வின்றி முயற்சியோடும் தவறுது முற்றினேன்; அப்படிப்பட்ட யான் பெருங்கொடுமையுள்ள இந்நாகனுக்கு எவ்வாறுவந்தேன் என்றான்.

கேளுந் தந்தையே! இங்ஙனம் யாம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் போது, அவ்வாசனாள் வினுவப்பட்ட கொடிய காலதூதுவன் அவ்வ மபத்திற்குத் தக்கவாறு கூறலாயினான்.

* மன்பதைபுரந்து - மக்களை இரகசித்து.

** நிபானம் - பசுமுதலிய நீர்க்குடிக்குத் தொடர்பு.

மாரீர்க்கண்டேய புராணம். அஞ்சு

கேளும், அரசரே! நீர்கூறியது உண்மையே அங்கேதமைய
மில்லை. பின்னென்னெனில், தம்மாற் சிறிதே தீவினை செய்யப்பட்ட
ள்ளது. அதனை தமக்கு ஞாபகஞ் செய்கின்றேன். முன்னம் விதற்
பர் கோமான் மகளாகியபிவரி என்னும் பெயரைபுடைய தம்முடைய
யமனைவி இருதுவாகி யிருக்கையில் அவளது இருதுகாலம் பயனற்ற
தாய்விட்டது. அமுஞ்ள கேகைய ராசன் மகளிடத்து விழைவனாய்
நின்றுவிட்டாய். அங்ஙனம், அந்த இருதுபருவ தருமத்தினைக்கடந்
தகாரணத்தால் இக்கொடு நாகினுக்குவந்தீர். ஒமத்தியோம்பற்கடுத்
தகாலம்வாய்த்தபோது, அக்கினி தேவன் நன்கு திருத்தப்பட்ட
நெய்தன்பால்விழுதலை எவ்வாறு எதிர் பார்ப்பானோ அவ்வாறே மா
தவிடாய்க் காலம் வந்தபோது, பிரஜாபதி என்னுந் தெய்வம் சுக்கில
விழுகையை எதிர்பார்க்கும். அறப்பொருட்டாகவாகத்தக்க அந்த
நியமத்தினை எவன்கடந்து, ஏனைய காமதுகர்ச்சிபால் அவாவுடைய
னாகின்றானோ அவன் பிதிரருக்குக் கடனுடையனாய் பாவத்தினைய
டைந்து நாகமுறுவன். “பூத்தகாலை புனைபிழைமடந்தை, நீராடிய
பின்னீராறுநானுங், கருவயிற்றுறா உங்காலமாதலிற், பிரியவும் பெ
றான் பரத்தைபிற் பிரிவோன்.” என்றவிதேதோன்றியது மிக்கருத்
தேபற்றியாம். நீர் செய்தபாவமும் இவ்வளகிறேறே வேறென்று
மிராத. ஆதலால், உம்முடைய பெரும் புண்ணியப்பயனை அனுப
வித்தற்குமுன் இச்சிறிய பாவப்பயனை துகர்வதற்குவாரும் வேந்தே!
என்றான்.

காலகிங்கரனை விதேகராஜன் வினாவுதல்.

அப்போது, அவ்வரசன் வினாவத் தொடங்கினன். ஓய்! தரும
துதுவ! நீ எங்கென்னை யழைப்பினும் வருகின்றேன். ஆயின், யான்
வினாவுஞ் சில வினாக்கட்கு நீ விடைதரத்தக்கவனாகின்றாய், வயிரருசி
யே போதும் வலியுறுக்கினைபுடைய கிக்காகங்கள் இங்குள்ளவர்க
ளின் கண்களைக்குத்தித் தின்னுகின்றன, மறுபடியும் அக்கணவளர்
கின்றன. அருவருக்கத்தக்க என்னபாவஞ் செய்தனர் இவர் அதனைக்
கூறுக. இதுவென்னை, இவர்களுந் நாவானவைவளருந்தோறும் ஈர்வா
ளாலறுக்கப் படுகின்றனவே இவர்களெதனு லிப்பெருந்தன்ப முறு
கின்றனர். இவர்களேன், மணற்குடத்துள் தைலக்கஷாயத்தால் சமை
க்கப்படுகின்றனர். இருப்பு மூக்கின் பறவைவண்ண லீர்க்கப்படுவ
தென்னை, உடம்பு செக்கைச் செக்கையாய்ப் பிளக்கப்பட்டு ஈரிச்சல்

மார்க்கண்டேய புராணம்.

நேரம், தாகமிவற்றோடு விகாரமாக அரற்றுவதென்னை, இரவும் பகலுமாகக் குத்தப்படுகின்றனரே! அஃதென்னை, இன்னும்பலவிதமான உபாதிசுரிப்பாபிக்கு. உண்டாகின்றது, ஆகவே இவர்கள் என்ன கொடுமை செய்தனர், என்னபாவத்தா லித்துன்பமுண்டாயிற்று வருண்.

காலதூதுவன் கூறிய விடை.

அதுகேட்ட அந்த யமகிங்கரன், ஓய்! அரசனே! நீர் என்னை, வினாவும் பரவப்பயனை யுள்ளவாறுமக்குக் கூறுவேன் கேளும் புருடன்-எது (புருஷம்) புரு-தேகம். அதனிடத்து, (சேதே) படுக்கின்றான். (விங்) இப்பகுதிக்குக் கனவு என்பது பொருள். உபலக்கணக்தால் சாக்கிரம், சுழுத்திக்குங் கூறப்படும். உடம்பின்கண்ணே தனதென்னும் அபிமான பாசத்தாற்கட்டப்பட்டு, யானே உடம்பு, என உடம்பு என்றுகூறி, நனவு, கனவு, உறக்கமென்னு மவத்தைப் பட்டுவருகின்ற ஆன்மாவென்று பொருள்படுகின்றது. பரமான்மாவென்னுங் கடவுள் எங்கு நிறைந்துள்ளவனாகவே யுடம்பின்கண்ணு நிரம்பியிருக்கின்றா னதலின் அப்புருடனென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளுமாவன். (ஆபின் ஒருதலையாக இலிங்கதேகப்பற்றுடைய சிவனே புருடனெனப்படுவன். கடவுள் புருடோத்தமமென்று கூறப்படுவன் என்பாருமாவர்.) அப்புருடன் புண்ணியத்தினையும் பாவத்தினையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகமுறையே அனுபவிக்கின்றான். அப்படிப்பட்ட புண்ணியமேனும் பாவமேனும் நுகர்நளவில் சமித்தொழியும். மனுஷன்செய்த இருவினைகளு மனுபவ்யாதொழியாது “இன்புள்ளிருத்தி விருஷ்ணைய யீடழித்துத் துன்பங்களைந்து துவந் துவங்க மேமைசெய்து, முன்புள்ளவற்றைமுழுதழிய” என்பதனால் சந்தியாசத்தாலாயினும், அனுபவத்தாலாயினும் அறம்புரவ வினைகளொழியும், “வினக்குப்புக விருண்மாய்ந்தாங்கொருவன், நவத்தின் முன்னில்லாதாம்பாவம்” என்றது மிக்கருத்தே, பாவஞ்செய்தவன் வறியனாய்ப் பஞ்சத்தினின்றும் பஞ்சமும், கவலையினின்றும் கவலையும், அச்சத்தினின்றும் மச்சமும், மாணத்தினின்றும் மாணமும் அடைவன். உயிர்கள் கருமக்கட்டினால் பலவகைப்பட்ட நிலைமையப் பெறுகின்றன. விழாவின்னின்றும் விழாவும், சுவர்க்கத்தினின்றும் சுவர்க்கமும், சுகத்தினின்றும் சுகமும், தெய்வசிரத்தையுண்ட

மார்க்கண்டேய புராணம். அந்

யாரும். ஐம்புலனையுந் தம்வயஞ்செய்தவரும், பொன்முதலிய தானஞ் செய்தவர்களும், நல்வினையையே செய்தவர்களும் அடைவர். பாளிக ளாற் கொலையுண்டவர்களோ, புலி, யானை முதலியவற்றால் வருந்தன் பத்தினையும், பாம்பு, கள்ளார் முதலிய காரணமாக வரும் பயத்தினையும் பெறுவர். பாவத்தினைத்தாமே செய்தவர்க்கு வேறு என்னு னைப்பது. இதனிலும் பெரியதொன்றியாது, புண்ணியசிலரோவெ னில், இல்லாமை மேற்கொண்ட காட்டினிடத்தும் நல்ல சந்தப்பூச் சு, நறுமலர்மாலே, இனியவாடை, அறுசுவையுண்டி, அழகிய பணி, இன்பப்பாயல் முதலியவற்றினைபுடையார யாண்டும் புகழ்ச்செல்வர்.

மானுடரின் அறமும், மறமும் இன்பத் தன்பமென்னும் முனை களையுடையவாம். ஒர் வேந்தே! வித்துமுனையாவதற்கு நீரினை யெவ் வாறு எதிர்பார்க்குமோ, அறம் பாவங்களும் அவ்வாறே இடத்தினையும் காலத்தினையும் எதிர்பார்த்திருக்கும். அடியெடுத்து வைத்தலி னால் நேர்ந்த பாவம் முட்டைக்கும் துன்பத்தினைத்தரும். அதனிற் பெரியதொன்று பெருவசியேனும் ஆணிமுதலியவேனுந் தைக்குந் துன்பத்தினைத்தரும். அவ்வாறே கெட்ட வெண்ணமுதலியன தலை நோய் முதலியவற்றினைத்தரும். அசுத்தமானவுண்டி சோறுமுதலிய வுணவி லருவருப்பினையும், சீதத்தினையும், வெப்பத்தினையும், தாபத் தினையும், ஏனைவருத்தத்தினையும் கொடுக்கும். அவ்வண்ணமே, மற் றைத் திவினைப்பயனையு முணர்ந்து கொள்ளுக. இங்ஙனம் பெரும்பா வங்கள் தீரானோய் முதலியவற்றினையும், கைவிடுபடைகள், தீ முதலி யவற்றால் வரும் துன்பங்களையும், சாவினையுந்தரும்.

சிறிதேயாகிய புண்ணியம் சிறு நன்மைகளையும், நன்மணம், நல்லுண்டி முதலியவற்றினைக் கொடுக்கும் இன்பப்பரிசுத்தினையும், இன்னோசையினையும், இன்கவையினையும், நல்லவுருபத்தினையும் உண் டுபண்ணும். பெரும் புண்ணியமானவை நெடுங்காலங்கழியப் பாக ப்பட்டுப் பழுத்துப் பெருஞ்சுகத்தினை யுண்டுபண்ணும். இங்ஙனம், புண்ணியபாவங்களாலுண்டான அனேக சுகதுக்கங்களை யனுபவித் துச் சமுசாரத்தில் அனேகம் பிறவீடுகளும்.

சாதிக்குமி, தேயத்திற்கும் மாறாகிய கருமங்களை மனமறிந்து செய்கின்றும், அறியாது செய்கின்றும் அப்பாவம் இலங்க தேசத்தினை

அ.அ மார்க்கண்டேய புராணம்.

த்தொடர்ந்து ஆன்மாவின் கண்ணதாம். மனிதன் செய்யுந் தொழி
லோடும், எண்ணத்தோடும், சொல்லோடும் எப்போதேனும் எவ்வி
டத்தேனும், பாவ புண்ணியங்களு ளொன்றினைச் செய்வனே யொழி
யச் செய்யாதிரான். புருடன் சுகத்தையேனும், துன்பத்தினை யே
னும், பெரிதாகவேனும், சிறிதாகவேனும் எதனெதனைப் பொருந்து
கின்றானோ, அது மனத்திற்கு வேறுபாட்டைச் செய்கின்றது. அவ்
வளகிற்றானே அப்பாவ புண்ணியங்களுள் யாதேனுமொன்று அனு
பவகால முடியுமளவும் இருத்தலே செய்யும். உண்டவுணவு செரிக்
கும் பொழுது நேர்ந்துழி செரித்தொழிந்தாற்போலக் கருமப்பயனு
துகர்ச்சியினு லொழியும். இங்ஙனம் இவ்வுயிர்கள் நாகத்தழுந்தி மிகு
கொடுமையான கோரமஹா பாவங்களைக் கடியதுன்பத்தால் இரவும்
பகலுமாக அனுபவித்தாக் கழிக்கின்றனர்.

ஓ ! வேந்தே ! அவ்நே சுவர்க்கத்தில் தேவ கந்தருவகித்த அர
மாதருடைய ஆடல்பாடலோடு புண்ணியப்பயனை துகர்கின்றனர். தே
வத்தன்மைமயிலாயினும் மாணுடத்தன்மைமயிகளாயினும் ஏனையதிரியச்
சூத்தன்மைமயிலாயினும் புண்ணிய பாவங்களாலுண்டாகிய நன்மை
நீமைகளை, எனவே, இன்பதுன்பங்களை அவாவாநுபவிப்பர். பாவ
கருமத்தாலுண்டாகின்ற ஆற்றமுடியாத வருத்தங்களைப்பற்றி எவ்
வெப்பாவத்தால் எவ்வெத்துன்பமுண்டாமென்று வினாவினீரன்றோ,
அவற்றையுமக்கு முற்றுங் கூறுகின்றேன் கேளும்.

மனிதர் கெடுதியாகிய எண்ணத்தோடு அன்னியன் மனவியை
நோக்கினும், கெட்டமனத்தோடு ஆசையுற்றுப் பிறர்பொருளை நோ
க்கினும், அவர்கள் கண்களை விரிமுகப்பறவை பறிக்கின்றன. அக்
கண்கள் மீட்டும் வளர்கின்றன இங்ஙனம் அப்பாவியர் எத்தனை நிமிட
பரியந்தம் பார்த்திருந்தார்களோ அந்த நிமிடம் ஒன்றற்கு ஆபிரமர்
யிரம் வருடமாக வித்துன்பத்தினை யனுபவித்திருப்பர். எவன்பகை
வனுக்காயினும் நல்லறிவைக் கெடுப்பதன்பொருட்டு எண்ணுவானோ,
கெடுதியாகிய நூல்களைப் போதிப்பானோ நூல்களின் உண்மைக்கருத்
தினை மாறுபடுத்திக் கூறுவானோ, நன்மைதராதசொற்கள் செல்லுவ
னோ, அபபடிப்பட்ட பாவத்தினையுடையவர்கள் தான் மகிழுச்சியி
னின்றும் பலகாலும்கிழவீழ்பவர். தேவரையும், வேதியரையும் ஆசி
ரியனையும் நினைதக நினைவன் நாவானது அடிக்கடி அடிக்கப்படுகின்
றது. அந்நியர் மனத்தை நோக்கச்செய்தவர்களும், பிறர்க்குண்டாகும்

மார்க்கண்டேய புராணம். அக

நலத்தை மாற்றினவர்களும், விசிறி, காற்றுவரும் கூளம், சந்தனம், வெட்டிவேர்த்தடுக்கு இவைகளைக் களவுசெய்தவர்களும், நல்லோர்க்குத் துன்பவேதனைச் செய்தவர்களும், உயிர்போமளவும் பிறர்க்கு இடுக்கண்செய்தவர்களுமாகிய இப்பாவியர் பனிக்கட்டிமண்ணிலத்தி ல் வீழ்த்தப்பட்டுப் பெருங்குளிரினால் மிகவருத்தப்படுவர்.

எம்மனிதன் பிறனொருவ னில்லத்துப் பிதிர்கருமத்தழைக்க வுடன்பட்டாயினும், தேவர் ஈருமத்தழைக்க வுடன்பட்டாயினுமிரு ந்து அங்குசெல்லாது மற்றொருவன் மனைக்குச் செல்வானாயினவன் பறவைகளால் இரண்டுபிளவாகப் பிளந்து தின்னப்படுவன். யார் சான்றோருடைய ஷ்டாகசியச் செய்திகளை வெளிப்படுத்தித் தன்னுரை களாலப்பெரியர் மனத்தைக் கோறல் செய்தாற்போலுந் துன்பத்தி னைச்செய்கின்றானோ, அவனையிப்பறவைகள் மறுப்பினும் விடாது, கொத்துகின்றன. யாவன் உலோபத்தால் சொல்லுஞ் சொல்லொ ண்று, எண்ணுமெண்ணம் வேறொன்று ஆகச்செய்வானோ, அவனது நாளினைக்கூரிய வாளாலிருகருகப் பிளக்கின்றனர். யாவர், தாய், தந் தை தூவனிவர்கள் முதலிய சான்றோர்க்கு அகங்காரத்தால் அவமா ணஞ்செய்கின்றார்களோ, அக்கையை விவர்களோ தீலகிழாக மலமுத் திரங்கனின் அழகக்குழியில் வீழ்கின்றனர். தேவர்க்கும், வந்தவிறு ந்தினர்க்கும், பணிசெய்வோர்க்கும், உண்ணுங்காலத்து வந்தவர்கள் முதலியோர்க்கும், உண்டுகளை யூட்டாறும், தாய், தந்தை, வேள்வித் தீ, தன்பாதுகாப்பிலுள்ள பசுபசுவிமுதலிய வுபிரக்கையுண்பியாறும், தான்முன்பாக யாவன்புசிப்பனோ அவன்மலந்தின்று, உதிரத்தையும் கெட்ட சிழிணையும், பிசின்போன்ற கபத்திணையும், ஊசியைப்போ லும் தொண்டையுட்டைத்து வருத்துகின்ற பதார்த்தங்களையும் துன் பத்தேதொடம்புசித்து, மலைப்பாறைபொரத்த உடம்பிணையுடையனாய் என்னதுன்பப் படுகின்றனன் பார். ஒரு பந்தியுள் வேதியனை யாயினும் மற்றொத்தச் சாதியனை யாயினும் சமமாகப் புசிப்பியானோ (தன்னிலங் குறைந்த வுண்டியை யூட்டுவிப்பனோ) அவன் அழகிய லுன்களைத்தின்னுகின்றான். யாவன் வழி நடக்கையில் வழியிற்றன் னோடு வந்த பொருளில்லாது பசித்திருந்தானே விட்டுத்தான் தனியே புண்பானோ அவனே யிக்கபந்தின்னுமவன்.

பசு, பார்ப்பார், வேள்வித்தீ, இவர்களுக்கு பார் எச்சிலை யூட்டு வரே! அவர்கள் கைகளிதோ! இங்கு எரிகின்றதியில் வைக்கப்பட்டு

சூ. மார்த்தண்டேய புராணம்.

ள்ளன. எச்சிற்கையோடு யார் சூரியன் சந்திரன் உடுமுதலியவற்றை வேண்டுமென்று பார்க்கின்றார்களோ, அவர்கள் விழியினை இயமன் றாதுவர் போழ்த்தெடுத்து நெருப்பிலிட்டுத் தீக்கின்றனர். யாவன், பசுவை, தீயினை, அன்னை தந்தையை, வேதியனை, தமையனை தமக்கையை, தமைபன்மனைவியை, சூரவனை, வயதின்முதியோரைக்காலாற்றிண்டுவரோ அப்பாவியர் இயமன் றாதுவராகட்டுண்டு, அக்காலில் அழலிற்காய்ந்த விலங்குபூண்டு, தணல்கொளுந் தெரியும் நெருப்பினுள் நிறுத்தப்பட்டு முழங்கால் அலையினும் சுடப்பட்டுக் கொண்டிருப்பார். யார், பாலாற்சமைத்த சோற்றினையும், பயறிட்டுச் சமைத்த சோற்றினையும், * யாட்டி னானையும், தேவர்கட்குற்ற வேளைய வுணவியையும், மந்திரமுதலியவற்றை சுத்தஞ்செய்யாமலே யுண்பார்களோ அந்தப்பாவியரை நிலத்தின்மேற் கிடத்திக் கண்ணிழித்தவர்களுஞ் சூழும்படி தொண்டையி லிருப்புக்குறடு செலுத்திக் குடர்களை வெளியிற் பிடுங்கி எறிகின்றனர். யார், தேவர்கள், சூரவர்கள், வேதியர்கள், வேதங்கள் முதலியோரது நிக்தையைக் காதற் கேள்விப்படுவரோ அவரும், பாவங்களைக்கேட்டுக் களிப்பவருமாகிய விவர்கள் காதுகளில், காலதூதுவர், அழன்று கொண்டேயிருக்கும் இருப்புத்துணுக்ககளை நீர்ப்பி அழ வழ அடிக்கடி நெருப்பிலிட்டுத் தீய்ப்பார்.

தண்ணீர்ப்பந்தமையும், தேவர்கோட்டத்தினையும், வேதியர்மனையையும், தருமச்சாலையையும், பொதுமண்டபத்தலத்தினையும், ஏழைகளின் ஒதுக்கிடங்களையும், ஆசையாலாயினும் வெறுப்பினாலாயினும், கெடுதலுடையவர்களைப்பற்றி இரங்கவிரங்க விடாது சூரியவாளால் உடம்பின் ரோஸுரித்தெடுப்பார். பசுக்கள், வேதியர், சூரியன் இவர்கள் சஞ்சரிக்கும், வழியில் மலமுத்திரங்களைக் கழிப்பவர்களது குடரையும் குதரம்பினையும் காக்கைபறிக்கும். கன்னிகையை ஒருவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டபின்பு வேறே மற்றொருவனுக்குக் கொடுப்பவனைப் பலதுண்டங்களாக வெட்டிக் கார உப்பு ஆற்றின் வெள்ளத்துவிடுவர். மனைவி, மக்கள், ஏவலர், சுற்றத்தினர் முத

* எண்ணுணவை யுடன்பட்டது, இது புராணமாதலால் பூர்வமீமாஞ்சகர் மதப்படி செய்யும் வேன்வி முதலியவை யிடத்தென்றும், மெய்ஞ்ஞானியார் முடிபு “அவிசொரிந்தாயிரம் வேட்டலினை நிறுயிர்செகுத்துண்ணுமை நன்று” என்பதெனவுவகொள்க. இஃது மனுமிருதியுள் ளுங்காணலாம்.

லியோர் பட்டினியால் வருந்தவிட்டுத் தன்னையே போம்புமவனையும், பஞ்சத்திலாயினும், காலக்சேடத்திலாயினும், தன்னையே யுண்டிழுத்தலியவற்றால் உபசரித்துக் கொள்வோனையும், பல்லினைப்பறித்துத் தன்னுனைத் தான்நின்னச் செய்வர். தன்னையடைக்கல மடைந்தோனை மற்றொருவன் கைக்கூலிகொண்டு கைவிடுபவனு மிவ்வாறே கால தூதுவரார் னுன்புறுத்தப்படுவன். தான் செய்த புண்ணியம் பிறர்க்கு லிற்பதனற்றானே தன்னையுள் அளவும் போதுகழிப்பவன் சுடுகல்லின் மேலிட்டரைக்கப்படுவன். அவ்வாறே அடைக்கலம் பொருளாவவ்வினையும் அவனங்கமுழுவது துறுங்கக்கட்டியிரவும் பகலுமாகத்தேள், கழுக்கு, காகம், புழு முதலியவற்றற்றின்னப் புரிவர். பிறர் மனைவியின்பதுகார்த்தவனையும், பகற்புணர்ச்சி செய்தானையும், பசியோடுகுறைவுற்றும், தாகத்தால் நாவெளிப்பட்டும், தாடையுலர்ந்தடங்கியும் வருந்த இருப்பு முட்களையுடைய மாங்கனின்மேலேற்றியுடம்பெல்லாங் கிழிந்ததிரும் பெருகும்படி வைத்து, காலதூதரிவர்களை யெல்லாம் பற்றி, முசையிலிட்டு உலோகங்களை யுருக்கினற்போலு முருக்குவர்.

எவன் தன்னுடைய உபாத்தியாயனைத்தன்னிற் குறைந்தவனாக வெண்ணி, முறைமையில் மூடனாய் அத்தியயனத்தையேனும் சிற்ப முதலிய பிறவித்தைகளையேனும் உபாயத்தால் அறிந்துகொள்பவன், சுமக்கலாற்றாத பெருங்கல்லினைத் தலைமேற் சுமந்து இரவும் பகலுமாக வழிநடந்து, பசியால்வருந்தி, பாரத்தார் றலையிருத்துண்டு துயரமுற்றிருப்பன். நீருள்ளே மல மூத்திரங்களை யொழித்தவனன்றோ இங்கு இந்த மல மூத்திரத் தீநீற்றற்க்குழியில் விழுந்து கிடப்போன். வந்த விருத்தினை முறையே முதலில் உண்பிக்காமல் தாமுன்னராக வுண்பவர்களும், தம்முட்டாமே யொருவரை யொருவர் விருந்து முதலியவாக வுபசரித்துக் கொள்வோரும் பசியோடும் ஒருவரை யொருவர் பறித்துத்தின்னப்பர்கள். வேதங்களை மறுத்தவரும், வேள்வி புரியாதவரும் புலகாலும் மலைமேலிருந்து வீழ்த்தப்படுகின்றனர் பாரும். கணவனிறத்த கன்னிகையை மறுமணம் புணர்ந்தோன் (புணர் ப்பூபதியை இரண்டாவது மணம்புணர்த்தவரின் கொழுநர்) எவ்வளவு காலம் பிழைத்திருப்பாரோ, அவர்கள் தானிவர்கள், கிருமிகளாய் எழும்பால் அரித்துத்தின்னப் படுகின்றனர் பாரும். பதிதரால் கொடுக்கப்பட்ட தானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டவனும், தகாதவ

கூஉ மார்க்கண்டேய புராணம்.

ஞல் வேள்வி செய்வித்தவனும், கல்லின்னடுவிலிருக்கும் புழுவாய்ப் பிறந்து தன்பமண்டகின்றான். நண்பரும், ஏவலரும் கிருத்தினரும் பார்த்திருக்கத்தா னொருவனாகி அறுகவையுண்டி தின்றவனன்றோ, இங்கு எரி நெருப்பினைத் தின்கின்றான்.

கொடிதாகிய எவ்வகை மாமிசங்களையு முண்டலர்கள் அஞ்சத் தக்க கோராயினால் முதுகைப்பறித்துத் தின்னப்படுவர். தனக்கு நன்மை செய்தோனை மறந்து செய்வன்றி கொன்ற அதமன், குருடு, செயிடு, முதலியவங்கவினையுப் பசிதாகங்களால் வருந்திக்காய்ந்த பாணிகளிலிட்டுதிரும் வடித்தெடுக்கக் குட்டயாதனை அனுபவித்துப் பின்பனிக்கட்டி மணலின் மேற்கிடந்து குளிர் நோயடைந்து இயங்கி ரங்களில் நசுக்குண்டு அசிபத்திர நாகமடைந்து லாளாலறுப்புண்டு, பின் காலகுத்திர நாகத்திற நள்ளுண்டு சதைக்கப்பட்டுப் பலவேத னைப்பட்டுத் தண்டனை முடியாது முடியில் என்னவாக முடியலே யானறியேன். “என்னன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லைச், செய்வன்றி கொன்றமகற்கு,” என்பது மது.

எந்த வேதியர்கள், பிதிரர் சிரார்த்ததினத்தில் பெண்புணர்ச்சி செய்வரோ, அவர்கள், மலமும், உதிரமும் சேர்ந்த துரைகளை யெல் லா வுறுப்புக்களாலும் குடிப்பர். பொண்ணைக் களவுசெய்தவனும், பிரமகத்தி செய்தவனும், கள்குடித்தவனும், குரு பன்னியைச் சேர் ந்தோனுமாகிய பாவியர் கீழும் மேலுமாக எரிகின்ற நெருப்பில் பல் லாவிரம் வருடங்களாகச் சுடப்பட்டு, பின்பு குட்ட முதலிய பெரு நோயுடையாகப் பிறந்து, தயரப்பட்டிருந்திற்று மீட்டும் அப்படி ப்பட்ட நாகத்தினையேயடைந்து மீட்டும் நோயாளிகளாய்ப் பிறந்து, அப்பிரமகற்பார்த்தமட்டி லிவ்வாரே அலைந்துழல்வர். பசுக்கொலை செய்தவன் அதனிலுஞ்சிறிது குறைவாகிய துன்பத்தினை யனுபவிப் பன். பின்பு மூன்று சனனத்தில் அப்பாவ மவனை விட்டொழியும், உபபாதகஞ் செய்தவர்களுக்கும் இவ்வாரே பாவத்திற்குத்தக்க தண் டினை நடவர தொழியாது. இஃதுண்மை, நாகத்து ளிருக்கும் உயிர் களிதினை விட்டொழிந்து பேரான எவ்வெப்பாவ சேடற்களா லெவ் வெந்தக்கொடும் பிறப்பினை யெடுப்பரோ அதனைக் கூறுகின்றேன் கேளும்.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினென்காவது

பாவப்பயனான பிறவியுரைத்த
அத்தியாயம்.

பாவங்களுக்குத் தக்கபிறவி.

பின்பு அக்காலதுவன் விதேகராஜனை நோக்கிக் கூறுவன். இருபிறப்பாளன் பதினாஸ் தனத்தைப் பெற்றுக்கொண்டால் கழுதைபாகப் பிறப்பான். பதினாஸ் வேள்கி செய்கித்தால் புழுவாகப் பிறப்பன். உபாத்தியாயன் விடயத்து வஞ்சித்துத் தவறுசெய்தால் நாயாகப் பிறப்பன். உபாத்தியாயன் மனைவியை மனத்தாலிச்சித்தாலும் அவன் பொருளையழித்தாலும், தாய்தந்தையரை பவமானஞ் செய்தாலும் கழுதைபாகப் பிறப்பன். தாய் தந்தையரை யிழுத்தலைத் தவன் பூவை நாகணவாய்ப் புள்ளாகப் பிறப்பன். தமையன் மனைவியைப் பவமானஞ் செய்தவன் காட்டுப்புறவாகிப் பிறப்பன். தமையன் மனைவியைத் தன்ப்படுத்தினவன் ஆமைபாகப்பிறப்பன். ஒரு வனுடைய சோற்றைத்தின்று அவனுடைய பகைவனுக்குப் பணி செய்பவன் அறிவற்ற குங்காகப்பிறப்பன். நம்பிக்கையால் வைத்த பொருளை வவ்வினோன் கழுதையாய்ப் பிறப்பன். (பாடபேதம் புழுவாவன்) பொருமைபுடையோன் இலாகப் பறவையாவன். (பாடபேதம் அரக்கனாகப் பிறப்பன்) நம்பிக்கைத் துரோகஞ் செய்தவன் நாயாவன் (பாடபேதம்—மீனாவான்) தானியம், எள், பவம், நெல், உளுந்து, கொள், கடுகு, கடலை, சோளம், காராமணி, பயறு, கோதுமை, அகத்திக்கிரை, முளைக்கிரை, பிறகிரை முதலிய வற்றினித் தெரிபாமற்றிருடித் தின்றவன், பெரிய கிரிப்பிள்ளை போலிருக்கும் எலியாகப் பிறப்பன்.

அபலவன் மனைவியைத் தொட்டவன் பயங்கரமான கோநாயாகவும், நாயாகவும், நரியாகவும், கொக்காகவும், பருந்தாகவும், ாம் பாகவும், கோட்டானாகவும் பிறப்பன். தமையன் மனைவியைத் திக் கராஞ்செய்த மஹாபாவி ஆண்குடிலாகப் பிறப்பன். நண்பன் மனைவி, குருமனைவி, அரசன் மனைவி யிவர்களைக் காமத்தால் திக்கராஞ்

சுசு மார்க்கண்டேய புராணம்.

செய்தவன், செத்துப்பன்றிபுகப்பிறப்பன். வேள்விக்கும், தானத் திற்கும், விவாகத்திற்கும் இடையூறு செய்தவன் கிருமியாகப்பிறப்பன். கந்திஷ்கபை மறுமணத்திற்குத் தானஞ்செய்தவன் கிருமியாகப்பிறப்பன். தேவர்கட்கும் பிதிரருக்கும் வேதயாச்ச்கும் உண்டி கொடாது தானே யுண்டவன்பெண் அன்னப்பறவையாவன். (பாட பேதம் காசமாவன்.) மூத்ததமையுனை யாவது பிதாவோ டொப்பா வானை யாவது அவமானஞ் செய்தவன் கிரவுஞ்சப் பறவையாகப் பிறப்பன். சூத்திரன் பாப்பினியோடு புணர்ந்தால் புழுவாகப்பிறப்பன். அஷன்பிள்ளை பெறச்செய்தால் மாததினுட் புழுவாவதன் றிப்பன்றி, புழு, மற்கு, தவளை, சண்டாளனுமாய்ப்பிறந்து மனித ருள் அதமனாகிய நன்றி கொன்றவனுய்ப்பிறப்பன். நன்றிக்குப்பதி ளாக அபகராஞ் செய்பவன் கிருமி, தேள் முதலிய கீடம், இறஞ்ள கீடம், முண்மீன், முட்பன்றி, ஆமை, புற்கசனாகவும் பிறப்பன்.

கிராயுதனுள்ளவனைப் படைகளாற் கொன்றவன் கழுதையா ளான். மாதரையும் இளங்குழலிகளையும் கொன்றவன் புழுவாவன். உண்டிபைக்களவுசெய்தவன் ஈயாகப்பிறப்பன். இவ்விடயத்திற்கிற் று விசேடமுமுள்ளான். அவைவருமாறு, சோற்றையே திருடினான் பூ னையாவன். எள்ளிட்ட சோற்றைத்திருடினான் எலியாகப்பிறப்பன் செய்யைத்திருடினான் கீரியாவன். மாமிசத்தை அபகரித்தோன் கா க்மாவன். யாட்டிளிறைச்சிபைத் திருடினான் நீர் வாழ்வனவாகப் பி றப்பான். மீனிறைச்சியை வவ்வினான் காகமேயாவன். குறும்பாட் டிறைச்சிபைக் களவு செப்தோன் சேனப்பறவையாவன். கிழங்கு, காய்கறி, கீரை, தயிர் இவற்றை எடுத்தோன், புழுவாகப் பிறப்பன், பாலைத்திருடினான் பேட்டன்னமாவன். எண்ணெயைத்திருடினான் அவ்வெண்ணெயுண்ணுஞ் சிறுயிராவன். தேனைக்களவு செய்தவன் குருட்டு ஈயாவன். அப்பவருக்கங்களை வவ்வினவன் எறும்பாவன், தேவர்ச்சூரிய அவிசுத்திருடினான் மனைப்பலியாகப்பிறப்பன். மதர்ப் பினைபுடைய கள்ளைகூவு செய்தவன் சிச்சிலிக் குருஷிடாவன்.

இரும்புகளவு செய்தால் காசம், வெண்கலங் களவுசெய்தால் பச்சைகிறப்பறவை, வெள்ளி பாதகிங் களவு செய்தால் புற, பொ ன்பாத்திரங் களவுசெய்தோன் கிருமி, ஏரிச்சிலை பட்டுப்புடவைகள வு செய்தோன் சக்கரவாகப்பறவை, மயிராடை, கம்பளம், களவு செ

ய்தோன் கூடு தெற்றும் பறவையும், உலண்டுப்பூச்சியு மாவன். வண்டைய களவு செய்தோன் கொம்பிரைச்சற் பறவை, சார்ங்காவப் பறவை. நிறத்தால் மின்னும் ஆடைகளைக் களவு செய்தோன் கிளிப் பறவை. பட்டாடை, நயமுள்ள நல்லாடையிவற்றைக் களவு, செய்த தால் ஆடு, சிவந்த வடைபைக் களவுசெய்தால் சகோரம் பருத்தியா, டையைச் சளவுசெய்தால் கிரவுஞ்சம். நாரினைக் களவுசெய்தால் சொ க்கு, வண்ணங்களைக் களவு செய்தால் மயில். சித்திரப்பட்டவை வ ரெய்தால் மயிலு ட் சித்திர வண்ணப்பறவையுமாவன். வாசனைப்பன் டங்களைக் களவு செய்தால் கண்டேலி. பழயகந்தையைக் களவு செ ய்தால், கண்டேலி. பழங்களைக் களவு செய்தோன் நபஞ்சகன். விறகு களவு செய்தவன் எழுத்துபூச்சி. (நீரே னாமும் கருநிறப்பூச்சி.) பூக் களைக் களவு செய்தோன் தரித்திரன். வாகனங்களைக் களவு செய்தா ல் காழில்லா முடவன். சலத்தைக் களவு செய்தோன் நிலாமுகிப்பற வை. நிலத்தைத்திருடினவன் இரௌரவமுதலிய கோர நரகங்களை யனுபவித்தி, புல், புதர், கொடி, நார், சிறு செடிகளாகவும் பிறர்ண பாவங் குறைந்தபின் பாவியான மனிதனுய்ப் பிறப்பன்.

பசு, யொன் முதலியவற்றைத் திருடின பாவியர் நரகங்களை யனு பவித்துப் புழு, கீடம் பறவைப்புழு, பறவை, நீர்வாழ்வன், விலக்கு முதலிய பல பிறவிப்படி மெடுத்திப் பசுவாய்ப் பின்புலையன், புறநு தின்னி, முடவன், குருடன், செவிடன், குட்டேநாயாளி, கயகோகி, வாய்ப்புத்துடையோன், கண்ணிரை முடையோன், ஆசனரோகி எனப்பிறந்து வேகனையுற்றுப் பித்தனாய்ப் பின்னர்ச் சூத்திரனாகி பிறப்பன். இவ்வாறே பாவியர்க்குப் பிறவிகள் உண்டாயிருக்கும்.

வித்தைகளைக் களவிற்கற்றவனும், குற்றதிற்குத் தக்க பிராயச் சித்தஞ்செய்து கொள்ளாதவனும், விலக்குமுன்னுடம்பட்டுப் பின் மறுத்தவனும், குருபன்னிக்குத் துரோகஞ்செய்தவனும், பிறர்மனை வியையேறொரு வன்புணர்ச்சிக்கு இணக்கிவைப்போரும், மகாகோர நரகங்களைத் துயர்த்துமுடிவில் நபஞ்சராயும் மூடராயும் பிறப்பர். பார், நன்றியொழியாததில்லேறாமஞ்செய்கிறானே, அவன் அக்கிளி மந்தம் அசிரண ரோகமுடையவனுான்.

நரகத்தினின்றும் வந்தவர்களின் அடையாளங்கள்...

அக்கியரை நிந்திப்பவனுபிறப்பன். செய்நன்றியை மறந்து வி டுவன். பிரார்பழியையே ஆராய்ந்தெடுத்துத் தூற்றித்தரிவன். யுடனா

மார்க்கண்டேய புராணம்.

பூம் வவது கடினகுணமுடையவனாகவு மிருப்பன். தயவிராது, பிறர் மனையினாலே விரும்பிக்கிடப்பன். அயலவர் பொருளை வவ்வுகின் றவனாவன். துக்கமுற்று அழுதுகொண்டிருப்பன். தெய்வநிந்தை செய்வன். நீதிபற்றுப்பிறரை வஞ்சிப்பன். மிகுந்த உலோபமுடையவனாவன், பிறவுயிர்களை வதைப்பன் இன்னும் யெதுவெது செய்ய லாகாதனலோ அவற்றையெல்லாஞ் செய்திருப்பன். இவையெல் லாம் நாகத்தினின்றும் வெளிப்பட்டுவந்தவர்களுடைய அடையாளங் களாம் “தீவினைபாஞ் சார்விழுமிபாசஞ் சுவர், தீவினையென்னுஞ் செருக்கு” என்பதனால்.

சுவர்க்கம் புகுந்துவந்தவர்களின் குறி.

எவ்வகை யுயிர்களிடத்தினு மிரக்கம், நல்லசொற்கள், மறுமை க் கினிமையான தொழில், சத்தியம், உயிர்க்கினிமையாகியமொழி, வேதப்பிரமாணத்து நம்பிக்கை, குரவர், தெய்வம், சித்தராதிபெரிய னைப் பூசித்தல், நல்லோருறவு, நல்வினையிற்சிந்தை, யாவரிடத்தும் நன்புடமை, அறிவுடைமை, தெளிவு, தருமவெண்ணம், நன்மைக் கிடைந்த குணமுடைமை, நகரம் புகிலும் பிறக்கிலும் பாவங்களையும் உபபாவங்களையும் ஒழிக்கவேண்டு மென்னுங் கருத்துடைமைபுமா கிய விவையெல்லாம் சுவர்க்கத்தினின்றும் வந்த புண்ணிய சீலரின் அடையாளங்களாம்.

ஓய் அரசனே! அவாவர்கருமப்பயனை அனுபவித்திருக்கும் புண் ணியர்க்கும் பாகியர்க்கும் உண்டாகும் கதிமுறையே கூறியவாறாயி ற்று. நீரனைத்தினையும் பார்த்தீரன்றோ இனிவாரும் வேறேரிடத்திற் குப் போவோம் என்று கூறிய இயமன் னுதுவனை முன்செலுத்தி அவ்விதேகாசன் புறப்பட்டுப்போக முயலுகையில், அந்தநாகத்தில் பெருந்துன்ப முழந்திருக்குஞ் சீவர்கள் அவ்வரசனை நோக்கி, ஓய் மஹாராஜனே! எம்பாலருளுடையாய் இன்னும் முகூர்த்தகாலம் இங்குத்தானே யிரும். உம்முடைய உடம்பிற்ப்பட்டு வருங்காற்று எங்கண்மேற் படுதலால் மனக்களிப்பினையும் நோய் அறுகையைபுந் தருகின்றது என்றுகூறலும், அம்மொழியைக்கேட்டவேந்தன் காண துத்தனைநோக்கி, வினாவுகின்றான். நான் இங்கிருந்தா சீவர்களுக்குச் சுகமுண்டாவதற்குக் காரணமென்னை, அவ்வளவுபெரும்புண்ணியம் பூவுலகத்தென்னை செய்திருக்கின்றேன் கூறுதிஎன; கர்வதுதுவன் உணர்கலாயினான்.

மார்க்கண்டேய புராணம் கீள்

ஐயா! பிதிரையும், தேவரையும், கிருந்தினரையும், ஏவலையையும், காக்கப்படத்தக்க ஏனையசுற்றத்தினையும், பெரியோரையும் உண்டிமுதலியவற்றால் உம்முடைய தேகம் உபசரித்தது, உமது மனம் அத்தருமத்தி னிடத்தே தங்கிவிருந்தது. ஆதலின், புண்ணியமுடைய உமதுடம்பின் சம்பந்தமுடைய காற்று இப்பாலியரீமீது படுந்தோறும் அவர்கட்குச் சுகஞ்செய்கின்றது. அப்பொழுது அந்நாகத்திருப்பவர்க்குத் துன்பமுண்டாகாது. மேலும் நீர் அசுவமேத முதலிய பெரியவேள்விக ளினைத்தினையும் விதிப்படி செய்தமுடித்தவர். ஆதலின் உம்மைப் பார்த்தலினால் இயமன் ஞாதுவரும், நாகவியந்திரங்க ளும், ஆபுதங்களும், தீயும், காகமும், துன்பம்புரிவது, வெட்டுவது, சுடுவது, முதலியவற்றிற்குரிய கருவிகளும் உமது தருமவொளியால் வலிகுறைக்கப்பட்டனவாய் அந்நாகத்துட்டங்கு முயிர்களை வருத்தாமல் மெலியவாயிற்று என்றான்.

அதனைக்கேட்ட அரசன், நான் இங்கிருந்தால் என்முன்னே யிந்நாகத்துயிர்களுக்குத் துன்பம் தவறுவதாயுள்ள பகஷத்தில், ஓ நல்லவனே! யான் யிவ்விடம் விட்டுவாரேன். பெரும்பாறைக் கற்போலிவ்விடத்திற்குநே அசைவற இருத்தல் செயக்கடவேன் என்றான்.

அப்போது, அக்காலதூதுவன் அரசனைநோக்கி, வேந்தர்வேந்தே! வாரும் போவோம். பிடையாற் சுற்றப்பட்ட சிவரையொழித்து நீர்வருந்தித்தேடிய புண்ணிய போகத்தினை நுகரும் என.

அரசன், சுவர்க்கத்திலாயினும், பிரமணுலகத்திலாயினும். துன்பமுறுபவர்களது துன்பத்தினை யொழிக்க முயலாது தானொருவனே சென்று சுகமுற வேண்டுமென் றெண்ணுவோனுக்குச் சுகமென்று முண்டாவதில்லை யென்பதென்றுணிவு. ஆதலின், இங்கிப்பெருந்தயருமுக்கும் உயிர்கள் நானிங்கிருப்பதனைத் துன்ப முற்றிருத்தலால் இனி யெங்கும் நான் செல்லேன். நீயே திக்கு என அடைக்கலம் புகுந்து படபடத்துத்தயருக்கு ஆற்றாமல் வேண்டி நிற்குமுயிர்கள் பகைவரே ஆயினும் மென்னும், அவரைக்காவாது விட்டவன் பிழைப்பு சீச்சீ மிக விழிந்தது. இஃதுண்மையானதே யாம். யார்க்கு மனம் துன்பப்படுவோர் விடயத்து இரங்கல் செய்யாதோ அவனுக்கு வேள்வி, தாணம், தவம், மறுமையிலாக்கத்தைத் தராவாம். எவனுடையநெஞ்சு இளங்குழவிகள், துக்கமுறுபவர், கிருத்தர் முத

கூஅ மார்க்கண்டேய புராணம்

ஸிபுர்பால் வலிமைப்பட்டு இரக்கமற் றிருக்கின்றதோ அவனன் றோ, அரக்கன். இவரிடத்து நானிருந்தால் நெருப்பழந்தித் துன்ப மும், கொடுநாற்றத்தன்தும், நாகவேதனையும், பசுதாக துக்கமும், மூர்த்திக்குந்தயரும் இவைபோன்ற மற்றைய பெரும்பாதினை யெல் லாமென்னை வருத்தலுஞ் செய்யாது. யானும் வருந்தேன். இனி யிவர்கள் உயிர்க்கு உறுதிதேடுவதே யெனக்குச்சுவர்க்க சுகமுண்டா வதற்காயினு மேலானதென்று தோன்றுகின்றது. நான் இவ்விடத் திலிருந்தால் துக்கசீவர்கள் பலர் சுகத்தையடைபவரானால் அந்தப் பயன் எனக்கு எதினைத்தான் தாலாற்றாது. ஆதலால், விரைவில் நீ சென்று விடு என்றான்.

அறக்கடவுளிந்திர னரசனைக் காண்டல்.

அதுகேட்ட காலதூதுவன், ஓய்வேந்தே! இதோ! அறக்கடவுள் இதோ! தேவர் கோமான், இவ்விருவரும் நின்னை யழைத்துச்செல வந்திருக்கின்றனர். நீர்மறுக்காது செல்லவேண்டும். ஆதலின், நீர் போம என்றுன்.

அங்ஙனம் அறக்கடவுளும், ஐயா! வேந்தே! நீர் நன்கறம்புரிந் திராதலின் உம்மைச் சுவர்க்கமபுகுவிப்பேன். இந்த விமானத்தேறும் போது போக்கல வேண்டாம், வருக, என.

அரசன், அறக்கடவுளே! இந்நாகத்துப்பாவி யர்களான மாந்தர் கள் பல்லாயிரவராய்த் துன்புறுத்தப்பட்டு, என்னை நோக்கிக் காகக லேண்டுமென இரந்து அழுகின்றனர். ஆதலின் யான் வருதற்கிசை யேன் என்று கூறினான்.

அதன்பின் இதான், ஓய்! இறைவனே! இப்பாவஞ்செய்த வுயிர் களுக்கு அவரவர்வினைப்படி ஒரு தலையாக நாகமேயுண்டாயிற்று. நீர்செய்த நல்வினையால், ஒரேதுணிவாக நீர்சுவர்க்கம் போகல வே ண்டும் என்றான்.

அப்பால் அரசன் ஓய்! தருமதேவதையே! ஓய்நாறுவேள்வி புரிந்த தேவர்கோவை! உங்கட்குத் தெரிந்திருந்தால், எவ்வளவு சப மெனக்குண்டாமோ அதனை யெனக்குத் தெளியவுரைக்கத்தக்கவரூ பிருக்கின்றீர்கள் என்றான்.

அச்சமயத்துத்தருமன் கூறலாயினான். ஐயா! சமுத்திரத்தில் நீர்த்துளி இருப்பதுபோலும், ஆகாயத்துள் நகைத்திரமண்டலம் போலும் மழையில் நீர்த்துளிபோலும், கங்கைக்கரையின் மீனற் குவியலைப்போலும், யோனிபேதங்களுள் உயிர்களைப்போலும் நீர் செய்த புண்ணியங்களுக்கும் அளவில்லை. இந்நாகத்துத் துன்புறும் பாவியரிடத்துத் தவவைச்செலுத்தியதால் உமக்கு முன்னுண்டாயிருந்த புண்ணியம் நூறுபிரம் பங்கதிகமாயிற்று. ஆதலால், அரசருட் சிறந்தோய்சுகத்தைபனுபவிக்கும் பொருட்டுத் தேவருறையுடைக இந்நாகப்பிராணிகளோ அவாவர்செய்த கருமப்பயனை நூர்கந்தொழிக்க, என்றான்.

அப்போதரசன் அதனைக்கேட்டு, நான் அவர்களிடத்திருக்கும் போது, அவர்களுக்கொரு நன்மையுண்டாகாதொழியின், நான் இருக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணம் அவர்கட்கேன் பிறந்தது, ஆகவே; ஓய் தேவர்கோவோ! யான் இதுவரையினும் ஏதேனும் சிறிது புண்ணியஞ்செய்திருப்பேனாயின் அதனால் இந்நாகத்துத் துன்பவேதனைப்படும் பாவியரெல்லாம் துன்பத்துணின்றும் விடப்படுவதாக வென்றான்.

அகற்கிந்தியன், அரசனை நோக்கி, ஓய் வேந்தே! இவ்வாறேயன்றே நீர் பெரும்புண்ணியர் தேடிக்கொண்டீர். நாகத்தினின்று நீங்கிப்பாவமொழிந்து சுகமுற்றிருக்கு மிவர்களைப் பாரும் என்றான்.

கேட்டரோ தந்தையே! பின் பவ்வரசன் மேற் பூமழை பொழிந்தது. உடனே இரத்திரன் அவ்வரசனை விமானத்தேற்றிச் சுவர்க்கம் புகுவித்தான். அப்போது யானும், மற்றையரும் அந்த நாகத்துள் வேதனைப்படுத்தி யிருந்த பாவத்தினின்றும் விடுவிக்கப்பட்டவராய் மேல் யாம் அடையத்தக்க மற்றொரு பிறவியை யடைந்தோம். கேளும் அந்தணருளுத்தமனே! எவ்வெப்பாவத்தா லெவ்வெப்பிறப்பினையடைதல் வேண்டுமோ, அவைகளெல்லாம் நேரே அனுபவித்தவென்னுலே கண்டவாறே யுமக்குக் கூறப்பட்டன. எனக்குச்செல் பிறவியுணர்ச்சி யுண்டாயிருப்பது வீணல்ல ஓய் தொழுத கு சிறப்பிற் றந்தையே! இனியுமக்கு யான் கூறத்தக்க தென்னுள்ளதி என்றான்.

பதினான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

பதினைந்தாவது

தத்தாத்திரேயர் அவதாரம் கூறிய

அத்தியாயம்.

அங்ஙனம், மகன் கூறியனவெல்லா முற்றுங்கேட்ட பிதாவானவர், மைந்தர் இதுவரையும் சமுசாரத்தினிலைமையும் நாழிகையளக்கும் கன்னல் வட்டில்போல விடாது சமுதும் இவ்வுடம்பினிலைமையுங் கூறின இவையெல்லா மறிந்தேன். ஆயின், இனியான் செய்து பக்கடவது எதுவோ அதனைக்கூறல்வேண்டுமென மகனுங் கூறலாயினான்.

ஐய! ஐயமுறுது என் சொல்லின நீர் நம்புவதுண்மையா? பிருந்தால், இவ்வில்லற ஒழுக்கத்தினை விட்டு, வானப்பிரத்த நிலைமையுரிதல் வேண்டும். அங்கதனை விதிப்படி யனுட்டித்து, வேள்வித்தீ முதலியவற்றினை முறையே விடுத்து, துமது கருத்தினைத் தன்னிலை நிற்கப்படுத்தி, சுகதுக்கமுதலிய துவந்துவங்களை (இரண்டு படுமவைகளை) விடுத்து, எனது என்று எழும் புறப்பற்றையும் யான் என்றெழுமகப்பற்றையும் ஒழித்துத் தனியேபிருந்து, மனத்தினையும் பொறிகளையும் வயஞ்செய்து கொண்டு, “நெடுநீர் மறவிமடிதுயிலிநான் குங், கெடுநீரார் காமக்கலன்.” என்பது ஒத்தாதலின் இந்நான்கு பெருந்தடைகளையுமொழித்து விழிப்புள்ளவராய்ப்பிச்சையேற்றுண்ணும் துறவியாகுதிர். அத்துறவற ஒழுக்கத்தில் நின்று யோகமே பொருளெனக்கொண்டவராய், வெளிப்பரிசு முதலிய விடய சம்பந்தங்களை விட்டொழிந்தாற் பின்னர் யோக நிலைமையைப் பெறுவீர்.

இனி அந்தயோக மெத்தன்மைத்தெனில், துன்பத்தொடக்காகிய நோய்களுக்கு மருந்தேபோல்வது. முத்திக்கு விததாயுள்ளது. தன்னோடொப்ப தொன்றில்லாதது. சொல்ல வெட்டாதது. யாதொன்றின் பற்றுமில்லாதது. அது உமக்குண்டாயின் நீர் செய்யும் யோகப்பழக்க மீட்டும் உமக்குப் பூதங்களோடு கூடுங் கூட்டுறவினை யொழிக்கின்றது என்றான்.

அப்போது பிதாவானவர், குமார! எந்தயோகம் முத்திக்குக் காரணமாகுமோ, எதனால் யான் பூதங்களினின்றும் பிரிந்து இனி

என்று மித்தகைய துன்பத்தினைப் பொருந்தேனோ, எதனால் சமுசாரக்கட்டினைத்து மற்றுவிடுமோ, எதனால் இரண்டு படுத்திறமுண்டாவதில்லையோ, அப்படிப்பட்ட யோகத்தினைக் கூறுதி. சமுசார மென்னுங் கோடை வெயிலினால் மிகவும் உலர்ந்து பசையற்றவுடம்பினை யும் மனத்தினையும் உடைய என்னைப் பிரமஞான மென்னுங் குளிர்த் தொல்லமிழத்தினால் நனைப்பித்திடுதி. அகித்தை அஞ்ஞான மென்னுங் கொடுவிடப் பாம்பினால் கடியுண்டு விடந்தலைக்கேறி, உறங்கிச் சாகக்கிடக்குமென்னை யுன்மொழிமருந்தால் மீட்டும் பிழைப்பித்து, மனைவி, மக்கள், மாடம், பொருள் முதலியவெனது என்னும் மடகார விலங்குபூண்டு கிடக்குமென்னை, அவாவத்தக்க வுண்ணம்ப் பொருளுண்டு என்னும் நல்லறிவை விளக்குதலினால் விடுவித்தி என்றார்.

அதுகேட்ட அச்சிறுவன், ஐயரோ! கேளும் முன்னம் ஞானியானதத்தார்த்தரேயர் நன்றாகக்காணப்பட்ட ஞான அனுபவத்தால் அலர்க்கன் என்பவருக்கு யோகத்தினை எவ்வாறு கூறினரோ அதனை விரித்துமக்குக்கூறுவல் என்றான்.

அங்ஙனம் அவ்வேதியன் மைந்தன் முகநோக்கி, சிறுவ! அந்த தத்தார்த்தரேயர் என்பவர் யாராகன், அவர் எங்ஙனம் யோகத்தினைக் கூறினர், அலர்க்கன் என்பவன் யார், அச்சான்றோன் எவ்வாறு யோகநிலைமையைப் பற்றிவினாவினர், அதனை விளங்கக்கூறுதி யெனத் தயன், கூறலாயினான்.

கௌசிகன் மனைவியின் கற்பு நிலைமை.

அப்பரோ! பிரதிஷ்டானம் என்னும் நகரத்திலு கௌசிகன் என்னும் பெயரையுடைய ஒருவேதியன் இருந்தான். அவன் முற்பிறவிகளிற் செய்த தீவினைப்பயனான குட்ட நோயால் மிகநோதலையடைந்தானாக, அவன் மனைவி அத்தகைய கொடுநோயுழங்கும் கணவனைத் தெய்வமாகவே நினைத்து, காலகமுவல், வருடுதல், உடம்பினைத் தைவரல், எண்ணெய் பூசுதல், ஆடைபுட்ப்பித்தல், உண்டியுதவல், கபம், உதிரம், சீழ், மூத்திர புரீடமுதலியவற்றின் பெருக்கினைப்பல்காதுங் கமுவல், அந்தரங்கமான வபசார மனைத்தினையும் புரிதல், அன்போடுகொயாடல், மிகவடங்கி யொழுஞ்சுதல் முதலிய இத்தகைய வகைமை

யால், பொறுமைபுடையவனாய்ச் சிறிதும் மணங் கூசாமற் சிரித்த யோடும் பூசித்துவந்தான். அந்த நோயாளியோ அறக்கொடிய செ குளிப்பறைய கிட்டிரவாரத்தைகளால் வைது, அச்சமுறுத்திவருவன். அக்கற்புடையாளோ கொழுநன அங்ஙனமாயினுந் தான் வணங்கித் தெரமுது, அவனைக் கடவுளும், மிகச்சிறந்தோனுமாகக்கொண்டு நம சிப பணிபுரிந்திருந்தான்.

பின்பந்த அந்தணன், உலாவித்திரியாதிருந்தாளுயினும் மனை யை நோக்கி யொருநாள், ஏடி பெண்ணே ! இராஜமார்த்தத்திலுள்ள கணினகமாதொருத்தியை இன்று காலையிற் கண்டேனாக, இப்போது மாலைபும் வந்தது. அந்த நோயோ என் மனத்தினை கிட்டெப் பிழந்ததி லலை. தருமமுணர்ந்தவளே ! என்னை அவளிடன் 'சேரப்பண்ணுதி. கண்டது முதல் அவள் என்னெஞ்சை யொழித்தகலாள். ஆவா! அவள வடிவமுற்றும் எத்துனை மேன்மைபது, அவளென்னையனை யா தொழியின் ஒழியாதழியு மென்னுனியாக வுடம்பொன்றினையே பின்னர் நோக்குவை. மாணுடர்க்குக் காமமென்பது மிகவினிமையா வது அன்றே, அம்மாதோ பலராலும் வேண்டப்படுபவளாகின்றன ள். அவள்பால் யான், செல்வது முடிவுறாதே யாயினும் எண்ணமாத் திர மெண்ணைவிடாது துன்புறுத்துகின்றது என்றான்.

அங்ஙனம் காமத்தால் வருந்திய தலைவன் கூறிய சொற்கேட்ட அக்கற்பினளாகிய நற்குலமாத, தன் ஆடையை நன் குடுத்தி, அவ்வி லைமாதனுக்குக் கொடுக்கத்தக்க பணயத்தினையுங்கொண்டு, தோளிற் கொண்கணத்தாகுகி மெல்லநடந்து, அந்த விராயமார்த்தமாகச் சென் றாள். அவ்விரவு மழைக்காலிறங்க கருகிருள்மூடி மின்னலால் வழி காணலாயிற்று. இங்ஙனமாக, அவ்வழியில் முன்னமே களவு என்ப து சற்றுமறியாத மாண்டவ்விவர் என்னும தொழுகுலச்செல்வர் கள வுக்குற்றஞ் சார்த்தப்பட்டுத் தண்டனையாகக்கழுமுனையெற்றப் பட்டி ருந்தனராக, அவர்மகமகையுடி, இவ்விருளிற் செல்லுங்கற் புடை மனைவிதோள்மேற் செல்லுங்கணவானுன் கெளகிகன் கால்பட்டு அம் மாண்டவ்விபமுனிவர் அசைவுற்று வருந்திகுறலாயினர் ஆரியரயமாக இவ்வாபத்துட் சிக்கி வருந்திக்கிடக்கு மெனக்கு மிகுநோயுண்டாம் படிபுரரால் காரணமின்றியான் அசைக்கப்பட்டேனோ அப்படிப்பட்ட பாலிவாகிய அதமன், சூரியனை நோக்குதலும் நாசத்தினை வடைக வென்று சபித்தான்.

கற்பினலம் வெளிப்படுத்தல்.

அப்போது, அந்நோயாளனுன கௌசிகன் மனைவி, அம்மாண்ட டலிபமுனிவரிடட் கொடுஞ்சாபங்கேட்டு வருததமுற்று, அங்ஙமையிற் சூரியனுதயமாகாதொழிகவென்று தானுஞ் சபித்தனள். ஆகவே, அப்பெருங் கற்பினன் சொல்லினுண்மை புறிதியாற் பின்சூரியன் குணகடல் குளித்தெழுதலை யிழந்தான், உலகமெல்லா மிருங்கூழ்ந்து என்னுமிரவாகவேயிருந்தது. அவ்விசுவில் பலபகற்போதிறாதொழிந்தது. அதனால் அமரரும் அச்சமுற்றனர். வேதமோத யொழிந்தது. “வஷட்டு, சுவாஹா, சுவதா,” எனனுமந்திரங்களைக் கூறக் கடவதாய கருமங்களுளன்று பின்றாயது, அந்தோ! இவ்வுலகமெல்லாம் எவ்வாறு நாசமுறுது நிற்கும். இரவிது, பகலிது என்னும் வேற்றுமையிலையாயிற் பக்கமெங்குள்ளது, மாசமேது, இருது எவ்வாரும், இனிதகூணுயனமெங்கே, உத்தராயணமெங்கே, யாண்டு என்பது யாண்டு கிடந்தது, அப்பால் காலவுணர்ச்சிக்கு மூலமுண்டோ, ஓக்கற்பினன் உரையால சூரியன் புறப்படுதலில்லையாயிற்று. அக்கதிர்வனெழாவிடின மன்பதை ஸ்ரானதானங்களைச் செய்யார். தீக்கருமமும் வேளவியு கிகழாபோலும். வேள்வியில்லா வழி எமக்குத் திருத்தியுமுண்டாமே, மாந்தர் தக்கவாறு வேள்வியிலுரிய பாசத்தைக் கொடுக்கின்வற்றாற் கனிபபுற்றுப் பைங்கூழ்வினைய மழை பெய்வித்து மக்களைப்புரத்தல் செய்வேம். வினைவுண்டாயினவற்றான் மானிடரெம்மைப் பூசிப்பர். அங்ஙனம் பூசித்தார் எண்ணத்தீனையும் யாம்முற்றுவிப்போம். யாம் நீர் பெய்விப்போம். மாக்களெமக்க விமழை பெய்விக்கின்றனர்.

எந்தமனிதன் எம்மைநோக்கி நித்தகருமமும் நைமித்திககருமமும் பிறகருமமும்தொடங்கி எமக்குரிய அவிர்ப்பாகங்களைக்கொடானோ, அல்லது தானே துகர்வானோ, அவனையழித்தற் பொருட்டே யாம் நீர், இரவி, நெருப்பு, காற்று, நிலம் இவற்றைக்கெடுத்து விடுகின்றேம். தனது தருமத்தின்த் தவறும்படி விட்ட அப்பாவிக்குக் கெட்ட நீர்காற்றுமுதலியவற்றால் நோய்முதலிய வேதனைகள் பிறக்கின்றன. கொடியவக்குற்றங்கள் அவர்கள் மரணத்தினுக்கு ஏதுவாகின்றன. எங்களைக் கனிப்பித்தல்செய்து முறையேகருமங்களைச் செய்து, யிக்குசேடத்தினை அனுபவிக்கின்ற பெரியோனுக்குப் புண்ணியமுடி போகமும் யாமளிக்கின்றனம். இங்ஙனமாக, அவைக

ளின்றித்திருங் காரணஞ் பகலோனில்லாமையால் மழையின்றி
மேற்கூறிய வரின்தும் கட்டோடுசாய்த்தது. அந்தோ! இங்ஙனமா
யிற்றாக வினிபகற்போ தெவ்வாறுண்டாம், வேள்வியற்றதேபோலும்
என்றில்வாறு சுரர்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசி, ஏக்கமுற்றுச்,
சிரத்தித்திருந்தனர்.

அங்கு அம்மொழிகளைப் பிரமதேவன் கேட்டுரைக்கலாயினர்.
ஔ! தேவரே! ஒளிபொளிபானே யடங்கல் வேண்டும், தவம்தவத்தா
லே யொடுங்குகின்றது. ஆதலால் என்னுரையைக் கேட்பீர்களாக,
கற்பினளது கற்பின்! பெருமையாலினி வேறுசூரியன் காணப்படுத
லில்லை. அதனாலுங்களுக்கும் மானுடர்க்கும் றேருந்துன்பமொழி
யாகு. ஆயின், அத்தரிமுனியின் பன்னியும் பெருங்கற்பினருமாய்
அனுசூயையை நீவினைவருஞ்சென்று வழிபட்டு ஞாயிறெழுச்சியின்
பொருட்டிப் பிரார்த்திப்பீர்களாக வென்றேவலுந் தேவர் சென்று
அவ்வம்மையைத் துதித்தனர்,

கேளும் தந்தையே! பின்பவ்வாறே தேவாரம் பூசிக்கப் பெற்ற
வவ்வனுசூயையாள்வர் நீளிரேவண்டிறை வினாவுதிரெனத் தேவா
ரும் முன்போல ஏற்பாடுண்டாகவென்று வேண்டினர். வேண்டலும்
அவ்வம்மை யுற்றுநோக்கிக் கற்புடையாளது பெருமை கெடுவதல்ல
ஆதலின், நீவினை வரும் அவ்வம்மையாரைன்று உபசரிபின். முன்
போலுமுறையே பிரவும் பகலு முண்டாதல் வேண்டும் அச்சகற்புடை
யாள சணவனு முபிர்பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் பகலை
யாக்குகின்றேன் என்றுகூறி அனுசூயையார் அச்சகற்பினள் மனைக்
குச் சென்றனர்.

அனுசூயைக்கும் கொளசிகன் மனைவிக்கும் சம்வாதம்.

அனுசூயையார், அச்சகற்புடையாளது மங்கலத்திருமனைக்குட்
புக்கு அவராலுபாசிக்கப்பட்டுக் கூடாமங்களை விசாரித்தனாய், செல்
வத்திருமகனே! நீயும், உன்கணவனும், உன்னறமும் நன்று வாழ்
கின்றனரிரே, செளபாக்கியவதி! உன்கணவன் முகத்தினைக்காண்டன்
மாத்நிரையாற் களிப்படைகின்றனை யன்றோ, தேவரனைவரினும் நின்
கொழுநன் சிறத்தோனாக நீ ஒம்புகின்றனையன்றோ, லான் ஏன் வினா
வுவ தென்பையேல், மாதர்க்குக் கற்பொன்றினாலே யெல்லா மேன்

ஹைமபுமுண்டாதல் வேண்டும். என் தலைவரை நான் பூசுதலாம்
பெரும்பயனை யடைந்திருக்கின்றேன். மாதர் தங்களுக்குரிய தரும
த்தினை நன்குணர்ந்தொழுதல் வேண்டும் என அஃதெவ்வாறன்றினவே
பெய் வக்கர்பினன் வினாதுவும் அனுசூயை கூறலாயினர்.

மாதராடவ ரொழுக்க வியல்.

சற்புடைமாதே! மனிதனுக்கு ஐவகைக் கடனுள்ளன. அவை
தேவர்கடன், பிதிராகடன், மாணுடர்கடன், முதலியவாம். இல்லறத்
தான் அக்கடனை எப்பொழுதுத் தீர்த்துவருதல்வேண்டும். தன்வரு
ணச்சிரம தருமத்தினுக்கு முாணை பொருளினதேதேதல் வேண்
டும். அவ்வனம் தேடிய பொருளினத் தக்க வழியிற் செலவழித்
தல் வேண்டும். என்றும் சத்தியம், செவ்வனெழுதல், தவம்,
கொடை, அருள், இவற்றோடு கூடியே யிருத்தல் வேண்டும். விருப்பு
வெறுப்பினை யொழித்து நூலா லுரைக்கப்பட்ட நல்கிணைய நா
டோறும் ஒரு கலையாகத் தன்னுலியன்றாவு செய்தல் வேண்டும்.
இவ்வனம் அறங்கோண தொழுது மாண் மகன், தன்சாதிக்குத் தக்க
புண்ணிய வுலகத்தினையே பெறுவன். பின்னர் பெருமுயற்சியால் பிர
மலோக முதலிய வற்றினைப் பெறுவன். இவ்வண்ணம் அரிதுமுய
ன்று ஆன் மகன் தேடிய வெல்லாத் தருமத்தினும் அரைப்பங்கு
பயனை அவ்வாண்மகனுக்கு வாழ்க்கைத்துணையாய் நின்று பூசித்து
வரும் மனைவி கொள்ளை கொள்கின்றாள். மாதர்க்கு வேறு வேள்வி
யில்லை. வேறு பிதிரர் கடனில்லை. வேறொரு விரதநோன்பும் இல்லை.
இவ்வகைய மாதர் கொழுநனை ஒம்புதல் செய்யவேண்டு மென்னும
சத்தியமாகிய எண்ணம் ஒன்றினாலே தானே தாமிச்சித்த வுலகத்தி
னைப் பெறுகின்றனர். ஆகலால், ஒ பெருங் கற்பின் மாதே! கணவ
னை வழிபடுதல் பற்றி சினக்கு ஞாபகஞ் செய்தனன். உனக்கு மே
லானகதி உன் கொழுநன்றான். அவனிடத்தே நின்னெஞ்சு எப்பொ
ழுதுஞ் சென்றிருத்தல்வேண்டும். நாயகன் புரியுந் தேவ யாகத்தி
லும், பிதிரர் முகலிசையார்க்குச் செய்யும் அநுச்சனியிலும் மற்று
முள்ள எவ்வகைப்பட்ட நற்கருமத்திலும் சரி யொத்த பாகத்தினை
மணங் கலங்கா நினைமை பெற்ற சற்புடைய மனைவி, அந்த கொண்
கனைப் பூசித்தல் என்கிற வொரு கருமத்தினாலேயே பெறுகின்றாள்
என்றார்.

அது கேட்ட அக்கௌசிகன் மனைவி யன்போடு, அன்னையே! நன்று கூறினீர் என்று மிகுந்த வடக்கத்துடன் கூறத் தொடங்கினான். இயற்கை மங்கலக் கருவூலமாகிய என்னம்மே! எனக்குச்சிறிதே யுண்டாயிருந்த பதி பத்தியை வளர்க்கின்றனையே! யான் புண்ணிய முடையவளாயினேன். அருளப்பாட்டையும் பெற்றவளாயினேன். தேவராலும் நன்றருள் செயப் பெற்றேன். தேவரீர்கூறிய செய்தி யானு மறிவேன். உண்மையே! மாதர்க்குக் கணவனோடொத்த நற்கதி சத்திய மாகவே வேறென்று மில்லை. கொழுநனுக்கு அன்புண்டாகச் செய்வது இம்மையிலும் மறுமையிலும் செய்த மனைவிக் கே துணைபாகின்றது. எந்த மனைவியி னிடத்து அவள் கொண்கன் அருளுடையவனா யிருக்கின்றானோ, அம்மாதா உயிரோடு கூடிவாழு நாளினும் இறந்தொழிந்த நாளினும் சுகத்தினையே பெறுவள். ஆதலால், மாதர்க்குக் கணவனே யன்றோ பெருந்தெய்வம். ஞொழத்தும் அனுசூயைத்தாயே! நீரும் அததிறத்துப் பெருந் கற்புடையவரே யன்றோ, யாவரும் தொழத்தகும் நீர், என் சிறு குடினுக்கு எழுந்தருளியவா நெதுவோ, என்னுலாயினும், என்சாரியான தலைவராயினும் தேவரீர்க்கு ஆகவேண்டுங் கருமம் யாதோ, என்று வினா வினாள்.

அப்போது அனுசூயை யானவர், இத்தேவர்கள் இந்திரனோடும் என்பால் வந்து குறைபிரந்தனர். உன்வாய்ச் சொல்லினால் இராய்பகலும், அவ்நிராய்ப பகலிலுண்டாம் நற்கருமமும் இழந்தோராய் வருந்தி, முன்போலப் பகலிரவு உண்டாகப் பெறுதல் வேண்டி நினனை யிரக்கின்றனர். அவர் பொருட்டாக யானும் நின்மனைக்கு வந்தேன். யான் கூறுமொழிகளைச் சற்று நெஞ்சிருத்திக் கேட்பாயாக பகற் போதினமைபால் யாவர்க்கும் வேள்கி முதலிய கருமங்கள் இன்றுயின். அதனால் வானவர்க ளனைவரும் உண்டியற்றவர்களாயினாக்கின்றனர். ஆதலால் தவமுடையாளே! பகலே யில்லாதொழிந்தால் எத்தொழில்தான் நடக்கும். சூரியன் காணாவிடின் மழையும் பெய்யுமா, மழையின்றாகில் உலகம் பிழைக்குமா, உன்சொல்லால் உலகமே பாழ்படுகின்றது. உலகமனைத்திற்கு முண்டாயிருக்கும் பேரிடரை ஒழிக்கவேண்டு மென்னுங் கருணையுண்குண்டாகு மசுவின் கற்புடையாளே! முன்போலச் சூரியோதயமாய்ப்படி அனுகிரகத்தைச் செய்யென்றார்.

அங்ஙனம் அந்த பார்ப்பனியும், பெரும்புகழ்த் தற்பின் அனுருபையாரே! மாண்டவிய முனிவர் பெருஞ்சினம் பூத்தவராய்க் கதிரவனுதயமானால் நீயிறந்தொழிவாயென்று எந்தலைவரைச் சபித்தனரோ யான் என் செயக்கடவேன் என்றாள்.

அதற்கனுருபை, ஒ கற்புடையாய்! யான்சொல்லுஞ் சொல்லுனக்கு இனிமையாயிருப்பின், யான் என் மொழியால் உன்கணவன் முன்போல நல்ல யாக்கையுடையனாய்ப் பிழைத்திருக்கச் செய்கின்றேன். யான் கற்புடை மாதரிடத்துப் பெரும்புகழையும் மகிமையையும் சிறப்பச்செய்தற் பொருட்டே எப்பொழுதும் முயல்வது. ஆதலால் இங்ஙனம் யான் நினைபிரக்கின்றேன் என்றாள்.

மின்னரக் கௌகிகன் மனைவி, அனுருபையார் மொழியைக் கேட்டு, அவ்வாறேயாக வென்றாள். அப்பால், பெருந்தவமுடையா னாதலின், அவ்வனுருபையார் பத்திரவுமோரிசுவாகிய அவ்விரலில் அருக்கிய சலத்தைக் கையிலேந்திச் சிந்தித்து மார்த்தாண்டனை வரக் கூவினள், உடனே அச்சுரியனும் அன்றலர்ந்த ஆயிரத் திதழ்த்தாமரை மலர்போலும் செம்மண்டல முடையனாய் உதயகிரியிற்றேன்றினாள். பின்பக்கணத்திற்றானே அக்கற்புடையாள் கணவன் ஆவி உடம்பினை விட்டது. அவனும் நிலத்துவிழுந்தான், விழுகையில் அக்கற் புடையான் தாங்கிக் கொண்டனள்.

அப்போது அனுருபையார், அவளைநோக்கி, ஒ செளபாக்கியவழி! நீவருந்தவேண்டாம், என்னாற்றலைப்பார். யான் நெடுங்காலமாக என்கணவரைத் தொழுது சிறுதவமுடையவளா யிருக்கின்றேன். என்மனமானது எனதுநாயகரோடு, கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம், வடிவு அழகு, இயற்கை, சொல்லினிமை, ஆற்றல், தவம், பெருமை, செல்வமுதலியவற்று னொன்றாலும் ஒத்தவேறொருபுருடன் உள்ளானாகக் காணுமலிருப்பது எவ்வாறு! சத்தியமாயிருக்கின்றதோ அப்படிப்பட்ட சத்தியத்தால் இவ்வேதியனும் நோயொழிந்து மீட்டும் இளமைபெற்று, உயிர்பெற்று எழுந்து மனைவியோடு நூறுவருடம்பிழைத்திருக்கக் கடவன்!! என்கணவனுக்கு ஒப்புானவேறு தெய்வத்தினை நான் பாராதது எவ்வாறு சத்தியமோ; அச்சத்தியத்தினால் இவ்வேதியன் மீட்டும் பிழைத்து நோயற்றவனாய் வாழ்க! நான் எப்பொழுதும் என் கொழுநரைப் பூகிப்பதற்கு, மனம், வாக்கு, காயம் இவை

௩௮ மூர்க்கண்டேயப் புராணம்.

களால் வழுவின்நீ நூபுசிப்பது எவ்வாறு சத்தியமோ, அந்தச்சத்தி யத்தால் இவ்விரு பிறப்பாளன் பிழைக்கக் கடவன் என்று பிரமாண த்தோடும் இங்ஙனம் முக்காலங் கூறினர்.

கேட்டரோ தந்தையே! பின்னரக்கௌசிகன் என்னும் வேதியன் பிழைத்தெழுந்து, நேரயொழிந்து, இளமைபெற்றவனாய்த் தன் தேகவொளியால் மனைமுழுவதும் பிரகாசிக்கச் செய்தவனாய் ஆமரர்களைப்போலும் மூப்பற்றவனாயிருந்தான். பூமழை பொழிந்தது. தேவதந்தையி முழங்கிற்று. தேவர்க ளனைவரும் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து அவ்வனுசூயைத் தாயைநோக்கி, ஓய்மங்கலப் பெருக்குடையீர்! உமக்கு என்னை வேண்டுவதோ அதனைக்கேளும், வானவர்கட்காகத்தக்க பெருங்கருமத்தினை முடித்தனீராதலால் அவர்கள் வரந்தரலாயினர் என.

அனுசூயையாரும், பிரமதேவன் முதலிய தேவர்பாரும் வந்து அருள் செய்பவர்களாயிருந்து, யான்வேண்டும் வரத்தினுக்கு யான் தக்கவனே யென்பதும் உங்கள் உள்ளத்திற்குத் தோன்றுமாயின் பிரமா, விஷ்ணு, மகேச்சுரன் என்கிற மூவரும் என்மகவாகப் பிறக்கக் கடவர். என்கணவரோடும் யான் துன்பவொழிவின் பொருட்டு யோ கத்தினைப் பெறுக. அஸித்தை, அஸ்ரிகம், இராகம், துவேஷம், அபிரிவேசம் இவ்வைவந்தும் கிலேசமெனப்படும். கிலேசம்-துன்பம், என்றார்.

அப்போது பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரர் முதலியதேவர் அவ்வாறே யாகுவென்றுகறி, தவமுடையவராகிய அவ்வனுசூயை யாருக்கு குறையே அனுக்கிரகித்துப் பழையபடி தத்தமிடஞ் சென்றனர், பதினைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.



பதினாறுவது

சந்திரன் தத்தாத்திரேயர் தூர்வாசர்

அவதரித்த அத்தியாயம்.

தந்தையே கேளும், அப்பால் சிலநாள் கழிந்தபின்பு பிரமனுடைய விரண்டாவது மகனாகிய அத்திரிமுனிவர், பூப்படைத்து நீராடியவனும், மனதுக்கினிய வடிவமுடையவனும், விழைவினை வினைக்கும் நலனுமுடையவனும், பழிபடாதவளுமாகிய அனுகூல யென்னும் பெயரையுடைய தன்மனைவியை நோக்கிக் காமத்தினையுற்று மனத்தாற் புணர்ந்தனர்.

சந்திரன் தத்தாத்திரேயர் தூர்வாசர் அவதரித்தல்.

அங்ஙன மவ்வனுகூலையைக்கருதிய அப்பெருமுனிவரனுக்கு வீரியமானது தரைமேற்சிதற, அதனை அதிக விரைவோடு வரையுமாறு கீழ்மேல் பக்கமுங் கவர்ந்து எடுத்துக்கொண்டது. உடனே அப்பிரம தேஜசானது வெண்ணிற முடையதாய் எல்லாந் தெறித்து விழுந்து செந்துளியோடு கூடிச் சந்திரன்வடிவாயது. அதனைப்பத்துத் திசைக்காவலரும் பெற்றுக்கொண்டனர். அவ்வத்திரியென்னுமிரண்டாவது பிரமாவின் மனதிடத்திருந்து பிரமதேவன் கூறுபாட்டால் பிறந்த சோமன் என்னும் அம்மைந்தன் எல்லாவுயிர்களின் ஆயுளுக்கு மாதாமாயினான்.

பின்பு விஷ்ணுவெளிப்பட்டு அவ்வத்திரி முனிவருடைய வுடம்பினுட் புகுந்து சத்துவகுண மிகுதியுமுடைய வேதியனாகப் பிறந்து அனுகூலா தேவியின் பால்குடித்துத் தத்தாத்திரேய ரெனனும் பெயரையடைந்து இருந்தனர். இங்ஙனம் அத்திரியின் இரண்டாம் மகனாக விஷ்ணுவே பிறந்தனர்.

அப்புறம், தாய்வயிற்றிருந்து வெகுளி கொண்டதனால் ஏழுநாளில் வெளிப்பட்டு ஒருவர் வந்தனர். ஏன் எனில் ஹேஹப தேயத்தாசன் செருக்குடையனாய் அத்திரிமுனிவர் பால்செல்லுவும், அவர் அவ்வாசனை யப்பொழுதே சாம்பராக்கும் கோபத்தினை யடைந்தாராக, செரு

வினிடத்திருந்த சிசுமானமும் சினமு முடையாய் கருவிருத்தலை விட்டு, ஏழாநாள் வெளியில் வர்கனர் அவரே தாமதகுணமிசு உருத்திரமூர்த்தியின் ஒரு கலையாற் பிறந்த துருவாசராம்.

இவ்வண்ணம், பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் இவர்கள் கலைகள் அவ்வனுசூயைக்கு மூன்று மக்களாய்ப்பிறந்தன. தேவர்கள் கொடுத்த வரத்தின் சிற்ப்பாட்டினால் பிரமனை சோமனும், விஷ்ணுவே தத்தாத்திரேயனும், உருத்திரனே தூநவாசனுமாகப் பிறந்தனர். அவருள்சோமன் தனது குளிர்த்த கிரணங்களாற் கொடியினையும், மற்றைப் பயிர்களையும், மனிதனையும் திருக்கிசெய்வித்து எப்பொழுதும் வாணகந்துள்ளான். அவனை பிரஜாபதி தேவதையாம், தத்தாத்திரேயன் கொடியராகிய தைத்தியர்களை அழித்தலாலும் உத்தமர்களைக் காத்தலாலும் உயிர்களை யேரம்பும் விஷ்ணுளின் கூறாபுள்ளான். பகவனுய்ப் பிறப்புற்ற தூநவாசன் உருத்திர நோக்கத்தினை யடைந்து, பார்வை, எண்ணம், சொல் என்னுமில்முன்றினாலும் உயர்த்தோனாய் அவமதித்தல் செயலாசை கூட்டுடாழிர்கின்றனன். அத்திரி மகனாகிய பிரமனார் * சோமத்துவத்தினைச் செய்கனர். தத்தாத்திரேயனார் யோகத்திருந்து விஷ்ணுவாதனை சகலவிடயபோகங்களுையே அனுபவித்திருந்தனர். தூநவாசனார் தத்தையாரையும் கிறந்த நோன்பினை யுடைய தாயாரையும் விட்டு, பித்தினை மேற்கொண்டு பூமீமேற்றிரிவ தாயினர்.

தத்தாத்திரேயரது தவமும் மகிமையும்.

தத்தாத்திரேயர்பின் யோக கிட்டையராயிருக்கையில் அதற்கி டையூறாக, இருடிகள் புதல்வர் பலர் அவரைச் சூழ்த்து பணிசெய்து காலம் பெறவொட்டாது பின்பற்றி நின்றனர். அவர் ஒருவர் தொ டர்புயில்லாது தனியிருக்க வேண்டுமென்றெண்ணி பெரியதோர் மடு வில் மூழ்கி நெடுங்காலம் வெளிப்படாமலிருந்தார். அங்ஙனமாயும் விழைதருகிறப்பின் அப்பெரியோரைத் தரிசித்தலில் மிகுவேட்கைய ராய் அம்முனிமைந்தர்கள் அம்மடுக்கையைக் காத்திருந்தனர். இங் னனமாகத் தேவர்கள் அளவையால் நூறுவருடங்கழிந்து விட்டதே

* சோமம்-அமிர்தம். அது கவர்ச்சுத்துள்ளது. சிவசொருபமானது. அதனைக் காயத்திரி நிலவுலகிற்குந்தது. அதற்கு பிரஜி நிதி ஒம்மே சோமபுர கமாம். கிரகவ்ணயகக.

மார்க்கண்டேய புராணம். ஈழக

யாயினும், அந்த தத்தாத்திரேயர் பாலுள்ள அன்பினால் அவ்வந்த
 ண்ச்சிறுவர்கள் அம்மடுக்கரை விட்டுப்போயினால். அப்பால் தத்
 தாதிரேயனார் யான் மாதர் தொடக்கிவிருந்தால் நான் தகாதவனென்
 றெண்ணி இவர்க ளென்னை பொழித்துப்போவார்! அதன் பின் யான்
 தொடர்பற்றவனாகிறுப்பவென வெண்ணி, நல்லதோர்மா றினைப்பற்றி
 க்கொண்டு அந்நீரினின் னும்வெளிப்பட்டார். அவ்வாறாயும் அம்முனி
 மக்க ளவரைவிட்டொழிந்தவரல்லர். அப்போ தவர்களை வஞ்சிக்க
 வேண்டித் தத்தாத்திரேயர் அம்மாதிரேயரும் விசேடமாக மதுபானஞ்
 செய்யத் தொடங்கினர். பாடுதலும், ளாத்தியங்களை முழக்குதலும் மா
 தரைபுணர்தலும், சள் சடித்தலுமாகிய குற்றமுண்டான பின்னர்
 அவரைநோக்கி அம்முனிமகாரனை வரும்வெறுத்தொழிந்தனராயினி
 இவர் நம்மோடு சரியொக்க விருக்கதக்கச்சு வரல்லவென்று புறம்பு
 த்திவிட்டனர். ஆனால், அந்த தத்தாத்திரேயயோகிக்குப் பாவத்தொ
 டக்கில்லை, மதுபானஞ்செய்பவரைப் போலவே யிருந்தார். புலையர்
 வேடம் பூண்ட வேதியனை நாய் பற்றிக்கொண்டிருந்தாற்போலுமிரு
 ந்தனர் வெறியைக்கருபவைகளைக் குடித்து மனைவிபோடும் கூடினா
 ராயினும் யோசத்தினை யுணர்ந்தவராதலின் தவஞ் செய்திருந்தார்.
 அந்தயோகமுதல்வன், வீட்டினைவிரும்பும் யோகிக்ளாற் றியானிக்கப்
 பட்டிருந்தார்.

கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் வரலாறு.

பின்னொருகாலத்தில், கிருதவீரியன் என்னும் அரசனுக்கு அ
 ஸ்சுனன் என்னும் மகனொருவன் பிறந்தான். அக்கிருதவீரியன் சுவர்
 க்கம்புகுந்தபின் மந்திரி, புரோகிதர், அந்நகரவாசியர் முதலியோர்
 அவ்வரசமைந்தனைப்பட்டாபிடேகத்திற்குவரவழைத்தலும் அவரோ
 டு அருச்சுனன் கூறலாயினன். ஓய் அமைச்சரே! மேலும் மேலும்
 நரகவினை வாகிப் இவ்வரசினை இனி யாண்கிரும்பேன், எதன்பொரு
 ட்டரசினை வாகக்கப்படுகின்றதோ அக்கருமத்தினைப் புரியாது ஏன்
 வீணே யரசாட்சி செய்யவேண்டும். வாணிபஞ் செய்வோர் தங்கள்
 வாணிக ஆதியத்துப் பன்னிரண்டி லொருகூறு அரசனுக்குக் கொடு
 க்கின்றனர். பசு மேய்ப்போர், நெய், தயிர், பால் முதலிய ிலாபத
 னுள்ளும், உழுது பரிசீலையோரும் தமதுபயனுள்ளே யாறிலொரு
 கூறும் அரசனுக்குத் தருகின்றனர். அவர்களை யெல்லாம் கள்ளர்

நாகை மார்த்தண்டேய புராணம்.

முதலியோரார் துன்புறவண்ணங் காப்பது அரசன்கடன். பொது
மையில் மக்கள் யாவரும் ஆறிலொருகடமை அரசனுக்குத் தருகின்
றனர். அதிகம் பெற்றுக்கொண்டால் அரசனே அக்கள்ளனாகின்ற
னன். அங்ஙனம் பெற்றுக்கொண்ட இரைப்பொருளால் அரசன்
உலகோம்புகளையும், நற்கருமங்களைப் புஞ் செய்தல்வேண்டும். வே
றொருகருமத்தினை மேற்கொண்டு ஒழுக்குபவனால் உலகுபரிபாலிக்கப்
படமாட்டாது. இவ்வரசன் ஊதியத்தினை உலகோம்பலின் வேத
'னம் (கூலி) ஆக முன்னோரால் சியபிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்படிப்பட்ட
டகாவற்கூலியைப் பெற்றுக்கொண்டு, துட்டராலும், கள்ளராலும்
வருந்தாதபடி உலகைப் பாதுகாவாவிட்டால் அப்பாவமுழுவதும்
அரசன் பாலாம். ஆதலால் யான் தவஞ் செய்து யோகசித்தியைப்
பெற்று, உலகோம்பத்தக்க ஆற்றலுடையனாய் இந்நிலவுகத்திற்
கியொருவனே இறைவன் என்று சொல்லும்படி படைக்கலங் கை
யிற் பிடிப்போன் இனி வேறொருவனு மில்லை பென்னும்படி உாற்றற்
பெருக்கத்தினை யடைந்தால் அப்பொழுது அரசாட்சியைச் செய்யவே
னே அல்லது, என்னை நான் பாவத்துள்ளாகச் செய்யவியசையேன்
என்றான்.

கருக்கர் கார்த்தவீரியன் வினாவுரை.

இங்ஙனங் கூறிய அவனது கருத்தினை புணர்ந்து, அமைச்சர்
நடுவுள்ளிருக்கும் பேரறிவுடை முதியோனாகிய கருக்கமுனிவர் அர
சின மைந்தனோடு கூறுவான். ஒய் இராஜகுமார! இங்ஙனம் நீர் நன்
கரசு புரிதல்வேண்டுமென்னு மெண்ணமுடையவனு யிருந்தால் என்
னாரைகேட்டு அவ்வாறுபுரிதி. அதாவது சையகிரி நெருக்கத்து ஆச்
சிரமஞ் செய்திருக்கும், பெரியோனான தந்தாதத்திரோய முனிவரைச்
சென்றடைந்து பூசைபுரி. அவர் முவுலகத்தினையும் ஒப்பவல்லவர்,
யாவரிடத்தும் ஒத்த பொதுநோக்குடையவர், எப்பொழுதும் யோக
நிட்டைபிலிருப்பவர், உலகைப்பாதுகாக்கும் பொருட்டு அவதரித்த
விஷ்ணுவின் கலையேயவர். துட்டர்களாகிய திதிபுத்திரர் தன்னரசி
னைக்கவர்த்து கொண்டபோது, ஆயிரங்கண்ணுடையான் யாரைச்
சாணடைந்து தன்ன அரசாட்சியை மீட்டும் பெற்றுக்கொண்டன
னோ அவரே யிர்த்தத்தாதத்திரோய முனிவர் என்றான்.

அப்போது கார்த்தவீரியன், அவர்! அவ்வளவு பெருமையை
யடையரோ அத்தத்தாதத்திரோயமுனி, அவரைத் தேவர்கள் எவ்வாறு

நீர்க்கண்டேய புராணம். ஊகந

கரணடைந்தனர், தேவாசுனிபாட்சியத்தினை எவ்வாறு அசுரர்கள் புற
ததுக்கொண்டனர், அதனை மீட்டும் இந்திரன் எவ்வாறுபெற்றனன்,
என்று வினாவினன்.

அதற்குச் கர்க்கநர், தேவர்கட்கு இந்திரன் அரசன், அசுரர்க்
குச்சம்பாசுரன் தலைவன் இங்ஙனமாக ஞாநியர்பகையால் தேவாசுரர்
க்குக்கொடிய போராரேந்தது. தேவமானத்தால் ஓர் வருடபுரியந்
தம் இங்ஙனம் போர்க்கழைக்கலை தேவாதோற்றனர். அசுரர்வெற்றி
பெற்றனர். விப்பிரசித்திமுதலிய அசுரரால் முறியடிக்கப்பட்டு ஊக்
கி மிழந்து முதுகிட்டோடிவந்த வானவர்கள் பிரகற்பதியை யடைந்து
அசுரப்படைபை நாசஞ்செய்யும்பொருட்டு வாலகில்லியர் என்னும்
முனிவரைக்கூட்டி மகசிமாரோசனை செய்யலாயினர். அவ்வராய்ச்சி
யின் முடிவில் பிரசற்பிதானவா, அத்திரிசுமாரனும் மிகச்சிறப்பு
டையனுமாகிய ததசாக்கிரேய மென்னுந் தவப்பேழை யாவாரொரு
வரி நுக்கியுநனா. கூனிக்கு அவர் செய்தி அருவருக்கத்தக்கனவா
ரி நுக்கும் ஆபீனும் அவரை நீங்களடைந்து பத்திசெய்து கனிப்பிசு
தலைச் செய்யீர்களாக. அந்நரையழிக்கும்படி அவருங்களுக்கு வரத
தினை பளிப்பர். பின்னர் நீவினைவருங்கடி அசுரரை நாசஞ்செய்வீர்க
ளெனக்கூறினர்.

தேவர் தத்தாத்திரேயரை யடைதல்.

சேனும் அரசருமார! அப்பால் தேவர்கள் தத்தாத்திரேயர்
ஆச்சிரமத்தையடைந்து, அங்கு, பொறுமையுடையராய், இலக்ருர்
யோடுகடி, கந்த நுவர் புடைசூழ்ந்து கீதஞ்செய்ய, மதுவுண்டு கனா
திருக்கும் பெரியாயியதத்தாத்திரேய முனிவனைத்தரிசித்து வணங்
த்தொழுது, துதித்து, சுறாவினையும், மிருகத்தினையும், நீர்முதலியவந்
றையுங் கையடையாகக் கொடுத்து, தங்கள் பகைவரை பொறுத
தொழிக்கவேண்டு மெனப்பிரார்த்தித்து, அவர்நிற்கின்றும், இருக்க
விருந்தும், நடக்க நடந்தும், இங்ஙனம் அவ்வமரர் அவரைப் பின்
கொடர்ந்து ஸுழிபாடுசெய்ய, நல்லிருப்பினராகிய அந்த தத்தாத்தி
ரேயர் நீர் வேண்டியதயாது, ஏன் என்னைவழிபடுகின்றனிரென வினா
வினர்.

அப்போது அவ்வானவர்கள், முனிவரே! ஜம்பாசுரன் மூத
லிய வசுரர்கள், பூவுலகுமுதலிய வுலகங்களை வலுவிற்கைப்பற்றியே

நாகை மயங்கண்டேய புதான்ம்.

ஊயி லெமக்குண்டாம் அலிர்ப்பாக மெல்லாவற்றினையும் பறித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஒ அனகரே! எம்மைக்காக்கும் பொருட்டு அவ்வசாரை யழிக்கத்திருவுளஞ் செய்புந் தேவரீருடைய அருளால் நாகைகள் சுவர்க்கத்தைமீட்டும் பெறவிரும்புகின்றோம் என்றிரந்தார் கள்.

அதுகேட்ட அந்நீத்தோர் பெருமான், ஐய அமாரே! யானே மதுபானப்பிரியன், எச்சின்மயக்கமுடையேன், அன்றிப்பொறிவழி யுழல்வதன்றிப் புலனொடுக்கினேனுமல்லன் இத்தகைய வென்னுதுஞ் சத்துருக்களை பொழித்தல் வேண்டுமென் றெவ்வாறு நீவிரெண்ணங் கொண்டீர்கள் என்றார்.

அதற்குத்தேவர்கள், ஒ உலகநாதி! உம்மைப்பாவம்பற்றாது. ஞான வித்தையால் மனமுதலிய அந்தக்காணங்களை நன்று கழுவிவைத்தி ருக்கப்பட்ட ஞானப்பேரொளியாயிருக்கின்றீர். அப்படிப்பட்டவும க்கு யாதொரு பழுதுமில்லை என்றனர்.

அங்ஙனம் தத்தூத்திரேயர், வானவரே! இஃதுண்மை. எல்லா வற்றினையும் ஒப்பினோக்கும் எனக்கு ஞானவித்தையுள்ளது. ஆயின் இந்தமாதிரேயுட்குட்டுரவு செய்தால் நான் எச்சிற்பட்டவனுயினேன் எப்பொழுதும் பெண்களோடு தொடர்புற்றிருப்பவனுக்குப் பெரும் பழுதுண்டாம் என்றார். எனவே அச்சுரர்கள் மீட்டும் விண்ணப்பிக்க லாயினர்.

ஐயரே! இம்மாத உலகமாதாவானவர், குற்றமற்றவர், இவர்க் கோர் பிழையுமில்லை. முற்றுமுணர்ந்த தேவரீர் உள்ளத்தின்கணுள்ள வித்தையின் வடிவமே இவர். சூரியன்கதிர்ந்திரன் வேதியன் மேற் பட்டாலென், சண்டாளன் மேற்பட்டாலென், என்றுஞ் சுத்தமுள்ள னவாகவே யிருக்கும், எனக்கறினர்.

கேளும் அரகமைந்தவென அப்பால் கர்க்கர் கூறலாயினர். இங் கணர் தேவர்களால் விண்ணப்பிக்கப்பட்ட தததூத்திரேயர் நகைத்து வானவரை நோக்கிக்கூறுவர். உங்கள் கருத்திவ்வாறாயின் அசுரர் அனைவரையும் போர்க்கணுதது, என் கண்ணிற்படும்படி அவர்களை யிங்கு கொண்டுவருங்கள். என்பார்வை பட்டவளவில் அப்பரீர்

மாரீகண்டேய புராணம். ௩௧௩

வையிலுண்டாம் நெருப்பினுள் அவர்கள் வலிமையும் வீரமும்கெட்டு
நரசமுதவர் என்றார் என்று அவ்வாறெனக் குமாரனுக்கு அப்பால்
நடந்தவற்றை கர்க்கர் கூறத்தொடங்கினர்.

பின்பு தத்தாத்திரேயர் மொழியைக்கேட்டுச் சென்றதேவர்க
ளால் அழைக்கப்பட்ட அசுரர்கள் தோபத்தோடு கரங்களைத் தூத்
தீவா, வானவர்களும் அசுரரால் மொத்துண்டுபயத்தோடும் விரைந்து
புகலிடந்தேடி, தத்தாத்திரேயர் ஆச்சிரமத்தை வந்தடைந்தனர். இரா
க்கதர் பின்பற்றித் தொடர்ந்துவந்து தத்தாத்திரேயர் ஆச்சிரமத்துள்
புக்கு மதுபானஞ்செய்து தமதுமாதிரேனும் படுத்தின்புற்றிருக்கும்
பெரியோனாகிய அந்த தத்தாத்திரேயரைப் பார்த்தனர்.

அசுரர் இலக்குமியாரைக் கவர்தல்.

அப்போது அந்த தத்தாத்திரேயர் மனைவி எவ்வுலகமும் விழை
கின்ற விலக்குரியே, பெருமங்கலமும், விரம்பிய வழகுமுடைய மா
தர் வடிவமாய் அவர் இடதுபக்கம் நின்றிருந்தனர். அவர்முகம் சந்
திரேனோடொத்துக் கண்களிரண்டும் நீலோற்பலம் போதும் அவயவ
பூணமாய் நோக்கற்குப் பேரமைதியாய் இனிப்பொற்களைக் கூறி
அழகுடைமாதர் குழுவால் சூழப்பட்டிருந்தனர். ஆகவே, அங்குவ
ந்த தைத்தியர்கள் அம்மாதாநல்லவரை நோக்கி விழைவுற்று உட
னே காமநோயால் நெஞ்சுபொறுதவராய் விரைந்து தேவர்களைவிட்டு
மிஞ்ந்த ஆற்றலோடும் அவ்வணங்கினுரைக் கவர்தற்குத் தீயவெண்ண
த்தா லேவப்பட்டு, உணர்ச்சியை அம்மாதர் பால்விட்டு இவ்வாறு
எண்ணத் தொடங்கினர். இப்பெண், முவுலகத்து முள்ளமாதருள்
வடித்தெடுத்த மணியேபோலும். இம்மாதனை நாம்பெற்றுக்கொண்
டால் செய்வன வெல்லாஞ்செய்து முடித்தவராயினும் ஆவோம்.
ஆதலால் நாமனைவரும் எழுந்து இம்மங்கையைச் சிவிகையிலேற்றி
நாமனைவருந்தாகி நம்மிடஞ் செல்வோமென்று துணிவுற்றனர்.

என்று நீருக்கர் மேற்கூறுகின்றார். இங்ஙனம் அம்மடந்தை
பாதுற்ற பெருவேட்கையோடும் அசுரரினாக்கதர்கள் ஒருவர்க்கொரு
வர் பேசிக்கொண்டு காமவேதனைப்பட்டவராய்ப் பெருங்கற்புடைய
ளான அம்மாதரைப்பற்றி வந்து பல்லக்கிலேற்றி அதனைத் தலைமேற்
கூங்கித்தெடுத்து, தம்முர்முகநோக்கி நடந்தனர். அப்பால் தத்தாத்

நீக்க மார்க்கண்டேய புராணம்.

திரேயர் அதனைக்கண்டு பெருநகைசெய்து, தேவரை நோக்கிக் கூறுவார், தெய்வகதியால் இலக்குமி அரக்கர்தலைமே லேறலாயிற்று, அவர்கள் ஏழடிவைத்தபின்னர் மறைந்துபோவள். நீங்களனைவரும் இனிச்சுகமுற்று வாழுமென்றனா.

இலக்குமியின் தானமெட்டு.

அதுகேட்ட அமுதாசனர் அம்முனிவேந்தை வினாவலாயினர். எம்பெருமானே! இலக்குமியார் ஆண்மகனுக்கு எவ்வெவ்விடங்களிலிருக்கும்போது எவ்வெவ் பயனுண்டாகின்றது. சின் எப்பொழுது அவனைவிட்டு நீங்குவது. இதனைக் கருணைசெய்து அடியோங்கட்டுக் கூறவேண்டுமென்று வணங்கி நின்றனர்.

அப்போது அம்முனிவேந்தும், மனிதர்க்குக் காலில்வந்து நின்றால் மனைபிடங் கூடும். தொடைபிகேறினால் நல்லாடைபலவுந்தரும். குப்பத் தானத்துச் சேர்ந்தால் மனத்துக்கினிய மாதரைப்பெறலாம். சிழ்வயிற்றில் வந்தால் மக்களைப்பெறுவர். மனத்திலடைந்தால் எண்ணிய வெண்ணமெல்லா முற்றிச்செல்வமே யாவர். கண்டத்தில் வந்தால் சிறந்த முத்தனீபும், இனியநண்பருஞ், சுற்றத்தினரும், மனைவியும், மக்களும், பிரிந்து செறிந்தாஞ் சென்றிருந்துவந்த இனிய வொக்கலுமாகத் தழுவிக்களிக்கும் பேறுண்டாம். வாயுட்புகுந்தால், அறுசுவையுண்டி, நல்லுரை, அழகு, ஆணை, சொற்செலவு, வீணுகாத ஆராய்ச்சி, முதலியவற்றினைத் தரும். அன்றிக்விஞ்ஞமாக்கும். சமுத்திரராஜன்மகளான இவ்விடக்கு நதலை மீதேறினால் உதைத்துத் தள்ளிவிட்டு வேறொருவனிடம் புதுவள். ஆகவே இப்போது அசுரர்தலையிலேறினால் ஆகையால் இப்போதே அவர்களை விட்டொழிவன். இவர்களுங்கட்டுப் பகைவாரதலால் படைகொண்டுசென்று இக்கணமே அவரைக்கொல்லுதிர் அஞ்சத்தக்கதல்ல. என்பார்வைபாற்றானே அவர்களது சூழிமழுங்கி விட்டது. அபலவன் மாதிரைப் பரிசித்ததினாற் புண்ணியமும் வலிபுந்தீய்ந்து கரிந்தொழிந்தது என்றுகூறினர்.

கேளுமாசனமந்த! பின்னாவ்வுசுமர் விண்ணவரோடு படைபெடுத்தப்போர்புரிந்து, அழிந்துவிட்டனர் என்று யாங்கேள்வியுற்றனம். அத்திருமாத அரக்கர் தலைநினை மிதித்துத் துவைத்தொழித்துமே

மார்க்கண்டேய புராணம்: நாகன

லெழும்பி' பெருமுனிவனான தத்தாத்திரேயரை யடைந்தாள். அக்
'ரழிந்தமையாற் களிப்பினையடைந்த தேவர்கள் அத் * தாக்கணங்கி
ணத்துதித்து, தத்தாத்திரேய வடிவராகிய விஷ்ணுவினைப்புகழ்வாரா
யினர்.

அஞ்ஞானபாவங்களை யுழுது சுத்தஞ்செய்வோனே! உலகமனை
த்தினைக்குத் தலைவனே! அசுரர் நாசத்திற்கு முதற்காரணனே! எஸ்
லாமுடையானே! நாராயணனே! நீரிலுள்ளவனே! அழியாதவனே!
பதம்விட்டொழியானே! முடிவற்றவனே! எதனுள்ளுங் கலந்து நின்
ற்றே! ஒழிதலில்லாதானே! மூப்பிலாதானே! உன்கருணையால், சக
த்தினையும், அரகினையுந், திருவையுந், சுவர்க்கத்தினையும் பெற்றோம்
சார்ங்கம் என்னும் வில்லையுந் சக்கரப்படையினையுந் கையிற்பற்றி
அடியவரிடத்து என்றும் அருளாளனாய் துட்டரை ஒழிப்பவனே!
உனது கிருபையால் எம்பகைவர் மூற்று மொழிந்தனர். என்றிவ்
வாறு அமரர் அம்முனிவர்பிரானைத் துதித்துக் கவலையற்றவராய்த்
தம்மிடஞ் சென்றனர். கேளூங் கார்த்தவீரியனே! அவ்வாறே நீயும்
உன் நெண்ணத்தினைமுற்றி ஒப்பற்ற செல்வத்தினைப் பெறவேண்டு
மாயின் விரைந்து அமமுனிவரை வழிபடுதி என்று கருக்கர்கூறினர்.

பதினொருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

பதினேழாவது

கார்த்த வீரியார்ச்சுனனுக்குத் தத்தாத்தி

ரேயர் அனுங்கிரகித்த அத்தியாயம்.

அப்பால் தந்தைபைரோக்கி மகன் கூறலாயினான். கேளும்
ஐயா, அரசனான கார்த்தவீரியன் கருக்கமுனிவர் சொல்லைக்கேட்டுத்
தத்தாத்திரேயர் ஆச்சிரமங்குறுகிப்பத்தியோடவரைப்புகித்துக்கால்
வருடல், உடம்புகைவரல்முதலியபணியாலும், மதுமுகலியவற்றைக்
தருதலாலும், பூ, சந்தனப்பூச்சு, நீர், கனி, வெற்றிலைப்பாக்கு முதலி
யவை சேகரித்தலாலும், மற்றும் வேண்டுவனவாகிய போகத்தினுந்

நாக அ மார்க்கண்டேய புராணம்.

சூரிய பொருள்களைத் திருத்திவைத்தலாலும், எச்சில்முதலியவற்றை வெடுத்த சுத்திசெய்தலாகிய ஏனையகுற்றேவலாலும் அவரை புயசரித்துவந்தான். ஸருகையில் ஒருநாள் அந்தமுனிவன் குதத்துண்ணின்றும் அழற்கூற்று வந்து அவ்வரசனதுரண்டு தோள்களும் வெந்தொழிந்தது. அத்துன்பத்தினையும் பொறுத்துக்கொண்டு அவ்வரசிளங்குமரன் பத்தியேசெய்துவந்தான். அதுகண்டு முனிவேந்து திருத்திபுற்றுக்கொடுத்து அக்கார்த்தவிரியனை நோக்கிக் கூறலாயினார்.

ஹந்தி முன்னாயில் அமார்கள் வந்து பணிசெய்திருக்கும்பேரதே கூறிவருக்கேறேன், நான்கட்குடியன், இதேர ஒருமாதம் ஐன்பக்கம்பிரியான். இவ்விரண்டின் றொட்பாள் எப்பொழுதும் குற்றமுடையவனாகவே பழிபட்டதக்கவனா இருக்கின்றேன், வன்னையேன் வினாக நீயிததுமுயன்று வருந்துகின்றனை உனக்கு எவ்வகை உபகாரஞ்செய்வதற்கும் யான், ஆற்றலில்லாதவனாக விருக்கின்றேன். ஆற்றலுள்ளவரைதேடி யடுத்துப்பணி புரிந்துன் எண்ணத்தினை முடித்துக்கொள்ளுகி போக என்றார்.

அதுகேட்ட கார்த்தவிரியனுங் கருக்கர்வறிய மொழிகளை நீனைத்து, தத்தாத்தியேயு திருவடிகளில் விழுந்து பணிந்து தொழுது நின்று விண்ணப்பிப்பானாயினான். எம்பெருமானே, என்னையென்மயக்கி மறைக்கின்றீர். தேவர் அனகரேயாய், நீர்வஞ்ச நடிப்பினை மேற்கொண்டுவனம் நிற்கின்றீர். இவ்வன்னையானவர், எத்திரத்தவருடைய பந்ததுக்கக் கடுகியோயுஞ் சுட்டழிக்கவல்ல தீயினையுண்டு பண்ணும் அரணியகின்றனர் என்று கூறலும், அந்த தத்தாத்திரோயமுனிவர் கருணைகூர்ந்து, அக்கார்த்தவிரியார்ச்சனனேநோக்கிக்கூறுவாராயினார்.

ஐய, அரணியகுமர நீ பெருவலிபுடையன். இப்பூவுலக முழுவதும் உனதுவசமாம், என்னிமகசியத்தினைக்கண்டு பிடித்துரைத்தனை யாதலால் உன்னிடத்தெனக்குமிருகணிப்புண்டாயிற்று. உனக்கு வேண்டுவனவற்றை வினாவித் தருகின்றேன்! திருமகளோடு கூடிய என்னைப்பத்தியோடு நித்தமுஞ்சந்தனம், பூ, தூபம், நீபம், மாமிசம், கள், அறுகவைபுண்டி, செய், பால்முதலிய நிவேதனத் தீரவிவங்கனோடுஞ் சிறந்த பண்டங்களைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்து ஆடல் பாடலாலும், வீணை, குழல், சங்கு, மிருதங்கம், பேரிமுதலிய வாத்தியவாமக்கங்களாலும் களிப்பிடுகப்பண்ணி, வேதியனை உபசரித்தலால்

மார்க்கண்டேய புராணம். 111

ஊழுவப்பித்தும் என்னை யார்பூசிக்கின்றோர்களுே அவர்களுஞ்சுத் திருத்தியான செல்வத்தினையும், இனிய மனையையும், நல்லமக்களையும் கொடுக்கின்றேன். இந்த அவதூதியாகிய நான் என்னையடுத்தவர்களின் அவமானத்தினைப் பொறுக்கேன் அவர்களுடைய ஆபத்தகளை யெல்லாம் ஒழிப்பிப்பேன், ஒ னேந்தி உனக்கு மேன்மைபுண்டாகுக, நீ வேண்டியதைத் தாச்சித்தது யிருக்கின்றேன். உன்மனத்தில் வினாழந்தவற்றினை யெல்லாம் வினாழைச் செய்பவனாய்.

அதுகேட்ட கார்த்தவீரியன், மனமுலந்து, எம்மிறைவி இவன் மாணல், யாவர்க்கும் மேலான நிலைமையை யெனக்கருகும், யான் இவ்வுலக மன்பதையனைத்தினையும் புரத்தல்வேண்டும். பாவம் என்னை யுறொழிக. யார்பாரசெயலினை யானுணர்ந்தல் வேண்டும். போரில் என்னெதிரில் ஒருவரும் கிற்றலாகாது. ஆபிரந்தோனின் யான் பெறவேண்டும். அணிமாதி சித்திக் ளென்பாஸ்தாகுக, நான் எவ்வாறு ஐயுகினும் அதனால் ஒருபழுதும் என்னையுறந்திருத்தல் வேண்டும். மலை, ஆகாயம், நீர், நிலம், பாதலம் முதலிய எவ்வெவ்விடங் களிலுஞ் சஞ்சரிக்க எனக்குத்தடையின்றி யிருத்தல்வேண்டும். மனிதருள் பிழைத்திருந்தா மனைவரினும் மிகப்பல்லீண்டுயான் பிழைத்திருத்தல் வேண்டும். உத்தம புருடனால் எனக்கு மரணமுண்டாதல் வேண்டும். நான் தவறுற்று ஒழுக்குக்காலத் தெல்லாம் என்னை நன்னெறி செலுத்தவல்லவர் உண்டாதல் வேண்டும். புகழ்த்தக்க பெரியானவரும் என்னிடத்து உபசாரம் பெறவேண்டும். எனக்குலவாத பெருகிதிய முண்டாவதாக. என்னரசாகிய வுலகத்துள் என்னை நனைத்தார்க்கு கேடில்லா தொழிவதாக. பொருளியுந்தோ மென்னைக்கருதில் அவர்க்கப்பொருள் கிடைத்தல்வேண்டும். என்பத்தி பிற்பாற் செல்லாது நிற்பாலேயிருத்தல்வேண்டும் என்றுவினா விக் கொண்டனன்.

கார்த்தவீரியன் பட்டாபிஷேகம்.

அப்போது தத்தாத்தியேருங் கேட்டுக்கனிப்புற்று, ஐயா! நீ வேண்டியவையனைத்தினையும் பெறுகின்றாய், ஒ அரசனே ! என்னருளால் நீ சக்கரவர்த்தியேயாகின்றாய் என்று வாழ்த்தியருளினர். இவ் ஊழம் அம்முனிவேந்தால் அருள்செய்யப் பெற்ற அவ்வருச்சகனமகா ராஜன் தன்னகரத்தினை யடைந்து அமைச்சரை வினித்தி மகுடாபி

மேலும் மார்க்கண்டேய புராணம்.

தேசனாகும் கருத்தறிவித்தான். அப்போது விண்ணுலகத்திலிருந்து கந்தருவர், அம்மைபயர், வசிட்டர்முதலிய கிருடியா, மேருமுதலிய உருப்பதங்கள், கங்கைமுதலிய யாறுகள், அரணங்களுமே கடல்கள், அம்சமுதலிய முய்கள, இந்திரன்முதலிய தேவர், வாக்கி முதலிய நாகங்கள், வந்துபட்டாடிஷேகஞ் செயயக்கூடனர். ஞானமயனு ன் நாராயணனை தத்தாத்திரேயராதலால் பிரமன்முதலிய தேவரோடுத் தாமவ்விடம்வந்து, ஓமாக்கினிவளர்த்ததி, பாவமொழியவும், அறம்வளரவுமாக மகுடாபிஷேகஞ் செய்தனர், இங்ஙனம் ஹேஹபநாட்டின் பட்டாபிடேக சித்தனாகிய அக்கார்த்தவிரியார்ச்சுணன் பூமண்டலத்தில் பாவமென்பகின் பேரொழியவும் தருமமுற்றும் நடக்கும்படி பறைசாற்றுவதான். இவ்வாறு தத்தாத்திரேயருளால் மேலான பெருக்கத்தினையும் ஆற்றலையும் அடைந்தவனாய் உலகோம்பினன்.

இன்று முதலாக யானொருவனொழிய யாரோனு மினியொருவன் கையிற் படைக்கலந்தொட்டாலும் அந்நியவுபிரகட்டுத தன்பம் புரியினும், அக்கள்வன் என்கையாற் கொலைபுண்பான். என்று ஆணையிட்டதனால், அவனரசாட்சியுள் அவனொழிய ஆயுதங்களைக் கையாற்றொட்டவ னொருவனில்லை. அவனை சிறந்தவல்லபமுடையோன். ஆவா !! அப்பெருயோகியின் அரசாட்சியிலுள்ள ஒவ்வோரிடத்தினும் அவ்வரசனொருவனே ஊர்காவலனாயும், பசுக்காவலனாயும், நிலங்காவலனாயும், வேதியர் முதலிய குலபாலகனாயும், தவக்காவலனாயும், பொருட்காவலனாயும், வழிநடப்போர்க்கு வழித்துணைவனாயுமிருந்துபுரந்தான். யார்க்கேயாயினும் கன்னர், பாம்புமுதலிய கொடிய செந்துக்கள், தீ, படைக்கலம், பகைவர், நோய், சமுத்திரமுதலிய நீர் ஆதியால் எவ்வகைப்பட்ட, தன்பம் நேர்ந்தபோதிலும் அக்கார்த்தவிரியனை நினைத்த மாத்திரத்திலே அவ்வாபத்தெல்லாம் விவருவதாயின. அவன் அசில்யாருக்கும் எவ்விதபொருண்ட்டமு முண்டானதில்லை. அப்பேரரசன், இருத்துவிக்குகளுக்கு அவரிச்சித்த பொருள்களையெல்லாம் தண்ணையாகக்கொடுத்து எல்லாவேள்விகளையும் நன்குமுடித்தான். நல்லதவஞ்செய்தான். பேரில் அவன் முயற்சி யாரினுஞ் சிறந்திருந்தது. அவன் செல்வததனையும் பெருமையையும் நோக்கி, அங்கிரசுஎன்னு மூனிவன் கூறியதாவது. வேள்வி, கொடை, தவம், பேரில்சிறந்தவெற்றி இவைகளால் எவ்வரசனும்

சூரர்க்கண்டேய புராணம். ஐதக

சூர்த்தவிரியனது நிலைமையைப்படைந்ததினிலை. இஃது உண்மை. இவ் விறைமகன் தத்தாத்திரேயருளால் இவ்வளவு பெருக்கத்தினையடைந்தான் என்பது. மேலும் அவ்வரசன், எந்தெந்தநாளில் தத்தாத்திரேயருக்கு எவ்வாறு வேள்வியெய்துவந்தனனோ அந்த நாளிற்றானே அவ்வரசனுக்கு அவ்வவ்வளவு பெருக்கமுண்டாவனனை நோக்கி உலகத்திலுள்ள மக்களனைவரஞ் சமாதானித் தத்தாத்திரேயரைப்பாவனை செய்து வேள்வினைகச்செய்து எல்லாப்பயனையும் பெறலாயினர்.

இங்ஙனமாக ஞானமுடைய அந்த தத்தாத்திரேயருடைய பெருமை கூறப்பட்டது. எங்குங்கலத்திருக்கும் விஷ்ணுசராசரப்பிரபஞ்சமனைத்தினுக்குங், குரவனுபிஷேகம், சங்கு, சக்கரம், கதை, சார்ங்கம், என்னும் படைகளாகக்கையிலேநீர்வ அப்பெரியவனுடைய அவதாரங்களைப் புராணங்களுட் கூறுகின்றன. இந்த தத்தாத்திரேயருடைய சிறந்த வடிவத்தினையாவன் மனத்தன் தியானிக்கின்றனோ அவன் சகமுடையனாய்க் குடும்பத்தினின்றும் சரையேறுவன். மாந்தரே! விரைந்து வம்மின்கள். உமக்குட்பத்தியுண்டாமாயின் யான் எனியனுபிடுக்கின்றேன். பூ, தழை, பழம் இதனற் பூசிப்பினும் முததியைத்தருகிறேன் என்று யார்மொழியின மக்களனைவரும் கேட்டனரோ அப்பெரியவன் பாவங்களை யொழிப்பதற்கும் அறத்தினை நிலைபெறச்செய்வதற்கும் உலகத்தினை நன்னெறியில் நிறுவி, பாதுகாக்கின்றனன். முதன்முடிவில்லாத அத்தலைவனது பிறப்பினை இதுகாறங் கூறப்பட்டது. இனி அலர்க்கனைப்பற்றிய கதையினை உமக்குக் கூறுகின்றேன். தந்தையினிடத்தப் பத்தியுண்டாயிருந்த பெரிய னான அலர்க்கனென்னும் இராஜவிருடிக்குத தத்தாத்திரேயர் யோகத்தினைக்கூறிய வரலாற்றைக்கேளும் என்று மைத்தன் கூறலாயினான்.

பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.



பதினெட்டாவது

இருதத் துவசனென்னுங் குவலயாசுவன் வரலாறுரைத்த அத்தியாயம்.

கேளும் பிதாவே ! முற்காலத்தில் மகாவீரனான சத்துருசித்து என்னு மரசனெருவ னிருந்தான். அவன் வேள்வியிற் சோமபானஞ் செய்து இந்தான் மிகுதிருத்தியடைந்தான். அவன் மகன் ஒப்பற்ற வீரனான சத்துருநிபாதகனாகும். அறிவு, சாமர்த்தியம், உருவம் முதலியவற்றால் பிரகற்பதி, சுக்கிரன் அசுவனிதேவரிஷ்டத் கொப்பவன். அவ்வரசகுமான், அறிவு, ஆற்றல், தொழின்முற்றல், ஆயுளிலைகளால் தன்னோடொத்த அரசகுமாரோடு கூடி நாடோறும் விளையாடிக் கொண்டிருப்பான். சிறுநாளின் பின்னொருகால், நூல்களைத் திணைமோதி அறிவோடு நிலைமைபெற்று நிற்பன். மற்றொருகால் காப்பியம், நாடகம், அலங்காரம், நிருததம், கீதம், சரசசல்லாப முதலியவற்றால் களித்து மிருப்பன். சூகாடுதல் முதலிய வினோதத்தினும், படைக்கலங்கள் பற்றிலினும், மற்றோரிலும், குதிரையேற்றம், யானையேற்றம், தேரேற்றம் முதலிய வேற்றங்களிலும் வல்லமையடைந்து சிறந்தவனாகிணை. பகற்போதில் வெளியிடத்திலும் இரவுப்போதில் உள்ளடக்கத்திலும் எப்போதும் களிப்பினாலே நாளைப்போக்கிக் கொண்டிருப்பன். அவனோடு ஒத்த பிரம கூடித்திரிய வைசியமக்கள் பலர் அங்குவந்து நயமாக விளையாடியிருந்தனர்.

இவ்வாறு சிலநாள்கழிந்தபின் நாகருலகத்து, அசுவதான் என்னும் பாம்பரசின்மக்களிருவர் நிலவுலகம் வந்து, காமரூபிகளாதலால் அந்தணர் வடிவினையடைந்து தமதுண்மை வடிவினையடைந்து, யௌவனப்பருவமும் அழகும் உடையராய்க் காண்பதற்கினியராய் இவ்வரசகுமாரனிடம்வந்து அங்குள்ள பிரம கூடித்திரிய வைசிய புத்திரரோடும் அவ்வரசகுமாரனோடுஞ்சேர்ந்து கோடல், ஆடையாபானம், பூ, சாந்து முதலியசூடல், உண்டல், விளையாட்டு முதலியவற்றில் மிகுந்த கலந்தவன்போடு வேடிக்கையாய் அவரவரிச்சித்தவாறு செய்து தக்கசுகந்தியுத்திருந்தனர். இவ்வணம் அந்த சருப்பவேந்தின் மக்கள் நாடோறும் இவ்வண்ணமாகவந்து போவாராயினார். அவர்கட்

மார்க்கண்டேய புராணம். ௩௨௩

தும் அவ்வரசுமைந்தனுக்கும் நண்பும் அன்பும் மிகுதியாயிற்று. அவர்களைவிட்டு அவ்விராஜபுத்திரன் வேடிக்கை புரியான். இனிமையாகப் பேசான். உண்பதஞ் செய்பான். நீராடான். குடிப்பன குடியான். கிளையாடான். தன்னுடைய நற்குணங்களை வளர்க்கும்படியான நூல்களை யோதுவதஞ் செய்பான். அந்தநாககுமாரரும் இரவுப்போதில் பாதலவுகஞ் சென்றிருக்கையில் அவ்விறைமகன் தம் மருகிலிராமையால் எசுனிடத்தும் கிருப்பமின்றிப் பெருமூச் செறிந்து காலம்போக்கி போதுகிடதலும் அவன்பால் வந்துவிடுவார்.

இங்ஙனமாக வொருநாளிரவு சருப்பவேந்தன் பூவுலகத்தினின்றும் வந்த தன்மைந்தரை நோக்கி அன்புடன் கூறுவான். ஓ மைந்தரே! என்னை, உங்களுக்கு பூவுலகத்திற்றானே ஆசையுண்டாயிருப்பதுபோலும். நெடுநாளாக இப்பாதலத்துப் பகற்போதில் தும்மை யான்கண்டதில்லையே யென்றான். அதற்கம்மைந்த நிருவரும், வணங்கி அஞ்சலியத்தராய் நின்று விண்ணப்பிக்கலாயினர். தந்தையே! கேளும். சத்துருசித்து என்னு மரசன்மைந்தன் இருதத்துவசன் என்பவன் பூமிமேலிருக்கின்றான். நல்லழகுடையான், அவன்முனமும், ஒழுக்கமுஞ் செவ்வனையுள்ளான். மிகுமாபுராணன், பெருவீரன், மிக்கவினிமையோடுமே பேசுவல்லான். எம்பால் எவ்வகைப் பட்ட தொன்றினையு மறையான், நல்ல சொல்லல்லான், பெருங்கல்விமான், நட்புசெய்தற்குவேண்டிய எல்லாகுணமுமுடையான். யார் நன்கு மதிக்கத்தக்கவரோ அவரை நன்குமதிப்பவன். அவ்வவ் விடயங்களிலுந் தக்கநுண்ணறிவு, கலங்காமை, நாணமும் உடையவன். அடக்கமே அணிபாகவணிந்தவன், அவன் செய்யும் உபசாரங்கள், அன்பு, அவ்விடத்திய சுகம இவற்றற் கவரப்பட்ட எங்கள் மனம் இந்நாக வுலகமேயன்றி மற்றெவ்வுலகத்தினையும் விரும்பலாற்றாது அவனில்லாமையாற் குளிர்ந்தவிப்பாதலமும் வெப்பந் தருவதாயுள்ளது அவனோடுவெயிலிலிருப்பினுங் குளிர்ந்திருக்கின்றது என்றார்கள்.

அதுகேட்ட அவ்வரசு உங்களைப்போத்த குணவான்களுங்காணாவிடத்து அவனைப்புகழ்வதானால் அவன் புண்ணியமுடையவனென்பதே தேற்றம். ஆகவே அப்படிப்பட்ட மகனைப் பெற்றோனே சான்றான். உலகத்துள் நூலினை யுணர்ந்தோர் பலர் உண்டு. ஆயி

௩௨௪ மார்க்கண்டேய புராணம்.

ஊம் நல்லியற்கையுடையார் ஆகுதல் அருமை, சிலர் மூர்க்கரேயாயி ஊம் நல்லியற்கையுடையார் யிருத்தலுமுண்டு. நூலறிவும், இயற்கைக் குணமுமாகிய விரண்டு நன்றாகவுள்ள புதல்வனே சீரியோருட் சீரியோன். நல்லோரவைக்களத்து யாருடைய நட்புறுகுணத்தினை நட்போடும், வீரத்தினைப் பகைவரும், எப்பொழுதுங் கூறுவரோ அப்படிப்பட்டவனால் அவன் தந்தைமக்களைப் பெற்றவனாகின்றான். ஒன்மந்தரே, அவ்வகைத்தான வபகாரஞ் செய்யும் ஆண்மகனுக்கு வேண்டியது யாதா னுமொன்றினைச்செய்து, களிப்பித்தீரோ, இரந்து வந்த இரவலரை வீணே போக்காதவனும் ஆற்றலற்றவர்க் கெல்லா நண்பாவா னுமன்றோ சிறந்தோன். அவன் பிழைப்பே பிழைப்பாம் அவன் உடம்பெடுத்ததா னுடம்பெடுத்தபடி, நழுதுமனைக்க ணுள்ள இரத்தினங்கள், பொன், ஆதனம், ஊர்திமுதலியன வெல்லாவற்றுள் றும் எது அவனுக்குக் கொடுத்தால் திருத்தியாமோ அவற்றையெல்லாம் கொண்டுபோய் கொடுத்துவிடுங்கள். இதுவிடயத்தில் சங்கை வேண்டாம். நண்பருக்கும், தனக்கு உபகாரஞ் செய்தவருக்குங் கைமமாறு செய்யாமலே தான்மாத் திரம் பிழைக்கவேண்டு மென்னு மெண்ணங்கொள்பவன் பிழைப்பு மொருபிழைப்போ! சீச்சீ! கெட்டது கெட்டது! அனிதன் என்னும் வானமானது நட்புப்பயிர்க்கு உதவியென்னு மழைநீனையும், பகைப்பயிர்க்கு இகன்மழைநீனையும் பொழிபாழிற்கும். பேரறிவினையுடையோர் நட்பின் விளைவையே வேண்டுகின்றனர் என்றான்.

அதுகேட்ட அப்பணிமக்கள், ஐயா! அவன் செய்தக்கனவெல்லா ள்ஞ் செய்துமுடிந்தோன். அவனுக்குக் கைமமாறு செய்வதற்கு யார்தாம். அவனிடஞ் சென்றவர்களனைவரும் வேண்டு வனவெல்லாம் பெற்று உபசரிக்கப்படுகின்றனரேயன்றி அவன் விரும்பத்தக்க தொன்று எங்குமில்லை. அவன் பாலுள்ள மணிகளைப்போலும் நம் மிடத்து இப்பாதல வுலகத்துள்ளு மிருக்கக்காணோம். அவ்வண்ண மே ஊர்தி, ஆதனம், ஆடை, அணிமுதலியன அவன்பாலுள்ளன போல் வேறெவ்விடத்துமில்லை. அவன் பெரும்புலமையையுடையோர்க்கும் உள்ள ஐயமுதலியவற்றை யெளிதில் உணர்த்தியொழிக்க வலகுதிறமையு முடையன். ஆனால், அவனுக்குக் குறைவாயுள்ள தொன்றுண்டு. அதனை மூடித்துக் கொடுப்பதற்குப் பிரம் விஷ்ணு உருத்திரமென்னு மூர்த்திகள் மூவருக்கன்றி எம்மாஸ் முடிவதல்ல வென்றெங்கட்குத் தோன்றுகின்ற தென்றார்கள்.

மார்க்கண்டேய புராணம். ௩௨௫

அதற்கு அப்பணியாகம், அவ்வாசினங் குமாணுக்கு வேண்டுங் கருமம் அத்தனைச்சிறந்துள்ளதேபோலும், அப்படிப்பட்ட கருமம் நமக்கு இயலாதேயாயினும், இயலாதேயாயினும் ஆக, அதனைப்பறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்பது ஒருதலைபாண என் எண்ணம், உலகத்துள் அறிவுடையோர்க்கு முடியாததொன்றில்லை. மக்கள், தக்க முயற்சி யுடையவர்களாயிருப்பின் விடாப்பற்றாக வழைத்த பக்தத்தில் தேவரிலைமையையே பேணுந், தேவர்கோமா னிலைமையையே பேணும், அதனினுஞ் சிறந்த தொன்றினையேயேனும், இன்னும் எதனைவிழைந்தானாயினும் அதனையும்பெறலாம் என்பது நிச்சயம். மனிதர் மனத்தினையும் பொறிகளைபுஞ் சக்தமாக்கித் தன்வாஞ்செய்துகொண்டு தக்கயேகத்தில் முயல்பவர்களாயிருந்தால் அவர்களறியாததொன்றுள்ளதா, இம்மையிலாயினும், மறுமையிலாயினும் அவர் செல்லலாகாத இடங்களுமில்லை. அவர்கள் அடையலாகாத பேறுமில்லை. “அலசாது அஞ்சுளியும் நடவாது” முயற்சியுடையார்க்குச் செல்லத்தக்க விடமிது, செல்லலாகாத விடமிதுவென்பதில்லை. பூமியெங்குள்ளது, தூருவமண்டல மெங்குள்ளது, உத்தானபாதன் என்னும் அரசன் மைந்தனாகிய துருவன் என்பவன் துருவமண்டல அதிகாரபத்தினை யடையவில்லையா, ஆதலால், ஒ! மக்களே! சாதுவான அந்தவேந்திளஞ் சிறுவன் பெரியோனாயிருத்தலின் அவனுக்கு ஆகத்தக்க கருமத்தினைக் கூறுமின். அவனால் உபகரிக்கப்பட்டிருக்கு நீவிர் அவன் விழைந்த வற்றைச்செய்துமுடித்து, நன்றிக்கடனைக் கழித்துக்கொள்ளலாற்றுவீரோ, ஆற்றீரோ, அதனை அறிவேம் என்று கூறினன்.

அப்போது, அவர்கள் தந்தையாகிய பாம்பரசைநோக்கிக் கூறலாயினர். ஐயா! பெரியோனான அவ்வரசகுமாரன் நல்லொழுக்கமுடையோனாயிருந்தும், அவன் இளஞ்சிறுபாலனாயிருந்த காலத்து நடந்த செய்தியொன்றினை யெம்பாஸ்கூறியுள்ளான் அதைச்சொல்லுவேங்கேளும் என்று சொல்லத் தொடங்கினர்.

காலவமுதிவர் மகிமையுள்ள குதிரையை

சத்துருசித்து மஹாராஜனுக்குக் கொடுத்தல்.

அம்மைந்தன் தந்தையான சத்துருசித்து என்னும் இறையகன் பால் முன்னொருநாளில் அந்தணர் திலகனான காலவனென்னும் பே

122. மார்க்கண்டேய புராணம்

அறிஞன் ஒருவன் நல்ல சூகிரர் யொன்றினைப்பற்றிக்கொண்டு வந்து கூறுவன். ஒய் வேந்தனை! யாரோ கொடியோனான அரக்கனொரு வன்வந்து எங்களைச் சிம்மங்களை யெல்லாமழித்துப் பெரும்பாலியர கின்றான். சிங்கம், யானை, கரடிமுதலிய காட்டுமிருகங்களும் ஏனைய சிறுவிலங்குகளுமான பலவடிவத்தோடும் வந்து இரவும்பகலும் ஒழி யாது காரணமின்றியே பெங்களை வருத்துகின்றான். சமாதரிட்டைகளில் வாய்பேசாது கிராதம்பூண்டு இருக்கையில் அவன்வந்து என் மனங்கலங்கும்படிசெய்து என் தவத்தினை யழிக்கின்றான். அப்போ தெனக்குண்டாகும் வெகுளியென்னும் நெருப்பினால் உடனே அவ னைச்சாம்பராக்கி விடக்கக்க ஆற்றலெனக்கிருந்தும், மிகமுயன்று அரிதிற்றேடிய விப்பெருந்தவத்தினை இவ்வாறு சினந்து போக்கடித் துக்கொள்ள என் மனம் உடன்படவில்லை. “சினத்தைப்பேணிற்றவ த்திற் சழிவு” என்பது முனமொழி ஒவ்வொரு காலத்து அவன் கையிற்சிக்கி வருந்தி யொன்றுதேதான்றது மனம்பொறுத்திருந்த எனது வெய்துரிப்பு பொறுக்கலாற்றாது வானத்தின்கண் விடப் பட்டது. உடனே அவ்விண்ணினின்றும் இக்குகிரை நிலத்தின்கண்ணு ற்றது. அப்போது ஓர் அசுரீரிவாக் கெழுந்தது. கேளும் அரசமேறே.

இப்புவலகமுழுவதும் ஒரே சுற்றகச்சூழ்ந்துவரினும் இளைப் பையடையாத இடத்தகுதிரை குரியனால் கொடுக்கப்பட்டது. பாதல த்திலும், விண்ணிலும், நீரிலும் மற்றெவ்விடத்திலு மாயினுமாக இத னது நடைக்குத் தடைபிட்டு. எங்கும் நடக்கும். எத்திசையும் செல் லும். மலைகளிதற்குத் தடைசெய்வனவல்ல. கு என்பது மண், வலயம் என்பது மண்டலம். அதனை யிரைப்பின்றி ளிரைவிற சூழ்ந்துவர வல் லதாதலால் இக்குதிரையின் பெயர் “சுவலயம்” என்று கூறப்படும். ஒய் வேதியர்தலைவி சத்தாருசித்து என்னும் அரசன் ஊனான இரு தத்துவசன் என்பவன் இக்குதிரைமீதேறி உங்களை வருத்தும் அரக் கனைக்கொன்று புகழ்பெறுவன் என்று கூறிற்று.

கேட்டமேரோ காவலோய்! ஆதலால் நான் உம்மிடம் வந்தேன் என் தவத்திற் கு இடையூறு செய்பவனை நீ விலக்கி யொழிக்கவேண் டும். ஏனெனில், தருமத்தோடும் உலகோம்பும் அரசன், முனிவர்கள் தவத்திலும் பாசுதகைக்கொள்ளுகின்றான். இதே! அக்குதிரையுள்ள து பெற்றுக்கொள்ளும் என்று கொடுத்த, உன்மகனை அனுப்பியும்,

மாரீக்கண்டேய புராணம். ௩௩௭

ஊமக்குத்தருமம் வளசக்கடனது. என்று கூறிய காலவர்மொழியை
க் கேட்டு அவ்வரசன் தன்மைத்தனை யழைப்பித்து, அக்குதிரை மீதே
ற்றி, அவனுக்கு மங்கலக்காப்பு அணிந்து அக்காலவமுனிவரோடு
அனுப்பிவிட்டான். அம்முனிவன், அந்த அரசபுதல்வனை அழைத்
துக்கொண்டு தன்னுச்சிரமஞ் சேர்ந்தான்.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

பத்தொன்பதாவது,

சுவலயாசுவம் பிலத்துட் புகுந்த

வரலாறுரைத்த அத்தியாயம்.

சுருப்பேவந்தன் பின்பு மக்களை வினாவலாயினான். ஓ! புதல்வ
ரே! நீங்கள் கூறுங்கதை மிகுந்தவியப்புள்ளது. அக்காலவரோடு
அவ்வரசமைந்தன்சென்று யாதுசெய்தனளே அதனைக்கூறுமினென
மக்களுரைக்கலாயினர். அவ்வரசகுமாரன் பின்பு காலவமுனிவரது
ஆச்சிரமத்திலிருந்துகொண்டு, அங்கு மேரதுவார்க்குண்டாம் இடை
பூறுகளைத்திளையு மொழித்துவந்தான். அக்காலவராச்சிரமத்திருக்
கும் வீரமுன்ன சுவலயாசுவத்தை யறியாது கருவந்தால் கவரப்பட்
டுள்ள அவ்வரசுக்கன் பன்றியுருவெடுத்துச் சந்திகருமம் புரிந்திருந்த
அக்காலவமுனிவரைத் துன்பமுறுத்தவந்தான். உடனே இருடிகள்
மக்கள்வந்துகூறலும். அவ்வரசினும் புதல்வன் வில்லம்பேந்தி அக்கு
திரையேறி அக்கொடு விலங்கினைத் தூத்திச் சென்றான். பிறைவடி
வாய் விளங்குமோர் அம்பினை வில்லிற்பூட்டி வலுவாகவிழுத்துப் பிர
யோகித்து விட்டான், விடலும் அவ்வடிபட்ட அக்கருங்கேழலானது
தன்னுப்பிரைத் தப்புவித்துக்கொள்ள மாம், குன்று, மலைநெருங்கிய
பெரியதோர் கானகநோக்கி யோடியது. தந்தையின் கட்டளைப்படி
நடப்பவனான அவ்விராஜபுத்திரனால் செலுத்தப்பட்ட அக்குதிரை
மனவேகமுடையதாய் அம்மிருகத்தினைப் பின்றொடர்ந்துசென்றது.
அவ்வேனமும் அதிகவேகத்தோடு பல யோசனை தூரமும் ஓடித்திரி
ந்து முடிவில் நிலத்தின்கணுள்ளதோர் பிளத்துட் புகுந்துபோதலும்,
அக்குதிரையும் மைந்தனும் அதனைவிடாது உடனே பின்பற்றி உண்

12. அ மார்க்கண்டேய புராணம்.

ஊழந்த சென்றனர். அங்ஙனம் இருணிரம்பிய அப்பிலத்தள் அவ்விவங்கு கண்ணிற்பட்டதிவ்லை. பின்பாதலம்புக்குத் தேடியுங் காணாது ஒழிந்தது.

அரசமைந்தன் மாதொருத்தியைக்கண்டு மயங்கல்.

அப்பால் அவ்வேந்தன் மகன், பல்லாயிரம் பொன்மாடநெருங் கிபதாய்ப் பெரியமதில்களாற் சூழப்பட்டு, இந்திரன் நகரம்போலும் விளங்கும் பட்டணமொன்றினைநோக்கி யதனுட்புகுந்து தேடியும் ஓர் ஆன்மகனைபுங்காணாது திரிந்துபார்த்த வருகையில், திருவிளங்கு முடிமுடையதோர் மாது புலப்பட்டனள். அவளை நோக்கி நீயார், எங்கு செல்கின்றனை, என்று வினாவலும் அம்மாது பித்தோர் விடையுங்கூறாது மேல்மாளிகைக்குச் சென்றாள். அவ்வரசமைந்தனும் உடனே தன் குசிரைபை அங்கொருசோலையுட் கட்டிவிட்டு விழித்த பார்வையையுந் விபத்து ஐயப்படாது அவளைப்பின்றொடர்ந்து அவ்வு ப்பரிசையை யடைந்து, அவ்விடத்து ஸலாம் பொன்மயமாயிருந் தும் பெரியதோர் கட்டிலின்மேல் ஒருத்தி தனியாக வுட்கார்த்திருக் கும் மங்கையைக் கண்ணுற்றான். அவளும் மன்மதனைப்பிரிந்திருக் கும் இரதியைப்போலுயிரி நகசனள். அவள்திருமுகம் முழுமத்போ லும் விளங்கி நின்றது. வடிவும், உருவும், அழகுந் தேகமுற்றும் மிக ச்சிறந்திருந்தது. அதுகண்டு, இவ்வொன்னை, இந்த ரசாதலத்துத் தெ ய்வமோ என்று மருண்டான். அமமடங்கையும் அவ்வரசினங்குமர னது அரிய பேரழகினை முற்றுநோக்கி, காமமுடையளாய்விப்பி னையும் நாணத்தினையும் அடைந்து திடீரென்று எழுந்திருந்து, இவர் யார், தேவனோ, இயக்கனோ, கந்தருவனோ, நாகர்வேந்தோ, வித்தி யாதானோ, என்ன புண்ணியமுடையவனோ, என்றெண்ணியிளைத்து விழுந்து மூர்ச்சித்தாள். அவ்வரசகுமரனும் மனமதவேதனையுடைய னாய் அமமதிடத்துச்சென்று அஞ்சாதேயென்று தேற்றியிருந்தான். பின்பு முதலிற் கண்டமாதானவள் ஒரு விசிறியைக் கையிலேந்தி வந்து களைத்து விழுந்தவளுக்குக் காற்றூண்டுபண்ணிச் தெளிவித்து மூர்ச்சையுண்டானதற்குககாரணம் விசாரித்தலும், அவ்வணங்குசிறி துநாணத்தோடு முற்றும் ஒதினள். அதனையுணர்ந்து அங்கு சார்தாற் றியால் வீசிக்கொண்டிருந்த பெண், அவ்வரசமைந்தனைநோக்கி, உம் மைப்பார்த்தது இவ்வனிதையின் மேலாகத்திற்குக் காரணமாயிற் றெ ன்றுகூறிக் கிலவியங்களைப் முணர்ந்தினள். அஃதென்னெனினி?

மார்க்கண்டேய புராணம். ௩௨௯

மதாலசையின் வரலாறு குண்டலை கூறல்..

தேவருலகத்து, விசுவாவசு என்று புசும்பெற்ற கந்தருவ அரசு
 னொருவனுளன். மதாலசை என்னும் பெயரையுடைய இவ்வணக்கு
 அவன்புதல்வி. பாதலத்துவச்சிரகேது என்பவன்மகனான பாதாள
 கேதுவென்னும் பெயரையுடைய கொடிய அரக்கனொருவன், இவள்
 உய்யானவனத்திருக்கையில், இருணிந்தது மாயையால் வஞ்சித்து
 கெடுதியெண்ணத்தோடும் இவனோக்கைப்பற்றி யிங்குவந்துவிட்டான்.
 நானாவரும் திரயோதசுதினத்தில் அவ்வரக்கனினனை மணம்புணர்
 வானும், சூத்திரன் எவ்வாறு வேதமோதுவதற்குக் தகாதவனோ,
 அப்படியே விழைகரு சிறப்புருவந்து இம்மாதனை மணப்பதற்கும்
 அவன் தகாதவனாக விருக்கிறான். சுழிந்த பகற்போதில் தற்கொலை
 புரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று இவள் முயலுகையில் காமதேனு
 இவனோடுநோக்கி, ஓமாதே! கொடியவனான அவ்வரக்கன் உன்னைப்
 புணர்வதில்லை. இவன் மண்ணுலகத்தை யடைந்தபோது யார் பாண
 ன்களாற் பிளந்தெறிவனோ அவனே யுனக்கு விரைவிற் கணவனாவன்
 என்றது.

என்பேர் குண்டலை என்று வழங்கும். நான் இம்மதாலசை
 யின் நண்பி, மஹாவீரனான விந்தியவந்தன், என்பவர் என்கணவர்.
 சும்பன் என்பவன் என்கொழுநனைக் கொன்றுவிட்டபின், நான்
 மறுமைக் கேதுவான தெய்வதீர்த்த யாத்நிரை செய்திருந்தேன்.
 பாதாள கேதுவெனும் அதேகொடிய அரக்கன், முனிவர்களுக்கு
 துன்பு செய்யப்படுக்து யார்பாணத்தாலோ அடிபட்டு ஓடிவந்தான்.
 அதுகண்டு அவனையடித்தவன் யாவனோ அவனைத்தேடி வருகி
 றேன். ஏனெனில், இம்மாதக்கு அவனே கணவனாகவேண்டிவ
 தலின், இவள்மூர்ச்சித்த காரணத்தினை யினி கேளும். இக்கந்தருவ
 ராஜன் மகன் மிக்கநற்குணமுடையான். உமமைப் பார்த்தளவில்
 உம்மிடதது விருப்பமுற்று மூர்ச்சித்தனள், இவள்நெஞ்சு உண்மை
 யாகவே உம்மை மணஞ்செய்துக்கொள்ள விழைந்துள்ளது. நீரிவரை
 மணவாவிடில், இவள்விழைந்துள்ளவனையிற் றுயராமே யனுபவிப்
 பள். ஆயின், காமதேனுமொழிவேறு வீணாகாதன்றோ? அங்ஙனமா
 னுல் பன்றிவடிவெடுத்த ஓடிவந்த அவ்வரக்கனை அப்பினுடெய்தவ
 னெவனோ அவனே கணவனாதல் வேண்டும். ஆதலால் அவனெவ

ரிஷய மார்க்கண்டேய புராணம்.

னென்று விசாரித்த வருகின்றேன். நண்பியின் தேகத்தினுக்கு மென்னுடம்பினுக்கும் பேதமிக்கையன்றோ? அவன் தக்கணவனைப் பெற்றாலதுலே பெனக்குப் பெரும்பேறாம். ஆதனின் மறையாது உண்மை கூறினேன். நீர்பார்? ஏன் இங்குவந்தீர். உமது உண்மை வடிவுபாது? உமதுசரீர மேன்மையைப்பற்றி விசாரித்தால் மானிட ராகத் தோன்றவில்லையே? என்முயற்சி வீணாகாதபடி உள்ளதைக் கூறும் என்றாள்.

சுவலயாசுவன் தன்வரலாறுகூறல்.

அதனைக்கேட்ட சுவலயாசுவன், தருமமுணர்ந்தமாதே! நீ வினாயியதால், என்வரலாற்றினை முறையே கூறுவல்கேட்டடி. நான்சத் துருசித்து என்னும் அரசன்மகன். முனிவர்களைக் காக்கும்பொருட் டிக் காலவ முனிவர் ஆச்சிரமத்திற்குத் தந்தையாற்செலுத்தப்பட்டு நான் என்கடமையை முடித்து வருகையில் பன்றிவடிவுள்ளான் யாரோ ஒருவன் அவர்க்கு இடைபூறு செய்பவர்தானாக, அவனைநான் பிறைவாயம்பிஞல் அடித்தேன், அக்கனை அதிகவினாவோடும் ஒடி ப்போகையில், மிருவேகமுள்ள என்சுதிரையைத் தூரத்திப் பின் றொடர்ந்தேன், பின்பு அப்பன்றி பெரிய பிலவழி யொன்றினுட்புகு ந்து இருளிற் செல்ல என்சுதிரையும் அதனைவிடாது பின்பற்றி யுண் ணுமைத்பபடியால் அவ்விருளிலே திரிந்துமுன்று வெளிச்சங்கா ணுது கடைமுறையிற்குவந்தேன், இவ்விடத்துனைக்கண்டுபின்னா கவே இம்மாடத்தினை யடைந்தேன். இதுதான் என்வரலாறு. நான் தேவனுமல்லன், அரக்கனுமல்லன், மானிடனேயாம். தேவரெல்லாம் என்னால் பூசிக்கப்படுபவராம் என்றான். கேட்டவரோதந்தையே யெ ன்று நாகமைந்தர் மேற்குறலாயினர்.

இங்ஙனங் சுவலயாசுவன் குண்டலையோடு தன்வரலாற்றினைக் கூறுமிடத்து, அக்கண்ணிகை மூர்ச்சை தெளிந்திருந்தாளாயினும் நா ணமுடைமையால் ஒன்றுங் கூறலாற்றாதவளாய் நண்பியின் முகத்தி னை மகிழ்ச்சிக்குறியோடு நோக்கினள். அப்போது, அந்த நண்பி யான குண்டலை, அரசிளங்குமாரைநோக்கிமிட்டிங் கூறுவாளாயினள்.

ஓய் வீரனே! நீர்கூறியதுண்மையே! இதில் ஐயமில்லை! ஏனெ னில், இவ்வுத்தமியான இவசுநெஞ்ச வேறுவிடயத்திற் சலியாது

மரீக்கண்டேய புராணம். நாடக

உம்மையே நாடின்தது. நிலவு சந்திரனையும், வெயில் சூரியனையும், செல்வம் புண்ணியமுடையோனையும், கவலாநெஞ்சு தைரியமுடையோனையும், பொறுமை உயர்ந்தோனையும் அடைவது இபற்கையே யன்றோ, அவ்வாறே இவளநெஞ்சும் உம்மையடைந்தது. ஆதலாலு அந்தபாவியான வரக்கனே அப்பன்றியாய் வந்திருக்கலாம். அதனை யடிக்க வல்லவர் நீரேயாமாதலின் அடித்தீர். அங்ஙனமல்லாக்கால் காமதேனுவும் பெய்கூறுமோ, ஆகவே நீரே இவள்தலைவராக வே ண்டும். இவள் உம்மைக்கூடிப் பயனுற்றவளாகுக. பஸ்சொல்லி என்னை. இவள் நல்ல தவச்செல்வ முடையவளேயாம் என்று கூறி னாள்.

பின்பு அவ்வாசனமெத்தன் குண்டலைமொழிகேட்டு, நான் வே ரொருவருள்ளே படங்கினவனா யிருக்கின்றேன். நீயிர் அவ்வாறன்று சுதந்தரமுடையாருளிரீர் என்றான். அதற்கு அக்குண்டலையானவள், தங்கள் குலச்சூரவனாகிய தம்புநுமுனிவரைக் தியானித்து நினைத்த னவில, அவர் அம்மதாஸசையிடத்துவைத்த அருளிநூலுங், குண்டலை யின் மேம்பாட்டினாலுந் தருப்பை சமித்து முதலிய கொடுவந்து, அம்மணமகன், மணமகளிருவர்க்கும் மங்கலநீராட்டுவித்துத் தீவளர் த்தி ஓமஞ்செய்து விதிப்படி மணவினை முடித்துத் தம்மாச்சிரமஞ் சென்றனர். பின்னர் அக்குண்டலையென்னும் மாது தன்னண்பியை நோக்கி, அம்மே! நல்ல அழகு, குணம், வீரமுடையானியேயான் உனக்கு நாயகனாகக் கிடைத்தனன் அன்றோ, இனிநான் கவலையற்ற வளாய் தீர்த்தயாத்திரை முதலிய தவத்திற்குச்செல்கின்றேன் என்று கூறி, அவ்விராஜகுமாரனை நோக்கி, அன்போடுங் கூறலாயினள்.

குண்டலைகூறிய நீதி

ஐய! பேரறிவுடைய பெரியரும் உமக்குப் போதிக்கத்தக்க தொன்றுமில்லை. பெண்பாலாகியயான் கூறத்தக்க தென்னுளது. ஆயினும், என்னண்பியிடத்துள்ள அன்புமிகுதியால் என்மணமீர்க்க ப்பட்டதாலும், நீரும் என்னிடத்து மிகுந்தமப்பிக்கையுடையாயிரு த்தலாலும், உமக்கு ஞாயகம்வரும்படி சிவவற்றை யிங்கு சூறிப்பிக் கின்றேனன்றி, உமக்குக்கற்பித்தல் என்கருத்தல்ல. கேளும், மனைவி யை உண்டிமுதலியவற்று லுபசரித்துத் திருத்தி யுறுவித்தலுங், காது தலும் எப்போதும் கொழுநன்கடனாக விருக்கின்றது. அறம், பொ

நாடல் மார்க்கண்டேய புராணம்

ருள், இன்பங்களைத் தேடுவதற்கு மனைவி கொழுநனுக்குத் துணையாக இருக்கின்றாள். அதனானே, மனைவிக்கு “வாழ்க்கைத் துணை” யென்ற பேருமாயிற்று. தம்பதியர் தம்முள் ஒருவர்க்கொருவர் தொடர் புரிமையும் ஒருமனப்படுதலும் இல்லையாயின் தருமஞ்சித்தியாது. தேவர்பூசனை, பிதிராகடன், அடிமைகளையோம்பல், கிருந்துபசரித்தல் இவற்றை மனைவியில்லாத ஆண்மகன் செய்யலாற்றான். பொருளைத் தேடிக்கொண்டு வந்தாலும், மனைவியில்லாதவனுக்கும், நற்குண நற்செய்கையில்லாத மனைவிக்கும் இன்பத்தைச் செய்யாது துன்பமே விகாக்கும். எவ்வகையாலும் அப்பொருள் வீணாகவே யழியும். மனைவியில்லாதவனுக்குச் செய்கருமங்கைகூடாதென்பது கண்ணெதிராகக் கண்டபடியாம். ஆகவே தருமம் எவ்வாறு சித்திக்கும், புதல்வரைப்பயர்த்து பிதிராகடனைக் கழிக்கவேண்டும், அன்னமிடெல் முகையவற்றால் விருந்தினரை உபசரிக்க வேண்டுவது, பூசனைமுதலிய வற்றால் தேவமைக்களிப்பித்தல் வேண்டும், இவை உத்தமமான நற்குணமும் சுற்புமுடைய மனைவியில்லாதவனுக்குக் கிடைக்குமோ, கிடைப்பாது கிடைப்பாது!! ஆதலால் இல்லறத்தானுக்கு உள்ளசெல்வமெல்லாம் மனைவியேயாதலின், இக்கருத்தை யுள்ளத்துவைத்துத் தக்கவன்பேரடும் மனைவியைக் காத்தல்வேண்டும். மனைவிக்கோ வெனில், கணவனையொழித்து இம்மையிலாயினும், மறுமையிலாயினும் யாதோர் பயனுமில்லையாம். ஆதலின் எல்லாவகையாலும் தன்னைக் கொண்டவன் கருத்தை யனுகரித்து, அத்தலைவனுடைய செல்வத்தினையுந் சுகத்தினையுந் காக்கவேண்டியபாரம் மனைவிக்கு அதிகமாகவே இருக்கின்றது. அவன் நல்ல அறிவுடையவளாகத்தக்க மார்க்கத்திற்றருவது கொழுநன் தொழிலாகவே இருக்கின்றது. ஆதலின் மனைவிக்குத் தக்க கணவனுங், கணவனுக்குத்தக்க மனைவியும் இயையப்பெற்றால் இருவர்க்கும் நன்மையே விகாபும், அவ்வகைப்பட்டோர் சந்ததியும் மிகச்சிறந்த நல்லவாம், ஆகவே நீவிரிவரும் அத்தகையாரேயாம். இம்மனைவியோடு, செல்வம், மக்கள், இன்பம், ஆபுள் மிகப்படைத்துப் புகழுடையவனுங் வாழ்கவென வாழ்த்தித் தன்னன்பினைத் தழுவி அவள்கணவனுக்கு வந்தனஞ்செய்து மறைந்து தான் விரும்பிய விடஞ்சென்றாள்.

சுவலியாசுவனுக்கும் அரக்கர்க்கும் நடந்தபோர்.

பின்னர், அந்தசத்துருசித்தென்னும் வேந்தன் மகன், மதாலசை யென்னுந் தன் மனைவியைக் குதிரைமே லேற்றிக்கொண்டு அப்பாத லத்தைவிட்டு வெளிவரும்படி புறப்பட்டான். அச்செய்தியை அரக் கர்களறிந்து, ஏட! நமதுநண்பன் பாதாளகேது கொடுவந்து வைத் திருந்த பெண்மணியையாவனோ மனிதனொருவன் வவ்விச் செக்கின் றான் என்றுகூவ, உடனே அரக்கரெல்லா மொருங்கு சேர்ந்து அப் பாதாளகேது வென்பவனோடு கூடிவந்து, அப்பு, வாள்முதலியபடை மழைகளைப் பொழிந்து சூழ்ந்தார்கள். அப்போதக் சுவலியாசுவன் நகைப்பவன்போல, தெய்வநப் படைகளைவிட்டு, அவ்வாக்க ரோகிய பாணங்களை யெல்லாமறுத்து, சிலபோது போர்செய்து முடிவில் மந்திரசித்தியுள்ள துவட்டாவின் படையை விட்டான். (துவட்டா சூரியன்) அதனால் உண்டாகிய தீயினால் பாதாளகேதுமுதலிய வரக் கரெல்லாம், எலும்பின் சேடமே சேடப்படும்படி, கபிஷ்முனிவர் வெகுளியால்மாய்ந்த சகரர் அறுபதினாயிரவரைப்போற் சாம்பர யொழிந்தனர். பின்பு அவ்வரசமைந்தன் குதிரையோடும் அம்மாத ரசியோடும் தன்னகரமடைந்து தந்தையை வணங்கி நடந்தவரலாறு முழுவதையுண்கறினான். அப்போது அச்சத்துருசித்தரசன் முழுவ துங்கேட்டு, களிப்படைந்து மசனிதத்துப்போன்புடையனாய் அவ னையணைத் துச்சிமோந்து கூறலாயினன்.

சத்துருசித்து தன்மகனுக்குரைத்த நீதி.

ஐயமைத்த! மகனொருவனடையத் தக்கபயனை யடைந்தபின் ன்றோ பிதாவென்பவன் புதல்வனைப் பெற்றோனாவன். பிள்ளையைப் பெற்ற அளவினாலேதானே யொருவன் மக்கட்பேறுடையனாகான். பிறந்தாற்றானென்ன பிழைக்கவேண்டாவா, பிழைத்தாற்றானென்ன கல்வியறிவுடையோனாக வேண்டாவா, கவ்விசுற்றாற்றா னென்ன தரு மத்தையடைய வேண்டாவா, தருமியானாற்றானென்ன தன்னைக்காத் துக்கொண்டு, தன்முதாதைமுதலிய பெரியோர்க்குப் புகழமுன்பழு முண்டாம்படி செய்யவேண்டாவா, அவ்ஐயம் ஆனாலன்றோ புதல்வ னைப் பெற்றவனாவன். மைத்த! இவ்வளவிலையும் எதிர்பார்த்திருந்த யான் இப்போதுதான் மக்கட்பேறுடையே னாயினேன். உன்னால் யான்கடைத் தேறினேன். என்னையடைந்த முனிவர்சன் அச்சத்

மார்க்கண்டேய புராணம்.

தினை நீ பொழித்து, என்னாலும் முடித்தற்கரிய கருமத்தினைச் செய்து முடித்த நீ என்னை புறுதிபெறப் பண்ணுவித்தாய். என்முன்னோர் நல்லபுகழை யடைந்தனர். நானும் அப்புகழைக்குறைவறவே காத்துவந்தேன். நீ தோள்வலியால் அப்புகழைப் பெருகவளர்த்துப் போர்வேயந்தாய். தந்தைதேடிய கல்வி, பொருள், புகழ், வீரம் இவற்றினைப் போர்க்கடிக்காமலே காப்பாற்றிக்கொண்டவன் இடைப்பட்டமகனாக். தனபன் ஆற்றலுடையனாய்த் தக்கமுயற்சி செய்து தந்தையினும் ஞானம், சகம், புண்ணியம், சீர்த்தி இவைகளைத்தேடி வானுயின் அவனையே புருடோத்தமன் (மக்களுட் சிறந்தோன்) எனப் பெரிவர் கூறுவர். தன்னாற்செய்து முடிக்கக் கூடுமான விடயங்களில் தந்தையின் விருமையினும் குறைவாகவுடையோன் மக்கட் பதடி என்று கூறப்படுவன். இங்னும் அறநூல் கூறுவதால், இவ்வளவுநன்மையைத்தாத்தக்கபேருழப்புழைந்த நீ சிறந்தோனோ, யான் சிறந்தோனோ, இத்தகைய புத்திரனைப் பெற்றுக்கொண்ட பெருந்தவ முடைய யானேசிறந்தோன். நான் அறிவறிந்ததுமுதல், எல்லா முயற்சியோடும், மஹாவிருடிகளான அந்தணர்கள் அச்சமுறுதபடி அவர்களைக் காப்பதிறுனே ஒழியாது உழைக்கின்றேன் அல்லாது வேதியர்போருட்டுத் தனிவேபாதம்புருத்து பலவாக்கரோடு போர் புரிந்து, அவர்கள் யாரையும் கொன்று, திட்டரை யொறுத்தலுஞ், சிட்டரைக் காத்தலும் என்னும் அரசதருமம் வழுவறுது காத்துக் கொண்டு, அச்சானோர் ஆசிரவாதத்தினுக்கு ஏற்றவுரிமையுடையனாய் நமது மாரினுக்கு நல்லபுகழ்ப்படைத்தாய். தந்தைபடைத்த புகழின்மறைவிலே தான் புகழைப் பெறுகின்றமைந்தன்பெருஞ்சந்தி யுடையவனே யாயினும் பயனில்லை. மைந்தனால் மாரினுக்குங் குடிக்கும் புகழ்வருமாயின், அத்திறத்துப் புதல்வனைப்பெற்ற தந்தையின் பிறப்பே. முழுப்பயன்பெற்றதாம். மகனாற்புகழைப் பெறுவோன் உத்தமன். தன்னாற்ருனே புகழடைபவன் தன்னியனையாயினும் மத்தியேனோயாம். தாதையின் தந்தை, பாட்டன், மூத்தப்பன் முதலியோராலாயினும், தாய்மாரி முதியோராலாயினும் புகழ்ப்படைப்பவன் அதமனோயாம். மகனே! உன்பாலெனக்குப் பெருந்தயை புண்டாயிற்று. ஆதலால் முழுமனத்தோடும் உன்னை ஆசிரவதிக்கின்றேன். நீ, வலி, வெற்றி, செல்வம், இன்பம் உடையனாய் வாழ்க. இக்கந்தரு வாராஜன்மகன் உன்னோடு நீவொழுக என்று கூறியபடியேது மவனை

த்தழுவி, மகனையும், மருமியையும் அவர்கள் இருப்பிடஞ்செல்ல விரித்தனன். பின்பு அவ்வாசினங்குமான் தந்தை நகரத்தின் கண்ணும், உய்யானர் தண்டலையினிடத்தும், மலைமுதலிய ஸிடங்களினுந் தன் மனைவியோடுஞ்சென்று மனஞ்சென்றவழி பின்பதுகர்த்திருந்தான் அம்மாதாசி நாடோறும் உதயகாலத்துத் தன்மாமி மாமனிவர்கள் பாதங்களை வணங்கி, அவர்கள் கட்டளைக்கு மாறில்லாமல் நல்லொழுக்கமுடையளாய்க் கணவன் கருத்தின்படி தருமத்தினைநடத்தி மகிழ்வேமும் விளைபாடி. வாழ்த்தன்.

புத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

இருபதாவது அத்தியாயம்.

தாலகேது மாயை புரிந்தது

இங்ஙனம் பலகாலங் கழியலும் அச்சத்துருகித்தென்னும் அரசன் ஒருநாள் தன்மைந்தனையழைத்து, வேதியர்களின் காப்பின் பொருட்டு உலகசஞ்சாரஞ் செய்யும்படி கட்டளையிட்டு, நாடோறும் காலையிலெழுந்து, அத்தணர்க்கிருக்கண்செய்வானாத் தேடி தண்டிக்க. கொடியசெய்கையுள்ள பாவியராகிய அரக்கர்கள் அநேகர் முனிவர் தவத்தைக்கெடுக்கின்றனர் அதனையொழித்தி என்று விதிக்கப்பட்ட அவ்வேந்தினங்குமான் நிலவுலகெங்குஞ்சுற்றித் தந்தை ஆணையின் வண்ணம்புரிந்துவந்து பிதாவைவணங்கினான். ஒவ்வொருபகலிலுஞ் சூரியன்கொடுத்த தெய்வப்புரையின் றுணையலியால் அரைப்பகலுக்குள் ளுலகமுழுவதஞ் சுற்றித்துட்டரை யொடுக்கி நல்லோரைக்காத்து, மற்றைப்பொழுதிற் றன்காதலியோடும் இன்பதுகர்த்திருப்பன். இங்ஙனமிருக்கையில் ஒருநாள், யமுநாநதிக்கரையில் சஞ்சரித்து அங்கு ஓர் முனிவன் ஆச்சிரமத்திலைக் கண்ணுற்றான். அதன் வரலாறென்னெனின், முன் இவனால் கொல்லப்பட்ட பாதாளகேதுவென்னும் அரக்கனுக்குத் தம்பியாகிய தாலகேது வெண்பவன் பழைய பகையை மனத்திலெண்ணித் தன்மாயையால் ஓர் முனிலேடம்பூண்டு ஆச்சிரமஞ்செய்து கொண்டிருந்தான். அங்கு இவ்வரசகுமான் செல்லலும், அவ்வஞ்சமுனி கூறலாயினன்.

மார்ச்சுண்டேய புராணம்.

தாலகேதுவின் மாயையால் மதாலசை யிறந்தது.

அரசினங்குமர! யான்கூறுமதைக் கேட்பாயாச. பின் உனக்கு வீருப்பமுண்டாயின், அவ்வாறுசெய்தி. இரந்தோர் இரவைக்கெடுத்தல் செய்யாதே உன்சபதத்தினை புண்மைபெறச் செய்தி. நான் தருமத்தின்பொருட்டு வேள்விசெய்கின்றேன். அவற்றுள் அனைகஞ்சிறுவேள்விகளைச் சொத்தவேண்டும். அதற்கு மிகுந்தபொருள் வேண்டும். வேதியர்க்குத் தகழிணைகொடுப்பதற்கு என்பார் சாலுமான பொருளில்லை. ஆதலால் உன்சண்டத்திற்கிடக்கும் பொன்னாத்திணைக்கொடுத்தி. நான் இந்நீருண்முழுதி உயிர்களுக்கு ஆக்கத்தினை யுண்டாக்கும்படி வருணனைத் தெய்வமாகவுடைய மந்திரத்தால் அந்தரீர்க்கடவுளைத்துதித்து வெளியில் வருகின்றேன், அதுகாலும் என் ஆர்சிரமத்தினைக் காத்திருத்தி என்றான்.

அதுகேட்ட வேந்தன்மகனுன் வணங்கி, தன்கழுத்தணியைக் கழற்றிக்கொடுத்து, ஒவேதிய! நீர் ஈசமேசெல்லும், நீர் செய்யத்தக்க கருமமனைத்தினையும் விரையாதுசெய்க. நான் காத்தலால் உன்னாச்சிரமத்தினை யொருவருங் கெடுத்தல்செய்யார் என்று கூறினான். உடனே, அவ்வஞ்சகமுனிவன் யாற்றுகிறான் முழுகினான்.

பின்பு அங்குமுழுகினவன் மாயையால் மறைந்தோடி அவ்வாசினமைத்தன் நகரத்தினையடைந்து, அவன் பணியாகிய மதாலசை யெதிரேகின்று, “சுத்தலீரண குவலயாச்சுவன் என் ஆர்சிரமத்திற்குவந்து இருபுகளைக்காத்திருக்கும்போது அந்தனர் பகைவரான அரக்கரோடு போர்செய்யுகையில் கொடியனான அரக்கனொருவன் மாயஞ்செய்து குலத்தால் மார்பிற்குத்தினான். அவன் இறக்கும்போது தன்கழுத்தணியினை யென்காத்திறந்து இறந்தான். சூத்திரர்களாகிய தவத்தினர் காட்டிலவனைத் தகனமாற்றினர். தலைவனையற்று வருந்து மவன் குகையினைக் கொடியனான அவ்வாக்கனே கொண்டோயினான். பெரும்பாலாகிய நான் இக்கொடுமையைக் கண்ணாற் கண்டும் இவ்வளவுதூரம் உயிர்தரித்துவந்து சொல்லிசைந்தேன். இனி நடத்தத்தகுங்கருமத்தினை நடத்துக. இக்கழுத்தணியைப் பெற்றுக் கொண்டு அக்குவலயாச்சுவனைப்போலும் அதனைப்போற்றிக் கொள்ளுதிர், தவம்புரியும் எங்களுக்கு இப்பொன்னணியால் ஆவதென்ன வென்று கூறிப்போனான்.

கேட்டிரோ தந்தையே! இவ்வாறு அந்த வஞ்சகமுன்கூறி அப் பொன்னணிபினை நிலத்தின் மீதெறிந்து தன்னிச்சைவழி மறைந்து சென்றான். அங்ஙனம் அவ்வுமைகேட்டலும், அங்குள்ளாரணைவரும் மூர்ச்சித்து விழுந்தனர். அரசமாதர்கள் அனைவரும் சிறுபோது கிடந்து மூர்ச்சைதெளிந்து அரசனோடு பெருங்குரலோடும் அமுத்தொடங்கினர். மதாலசை பக்கமுத்தனியை நோக்கிக் கணவன் மரணத்தினைக்கேட்டும் பிரிவாற்றாது தன்னுயிரை உடனே பிழந்தாள். அக்கணமே ஊர்முழுதும் அழுதரலாயின. அவ்வூரிலுள்ள ஒவ்வொரு மனையும் அரசன் அரண்மனைபோலவே துக்கமனையாயிற்று. அப்பொழுதவ்வரசன் உயிர்பிரிந்த தன்மருகியையும், அழுதுகொண்டு இருக்கும் மற்றையவையுநோக்கி மனத்தன் கவற்சியடைந்தவனாய், அறிவாற்றேறிச் சொல்லலாயினான்.

சத்துருசித்தராசனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும்

நடந்தசெய்தி

யாரும், அமுத்தக்கதொன்று நில்லை. நீங்களும், யாரும், பிறர் யாரும் அனிக்த உடம்பினையுடையோமே. நான், இனிமகனுக்கு அழுவதோ! மருகிக்கு அழுவதோ! விசாரிக்குமிடத்து, அவ்விருவரும் செய்து முடிக்கத்தகுவனவெல்லாம் செய்துமுடித்தவராமாதலின், அவ்விருவர் பொருட்டும் வருந்தவேண்டுவதில்லை. எவ்வாறெனில், மகன், தந்தை பணிபுரிபவனாயும், பிதாவின் கட்டளைப்படி அந்தணரைக்காப்பவனாய் மிருந்தானானே அத்தகையோன் மரணத்தினைப்பற்றி அறிவுடையோர் துக்கப்படுவது முறையன்று. சரீரம் என்றெடுத்தபின் எப்போதாயினும் போரவேவேண்டும். அப்போக்கு வேதியர் பொருட்டாகத் தருமத்திறகழிந்தால் பயனுடையதரகமே முடிகின்றது. என்மகன் வேதிபா பொருட்டுயினாக் கொடுத்தது, எங்கள் குடிக்கு ஆக்கஞ்செய்தவாறுபிற்று. நற்குடிப்பிறந்த விம்மருகியாகியமாதர், தனக்குரிய தருமப்படி கணவன் பணிபுரிந்தான். மாதர்க்குக் கணவனொழியத் தெய்வம் வேதையாதுள்ளது, அப்படிப்பட்ட அறங்காத்தமாதா இறந்தால் அருவானேன், ஆயின் எமக்குஞ், சுற்றத்தினர்க்கும், மற்றுமுள்ளவர்க்கும் இவள் கணவன் போனதற்கு இவளாவது சிலபேரிருந்து சென்றால் வருந்தக்கடந்தாயுள்ளது, அங்ஙனமொன்றுமே நேர்த்ததில்லை. சணவன். மரணத்தி

நாடகம் மார்க்கண்டேய புராணம்.

னைக் கேட்டவர்க்கணமே உயிரையிழந்தான். இவன் ஒருங்கு நீப்பா ய்த்தவளையாயினன். இப்பதிவிரதையின் மாணம்பற்றி இரங்குவது பேதைமையாம். கணவனிறந்தபின் உயிர்வாழும் மங்கையர்க்கே விரங்குவதுகடனன்றி, இத்தகையார்க்கு இரங்கல் கடனன்று. இதத் தினை எண்ணுவோன், சொல்லுவோன், கொடுப்போன், இம்மைக் கண் மாத்திரமேயன்றி மறுமைக்கண்ணும் இன்பம்புரிவோன் கண வுன், ஆகவே அவனை மனிதனென்று நினைப்பவளாயார். ஆதலாலே இம்மாத ஒருகணந்தானும் கைமையை அனுபவித்திலன்! ஆதலால், மைந்தனைப்பற்றியாவது, அவன் மனைவியைப்பற்றியாவது துக்கிக்க வேண்டுவதில்லைபன்றோ, இனி அப்படிப்பட்ட புதல்வனை யிழந்தத் தால் அவனைப்பெற்றதாய் தந்தையான எம்பெருட்டே யாங்கள் வருந்தவேண்டுவது. ஆராயின் அதுவுமுறையன்று. என்னை, அந்த ணர் பயன்பெறும் பொருட்டு எம்மைந்தனாயினாக் கொடுத்ததால் யாம் அனைவரும் சடைத்தேறினோம், அந்தணர் தருமத்தினைக்காத்து, வேறுநோயின்றிப்போரில் வீரத்தோடும் உயிரைவிட்டான். நற்குடிப் பிறந்தோன், நல்லகற்புடையான் புதல்வன் என்ற சொல்லினையும் தேடிக்கொண்டான். ஆகவே தந்தைதாயிருவரும் அவனால் பெறத் தக்கபயன் இத்தனையேசாலும், என்னுன்.

தாயானவள், தன்புதல்வன் சாவினைக்கேட்டு, நன் கணவனது நிலைமையோக்கிக் கூறலாயினன், ஓய் மன்னர்மன்ன! எனக்கு என் தாய், என்னுடன் பிறந்தார் முதலியோரால இத்துணை பயம்பிறந்த தில்லை. முனிவரைக்காக்கச்சென்று இறந்தவனைப்பற்றிச் சுற்றத்தி ணர் இத்துணைக் கவலையடைந்து பெருமூச்செறிந்து ஏன் இரங்குகின் றனர், நோயுழந்து இறந்தவர்களின் தாய்மார்க்கு மாத்திரமே புதல்வ ரை யிழந்தமை யுண்டாமன்றி, வேந்தர்மரபிற்பிறந்த, போரில் அஞ் சாதுசென்று, பசுவினையும் பார்ப்பாரையும் காக்கும்படி சென்று, பகைவர் வஞ்சனையால் வெட்டுண்டு இறந்தால், அவன் தாயும் மைந்த னையிழந்தவனாவனோ ஆகாள். ஆதையால், அத்தகையமார்தரே உல கத்தில் வருந்தக்கடவராவர். யார், நண்பருக்கும், இராதவர்க்கும், பகைவர்க்கும் மூகத்தினையும், கையையும் சுருக்கிக்கொள்ளாது அவன் யாராயினும் இறந்தாலும் பிழைத்துள்ளவனே யாவன், அவ னைப்பெற்றோனே புதல்வரைப் பெற்றவனாவன். அப்படிப்பட்ட பிள் னையப் பெற்றவளே பிள்ளைபேறுடையவளாவள், இவ்விதகிர்த்தி

‘மாரீக்கண்டேய புராணம். நாடக

‘சம்பாதித்த குமாரன் யுத்தக்களத்தில் சத்துருக்களால் இறந்தாலும், அல்லது அவரைவென்றும் பெருமையே படைவன். அவனைப் பெற்றெடுத்ததாய் கருப்பத்தில் பத்துமாதஞ்சுமந்து பட்டபாடுகளெல்லாம் அப்பொழுது தான் பலினைத்தர மகிழ்வான், என்று கூறினள். இவ்வாறு தந்தைதாயர்களிருவரும் மனதைத் தேற்றிக்கொண்டதினமேல் பிதாவாகிய சத்துருசித்தரசன் பட்டணத்திற்கு வெளியேயேபாய், ஸ்ரானஞ்செய்து குமாரனையும் மருகியையுக்குறித்து விதிப்படி செய்யவேண்டிய அபரகிரியைகளெல்லாவற்றையுஞ், செய்து முடித்தனன். மாயாமுனிவடிவங் கொண்டவந்த தாலகேதுவென்னும் ராக்ஷதன் யமுனாநீரிலுள்ள மடுவிலிருந்து மேலெழும்பிவந்து ஐயா, அரசகுமாரினை நீர் எனதாச்சிரமத்தை விட்டுவிடாமல் எனக்கு வேண்டிய சகாயத்தைச் செய்தமையால் வருணதேவர் நிமித்தமான யாகச்சடங்கையும், வெகுதாலமாய் ஓடிக்கவேணுமென்றெண்ணியிருந்த என தபிஷ்ட்டத்தையும் பூர்த்திசெய்தனன். இனி நீர் ஊருக்குப்போகலாமென்று விசுவாசத்தையுடையான்போன்று மதுரமான வார்த்தைகளைச்சொல்ல அதைக் குவலயாசுவனென்னும் அரசகுமாரன் உண்மையாகவே நம்பி, அவ்வஞ்சகமுனியை சாஷ்ட்டாங்கமாகவணங்கி அதுமதி பெற்றுக்கொண்டு வாயுதேவனுக்குந் திருமால்வாகனமான கருடதேவனுக்குந் சமானமான வேகபராக்கிரமங்களையுடைய தனது குதிரையின்மேல் ஏறி, தன்னுடைய பட்டணத்தைச் சேர்ந்தனன்.

இருபதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

மதாலசையென்னும் மனைவி மரணமடைந்தபடியால்

குவலயாசுவன் என்னும் அரசகுமாரன் தன்

மனதை தேற்றிக் கொள்ளுதல்.

குவலயாசுவனென்னும் இராஜகுமாரன் தன் தாய்தந்தைகளை வணங்கவும் தன் மனைவியைப்பார்க்கவும் கருத்துள்ளவனாய் விரைவாகத் தன் பட்டணத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தான். அப்பட்டணத்தில் துயரக்குறிப்புள்ள சிலரையும் சந்தோஷக்குறிப்புள்ள சிலரை

1845) தூங்குகண்டேய ஆபரணம்.

புடும் ஆச்சரியகரமான முகக்குறிப்புள்ள சிலரையும், அடங்காமகிழ்ச்சிப் பால ஒருவரைப் பொருவர தழுவிக்கொள்பவர் சிலரையும் மகக் கண்டனன், அவர்களுள்ளேயும் வந்து அரசகுமாரனைப்பார்த்துஐயா இராஜகுமாரனே, உம்முடைய பகைவரெல்லோரும் மாண்டுபோனார்கள் நீர் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருக்கவேண்டுமென்று தாய்தர் அதைகளையும், நகரவாசிகளாகிய எங்களைபும் சந்தோஷப்படுத்திக் கொண்டிருப்பீராக என்று சொல்லக்கேட்டு ஏதோ புதுமை நடந்திருக்கலாமென் றெண்ணி பட்டணத்திலுள்ளவர்களால் சூழப்பட்டவனாகி அரண்மனை யிலுள்ளோர் எல்லோரும் பெருங்களிப்படைபுமாறு தந்தையிடத்திற்குப் போனான். தாய்தர்தையரும் மற்றுமுள்ள பந்துக்களுங்கண்டு தீர்க்ககாலம் வாழக்கடவாயென்று ஆசீர்வதித்தார்கள். அதன்பின்னர், பிதாவைவணங்கி இராஜகுமாரன் ஆச்சரியங்கொண்டு இவ்விடத்து என்ன விசேடமென்று வினவ நடந்த சமாச்சாரமுழுவதும் பிதாதெரிவித்தார். தன் பிரிபமனைவியாகிய மதாலசை சோசகத்தால் இறந்தபோனதைக் கேள்வியுற்று தம்முன்னிருக்கின்ற மாதாபிதாக்களைப்பார்த்து நான் இறந்ததாகக் கேள்வியுற்று அந்தப்படுவிரகையாகிய என்மனைவி, பிராணனை விட்டுவிட்டனள். ஆதலால், என்னை நினைக்கவேண்டுமென்று கூறி நாடகனாகிய என்னிமித்தம் பிராணனைப்போகக்கடித்த மதாலசையைப்பிரிந்து தயையில்லாத நான் உயிர்வாழுகின்றேன் நான் குருமுடையேன், பாவச்செய்கையுள்ளேன் என்று சொல்லி தன்னைப் பகைவன் வஞ்சித்தமையால் தேரீட்ட இலச்சையும் குணவதியான நாயகி மாணத்தால்வந்த வியசனமுமாகிய கடலில் சூழ்க்கிக்கிடந்தான். பின்னர் பெருமூச்செறிந்து ஒருவாறு தெளிந்து அப்பால மயக்கத்தை விலக்கி மனதைத்திடமாக நினைத்திக்கொண்டு தன்னுள்ளே யோசிக்கலாயினான். அம்மதாலசை என்னிமித்தம் இறந்தாளென்று நான் உயிர்விடுவேனானால், அசுகுணவதிக்கு என்ன உபகாரஞ்செய்தவனாவேன். அவ்வாறு அவள்செய்தது பதி இறக்கக்கேட்டிறந்த பத்தினியென்பதை விளக்குகின்றது. அச்செய்கை மகாபதிவிரதைகளுக்கு இயற்கையாகுமென்று திடப்படுத்திக்கொண்ட பின்னரும் ஒ! பிராணநாயகியே பிராணநாயகியே என்று பெருங்குரலிட்டழைத்தனன். பின்பு தெளிந்து கூன் விடாதமுதலும் யாது பலனுண்டாகும் அன்றியும் தேசவாசிகள் நகைப்பதற்கிடமாகும் அதுவுஞ்சரியன்று கிலேசத்தினால் மெலிந்து நல்லுணர்ச்சி யின்றிச்சேரர்ந்து ஆபரணம், மலர்மாலை முத

முடிக்கண்டேயுபுராணம். ௭௪௧

ஸியவைகளைத் தரியாதவனாகி அமங்கலமான கோலத்துடனிருப்பேனா னால் பகைவாரசெய்யும் அவமானத்திற்கு உடன்படுவேன். இப்பொழுது என் தந்தை பெருந்துயரங் கொண்டிருக்கின்றார். அத்துயரம் எவ்வாறு தணியப்போகின்றது. இச்சமயத்தில் யான்செய்யத்தக்கது யாதெனில் உபசாரத்தால் என்பிதாவைக் களிப்பிக்கவும் யாவருக்கும் பெருந்துயரங்களை விளைவித்தபகைவனைத் தண்டிக்கவும் வேண்டுவதேயாகும். மாதர் இன்பத்தை முழுவதும்விட்டால் இவ்விண்ணெண்ணமும் நிறைவேறும். மாதர் இன்பத்தை விட்டுவிடும் என பிராணநாயகிக்கு என்ன பலனுண்டாகும் என்னிமித்தம் பிராணனைவிட்டொழிந்தவளுக்கு நாளிப்பொழுது மாதர் இன்பத்தை விட்டுவிடுவேனென்பதாமாத்திரம் சரியான உதவியாகாது நன்றியறிதலாகிய சரியானகாரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று உறுதியாக எண்ணிக்கொண்டு அம்மனைபவட்குச் செய்யவேண்டிய நீர்க்கடன் முதலிய சரமக்கிரியைகளை எல்லாவற்றையும் விதிவழியாகச் செய்து முடித்தனன். அதன்பின்னா எனக்குப் பிரியமுள்ளவளும், இல்லற தருமத்தைஒழுங்காகநடத்துபவளும், சீலமுடையவளும், பெண்யானை போல நடைபுடையவளும், மான்போலமருண்ட பார்வையுடையவளும், கந்தருவகுமாரியும் மதாஸையென்னும், பெயரையுடையவளுமாகிய என் மனையாள் இப்பிறவியிற்றானே எனக்குப் பெண்ணாகவேரிடாதவரையில் மற்றொருமாதரை யான்விவாகஞ்செய்வதன் கூடுவதும்ல்லையென்று சபதஞ்சொல்லி மடவார் சுகத்தைநீக்கி நண்பர்களுடன் நல்லொழுக்கத்திற் காலங்கழித்து வருகின்றனன். கேட்டிரோ நாகராஜராகிய தந்தையே அக்குவலயாகவன் செய்த சபதம் கட்டவுளருக்கும் முடிப்பது அருமையாகுமே! மற்றையர் முடிக்குந்தரமுடையரோ இது அரிதானசெய்கை என்று நாககுமாரர்கள்கூறக் கேட்டபிதாவானவர் தீர்க்காலோசனைசெய்து புன்னகைகொண்டு குமாரர்களைநோக்கி அசுவதரராகிய பிதாசொல்லுகின்றார். யாதொரு காரியத்தை முடியாதென்றெண்ணி முயலாமல் மனிதர்கள் விடுவாரெனில், அவர்கள் விவேகிகளால் இகழப்படுவார்கள். புருடப் பிரயத்தினைத்தை விடாமல் எப்பொழுதும் முயற்சி செய்தலேவேண்டும். ஒரு காரியமானது தெய்வானைத்திலும் புருடப் பிரயத்தினைத்திலும் முடியவேண்டி யிருத்தனின் அக்குவலயாகவன் செய்த சபதம் நிறைவேறும்படியான சபதத்தை அந்நீர்க்கிரத்தில் நானேசெய்து முடிக்கி

௩௪௨ மார்க்கண்டேய புராணம்.

தேனென்று சொல்லி தமையனாகிய கம்பளினைத் துணியாக அழைத்
தக்கொண்டு இமயமலைக் கடுத்ததும் கல்லாரை மயங்கன் நெருங்கிச்
சூழ்ந்துள்ள துமாகிய ஒரு புண்ணியதீர்த்தக்கரையைச் சேர்ந்து காலை
உச்சி மாலை என்னும் மூன்று காலங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்து கரண
பரிசுத்தஞ்செய்க்கும் ஆகாரத்தை நியமமாகக்கொண்டு பிரமன்
மணியாகிய சரஸ்வதிதேவியாரைக் குறித்துத் தவஞ்செய்துகொண்
டிருந்து அந்தத் தவத்திற்குப்பேரதுமான சாதனங்களை யருள்பவ
ளும் உலக மாதாவுமாகிய அக்கலைமகளைத் துதிசெய்யத் தொடங்
கினர்.

கலைமகள் துதி.

பத்தத்திற்குக் காரணமாகிய பிரதிருதியையும் முத்திக்குக் கார
ணமாகிய சத்தென்னும் புருஷதத்துவதகையும் கலந்தும் கலவாமலா
பிரகங்கின்றினை. சர்வ வேதாசுமாதிரி கலைகளில் நிலைபெற்றுள்ள முததி
யின்பமாகிய பொருளும் ஒளிவடிவமும் வரிவடிவமுமாகிய அக்ஷரங்
களும் நீயாக விளங்குகின்றினை. மாதசிலடங்கிய தீயையும் மண்முத்
திய பஞ்சபூசுங் சரணிடங்கிய பரமானுக்களையும் நிகர்த்து நானாவித
நாமரூபமான சக்ததையும் அச்சகத்தை விளக்கும் பரமான்மாவை
யும் உணது திருமேனியில் வேற்றுமையில்லாமற்கொண்டு மூன்ற
ரை மாச்சுரை ஒளிசெய்யும் ஒங்காரமென்னும் பிரணவாக்ஷர வடிவ
மாக விளங்குகின்றினை, விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என்னும்
மூவகை ஆன்மாக்கள்வாழும் திரிவிதபுவனங்களும் இருக்கு, எஜுர்,
சாமம் என்னும் மூன்றுவேதங்களும், கர்மக்கியான பத்திகளென்
னும் மூன்றுவிதங்களும், தட்சிணாக்வினி, காருகபத்தியம், ஆகவ
நீயம் என்னும் மூன்றக்கினிகளும், சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்
னும் மூன்றுஒளிகளும், அகார, இகார, உகாரமென்னும் மூன்றுவர
ணங்களும், அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றுவர்க்கங்களும்
சாத்திகம், இராஜகம், தாமதம் என்னும் மூன்று குணங்களும், இரு
பொருள் ஒன்றுபடும்பொழுது உண்டாகும் ஒலிபும், ஒருபொருள்
இரண்டுபடும்பொழுது உண்டாகிய ஒலிபும் ஓரிடத்தில் தோன்றி மலை
முதலிய மற்றோரிடத்தில் பிரதித்தொனியைப்போலகாணப்படும் ஒளி
புமாகிய மூன்றுவித ஒளிகளும், பிரம, விஷ்ணு, உருத்திரனென்னும்
மும்மூர்த்திகளும், பிரமசரியம், கார்ஹஸ்தியம், வானப்பிரஸ்த்தம்
என்னும் மூன்று ஆசசிரமங்களும், இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்

மார்க்கண்டேய புராணம். ௩௪௩

சூரம் என்னும் மூன்றுகாலங்களும், ஜாக்கிரம், சோப்பனம், சமுத்தி என்னும் மூன்றவஸ்தைகளும், வசு, உருத்திர ஆதித்தர்என்னும் மூன்றுபிரிவான பித்திரேதவர்களும், இரவும் பகலுமாகிய காலங்களும் உண்டு என்று வாதிப்பவர்களுக்கும் இல்லையென்று வாதிப்பவர்களுக்கும் போதுமான ஆதாரங்களும் மற்றுமுள்ளவைகளுமாக மேலேசொன்ன மூன்றரைமாத்திரை ஒலிபுள்ளபிரணவத்தின்கண் மூன்றுமாத்திரை யளவில் நீயே விளங்குகின்றனை. அடியேனாலும் சந்திர சூரியாக்கினிகளாலும் பிரமன் முதலிய விண்ணவராலும் எடுத்துரைக்க முடியாததும் மனத்தால் சிந்திக்கப்படாததும் வேறுபாடில்லாததும் நாசப்படாததும் அறிவு மழுங்காததுமாகிய உனது மெய்ஞ்ஞானவடிவம் மற்றை அரைமாத்திரை யளவாகப் பிரகாசிக்கின்றது. உலகமாதாவே உனது காரணசொருபும் உலகிற்குள்ளடங்கிய தென்றும் புறம்பானதென்றும் பிரபஞ்ச வடிவாகவே உள்ளதென்றும், என்றும் இல்லாததென்றும், உளதென்றும் ஒன்றென்றும் பலவென்றும் ஒன்றுமல்ல வென்றும் சாத்திக, இராஜத, தாமதம் என்னும் மூன்றுகுணத்திற்கும் ஐசுவரியம், வீரியம், நீர்த்தி, திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் ஆறுகுணத்திற்கும் ஆதாரமென்றும், சக்திகளுக்குள் முக்கிய சக்தியென்றும் சுகபின்பும், சுகமுண்மை, சுகாதீதம் என்னும் மூன்றும் உடையதென்றும் இவ்வாறு வேதங்களிலும் உபநிஷத்துக்களிலும் பிரகிருதியே உலகத்திற்குக் காரணமென்னும் சாங்கியசித்தாந்தத்திலும் சொல்லப்படும் பலவாகிய வாதவிகற்பங்களும் உன்னிடத்திற்குற்றேனே விதம்விதமாய் பாவிக்கப்படுகின்றன. அல்லாமலும் சுகளமென்னும், நிஷ்களமென்னும், அத்வைதமென்னும், துவைதமென்னும் சப்தங்களோடு பூமி, வானம், என்னும் இரண்டிலும் நித்தியம், அநித்தியம், ஸ்தூலம், சூக்குமமாகக் காரணப்படும் பொருள்களின் தோற்றமெல்லாம் உனது வல்லமையாலே விளங்குகின்றன. தனித்தனியும் கூட்டம் கூட்டமுமாகிய வியஷ்டி, சமஷ்டிகளுக்கு சமபந்தப்பட்ட திரிசியமான உருவங்களும் அதிரிசியமான அருவங்களும் உன் சரங்களாலும் அவைகளின் அவயவ விசேஷங்களாலும் தோன்றினவைகளாகும். ஓ! மாதாவே உலகின்கண் கர்மகாண்டவழி நிற்பவர் சோமஸ்தையென்னும் வனக்கொடியைக்கொண்டும் அவிஸ் என்னும் பரிசுத்தமான அன்னத்தைக்கொண்டும் பாகமென்று சொல்லப்படும் வேறு பதார்த்தங்களைக்கொண்டும் முடிக்கும் பலவிதயாகங்களும் அவைகளின் பிரயோஜ

மார்க்கண்டேய புராணம்.

னங்களும் பெரியோர்க ளடைந்துவரும் மாயாபகிதமான தீர்மலக்கி யானருப் பிரயோஜனமும் உன்னுடைய உச்சாரணையின் மகிழ்வு யால் விளங்குகின்றன. இவ்வாறு அசுவதானென்னும் நாகராஜன் செய்த துதிபைத் திருமாலுக்கு ளாச்சேக்திரிய வடிவமாயுள்ள சரசு தேவியார் கேட்டருளி அந்நாகராஜனைநோக்கிச் சொல்லுகின்றனர். ஒ! நாகராஜனே, உமக்குவேண்டியவரம் யாது, சொன்னால் தருகின் றேனென்று கட்டளையிட அவ்வரசன் வணங்கி, அன்னையே, கம்பள னென்னும் என்மையனை, காணலித்தைக்குத் துணையாகச்சேர்த்து அடியேங்களிருவருக்கும் சகல சுரலக்ஷணங்களுடன், சங்கீதவிதஸூத பூரணமாக அமையும்படியான வரப்பிரசாதத்தைத் தந்தருளவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தனன். அவ்நன்ம் பிரார்த்தித்த அசுவதானைக் கடைக்கணித்துத் திருவருள்புரிந்து, ஏழுவிதசுரமும் கிராமம், கீதம், தானம், மூர்ச்சையென்னும் இராகலக்ஷணபேதங்களும் நான்குவித பதபேதமுள்ள தாளலக்ஷணங்களும், மூன்றுவிதமான லையையும் வர த்திய விசேஷத்தொனி லக்ஷணங்களுமுடைய சங்கீதவித்தையைத் திரிலோகத்திலும் இதுவரையில் யாரும் அடையாதபெருமையோடு நீலிரடைவதுத் தவிர அச்சங்கீத ராஸ்திரத்துக்கு நீங்கலே பிரவர்த் தகர்களாக இருக்கக் கடவதாகளென்கிற வாழ்நாத்தருளி அச்சரசு வதிதேவியார் அந்தர்த்தகானமாயினார். அவ்வண்ணமே பத, தாள, சுராதவிசேஷ ஞானததையடைந்து அநநாகராஜர்களிருவரும் மகிழ் ந்தனர். அதன்பின்னர், நாகவரசனாகிய அசுவதானும் அவன் தமைய னாகிய கம்பளனும் சுர உச்சரிப்புடன் இலக்கணர் தவறாது பாடும் வல்லமையைக் கலைமகளானாற பெற்றுக்கொண்டு லையப்பொருத் தமான சத்தகர கீதங்களினாலே திருக்கரிலாயமலையில் எழுந்தருளி யிருப்பவரும் காமனையெரித்தவ நமஸ்கிய சிவபெருமானைக் காலேஉச் சிமாலையென்னும் மூன்றுசந்தியாகாலத்திலும் இராத்திரியிலும் ஆரா தனைசெய்யச் சுருததுடையராய் இடைவிடாது முயன்று பூசித்துவந் தனர். இவ்வாறு நெடுங்காலம் இவளிருவருளு செய்த காலபூசை யை அங்கேகரித்தகயிலையகா திருவுள்ளங்களித்து எழுந்தருளிவந்து சாட்சி கொடுத்தருளினர்.

சிவபெருமானிடத்து வரம் பெறுதல்.

பார்வதிதேவி சமேதரும் நீலகண்டத்தையுடையரும் மஹாதே வருமாகிய அக்கடவுளை, அவவிருவருந் தரிசித்துவணங்கி, மனங்

மார்க்கண்டேய புராணம். ஈசுரு

கனிந்துருகி, சோமஞரியாக்கினியென்னும் மூன்று கண்டையுடையோரே, தேவதேவரே, அடியேங்கனிடத்துத் தேவநீர்கருணைசெய்து எழுந்தருளினமையால் எங்களுண்ணம் நிறைவேறத்தக்க வரத்தைத் தந்தருளவேண்டும் அவ்வரம்பாதெனின், பூலோகத்தில் குவலயாசுவனென்னும் அரசனுக்கு மனைவியாபிநுந்து இறந்துபோன மதாலசையென்னும் பெண்ணரசி மரித்தபோதுள்ளவயதும், உருவமும், அழகும், குணமும், செய்கையும், முற்றிற் பின்பினாமும், சாதியாசாரவியற்கையும் பெற்று யோகதந்திரர்களை அறிந்திருக்கும் உபாயத்தோடு எங்கள் வீட்டின்கண் எங்கள் இருவரில் தப்பியாகிய அசுவதர்னுக்கு குமாரியாகப்பிறப்பதேயாகும். என்று பிரார்த்தித்த உரகாதிபர் இருவரில் அசுவதர்னை சிவபிரான் கடைக்கணித்து, நீ கேட்டபடியே எல்லாவகையிலும் நீயம்பிய வரத்தைக்கொடுத்தோம். உனதெண்ணம் முடிவதற்கு, ஐயமொன்று மில்லை அப்பெண்ணரசி உனக்கு மகளாகப்பிறக்கத்தக்க, முயற்சியை நாம் தெரிவிக்கின்றோம். நாகலோகத்திற்குப்போய் பிசுர்தேவர்களைக் கொடுத்து விதவழியே சிரார்த்தம் புரிவாயாக. அச்சிரார்த்தத்தில் நடுவே வைக்கும் பிண்டமாகிய அன்னத்தை நீ உண்டால் அப்பொழுதே நீவிடுகிற சுவாசத்தினின்றும் அம்மதாலசை, முன்னிறந்தகாலத்தானே அழகுமுதலியவற்றோடு உனது நடுப்படத்திலே பிறப்பாள், என்று திருவாய்மலர்ந்ததைக்கேட்டு அவ்விருவரும் சிவபிரானை அட்டாங்கத்தோடு வணங்கி மனமகிழ்ந்து, துதித்து அநுமதிபெற்றுத் தமதிரப்பிடமாகிய நாகலோகத்திற்குச் சென்றார்கள். அதன்பின்பு கம்பளன் பிண்டுணைய அசுவதான் விதிப்படி சிரார்த்தஞ்செய்து நடுவேவைத்திருக்கும் பிண்டான்னத்தை உண்டு உமாசுமேதர் தந்தருளிய வரத்தைச் சிந்தித்திருக்கும்போது நடுப்படத்தினுடைய சுவாசத்திலிருந்து முன்னுள்ள உருவ முதலியவற்றோடு அம்மதாலசை பிறந்தாளாச. அம்மாதாசியைக்கண்ட அசுவதான், பெருமகிழ்ச்சியடைந்து, இவ்வற்புதத்தை அன்னியருக்குத் தெரிவியாது, தனது அரண்மனையுள் தக்க மாதரைத் துணையாகவைத்துப் பாதுகாத்து வந்தான். பின்பு அந்த அசுவதர்னுடைய குமாரர்களிருவரும், சத்தியத்தையே கொடியாகவுடைய குவலயாசுவனென்னும் இராஜகுமாரனிடத்துக்குத் தினந்தோறும்வந்து அவனுடன் நண்புபாராட்டித் தேவர்களைப்போல சுகவிநாதஞ்செய்துவந்தார்கள். அக்குமாரர்களை அசுவதர்நோக்கி உங்களிடத்து நெடுநாளாக அன்புனைத்து உபசரித்துவரும் குவல

௩௪௬ மார்க்கண்டேய புராணம்.

யாச்வனை நமது மனைக்கு அழைத்துவரும்படி நான் முன்னமே உங்களுக்குச் சொல்லியிருந்தேனே இதுவரையில் ஏன் அவ்வாறு செய்யாமற்போனீர்கள்? இப்போது அழைத்துவந்தால் நம்மாற்குமமான உபகாரம் செய்தனுப்பலாமென்று கூறிய பிதாவார்த்தையைக் கேட்டு ஒருமைமனதுள்ள சகோதரர்களிருவரும் தங்கள் நண்பனுடைய குவலயாசுவன் வாழ்கின்ற பட்டணத்திற்குப்போய் அவனைக் கண்டு குதுகலமாகக்கலந்திருந்து வேறுவேறாயுள்ள கதைகளைச் சொல்லி நாகலோகத்தில் எங்களாண்மனைக்குத் தேவர்வரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதைக்கேட்ட குவலயாசுவன் நானுங்களை வேறாக நினைக்கவில்லையே! நான் வசிக்கும் அரண்மனை தங்களுடையதேயாகும். அதுவன்றியும் எனக்குள்ளு திரவியமும், வஸ்திரமும், வாகனமும், ஆபரண முதலியவைகளும், தங்களுக்குரிய தல்லவா? நான் இவ்வாறு சொலவது வார்த்தைமாத்திரமன்று வேண்டிய பொருள்களைத் தமதெண்ணம்போற் செலவுசெய்யலாம். உங்களுடைய நண்பை, என்னிடத்து வஞ்சனையாகச் சிறுநகஞ்செய்த தாளகேதுவென்னும் தயித்தியன் நடப்பினைப்போல் நினையேன். என்னுடைய பொருளெல்லாம், தங்களுடையதேயாம். தங்களுடைய பொருள்களும் அவ்வாறேயெனக்கராம். இதை நீங்கள் உண்மைபென்றுமதிப்பீர்கள். நீவிரிநுவரும் எனக்குப்புறம்பே சஞ்சரிக்கின்ற பிராணனாக விருக்கின்றீர்கள். ஆதலின் நான்மேலே சொல்லியவாறு ஒப்புக்கொள்வீர்கள். அவசியம் அப்படியே நடத்தவேண்டுமென்று அரசுகுமாரன் பிரமாணஞ்செய்தனன். பின்னர் நாகராஜகுமாரர்களிருவரும் உள்ளே பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு சிறுகோபத்தை முகத்திலே காட்டி சத்தியக்கொடியுடையோரே தேவர்கூறிய வார்த்தையில் ஐயமொன்றுமில்லை எங்கள் பிதாவாகிய அசுவதார தேவரைப் பார்க்கவேண்டுமென்று உடனுக்குடன் சொல்லுவதால் அவரெண்ணத்தை முடிக்குநிமித்தம் நாகலோகத்துக்கு வரவேண்டுமென்று நாகங்கள் முன்னமே கேட்டுக்கொண்டோம் அவ்வாறு செய்வீராக வென்றனர். அதைக்கேட்ட இராஜகுமாரன் என்னைப்பார்க்கவேண்டுமென்று உங்கள் பிதா எண்ணியது நான்செய்த புண்ணிய பலனாகும். அம்மஹானுபாவர் அவ்வாறு சிந்தித்தமையால் எனக்கிணையாவ ரொருவருமில்லை. அப்பெரியவர் திருவடி சாக்ஷியாக ஒரு கணகாலமாயினும் தாமதமேயன். இப்பொழுதே போகலாம் நீங்களும் எழுந்திருப்பீர்களென்று சுகாசனத்தினின்றும் எழுந்த

மார்க்கண்டேய புராணம், ௩௪௭

னை. அவ்வாறெழுந்தபின் நாககுமாரர்களோடும் பிரயாணப்பட்டு பட்டணத்திற்கு வெளியே சிவதாரம்போய், கோமதிஎன்னும் புண்ணிய நதியை யடைந்தபோது அந்நதியிலுள்ள பிலத்துவாரவழியாக நாககுமாரர்கள் குவலயாசுவனை யழைத்துக்கொண்டு சென்று பாதாளலோகம் போனார்கள்.

குவலயாசுவன் நாகலோகத்தையடைதல்.

அதன்பின்பு அரசகுமாரனைப்போல் உருவங்கொண்டிருந்ததை மறைத்து சர்ப்பருபங்கொண்டு அதிக பிரகாசத்தையுடைய இரத்தினங்களைவிட விளங்கும் படங்களையுடையவர்களாகிய நாககுமாரர்களைப்பார்த்து வியப்படைந்து இவர்கள் தெய்வீகமுள்ளவரென்று மதித்துப் புளகமுற்று ஆ, ஆ, ஆச்சரியம் என்று சொல்லிய இராஜகுமாரனை நோக்கி இவ்விடத்துள்ள நாகக்கூட்டங்களுக்கெல்லாம் எங்கள் பிதா அரசராகவும் தேவர்களாலும் மதிக்கத்தக்கவராகவும் சாந்தசீலராகவும் வீற்றிருக்கின்றார் என்றனர். அதைக்கேட்டு அப்பழற்செல்லும்போது அந்நகரத்தில் திவ்யசுந்தாமுள்ள பாலரூபமான சர்ப்பங்களும் யவ்வளவுக்ஷணங்களையுடைய சர்ப்பங்களும் விருத்தப்பருவமுள்ள சர்ப்பங்களும் அலங்காரமாகச் சூழ்ந்திருக்கப் பார்த்ததமன்றி நகூத்திரங்களால் விளங்கும் ஆகாசத்தைப்போல நவரத்தினமயமாகிய குண்டலம் ஆரம் முதலாகிய பல ஆபரணங்களை தீதிரித்துக்கொண்டு சஞ்சரிக்கின்ற நாககண்ணியர்களையும், வீணுகானத்துக்கும், புள்ளாங்குழலுக்கும், ஒத்ததாகிய பலவாயுள்ள, கானங்களையும், மத்தளமுதலிய ராத்திய பேதங்களையும் உடைய, இரத்தினகசிதமாகிய, பலவித மாளிகைகளையும், கண்டார்.

குவலயாசுவன் நாகேந்திரனாகிய அசுவதாரனைக்கண்டு சன்மானம் பெறுதல்.

அப்பாற் போகும்போது அசுவதான் திருமாளிகை காண்ப்பட அதினுள்ளோபோய் கோமேதகம், நீலம், பவளம், புருடாகம், மாகதம், மாணிக்கமுதலிய மணிமீசைச் சுவரத்தின்மீது இழைத்துப் பளபளவென்று ஒளிவீசுகின்ற சிம்மாதனத்தில் வீற்றிருப்பவரும், லாசணவீசும் புட்பமாலை, பீதாம்பரம், குண்டலம், முத்துமாலை, தேளணி முதலியவைகளை அணிந்தவரும், புண்ணியசீலரும், போழகுடையோரும் பெரியோருமாகிய நாகராஜனைப்பார்த்து, இவர்

௩௪௮ மார்க்கண்டேய புராணம்.

எம்பிதாவென்று நாககுமாரர்கள் காண்பித்தனர். அக்கணமே குவலியாசுவன் அந்நாகராஜன் திருவடிகளில் வணங்க, வணங்கியராஜகுமாரன் பூலோகாதிபதியாகிய குவலியாசுவனென்பதைத் தனது புதல்வராலறிந்து ஆர்த்தபரவசராய் விரைந்தெழுந்து அவரை எடுத்துத்தழுவி உச்சமோந்து நீர் பகையாசுவனென்று தாய்தந்தையருக்குப் பணிபுரிந்து நெடுங்காலம் சுகஜீவியாய் வாழ்க்கடவீரென்று அந்நாகராஜர் ஆசீர்வதித்தனர். பின்பு குவலியாசுவனுடனிருந்து, அசுவதரர் கூறுகின்றனர். இராஜகுமார, உம்மை நான் பாராதிருந்தபோதினும், தருமவடிவங்கொண்ட வுமது செய்கைகளியாவும் கேள்வியுற்றிருக்கின்றேன், ஆதலின் மனம், வாக்கு, காயமென்னு முக்கரணமும், சுத்தமடைந்து, சுபகரமான செய்கைகளைச் செய்து பொழுது போக்குவீரென்று மதிக்கின்றேன். தூக்குணமுள்ளவன், ஜீவித்திருந்தாலும் இறத்தவனுக்கொப்பரவான், குணவான், பிழைத்திருப்பது எல்லாருக்கும் உபகாரமாகும். தனக்கு நன்மையைத் தேடுகிறவன், தாய் தந்தையருக்கு உபகாரமும், பகையருக்கு மனோவேதனையும் பெரிபோரிடத்தில் விசுவாசத்தையுஞ் செய்யக்கடவன். தேவர்களும் பிதிர்களும், பிராமணோத்தமரும், நண்பரும், யாசிப்பவரும், அவயவப்படு துடையவரும், உறவினரும், குணவானான புருடன் வாழ்த்திருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். பழிவார்த்தை வாயால் தப்பித்துக்கொள்பவரும், ஏழைகளிடத்தில் இரக்கம்வைத்துக் காப்பவரும், ஆபத்தை யடைந்தவரைக்கண்டால், துயரப்படுங்குணமுடையோரும் ஆகிய வீரமூன்று பிரிவினையுடையோர் எடுத்திற்றீர், புண்ணியருபமென்று புகழப்படும். இவ்வாறுகிய நியாயங்களைக் கூறியபின்னர் அசுவதரர், தம்முடைய புத்திரரைப்பார்த்து, இக்குவலியாசுவனென்பவருக்குப் போஜனபானாதிகளைச் செய்வித்து அதன்பின்பு வீணோதமாகக்காலம்போக்கலாமென்று கூறினர். அவ்வாறே எல்லோருமெழுந்து ஸ்நானம் பூஜைமுதலிய நியமங்களை முடித்தபிறகு சுற்றத்தார் நண்பினர்குழ விருந்துண்ண அறுசுவையோடுங் கூடிய கறிவர்க்கங்களையும் அன்னத்தையும் சிறுண்டிகளையும் சந்தோஷகரமாக உண்டிருந்தார் என்று, பிருகுலம்ச முனிவர் மரபிற் பிறந்த பிதாவுக்குச் சமதியென்னும் பெயர் கொண்டவரும் பாஞ்சாப பிரசித்தருமாகிய குயாரர் சொல்லிமுடித்தனர்.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அசுவதரனுக்கும் குவலயாசுவனுக்கும் நடக்கும்

சல்லாபப்பிரகரணம்.

பிருகு முரிவன் சந்ததிபிற் பிறந்த சுமதியானவன் பிதாவை நோக்கி ஐயரே, கேட்டருள்வீராக அசுவதரனாகிய நாகலோகாதிபனும், குவலயாசுவன் முதலானோர்களும், சுகபோஜனஞ்செய்த பின்பு, அவரவர்தகுந்த ஆசனங்களினிருந்தனர். அந்நாகராஜன், குவலயாசுவனாதிபர்க்குப் புண்ணியருபமான கதைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்து, அப்பால், பூவுலகாதிபனைப்பார்த்து இவ்விடத்திற்கு அருமையாகவந்திருக்கின்ற உமக்குத்தகுந்த சன்மானஞ்செய்யலாமென்று நினைத்துள்ளேன். உயர்க்க நவரன்ம் நவமணி விசித்திரபூஷணம், சிறந்தவாகனம், வஸ்திரம், ஆசனம், இவ்வினி முதலாகிய அரியபொருள்கள் எவைவேண்டினும் சுதந்தாமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்ற அசுவதரர் வார்த்தையைக்கேட்டு ஐயரே, சகலசம்பத்தும் என் தகப்பனாருக்கிருக்கின்றன, என் பிதா அநேகமாயிரம் வருஷமாக நீதியரசானாகின்றமையால் அகண்டசம்பத்தன்னுள்ளன, ஆதலின் எனக்கு வேண்டுவதொன்றுமில்லை. தந்தை சுகஜீவியாயிருக்க, புத்திரருக்குப் பொருள் முதலிய யாவும் திரணமல்லவா, வேண்டிய பொருள்கள் அதிகரித்திருப்பதால் இவ்விடத்திற் பெறவேண்டுவதென்னையுள, தந்தையின் புஜபலமாகிய மர நிழல் அடுத்திருக்கும் குமாரர்கள் இன்பமுடையோமல்லவா, இளவாப்பருவமுதல் தந்தையை இழந்திருப்பவர் பிரமதேவராற்செய்யும் வஞ்சனைக்குட்பட்டு பொருளின்றித்துன்புறுவர். என் பிதாவின் அனுகூலகத்தினாலே அபேயமும் சூழும்பத்திலுள்ள எல்லோரும் வேண்டியபொருள்களையாசிப்பவருக்குக் கொடுத்துவருவோமாக. தேவர் பாததாமரையில் அடியேன் கிரீடம்படும்படி பணிந்தபோது தேவரீர்பாசித்த ஆசிரவசனத்திற்குச் சரியான சம்பத்து உலகத்தில வேறேயுள்ளதோ, என்று சொல்லிய குவலயாசுவனை நோக்கி நான்சொல்லிய இரத்தசுவரனாதிபனில் உமக்கு இஷ்ட்டமில்லாதிருந்தாலும் வேறே எந்தப்

௩௩ மார்க்கண்டேய புராணம்.

பொருளில் ளிருப்பமுள்ளதோ, அதை வெளியாகச் சொல்லவேண்டுமென்றகேட்டக ஐயா, தேவரீர்பாதாம்போ ரருகத்தை அடிக்கடி தரிசிக்கவேண்டிய பிரியத்தைத்தவிர மற்றொன்றுமில்லையாயினும் புண்ணியத்தையே கிரந்தாஞ்செய்யும்படியான எண்ணம் என்னை விலகாதிருக்க அதுக்கிரமஞ் செய்வோக. மேலும் நவரத்தம், வாகனம், மாளிகை, சூரணம், மாதர், ஆகாரம், பரணம், மக்கள், புட்பமாலே, சந்தன முதலிய வாசனாதிரளியங்களை அணிதல், தேவரத்தியங்களை யனுபவித்தல் இன்னும் பலவகையான சுகானுபவங்கள், யாவும் புண்ணியகர்மமாகிய விருகூத்தின் பலமாகவேயுள்ளன புண்ணிய புருஷாளுக்கு எப்படிப்பட்ட சுகங்களும் எளிதாசுக்கிடைக்கின்றனவாகலின் ஸீவேகியாயுள்ளோன் அப்புண்ணிய விருகூத்தின் வேலை நற்சிந்தனையாகிய தீர்த்தத்தால் நனைத்துப் பாதுகாத்து வரவேண்டும் என்று கூறிய பூவுலகாதிபனை கோக்கி இராஜ குமார நீர்சொல்லியவாறே உமது எண்ணம் தருமத்திலேயே நிற்கப்போகிறது சகல சுகானுபவங்களும், தர்மபலனென்று நீர்சொல்லியது வாஸ்தவமாகும் நீர் புகூழ்வைத்து, என் மாளிகைக்கு வந்தமையால், பூலோகத்தில் கிடைத்தற்கரிய ஒருபொருளை இவ்விடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொண்டு போகவேண்டுமென்பது என்கருத்து என்ற நாகராஜர் வார்த்தையைக் கேட்ட சுவலயாசுவன் புத்திமாள்களாகிய அந்நாகராஜ குமாரர் திருமுகங்களைப்பார்க்கதான். அவ்விருவரும் எழுந்த, பிதாவினுடைய, பாதங்களில், வணங்கி, தூரான்மாவாகிய, இராசூதன் செய்தமாயையால் மாணமடைந்த மதாலசையென்னும் மனையவள் ஜீவித்துவந்தாலன்றி வேறொருமாதைக் கலியாணஞ்செய்யவாவது பரிசிக்கவாவது, சம்மதியேனென்று சத்தியக் கொடியையுடைய இம்மஹாராஜர் பிரதிக்களை செய்திருக்கின்றார். அந்த சபதத்தைக் கைகூடும்படிசெய்வதே இவருக்குச்செய்யும் சன்மசனமாகும், என்றுரைத்தனர். அதைக்கேட்ட அசுவதாரர், புத்திரர்களே தேகநஷ்டத்தையடைந்த பிராணிகள், பின்னர் அத்தேகத்தோடு வருசலை, அம்பராசான்செய்த மாயானித்தையிலும், சொப்பனத்திலும் பார்க்கலாமெயன்றி உண்மையாகக் காணுதலருமையன்றோ என்றனர். அரைக்கேட்ட சுவலயாசுவன், எழுந்து நமஸ்கரித்து, நாணமும் மகிழ்ச்சியுட்கொண்டு, மதாலசை வடிவத்தை, மாயாவல்லமையாற் கூட்டி மறைத்தாலும் அடியேனுக்குப் பரமோபகாரஞ்செய்ததாக மதிப்பேன் என்றுசொல்ல அசுவதார்புகலுவார், தமது ஸீட்டுக்குச்

மார்க்கண்டேய புராணம். ௪௫௧

சிறுவர்வந்தானும் பெரியராகப்பாவித்து உபசரிக்கவேண்டியது அவ
சியமாகலின் உமதெண்ணம்போல அம்மதாலையைய மாயாவல்ல
பத்தாற் பாருமென்று சொல்லி, தமதுபுத்திரரும், குவலயாசுவனும்
அந்நகரத்தினுள்ளோ ரெல்லோரும் ஆச்சரியமும் மாறாமகிழ்ச்சியும்
அடையுமாறு, தம்முடைய, அரண்மனையில், இரகசியமாகப் பாது
காக்கப்பெற்றிருந்த மதாலையை வரவழைச்சார். மானிகையிலிரு
ந்து, யாவரும்பார்க்கும்படி மின்னற்கொடிபோன்று வந்தமதால்
சையை நாகராஜர்பார்த்து இம்மாதன்றோ உமதுபிராணநாயகியென்
றுகாட்டினார்.

குவலயாசுவன் மதாலையைக் காண்டல்.

குவலயாசுவன் கண்களிகூர்க்கண்டு கரைகடந்தசந்தோஷ சமு
த்திரத்தில் முழுகித் தன்னைமறந்து, மோகாவேசமுற்று எதிர்நோக்
கிச்சென்று நாண நின்றி, எனதுபிரேபான்ற நாயகியே பெண்ணமுத்
மே, இதுவரையில் எவ்வாறுபிரிந்தனை, எனச்சொல்லி, சமீபிக்க,
அசுவதார், ஓய், அரசகுமார, நான்முன்னேதானே மாயாவடிவமெ
ன்று சொன்னேனே நீர்கொடுவீரானால் அச்சுணமே இவ்வடிவம்
மறைந்துவிடுமே, ஆதலால் சமீபத்திருந்த நேந்திராநகரமுண்டாகப்
பாருமென்றனர். இதைக்கேட்டு ஆஆ, பிரியநாயகியே பிரியநாயகியே
யென்று பெருங்குரலிட்டழைத்து, பின்பு மெய்ம்மறந்து கீழேவிழு
ந்து மூர்ச்சையானார். உடனே மதாலையென்னும் பெண்ணாகிமூர்
ச்சிக்க பிராண நாயகனைப்பார்த்து, ஆ, ஆ, ஆச்சரியம் பஞ்சபூககாரி
யமான தேகேந்திரிய காரணங்களுடனே நான் பிராக்கியகூழமாயிருக்க
மாயையென்று சொல்லியசத்த விகற்பக்காலன்றோ என்னிடத்தில்
மட்டுக்கடங்கா' மோகதகையுடையோரும் எக்காருங்கள் நடுங்கி
ஆபுதங்கனையெறிந்து மெய்ம்மறந்து கீழேவிழுந்து மூர்ச்சிக்குமாறு
செய்யவல்ல வீரருமாகிய என் பிரியநாயகர். பகைவருமின்றி ஆபு
தங்களுபிலாமல், சிழ்விழுந்து மூர்ச்சிக்குப்பா சம்பவித்ததே
யென்று வியசனங்கொண்டனர். யதார்க்கச்சுதை வெளிப்படுகி
'குவலயாசுவனைக் களிப்பிக்கவேண்டுமென்று நாகராஜர் நினைத்து
அக்குவலயாசுவனை எடுத்துத்தாழனி மனைத்தேதற்றி மதாலையிறந்
ததைக் குமாரராலறிந்து இமயமலைக்கருகில் தனிஞ்செய்து சாஸ்வதி
தேவியினால் கீரானவித்தைபெற்று சிவபிரானைத் துதித்து, அக்சடவுள்
பிரசன்னராய்த் திருவாய்மலர்ந்த வண்ணம சிரார்த்தம புரிந்து முன்

௩௩. மார்க்கண்டேய புராணம்.

னிருந்தவயதும், குணமும், அழகும், பூர்வஞான முதலியவற்றோடு மதாலசை உண்டான சரித்திர முழுவதுஞ்சொல்லிச் சந்தேகத்தை நிவர்த்தித்து, சமாதானஞ் செய்வித்தனர். இதையறிந்த குவலயாசுவன் புளகங்கொண்டு மனமகிழ்ந்து நாகராஜர் பாதங்களிப்பணிந்து மின்னர் மதாலசையோடு சீர்திராபாட்டிப் பெருமகிழ்ச்சியால் விளங்கி சிலகாலநின்று அநாமதிபெற்று மகிமையுடைய தனது குதிரைமேலேறி மனையாளுடன் தன்னுடைய பட்டணத்தைச்சேர்ந்து தாய் தந்தையரைவணங்கி ஆசீர்வதித்த பிதாமாதா முதலாயினோர்க்கு நிகழ்த்தசமாசார மெல்லாவற்றையுஞ் சொல்லினன்.

மதாலசையை மாமன்மாமி முதலாயினோர்

கண்டுகளித்தல்.

மரணத்திற்கு முன்னிருந்தவாறே விளங்காநின்ற விஞ்ஞான சிவையாகிய அம்மதாலசை, மாமனார் மாதியாருடைய பாதங்களிப்பணிந்து மற்றையோராகிய பந்துக்களுக்குத் தச்சபடி உசிதமான வந்தனை உபசாராதிகளைச் செய்கனளாக, அப்பால், எல்லோருங்காணும்படி இறந்து தசனத்தையும் அவ்வாரோயடைந்த மதாலசை வந்த வரலாற்றை அரண்மனையிலுள்ளோரும் நகரவாசிகளுமறிந்து ஆனந்தபரவசராய் தத்தமக்குரிய பரமயித்திரர் மரித்துப்பின்னர் வந்தால் எவ்வாறு அடங்கா மகிழ்ச்சியடைவார்களோ, அவ்வண்ணங்க ளித்து புளகங்கொண்டு ஆரவாரத்தோடு நகரத்தை நானாவிதமாக அலங்கரித்துக் கரைகடந்த சந்தேகாஷத்தாலும், ஆச்சரியத்தாலும், கலியாண மகோற்சவப்போலக் கொண்டாடினார்கள். அதன் பின்னர், குவலயாசுவன் மலையடிவாரங்களிலும், நதியின் கண்ணுள்ள மணற்குன்றுகளிலும், உத்தியானவன முதலிய இடங்களிலும் அந்த காந்தர்வ குமாரியான மதாலசையுடன் சிலகாலம் கூடியிருந்தனன். அம்மாதும், எதிர்காலத்தில் ஞானசமாகியடைந்து பேரின்பவாரியில் முழுகப்போகின்றவனாதலால் புண்ணியபலனை, சிக்கிரத்தில், காமரூபமாக அநுபவித்து, ஒழிசதுவிடவேண்டிய எண்ணத்தினால் மனதுக்கு இன்பங்கொண்ட கணவனுடன் உலாசமர்க்கச் சேர்ந்திருந்தனர். சிலகாலமானபின் குவலயாசுவனுக்குப் பிதாவாகிய, சத் துருசித்த வென்னுமன்னவன், நெடுங்காலம், அரசாண்டவனாகித் தூலதேகத்தை விடுத்துப் புண்ணிய பதவிபைப் பெற்றனன். அப் பால், மந்திரிமுதலிய தேசவாசிகளியாவரும் நீதியரசாரும் வல்லமை

மார்க்கண்டேய புராணம். நாடிக்.

யோடு பகைவரையழிக்குந் திறமுமுடைய குவலயாசுரனுக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்வித்தனர். சிதி வழியே மகுடத்தரிக்கப்பட்டு மது நீதி விளங்குமாறு அரசாண்வரும் அவ்வரசன், குணவானாயுள்ள பிதா தன் இஷ்டபுத்திரனைப் பாதுகாப்பதபோலத், தனது நாட்டி லுள்ள எல்லோரையும் பாதுகாத்து வருட்போது பட்டத்தரசியான மதாலசை வபிற்றில் பிரதமபுத்திரன் பிறந்தான். அரசகுமாரன் பிறந்த சந்தோஷத்தால் வினாமுகலாகிய தானங்களைச் செய்து, அன்ன வஸ்திர பூஷணங்களால், வறியோரைக்களிப்பித்த, புத்திரோற்சவங் கொண்டாடி, யாவரு மகிழ்த்திருந்தனர். பின்பு ஜாதகர்மம், முதலிய வைகளை நடத்தி, அக்குமாரனுக்கு, குவலயாசுவனாகிய பிதா விக்கிராந்தனென்னும் பெயரிட்டழைக்க 'சசலரும் சந்தோஷிக்கையில் மாதாலாகிய மதாலசைமாத் திரம் சந்தோஷியாமல் பரிகாசக்குறிப்புடன் புன்னகை செய்தனர்.

தாயார் குமாரனுக்குத் தத்து வோபதேசஞ் செய்தல்.

கேட்டிரோ பிதாவே, முதுகுசீழும் மார்புமேலுமாகப் படுத்தழகின்ற தனது குழந்தையாகிய விக்கிராந்தனை, மதாலசைபார்த்து தாலாட்டெண்ணுஞ் சீராட்டு முன்னிலையாக, சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லத்தொடங்கினள். அப்பா குழந்தையே நீ இப்போது சுத்தனாயிருக்கின்றனை உனக்கு வாஸ்தவத்தில் பெயரில்லை உன்பிதாவினால் வைத்திருக்கும் நாமம் கற்பனையே, பஞ்சபூத காரியமான உடம்பு உனக்கு வேறுபுள்ளது, அவ்வாறிருக்க நீ அழவேண்டிய தென்னை, உண்மையரசுப் பார்த்து விடத்தில் வியசனமுறுபவன் நீயாகத்தோற்ற வில்லை உன்னிடத்துண்டாகிய ரோதனமும் அசற்குக் காரணமாகிய வேறுவேறான குணங்களும் குழந்தை வடிவைப்பற்றிப் கிரியாவிக்காரங்களேயன்றி உள்ளே விளங்கும் பரமான்மாவான உன்னிடத்தில் யாதொரு வேறுபாடும் இல்லை. பூதகாரியமான சிறுமீனே பூதகாரியமான பெருமீனுக்கு ஆகாரமாய் வளரச்செய்வதுபோல அன்னம், நீர், பால்முதலிய உணவுப் பொருளாலே, உடலுக்கு ஆனிரிந்ததி கூறவேண்மவதன்றி சுத்தசொருபனாகிய ஆசை, மதம்முதலானவைகளால் செய்யப்படும் நல்களை நீகளைகளாலே சட்டடையை பொப்பாகிய உடல்கூட்டத்துள்ளது அச்சட்டையை நீக்கி உனது வடிவை நோக்குவையாயின் நீ சின்மலனாக விளங்கும் அறுபவம்,

௩௩ மார்த்தண்டேய புராணம்.

உணக்கேதேரியும் ஆகலின் அஞ்ஞானமயமாகிய உடம்பை உண்டு
 வடிவென்று கருதவேண்டாம், அப்போது கண்மணியே குழந்தாய்
 என்று என்னால் அழைக்கப்படும் தேகத்தை யானென்றும் ஆகாரா
 திகளை, எனதென்றும் எண்ணி உலகநோக்கை விருத்திசெய்யாதே
 அஞ்ஞானி துயரங்களை விலக்காமல் போகக்கூடியே இன்பமென்
 றெண்ணி, மேலுமேலும் கிலேசங்களையே சம்பாதித்துக்கொள்ளு
 கின்றான். புருஷருக்கு விடயசுகத்தைக் கொடுக்கும் மடவார் சிரிக்
 கும்போது காணப்படும் பல்வரிசையை முக்துக்களென்று சிலர்
 அலங்கரித்துக் கூறினாலும் எலும்பின் வேறுபாடேயாமென்று உண்
 மையில் அறியவேண்டும். நவராசி அபிநயங்களைப் பிறருக்குக்கா
 ட்டி, மயக்குந் தாமுடையது கண்ணென்று சிலர் சொன்னபோதி
 னும் நெருப்புப் பொறியைப்போற் குரூரத்தைக்கொண்டு மலாதி
 தோஷத்தோடு கூடியதென்கிற உண்மையை உணரவேண்டும். குசங்
 களைத் தங்கக்கலசமென்று சிலர் கற்பித்துரைத்தாலும் அவைகளை
 மாமிசகண்டமென்றே உண்மையில் அறியவேண்டும். ஆதலால்
 போகத்திற்கு ஆதாரமானமாதரை இம்மையில் நாகமென்றே யெண்
 ணவேண்டும். வாகனத்தின்மேற்செல்லுகின்ற புருஷனுனவன் தனக்
 காதாரம் தேகம் தேகத்திற்காதாரம் வாகனம் வாகனத்திற்காதாரம்
 பூமியென்று தத்துவத்தை உணராமல் பூமியையும் வாகனத்தையும்
 வேறுக்கி உடம்போடு தன்னை ஒன்றாகக்காண்கிறான். அவ்வாறு
 காணாது பூமியையும் வாகனத்தையும் நீக்குவதுபோல உடம்பையும்
 வேறுக்கித் தன்னைக்காணவேண்டும். இவ்வாறாக உடம்புக்கும் ஆன்
 மாவுக்கும் உள்ள பேதவிலக்கணங்களைச் சொல்லி குழந்தையைச்
 சீராட்டிவந்தனர்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.



இருபத்து மூன்றாவது

மதாலசை தன்குமாரர்களுக்கு நீதி உபதேசித்த

அத்தியாயம்.

பிதாவே, கேட்பீராக குவலயாசுவனென்னும் மஹாராஜன் பத் தியாகிய மதாலசை தன்குமாரனான விக்கிராந்தனென்னும் குழந் தைக்குத் தினந்தோறும் வேதாந்த ரகசியங்களைச் சொல்லிச் சோட்டி வந்தனள். அக்குழந்தை வளரவளர உலகப்பொருளில் வெறுப்பும் தவத்திலும் போகத்திலும் ஞானத்திலும் விருப்பும் கூடவே வளர் ன்று, இராஜகுமாரர்களுக்குரிய தந்திரங்களிற் பழகாது யாவும் அறித் தியமென்றுணர்ந்து ஞானசாதனங்களிற் பழகியது. அதன்பின்பு அம்மதாலசைக்கு இரண்டாவது புத்திரன் பிறக்க அக்குழந்தைக் குப் பிதாவாகிய, குவலயாசுவன் சுபாகு என்கிற நாமகரணத்தை வைத்து அழைத்தபோது, முன்போல மதாலசை நகைத்து, சோட் டினைக் காரணத்தினாலே தேகான்மபுத்தி நீங்கவும் ஞானான்மபுத்தி ஓங்கவும் போதித்து வந்தனள். அக்குழந்தை வளர்ந்து விஷயவின் பங்களைப் போக்கி உலகவாசனையை நீக்கி அறிவைவளர்த்து வந்தது.

அப்பால் மதாலசைக்கு மூன்றாவது பிள்ளைபிறந்தது அதற்குக் குவலயாசுவன் சத்துருமர்த்தனன் என்னும் பெயரிட்டு அழைக்க மதாலசை பூர்வம்போலநகைசெய்து அக்குழந்தைக்கு இந்திரியகரண வியலகாரங்களை அடக்குவதற் கேதுவாகிய வேதாந்தத் துண்பைப் போதித்துவரவர அச்சிறுவனும் போகத்திற்குக் காரணமாகி உம்மங்களைப்போக்கி, முத்திக்கேதுவாகியசாதனங்களிற் பழகினன். அதற்கப்பால் நாலாவது குமாரன் பிறந்தனன். பிதாவான குவல யாசுவன் விதிவழியே நாமகரணஞ்செய்ய எத்தனித்தகாலத்தில் அன் னையாகிய மதாலசை புண்ணகைகொள்ளக்கண்டு ஓ மாதாசே இதற்கு முன்னுற்பவமான மூன்றுகுமாரர்களுக்கும் கூத்திரியகுலத்தின் வீரமுதலிய குணங்களைக்குறிப்பாற் கூட்டத்தக்க விக்கிராந்தன், சுபாகு, சத்துருமர்த்தனன் என்கிற பெயர்களை முறையாக நான் இட்டசமயத்தில், நீ நன்கத்தகாரணம், எனக்கு இப்போது சந்தேக த்திற் கிடமாகின்றது அதை வெளியிடுவதுமன்றி இக்குமாரன் அர

நாடு மார்க்கண்டேய புராணம்.

சாளுகைக் குபயோகமாகத்தக்க நாமத்தை, நீயே வைப்பாயென்று பிராணநாதனிய குவலயாசுவன் வார்த்தைபைக்கேட்டுத் தேவரீர் நியமித்தபடியே செங்கிறேனென்று அக்குழத்தைக்கு அலர்க்கன் என்கிற பெயரைவைத்து இவன் புத்திமானாகவும், பிரசித்தியுள்ளோனாகவும், வாழப்போகின்றனென்று கூறினன். அவ்வபிதானத்தைக் கேட்ட மஹாராஜன் மதாஸையைநோக்கி சம்பந்தமற்ற நாமத்தை வைத்தனை, இப்பெயருக்கு அர்த்தம் யாது கூறுகவென்றனர். அதற்கு மதாஸை பிராணநாயக பெயர்வைக்கிற தென்றால், உலகவிவகாரம் நடப்பதற்கு ஒரிடுகுநியேயன்றி வேறேயாது, மூத்தலின் ஸைகருக்குத் தேவரீர் வைத்தபெயர் வீரமாதிகுணங்களை, வெளியிடும் பெரும்பிரயோசனமென்று தெரிவித்தீர். அப்பெயர்கள் உபயோக மில்லாதன வென்பதை அடியேன் வெளியாக்குகின்றேன், மன்னித் தருள்வீராக, சரிதாரியான ஆன்மா எங்கும் வியாபித்தவனென்று, பெரியர் மொழிகின்றால்வர கிராந்தி என்பது ஒரிடத்திருந்து மற்றோரிடத்துக்குச் செல்லுதல், சர்வவியாபியான ஆன்மாவுக்குத் தவ்ருதற்கோரிடமுஞ், செல்லுதற்கோரிடமு மில்லாமையின், லிக்கிராந்தனென்னும் பெயருக்குப் பொருள் பேதிக்கின்றது. அது நிற்க இரண்டாவது குமாருனுக்கு வைத்த சுபாகு வென்னும் பெயரே ஆன்மாவானவன் வடிவமில்லாதனையிருக்க அவயவ விசேஷத்தைக்குறிக்குஞ் சுபாகுவென்னும் பெயர் அவ்வான்மாவுக்கு எவ்வகையாகப் பொருத்தமுறும் அதுநிற்க, மூன்றாவது தனயனுக்குவைத்த சத்தருமர்த்தனன் என்னும் பெயரே ஏகனாகிய ஆன்மா சர்வசரீரங்களிலும் வியாபித்திருக்க அவ்வான்மாவுக்குப் பகைவன்யாவன் நண்பன்யாவன் பஞ்சபூத காரியமாகிய தேகாதிகளுக்கு மர்த்தனமே தவிர, வடிவமற்ற ஆன்மா எவ்வாறு, மர்த்திக்கப்படும் எல்லாப்பிராணிகளையுந், சர்வசமமாகப்பாவிக்க வேண்டியதைவிட்டு சத்தருமித்தருவாகப் பேதபாவனைசெய்வது பயனற்றதாகும் இம்முன்று பெயர்களும் இவ்விதமாக முடிந்தன. நான்காவது குமாருனுக்கு அடியேன் இட்டபெயர் பிரயோஜனமில்லாததென்று தேவரீர் தெரிவித்ததற்குக் காரணம் யாது. சொல்லவேண்டுமென்ற மதாஸை வைப்பார்த்து ஒ பெண்ணமுதமே, நீ சொல்லியவைகளியாவும் உண்மையேயென்றுசம்மதித்தனமாக. அப்பால் அலர்க்கனென்னும் நான் தாவது மைத்தனுக்குத் தாயார் ஞானபோதனைக் கேதுவான சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லிச், சோட்ட எத்தனிக்கையில் குவலயாசுவமுன்ன

மரீக்கண்டேய புராணம். ௩௩௩

வந்திந்து சந்ததி னிருத்திலில்லாமலே போகிறதென்னுங் கவலைக்கட
 ளுளாய் ஒ பிராணநாயகியே என் னடைய இஷ்டிப்படி போதிரா
 மல் உல்காசாரத்தை மறந்துபோகத்தக்க போதனைவைச்செய்து
 முன்பிறந்த புதல்வர்புவரும் மெய்ஞ்ஞான சாதனங்களிற் பழகு
 மாறுசெய்தனை இக்குமாரனுக்காரினும் பிரளிர்த்தி தருமமென்னப்
 படும் இம்மை, மறுமை இன்பங்களுங்குத் தொடர்புடைய மனநீகி
 வழியிலேசெல்லும் போதனைவைச் செய்வாயாக. பிதிர்நீதவர்களுக்கு
 வைக்கும் பிண்டங்கள் ஆனியாகாமற் செய்யுங் கர்மவழிகளு ளீ ஒரு
 க்காலும் விரோதம் செய்யாதே யாதெனில், புண்ணிய சீறையால்
 தேவராகவும் பிதிராகவும் புண்ணியக்குறைவினால் விளங்கு, பிறவை
 சலசரம், ஊரவனம் நிறபனவாநிப திரியக்கு உயிர்களாகவும், மனித
 ராகவும் பூகப்பிரேத பிசாசாதிகளாகவும், வடிவவக்காண்டு, பித்தா
 கங்களால் வந்துகின்ற பிதிர்கேவர்களைக்குறித்து ஒருவன் பிண்ட
 த்தையுந் தீர்த்தத்தையுந் கொடுப்பானான், அப்பிதிர்ந்திருப்பதடை
 ந்து அவர்கள்செய்யும் பலவகை உதவியையும் பெறுகின்றான் என்று
 கூறிய பிராணநாதன் வார்த்தையை மதாலையேகேட்டு நாளானது
 பிள்ளைக்கு இம்மை மறுமையின்பங்களை விளக்கும் அரசுநீதியைச்
 சோட்டு மூலமாகப் போதித்துவந்தான். அப்பா குழந்தையே நன்
 பர்களுக்கு உபகாரஞ் செய்தற்பொருட்டும், பகைவரை நாசஞ்செய்
 தற்பொருட்டும் நீவாழக்கடவை. நான்சொல்லும் நீதியை நீ பாது
 காத்து வருதலினாலே உன்பிதாவைச் சந்தோஷப்படுத்தப் போகின்
 றனை. நீ புண்ணியசிலனாக நீதிதவறுதிருந்து பகைவாரற்றுன்பம்வரா
 தபடி பூமண்டலத்தை நெடுங்காலம் அரசாளப்போகின்றாய். அதனா
 லே இம்மையில் இத்திரிபோகத்திற்குச் சமமானமான சுகத்தையும்
 மறுமையில் தேவபதத்தையும் அடைப்ப்போகின்றாய். தருத்தகா
 ளங்களில் பிராமணர்முதலிய பெரியோரைக் களிப்பிப்பாயாக. பந்துக்
 களுடைய இஷ்டித்ததை விறைவேற்றுவாய். பிறருக்கு இன்பத்தை
 விளைகிப்பாய், பாதாராமனத்தில் மனஞ்செலவாதுதடுப்பாய். அனே
 கமான யாகங்களாலே தேவர்களையுந், தோகியங்களுலே பிராமண
 களையும் அடுத்தோரையும், களிப்பிப்பாய். காமத்தாலே சொந்தயின்
 லியரையும், போரினாலேசத்தருக்களையும் வெல்லக்கடவாய். நீ பாவி
 யப்ருவத்தில் சுற்றத்தாரையுந் குமாபருவத்தில், பணிகிடை இயற்
 றுதலால் ஆசாரியர்களையும், யவ்வனப்ருவத்தில் குலமனைகியனாய்
 ன்போதிகப்ருவத்தில் தவமுதலிய சேம்பவரையுந், சந்தோஷப்பட்டுத்

௩௫௮ மார்க்கண்டேய புராணம்.

துவதத்திர சாதக்களைப் பாதகாதத்தம் துஷ்ட்டர்களையும் பசை வரையும் தண்டித்தும் வரக்கடவாய், பசுக்களையும் பிராமணரையும் பாதகாப்பதில் பிராணனை ஒரு பொருளாக நினைபாமலிருப்பாயாக. இவ்வாறாகிய தருமபோதனைகளைச் செய்து நான்காவது குமாரனை ஆசீர்வதித்தான்.

இருபத்துமுன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்து நாலாவது

அலர்க்கனென்னும் அரசகுமாரனுக்குத்,

தாயாகிய மதாலசை இராஜநீதியைத் தெரிவித்த

அத்தியாயம்.

பிதாவே கேட்டருளீராக, தாயாகிய மதாலசை அலர்க்கனென்னும் குழந்தைக்குத் தினந்தோறும் இராஜநீதியைப்போதித்தவர சரீரமும் கிவகமும் வளர்ந்து குழந்தைப்பருவம் முதிர்ந்தகுமாரப் பருவத்தைப்பெற்று வேதப்பொருளை வினவுதற்குரிய உபநயனம் நிறைவேறியபின்னர் அவ்வலர்க்கன் அன்னையுப்பார்த்து, மாதர் வே அடிபேனுக்கு இம்மைமறுமையின்பம் விதிமுறையாக நேரிடத்தகுங் கிரியைகளை நீ கட்டளையிடுக வென்றான். அஃதுணர்ந்த அன்னை அப்பா குழந்தையே அவைகளை உணர்த்துகின்றேன் கேட்டறிவாயென்று சொல்லத் தொடங்கினன். மருடந்தரித்து அரசாட்சிசெய்கின்ற மஹாராஜன் தனதானுகைக்குடன் பட்டவர்க ளெல்லோரையும் தருமந்தவறாது பாதகாத்துவருவதே கடமையாகும். அரசாக்கியாகிய மாத்தின் வேர்களைக்களைந்து அவ்விருகத்தைக் கீழுதன்னுதற்குரிய சத்தவியசனமென்னும் ஏழுவிகாரியங்களை விட்டெத்தாண்செய்யும் மந்திராலோசனையை ஒருவருக்கும் வெளிப்படுத்தாமல் சத்துருபாதைக்குத் தப்பிடுருக்கவேண்டும். சுபகூடம் ஒன்று சொல்லப்படுந் தன்னரசாங்கத்தைச்சேர்ந்த மந்திரமுதலிய அதிகாரிகளுங் குடிசைஞ் செய்யுந்துரோக கிர்த்தியந்தால், அசன்கூடங்கூட்டத்தை, யடையதுபோல மந்திராலோசனையை வெளியிட்டால் அவ்வாறே நஷ்டமுண்டாகுப். பசை அரசருக்குத் தன்னுடைய மந்திரமுதலாயினோர் உயவாயிருக்கின்ற ஓரன்பதையும், கிரோதித்திருக்கின்ற ரொன்பதையும் தனக்கந்தாங்கமான சாரோன்

மார்க்கண்டேய புராணம். ௩௫௯

ஆம் வேவுகாரரால் அரசன் தெரிந்துவரவேண்டும். நன்பினர் ஆப்தர் சுற்றத்தாராகிய இவர்களிடத்தில் அரசன் முழுநம்பிக்கையை வைக்கலாகாது. காரியவசத்திற்காக ஒருக்கால் பகைவரையும் நண்பராரட்டவேண்டும்.

பகைமன்னருக்குத் தான் குறைந்திருப்பதும், அதிகரித்திருப்பதும், சமமாயிருப்பதுமாகிய விசாரணைகளை அதுபவமாகத் தெரிந்துசமாதானம், போர், தண்டெடுத்தல், ஆசனம், துளிதம், ஆநிரயம், இவைகளைச் சமயங்களில் உபயோகப்படுத்து விரித்தம் அவைகளினியல்பை அரசன் செவ்வையாகத் தெரிந்திருத்தல் வேண்டும். மந்திரி, சேனாதிபதி, சீசனை, தேசவாசிகளாகிய இவர்கள் தனக்கு விரோதஞ் செய்யமாட்டார்களென்பதை, முன்னேதெரிந்து அரசனானவன் பகைவரை வெல்லுவதற்குப் பிரயத்தனம் பின்னேசெய்யவேண்டும். முதலிலே தன்னாலும் மந்திரிமுகலாயிரோராலும், விரோதம்வராது பாதுகாத்து யுத்தஞ்செய்யும் அரசன் வெற்றியையடைவன். இவ்விதியை 'மாரிலங்காவலனாவான் மன்னுயிர்க்காக்குங்காலேத்தானதனுக்கிடைபூறு தன்னாற் நன்பரிசனத்தா லுனமிகும் பகைத்திறத்தாற் கள்வராலுயிர் தம்மாலான பயமைந்துந் தீர்த்தறங்காப்பானல்லோ' வென்பது விளக்குகின்றது.

இவ்வாறு செய்யாது யுத்தஞ்செய்ய முயல்பவன் அபஜெயத் தை யடைவன் அரசனானவன் அரசாட்சியைக் கெடுக்குந் துர்க்குணங்களுக் கிடங்கொடாமல் அவைகளை வென்றிருக்க வேண்டும்.

காமமும், குரோதமும், உலோபமும், மதமும், அகங்காரமும், அகிலேக சந்தோஷமும், அரசனைக் கெடுக்கும் பகையாயுள்ளன. காமம் ஒன்றினாலே பாண்டமகாராசனங், குரோதம் ஒன்றினாலே அனுவிராதனென்னும் மன்னனும், உலோபம் ஒன்றினாலே ஐளனென்னும் புருரவேந்தனும், மதம் ஒன்றினாலே வேனென்னும் இறைவனும், அகங்காரம் ஒன்றினாலே அனுபவின் குமாரனாகிய பார்த்திபனும், அகிலேக சந்தோஷம் ஒன்றினாலே புரஞ்சபன் எனும் மகிபதியும் நஷ்டமடைந்தார்களாகையால் அரசனானவன் இத் துர்க்குணங்களை ஒழித்து இவைகளுக்குச் சம்பந்தப்படாமலிருந்த முறையான்மாவாகிய மருத்து என்னும் இராஜனைப்போலிருந்து விளங்கவேண்டும், மேலும், பன்றியானது பூமியைத் தோண்டி விடுவது

மேலும் மகார்க்கண்டேய புராணம்

மேலான, -காலமறிந்து, தருந்த சாதனங்களால் பணிகளைக்கொண்டு விடவேண்டும் குயிலென்னும் புறவைக்குஞ்சு, தனக்குளிரோதமுள்ள கரங்கைக்கண்டவிரும்பு தன்சாதியை வெளிப்படுத்தாமல் ஆகாரத்திற் குயிலைவகளை அக்கரங்கையாற் பெற்றுக்கொண்டு, பறக்கும் சாலவம்வந்தபோது அப்பாற்றோய் விடுவதுபோல அரசனுக்கால் பேசத்தால் சத்தருகட்டத்தவிரும்பாணாதினார் தனது சுபாவத்தை வெளிப்படுத்தாமல் அவர்களால் பரிபாலனத்தை யடைந்து வேண்டிய அதுகளைக்களை முடித்துக்கொண்டு தனது நிலைமைக்குத் தவறு ஆரது இருப்பிடத்திற்கு வந்துவிடவேண்டும், வண்டானது, கடின மரங்களையும் உபயமமாகத் துளைத்துப் பின்னப்படுத்துவதுமன்றி, விருதுத்தன்மையுள்ள புஷ்பங்கள் நலங்காது தேனைக் கிழிப்பது போல அரசனும் மந்திரிமுதலாயினோரிடத்தில் ஒருமைப்பாடாக விருக்குந் பகையரசரையும், கருந்த உபாயசாதனங்களால், பேதப் படுத்தி காலமறிந்து வெற்றிசொள்ளுந் திறமையோடு, பரிசனங்களுக்கும் குடிகள்துதலானோருக்கும் துன்பந்நேரிடாது, அவர்களால் துன்பமெய்ய சுகங்களை அநுபவித்துவாழவேண்டும், கொக்கானது ஜீவகாநுணையோடு அசைவற்றுத் தவஞ்செய்வதுபோலக் காட்டிப் புலஸ்கிய சிறுமீன்களைவிட்டு உத்தேசமான ஒரு பெரியமீனை அதி களையில் கிழிப்பதையொத்து, அரசனும், பகைதேசங்களையும் தன் வசப்படுத்திக் கொள்ளுதல் அரசுநீதியாயிருந்தாலும் எண்ணியர் பொருளில் விருப்பநிலைதவணைப்போல உதாசீனபாவத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருந்து பகைவன் சகாயமற்றிருக்கின்ற சமயம்பார்த்து தேசத்தைகூடும் அவனைப் தன் வசஞ்செய்யவேண்டும், அல்லமமலும் தூசுசர்ப்பமானது எல்லோருக்கும் அச்சத்தை விளைவிப்பது மன்றித் தானே நிறமுட்டைகளைத் தானே உண்ணுதல்போல அரசனும் யாவரும் நெருங்கக்கூடாத பயங்கரசொருபுகை விருந்து தான் சம்பாதித்த திரவியங்களை ஆவசியம் செலவுசெய்யவேண்டிய விஷயங்க ளில் செலவுசெய்து பின்பு வேறொருவழியில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

மபிலானது மழையில் நீனைந்துபோகுந் கலாபங்களைச் சமக்க மாட்டாது வந்துததற்கு மேகங்காணமானாலும் அம்மேகாடம்பா துணைக்கண்டபோது களித்தாடுந்தன்மைபோல அரசனும் பின்னூல் விளைபுத் துன்பங்களை எண்ணியருந்தாது களிப்படையத்தக்க விஷ

மார்க்கண்டேய புராணம். ஈசுத

யங்கள் வந்தபோது தைரியத்தான் மகிழ்ச்சியாய் முரலவேண்டும். அன்னமானது பாலையுந் தண்ணீரையும் பிரித்து பாலுண்ணும் விசித்திரீசதரிசைப்போல அரசனும் நல்லோர்போன்ற தீயோரையுந் தீயோர்போன்ற நல்லோரையும் பலவாகிய செய்கைகளாலறிந்து கொள்ளத்தக்க வல்லமையைப் பெற்றிருக்கவேண்டும். கோழியானது விடியற்காலமுதலிய காலங்களைத் தொனியாற் காட்டுவதுபோல் அரசனும், ஒவ்வொரு தொழிலை முடிக்குங்காலத்தையறிந்து சிந்தித்தும் மந்திரி முதலாயினோருக்குச் சிந்திப்பித்தும் வரவேண்டும். பாஷியர்கள், தமதுகுடும்பத்திலுள்ள சுகதுக்கங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லாமலே சதாகாலமும் வினையாடலே எண்ணமுடையோராய் யிருப்பதுபோல அரசனும் தனது அபிவிருத்திக்குக் காரணமாகிய இராச்சிய தந்திரவியவகாரங்களில் சோம்பலின்றி நிரந்தரம் உற்சாகத்துடன் முயற்சி செய்துகொண்டே யிருத்தல் வேண்டும். புழுவானது பச்சிலைமுதலியவைகளை எளிதாக அரித்த விடுவதுபோல அரசனும் பகைமன்னாளுடைய பலங்களுஞ்செல்வங்களும் நாளுக்குநாள் குறைந்துபோகும்படி செய்துவரவேண்டும். சிலகாலத்தில் அனேக எழும்புகள் ஒருமிக்கக்கூடி தேங்காய் முகவியவைகளை நுயமின்றி எரித்து விடுவதுபோலவும் பஞ்சுப்பொதியை நெருப்புப்பொறித்தித்து விடுவதுபோலவும் மாறுபடாத எண்ணமுள்ள சேனைகளை அதிகமாகச் சேர்த்துப் பகைவரை அடியோடே நாசஞ்செய்யவேண்டும். அரசனானவன், சந்தர்ப்பங்களை அதுசரித்து குரியனைப்போல வெப்பமும் சந்திரனைப்போல குளிர்ச்சியும் உடையனாதல்வேண்டும். வியபிசாரிணிபானவன், மோககரமான ஆசையைக்காட்டி பரபுருஷனைத் தன்னிடத்து வருவித்தல்போலும், தாசியானவன் சங்கீதசாகித்திய நடன முதலியவைகளால் ஜாரபுருஷனைமயக்கி கபடபோகத்தினால் அவனை யும் அவன் பொருளையுந் தன்வசப்படுத்தல்போலும், தாமரைப்பூவானது தன்னிடத்திலுள்ள பரிமளத்தை வெளிப்படுத்தி, வண்டிகளை வரவழைத்துக்கொள்ளுதல்போலும், கருப்பமுடையவன் பிரசவித்த பின்னர் பாலின் ஆசையைக்காட்டி குழந்தையைச் சதாகாலமுந் தண்ணீவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கச் செய்தல்போலும் அரசனானவன் எப்போழுதுத் தந்தேசசனங்களுக்கு ஒவ்வொருவிஷயத்திலும் பிரயோசனகரமான பலவித ஆசையைக்காட்டி அவர்கள் அன்பும் விசுவாசமுங்கொண்டு வேண்டும்போது தனக்கு உதவியுள் செய்துவிட்டு நீண்டகாலத்துக்குமாறு பாதுகாத்து வரவேண்டும். அன்றியும், எதிர்க்கால

நாகுட மார்க்கண்டேய புராணம்.

த்திலே பிறக்கப்போகிற குழந்தை பாலுண்ணும் பொருட்டுக் கர்ப்பிணியானவள் தன்னை ஆகாராதிகளால் ரக்ஷித்துத் தனங்களில் பாலை நிறைத்துக்கொண்டு சமயம் வாய்த்தபோது பால்கொடுத்து அக்குழந்தையைப் போஷிப்பதுபோல அரசனும் பௌஷியகாலத்தில் நடத்தவேண்டிய அவசியமான பெருத்தகாரியங்கள் நிமித்தமாக முன்னாடியே பெரும்பொருளைச் சேகரித்து அவ்வலுவல் நிறைவேற்றங்காலத்தில் தக்கவாறு செலவழித்துக் காரியபூர்த்தி செய்யவேண்டும்.

பிராமணன் நினைக்கவுங் கண்ணோக்கவுங் கிட்டநெருங்கவுங் கூடாத மகாதூஷிதையான சண்டாள ஸ்திரியுடன் தேகசம்பந்தப்படுவதினால் மகாபாதகமென்றுத் தாருணமான பிராயச்சித்தத்திற்கு அருகெனன்றும் ஏற்பட்டிருப்பதுபோல ஒருவரும் நினைக்கவுங்கண்ணோக்கவுங் கிட்டநெருங்கவுங் கூடாததான இராஜதிரஸியத்தை அபகரிப்பது மகாபாதகமென்றும் மகாதூஷியமென்றும் பிராணந்தியமான தண்டனை கிடைக்குமென்றும் ஜனங்களுக்குத் தோன்றுமாறுசெய்து பொருளைப் பத்திரமாய்க் காப்பாற்றி வரவேண்டும்.

தேவேந்திரன் மேகங்களால் கார்காலத்தில் மழைபெய்னித்துச் சகலபதார்த்தங்களையும் விருத்தியாக்கி எல்லாச்சீவர்களுக்குத் திருப்திசெய்கிப்பதுபோல அரசனும் பூரி, பொருள் முதலாகிய பல பிரயோசனங்களால் சனங்கள் சுகித்து வாழும்படிசெய்தவரவேண்டும். சூரியன் எவ்வாறு தனதுகிரணங்களால் பூசுதமான சலகணங்களை எட்டுமாதகாலஞ் சிறிது சிறிதாகக் கிரகித்து வருதல்போல அரசனும், குடிகளை ஏககாலத்திலே துயரத்துக்குட்படுத்தாமல் தனக்கு வரவேண்டிய பொருளைக் காலநிபந்தனையின்றிப் பெற்றுக்கொள்ளக் கடவன். இயமன், உபிர்களிடத்து மாகத்துவேஷங்கொள்ளாமல் சமமாகத் தண்டனை புரிவதுபோல அரசனும், தாக்கூணியமுதலியவைகளால் பகஷ்பாதத்தைப்பாராட்டாமல் சர்வஜனங்களையுஞ் சமமான நீதியில் நடத்திவர வேண்டும். பூர்ணசந்தினைப்பார்த்து எல்லோரும் ஆனந்தத்தை யடைவதுபோல அரசனுஞ் சகலவிதத்திலும் இன்பத்தை யனுபவிக்கும் பிரஜைகளால் அவ்வாறு பாவனைப்படுமாறு நடந்துவரவேண்டும். வாயுவானது, எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் சஞ்சரிப்பதுபோல அரசனுஞ், சுதேசம் அன்னியதேசங்களைப்பற்றிய சேவசமாசாரங்களையுந்தஞ்சுத்

மார்க்கண்டேய புராணம். ௩௬௩

வேவுகாரசால் எப்பொழுதும் இரகசியமா யறிந்துவாக்கடவன். தனது சவுக்கியத்தையும் பொருள்வரவையுமே முக்கியமாகக்கொள் ளாமல் ப்ரோபகார சாதனர்த்தமாய் முயற்சிக்கும் அரசனுந் தரும ஒழுக்கத்தைச் சரியாக நடத்தாமற்றவறினவர்களையும், பாவவழியிற் செல்லுகின்றவர்களையும், தவறாமலுஞ் செல்லாமலும் நிலை நிறுத்தும் அரசனும் இந்திரலோகத்தையடைவன். எந்த தேசத்தில் ஜாதிதரும மும், ஆச்சிரமதருமமும் அழியாமலொழுங்காய் நடக்கின்றனவோ, அத்தேய மன்னனுக்கு இகபரவின்பங்கள் நீடித்து விளங்கும். சகல விதந்திலும் அரசர்களுக்கு எல்லோரையுஞ் சவாஸித்துவரும் பார த்தைத் தாங்குவதைவிட வேறொரு தருமம் அதிகமில்லாமையால் அதை ஊக்கத்துடன் முயற்சித்து நடத்திவரும் அரசன் பலராலுஞ் செய்யுந் தருமமெல்லாவற்றிலும் பாகத்தைப் பெற்று புண்ணிய சீல னாகிவாழ்வான்.

இருபத்து நாலாவது அக்தியாயம் முற்றிற்று.

மார்க்கண்டேய புராணம்

முதற்பாகம் முற்றிற்று.

சபாபதி துணை.

இந்நூலாசிரியர் வரலாறு.

—————(*)—————

“வேழமுடைத்து மலைநாடு மேதக்க
சோழவளநாடு சோறுடைத்துப்—பூழியர்கோன்
தென்னுடு முத்குடைத்துத் தெண்ணீர்வயற் றெண்ட
நன்னுடு சான்றோ ருடைத்து.”

என நமது ஓளவைப் பிராட்டியாரால் புகழப் பெற்றதும் உத்
தரசோன மென்பதுமாய தொண்டமண்டலத்தில் கொடுங்கோல்
செலுத்தின குறும்பரசர்களைக் களைந்தாண்ட ஆதொண்டமான்
சக்கரவர்த்திக்குத் துளுவகேசத்தினின்றும் படைத்துணையாய் வந்து
நற்குடி நாற்பத் தென்னுபிரவாகிய வேளாண்வைசிய * ருள் ஆறு
நான்கு கோட்டத்துப் பகுப்பில் மூன்றாவதாம் ஈக்காட்டுக் கோட்
டத்தையும் எழுபத்தொன்பது நாட்டில் காக்கனூர் நாட்டையுஞ்
சார்ந்த தொழுவூர்-கிராமத்தில் பூவிருந்தவல்லி மரபு, “சதாசிவ மகா
சிஷிகோத்திரம்” “போதாயன சிவகுத்திர” முடையாராய் ஷெ கிரா
மத்தில் வாத்தியார் வீடென்று சிறப்பிக்கப்பட்ட குடும்பத்தி லுற்ப
வித்து வியாபார நிமித்தம் சென்னைவந்து நாகப்பமுதலியா றென்ப
வர் நிலைத்திருந்தனர். இவருக்கு குமாரசாமி முதலியார், வேலாயுத
முதலியார், சபாபதிமுதலியா றென மூவர் புத்திரர்க ளிருந்தனர்.
அவருள் மூன்றாவது புத்திரராகிய சபாபதி முதலியாருக்கும் அவர்
தர்மபத்தினி தனக்கோட்டி யம்மாள் என்பவருக்கும் “செங்கல்வ
ராயமுதலியார்” ரென்பவர் ஏகபுத்திரராயவதரித்தனர். ஷெ செங்
கல்வராயமுதலியார் பலநற்குணங்களமைந்த ஏலவார்குமுலியம்மை
யென்பாரை தர்மபத்தினியாராக மணந்து இல்லறதருமத்தை யா
தொரு குறைபாடுமில்லாது வரணிபமேற்கொண்டு நடத்திவந்தனர்.
இச்செங்கல்வராய முதலியாருக்கு, ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்தி, திட்டரப்
பரதேசி, சட்டிப்பரதேசி முதலிய பெரியர் நேசம் நேரிட்டுச் சிறப்ப்
வாழ்ந்திருந்தனர். இவருக்கு இந்நூலாசிரியராகிய தொழுவூர்-வேலா
யுதமுதலியார், சாலிவாகன சகம் களருது-பக்கு மேற்செல்லாநின்ற

* வேளாளர் துவசாகிய வைசியரென்பதை வேளாண் மரபியலுட்காண்க.

நந்தன ஹும் ஆவணியீ தே-வ. அஸ்வனி நட்சத்திரங்கடிய சூருவார ததனறு, இரண்டாவது புத்திரமாக, அம்மரபிற்கும், சுற்றத்திற்கும் குடும்பத்திற்கும் பெருங்கீர்த்தி விளைக்கச் சிறுகடல் என்னும் கிராமத்தில் உதித்தனர். இவரது பெரியபாட்டனாரும் இவரது தந்தையை தன் சொந்த புத்திரமாகப் பாலித்துச் சீராட்டி வந்தவருமாகிய வேலாயுதமுதலியார் சிவபதம் பெற்றதினத்திரவு திருவவதாரஞ்செய்த காரணங்கருதி இவருக்கவர் பெயரிடப்பட்டது. இவருக்குப் பின் சபாபதிமுதலியாரெனச் சகோதர ரொருவரும், அம்மணியம்மா ளெனச் சகோதரி யொருவருமுண்டாயினர். இவ்விருவரும் இவர் க்கு நேர்முாணானது நல்லுடையவர்களென்பது இக்குடும்பத்தின் நெருங்கிய உறவினர்க்கும், சிநேகர்க்கும் வெள்ளிடை மலைபோலத் தெரிந்த விடயமே.

இவர் ஐந்துவயதில் முறையே வித்தியாரம்பஞ் செய்யப்பெற்று தம்மணியிலேயே தகப்பனாருக்குகந்தநேசரான வேர் சாஸ்திரியா ரிடம், தெலுங்கும், வடமொழியுங் கற்றுவந்தனர். பின்னர் தமிழு பாத்தியாய ரொருவரிடம் தமிழ்கற்றனர். இளமையிற்றானே, “வினையும் பயிர்முனையில” என்றபடி, அன்பு, அடக்கம், பொறை, வாய்மை, தாய்மை, பத்தி, ஆசாரம், இரக்கம், நல்லேரீர் கேண்மை, பெரியாரைத் துணைக்கொள்ளல், சிற்றினஞ் சேராமையே, பேதைமையகற்றல், சுருங்கச்சொல்லல், விளங்கச்சொல்லல், மடியின்மை, மாண்முடைமை, ஆறுவது சினம், அறஞ்செய் விரும்பல், குறிப்பறிந்தொழுகல், முதலிய நற்குணங்களையே யோம்பி, வெறுப்பு, இறுமாப்பு, பொச்சாப்பு, ஓர்ஞ்சொல்லல், சோம்பல், அருச்சினம், பிணக்கு, கடுஞ்சொல், கடுஞ்சினம், வெகுளல், மிகைபடச்சொல்லல், வெற்றெனச்சொல்லல், மற்றொன்று விரித்தல், மயங்கச்சொல்லல், தடுமாறுதல் முதலிய தீக்குணங்களைக் கடிந்தேவந்தனர். இவ்வால் இவர் தந்தையானவர், “ஆயித்தினு மாற்றினிதே தம்மக்கள, சிறுகை யளர்வியகழ்” எனவும், “மச்சண் மெய்தீண்ட லுடற்கின்பமற்றவச், சொற்கேட்ட லின்பஞ்செவிக்கு” எனவும் “தம்பிற்தம்மக்க ளறிவுடைமை மாநிலத்து, மன்னுயிர்க் கெல்லாமினித” எனவும் தேவர் கற்றின்படிக்களித்து “தந்தை மகற்காற்று நன்றியவையத்து, முந் தியிருப்பக் செயல்” என்றபொய்யா மொழியின்படி நடத்திவந்தனர். இவரும் தமது தந்தைகளிக்க “மகன்றதைக்காற்று முதலியிவன் றந்தை, யென்னோற்றுன் கொல்லெனுஞ் சொல்” என்னும் முப்பா

துலை மெய்ப்படுத்தி வந்தனர். இவர் தமது 21-ம் வயதில் தந்தை
 யால் முடிசூட்டப்பட்டு அவருடன் அவர் நடத்திவந்த (இராணுவ)
 கம்மிஸேரியட் கண்டிசாக்ட் முதலிய வேலைகளை, அவருடைய கும
 ஸ்தாக்களாகிய, ஸ்ரீ வரதாச்சாரியர், துரைசாமிராஜு முதலியவர்க
 ளுடன் பார்த்துவந்தனர். அக்காலையில் இவர் “ஒழுக்கம் விழுப்பந்
 தாலாலொழுக்க, முயிரினு மோம்பப்படும்” எனத்தேவர் கூறியபடி
 ஒழுக்கத்தையும், “யாகாவாராயினு நாகாக்ககாவாக்கார், சோகாப்
 பர் சொல்லிழுக்குப்பட்டு” எனச்செந்நாப்போதார் விதித்தவண்
 ணம் நடைக்கத்தைப் போற்றியே வந்தனர். இவரும் இவர்தந்
 தையாகுமாக, பிரங்கிமருந்து செய்வதற்காக அக்காலத்தில் கம்பி
 ஸேரி ஜெனரலாகவிருந்த, ஜெனரல்டல்லோ ஜென்பவரால், காட்
 டெக்கரி கண்டிசாக்ட் கொடுக்கப்பெற்று அதைச்சேகரிக்க, வடக்கே
 திருவேங்கடமென்னும் திருப்பதிக்கருகிலிருக்கும் பூடிக்கிராமத்திற்
 குச் சென்றனர். அவ்விடம் ஒருபக்காகாலம் தாமதிக்கும்போது
 இவர்தந்தை இராஜபிளவையால் சிவமதமடைந்தார். அவர்க்கு ஈமக்
 கடன்களை நிறைவேற்றி சென்னைவந்து சேர்ந்தார். அப்போது இவர்
 தந்தையின் பெரியதகப்பனார் குமாரசாமி முதலியாருக்கு மூன்றாம்
 மனைவியாகிய மீனாட்சியம்மை என்பவரும், சிலபங்காளிகளுக்குச் சேர்
 ந்து கண்டிசாக்ட் கணக்குகளைத் தீவாய்ப்பெய்து இக்குடும்பத்திற்
 குப் பெரியபாட்டத்தைச் செய்தனர். இப்படிக்கு கணக்குகள் மோ
 சம்போகலே வறுமானம் முட்டுப்பட்டது அதன்மேல் கண்டிசா
 கட் வேலைகளை நிறுத்தித் தமக்குத் தெரிந்துள்ள சில்லரைப்பாக்கிக
 லில் நேர்ச்சுவரையில் பாக்கிகாரர்கள் தயாவிடயமாகச் கொடுப்ப
 வைகளையும், வாகையர்வீதியில் இவரது பெரியபாட்டனார் வேலாயுத
 முதலியார் பெயரால்வாங்கியுள்ள இல்லமொன்றே இவர்கையிற் கொ
 ட்ட சென்னையிலுள்ள அலிபக்தகுடும்பப்பொதுச் சொத்துக்கள்
 பெரியபாட்டியாராகிய மீனாட்சியம்மைவசம் சிக்கிவஞ்சத்திற் குள்
 ளாக, அவ்விடத்தில் கிடைக்கும் குடிக்கூலிவஞ்சக்கையுஞ்சேர்த்து,
 அதுவர சேர்ந்துள்ள குடும்பத்தைப் பாதுகாத்துவந்தனர். அவ்வ
 கையாக வறுமைநேர, வறுமையிற் செம்மை என்னுமுரையையும்
 “கற்கைகண்ணே கற்கைகண்ணே, பிச்சைபுகிணங் கற்கைகண்ணே,
 கல்லாலொருவன் குலநலன்பேசுதல், நெல்லினுட் பிறந்த பதாரகும்
 மே” என்பதையும், “எண்ணென்பவேனை யெழுத்தேன்ப விவ்விர
 ண்கெ, எண்ணென்பவாழு முயிர்க்கு” “தொட்டினைத்தூறுமணற்

கேணி மார்தர்க்குக், கற்றனைத்தூறுமறிவு” “ஒருமைக்கட்டான்
 கற்றகல்வி யொருவற், கெழுமையுமேமாப்புடைத்து” கேடிக்நிழச்
 செல்வங் கல்வி யொருவற்கு மாடல்ல மற்றையவை,” “கல்லாதான்
 சொற்காமுறுதன் முலையிண்டு, மில்லாதான் பெண்காமுற்றஅறு”
 நல்லார்கட் பட்டவறுமையி னின்னாதே, கல்லார்கட் பட்டதிரு “மே
 ற்பிறந்தாராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங், கற்றாரனைத்திளர்பாடு”
 என்னுந் தமிழ்மறைப்பொருள்களையுஞ் சிந்தித்து தமிழை நெகிழ
 விடாது துடிக்கு இவ்வுள்கே வேலைகளில் லாக்காலத்துதாமேயுழைத்
 தும், அப்போது ஜீனாதாரியிருந்த தொல்காப்பியம்-வரதராஜ முத
 லியார் முதலிய பெரியார்களை யடுத்தும் “மெய்வருத்தம் பாராய் பசி
 ரோக்கார் கண்டுஞ்சா, ரெவ்வெவர் ஜீமையுமெற்கொள்ளார் செவ்வி
 யருமையும் பாராய்வமதிப்புக் கொள்ளார், கருமமே கண்ணுயிரூர்”
 என்று நீதிநெறி விளக்கத்திற்குச் சாரனாகத்தமக்கு தேர்த்தவனாயி
 லும், பொழுதிலும், “கல்வியுடைமை பொருளுடைமை பென்றி
 ண்டு, செல்வமுஞ் செல்வமெனப்படு-மில்லார், குறையிரந்து தம்முன்
 னர் கிற்ப போற்றாமுந், தலைவணங்கித் தாழப்பெறின் எனவும்
 “கற்றோர்க்குக் கலவிரலனை கவனல்லான், மற்றோரணிகலம் வேண்
 டாவா-முற்ற, முழுமணிப்பூணுக்குப் பூண்வேண்டாயாரே, யழநுக்
 கழகு செய்வார்” எனவும் “அறம்பொரு ளின்பமும் வீடுப் படிக்கும்
 புறங்கடை நல்லிசையுநாட்டு-முறுந்தவலொன், றுற்றியுழியுந் கை
 கொடுக்குந் கல்விவினாங்கில்லைச், சிற்றயிரக்குற்றதுனை” எனவும்
 “தொடங்குந் காற்றுன்பமா யின்பம் பயக்கு, மடன்கொன்றறிவாற்
 றுங் கலவி - நெடுங்காம, முற் பயக்குஞ் சின்னீர் வின்பத்தின்
 முற்றிழாய், பிற்பயக்கும் பிழைபெரிது” எனவும், “குஞ்சி
 யழகுந் கொடுத்தானைக் கோட்டழகு, மஞ்ளழகு மழகல்ல-நெஞ்
 சத்து, நல்லம்பாமென்னு நடுவுநிலையாற்” கல்வியழகே யழகு,
 எனவும் “இம்மை பயக்குமா லீயக்குறைவின்றற், றம்மை வின்க்கு
 மாற்றாமுளராக் கேடின்று, லெம்மையுளர்த்தும் யாங்கானேன் கல்
 விபோன், மம்மாறுக்கு மருந்து” எனவும் “களர்தலத்தப்பிறந்த வுப்
 பினைச்சான்றோர், வினாநிலத்து நெல்லின்விழுமிதாக்கொள்வர், கடை
 நிலத்தோராயினுங் கற்றறிந்தோரைத், தலைநிலத்து வைக்கப்பட்டு”
 எனவும் வருவனவற்று லுள்ளுறுத்தப்பட்டாராய்த் தமிழ்க்கல்வி
 யைப் போற்றிவந்தனர்.

அக்காலத்தில் “பூவுலகிலீது சிவலோகமென்றே மெய்த்தவத்
 தேர், ரோதுக் திருவொற்றியூர்” என்று நமது திருவெண்காட்டடி
 சஞ்ஞன்மைபிற் கண்டு பேறுபெற்ற திருவொற்றியூரில், ஆத்தொண்ட
 மான் சக்கிரவர்த்தியின் பொருட்டு வரிபிளந்தெழுதி “எழுத்தறியும்
 பெருமானுன்” தியாகராயப் பிரபுநிற்குப் பத்திசெய்யும் ஊழ்வலி
 யர்லாக்கமெற்கொண்டு, பத்திவலையிற் படுவோனை நாடோறுந்
 சென்று தரிசித்து வருவாராயினர். அப்போது இவர் தந்தையின்
 ஆன்மகேயர்க்கரி லொருவரும், இவரை மகமைபாராட்டிவந்தவரும்,
 தமிழ்க்கல்லியிற் பற்றுடையவருமாகிய, காளவாய்-குப்பண்ணமுதலி
 யாரென்பவர் இவர் அறிவின் விளக்கத்தை யறிந்து, அவுள்ளக்கம்
 மேலும் மேலும் நிருத்தியடைய வெண்ணங்கொண்டு, சென்னையில்
 முநக்கடவன் வரப்பிரசாதமும், சிவானுபூசிச் செல்வமும், “குல
 னை நடுய்யவன்கொன்னகமென்மை, கலைபயிறெளிவு கட்டுரைவன்மை
 நிலமலைநிறைகோன் மலர்சிகர்மாட்சியும், உலகியலறி வோடுயர்குண
 மிண்பவும், அமைபவனானுரை யாசிரியர்தானே” என்றபடிசதாசிரிய
 விலக்கணமும், ஒருங்கே யமைப்பெற்று, முத்தி, சித்தி, வியத்தியு
 பாயங்களை விளக்க வெழுந்தருளிய குநுழர்க்கமாகிய, திருவருட்
 பிரகாச வள்ளலாமென்னும் சிதம்பரம் இராமலிங்கசுவாமிகளிடம்,
 அமயமறித்தறியிக்க அக்குருமூர்த்தியும் இந்நூலாசிரியர் வரவை
 எதிர்பார்த்திருந்தவரானபடியா லொப்பச்சேர்த்தார். ஷெ குருமூர்க்
 தியாரிடம், ஸ்ரீனிவாச வரதாச்சாரியார், கரயாறு-ஞானசுந்தர ஐயர்,
 இறுக்கம்-இரத்தின முதலியார் முதலிய வித்தியார்த்திக ளிருந்தனர்.
 இப்படி இவர் வரவே அவர் கற்றுவெனக்கனிநது ஆசீர்வதித்து மக
 மையர்ராட்டி, ‘புதியவனல்லன், என் பிள்ளை எனக்குக்கிடைத்தது’
 என்றனக் கிரகித்தனர். ஆனால் இந்நூலாசிரியர் தமக்கு ஆசிரியரா
 வார் எத்தகையின் ரென்பதை யறியவேவர் பாசுரமு மதற்கைவகை
 உரைபையு மவதானித்துக்கொண்டு, ஓர் ரோலை நறுக்கிலப் பாசுரத்
 தைத்தீட்டித் தமதாசிரியரிடங் கொடுத்து, இக்கவிக்கு ஐந்துவகை
 யாய் உரைசெய்கின்றனர். அதைத் தாங்களடியேனுக்குத் திருவுளம்
 பற்ற வேண்டுமென்றிரந்தனர். ஆசிரியரும் அதற்குப் புன்னகை
 லோட்டி ஒன்பதவிதமா யுரைசெய்தார். அதைக்கண்டு நடுங்கி யட்
 ங்கி யாசிரியபத்தியிலும் பணிவிடையிலு மீடுபட்டனர். அப்பாசுரத்
 தை யடியேன் எழுதிவைத்திருந்தும் அதுகைக்கெட்டவில்லை, கிடை
 க்குமேல் வெளியிடப்படும். அன்றுமுதல் நாடோறும் இலெவுகே

ழைலையொழிந்த வேளைகளில் இவர் ஆசிரியரிடஞ்செல்ல வவர் இவ்
 ரிடம் “தன்மகனாகுதான் மகனே மன்மகன், பொருணணி கொடுப்
 போன்” வழிபடுவோனே, யுரைகோளாளனென வெடுத்தோதய,
 வறுவகை யவருளொருவாகிச், செவ்விதற் றெரிதன் மெய்யுறக்கா
 ண்டு, லுரைபல கேட்டலுறு பெருங்காத, நெய்வத்தின் மதித்தறிந்
 தி பொன்றின்மை, யன்னங்கிளியே நன்னிற நெய்யரி யானையானே
 நென்றிவைபோற, லுடையாடிக் கையறிந் தொழுஞர், கற்பிக்கப்
 படுங் கப்பாட்டாரே” எனனும் நன்மாணுக்க ரிலக்கணம் கிரம்பி
 யிருப்பதைக் கண்டு இவர்த்து “நதலியல்பே யியம்புங்காலைக்
 காலமு பிடனும் வாழிதேனாக்கிச் சிறந்துழி யிருந்து தன்நெய்வம்
 வாழ்த்தி, உரைக்கப்படும் பொருளுள்ள த்தமைத்து வினாயான் வெ
 குளான் விரும்பி முகமலர்த்து கொள்வோன் கொள்வகை யற்ற்தவ
 னுளந் கொளக்கோட்டமின் மனத்தினுல கொடுத்தலென்ப” எனக்
 கொடுக்க, இவரும் “கோடன்மரபு கூறுங்காலைப் பொழுதொடு செ
 ன்று வழிபடன்முனியான் முன்னும் பின்னு மிரவினும் பகலினு,
 முகலானாகியன்போடு கெழீஇக், குணத்தொடு பழகிக் குறிப்பின்வழி
 நின்றாறவுணர்ந்தோன் வாவென வந்தான், கிருவென விருந்தேட
 ளிழென வவிழ்த்துச், சொல்லெனச் சொல்லிச் செல்லெனச் சென்று,
 பருகுனன்ன வார்வத்தனாகிச், சித்திப்பாவையினத் தகவடங்கிச்,
 செவிவாயாக நெஞ்சுகளாசைக், கேட்டவை கேட்டவை விடாதுளத்
 தமைத்துப், போற்றிக்கோடலது வதன்பண்பே” என்றபடி பாட்டம்
 போற்றிக்கொண்டு “அழலினீங்கான னுசான்ஞ்சிழலினீங்கானிறை
 ந்த நெஞ்சமொ டெத்திறமாசா னுவக்குமத்திற, மறத்திற் றிரியாப்ப
 டர்ச்சிவழிபாடே” எனவாசிரியவழி பாட்டிலொழுகி, எவ்வரியவிட
 யங்களையும், மற்றையவொருசாலை மாணுக்கருடன் தமதாசிரியர்பால்
 பெரும்பாலும் உபநியாச வாயிலாசவே தெளிந்து வந்தனர். இவ்
 ரொருவ ரொழிய இவருடன் கற்கும் மற்றையர் தம்மாசிரியரைப்
 பின்பற்றினரல்லர். இவரை றை சுவாமிகள் பலவகையிலும் சோதி
 த்து, இளைய பிள்ளையார் உபாசனை சித்திக்கச் செய்தார். இதற்குண்
 டான ஒலை நறுக்கொன்று அடியேன் வசமின்று முள்ளது. இவரும்
 அம்முருகக்கடவுளது அனுக்கிரக வன்மையால் சகலவரிய விடயங்
 களையும் தமதாசிரியரிடஞ்செல்லுமுன்னரே யவதானித்துக்கொண்டு
 ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்ட அவைகளை மிக வெளிதாகவும் சூட்சுமமா
 கவு முணர்ந்து அவர் மாணுக்கர் பலருள்ளும், அகத்திபருக்குத்

தொல்காப்பியரைப் போலச் சிறந்தனர். இவர் பாடங்கேட்டமுறை
யை கிரிவஞ்சி கிறித்தனன். ஹெ சுவாமிகள் இவரது இலக்கிய விலக்
கணமுதலியவற்றின் நேர்ச்சியை யறிந்து இவரை வாதிட வெல்லவல்
லாக்கக் கருதி, கக்ஷிப்பிரதி கக்ஷிகளை வகுத்து இவருடன் தானே
நேரில், வாதம், சர்ப்பம், விதண்டம் முதலியவைகளில், வாதித்தும்,
மஹாவாதப் பிரசங்கவிதிப்படி, சொற்போர்க்களத்தினை வகுத்து,
முாசார்ப்பு, கொடியேற்றம், தேவரைவரித்தல், பிரமாணக் கோட்டி
வகுப்பு, முதலியவாகச் செய்வனசெய்து, வாதித்தானம், பிரதிவாதி
த்தானம், நடுநிலைத்தானம், சிறந்தசாக்ஷி வரிசை, பிரசங்கவெழுத்து
முறை, இவைகளையும் வகுத்து, வாதவிலக்கணம், இருபத்திரண்டு
வுடை தோல்வித்தான விலக்கணம், சமயக்கட்டுப்பாடு, தோல்வி
வெற்றிக்குறிப்பு, வாதவொட்டம் முதலியவையும் வகுத்து, பிறரை
யிவரிடம் வாதிக்கவும், இவரைப்பிறரிடத்து வாதிக்கவுஞ்செய்து
அவ்வகைய வாதத்தில் இவர் வெற்றி யடையும்படி தேர்ச்சி யடை
வித்தார். இவர் இவ்வளவு தேர்ச்சியடைந்திருந்தும் “அடக்கம
மாருளுய்க்கு மடங்காமை, பாரிருளுய்த்துகிடும்” எனவும், “யாகா
வாராயினு நாகாக்ககாவாக்காற், சேரகாப்பர்சொல்லிழுக்குப்பட்டு”
எனவும், “கதங்காதிதுக் கற்றடங்கலாற்றுவான் செவ்வியறம்பார்க்கு
மாற்றினுழைந்து” எனவும், “காக்கபொருளா வடக்கத்தை யாக்க,
முதனினுங் கில்லையுயிர்க்கு” எனவும் வழங்கப்படுபவைகளைத் தெளி
ந்து அடக்கமுடைமையைத் தமக்கின்றியமையாவணிகலனாகக்
கொண்டார். ஆனால், வாய்பேசாத மூகை, சபைக்கோழையோ வெ
ளில், அற்றன்று, “எத்துணையவாயினுங் கல்லியிடமறிந் துய்த்துணர்
வில்லெனினில்லாகு - முய்த்துணர்ந்துஞ், சொல்வன்மையின்றெனினி
னென்னுமஃதுண்டேற், பொன்மலர் நாற்றமுடைத்து” என்றபடி
வாக்கமுத்தமும், “கற்றாங்கறிந்தடங்கிதழீ தொரீஇ நன்றற்றிப், பெ
ற்றதுகொண்டு மணந்திருத்திப் பற்றுவதே, பற்றுவதே பற்றிப்பணி
ப்பு நின்றென்றுணர்ந்து நிற்பாரே னீனெறிச் சென்றா” என வுண்
மையை யுணர்ந்தவராயினர்.

அஃதற்றாக, இவர் தமது குஞ்சுருவாகிய வயவெல்லா நெல்லூர்
இரத்தினகுருக்க ளென்னும் ஆதிசைவ வேதியரிடம் சமயம், விசே
டம், நிருவாணம் முதலிய தீகைகளைப்பெற்று, “அப்பனை நந்தியை
யாராவமுதினை, யொப்பிவிவள்ளை யூழிமுதல்வனை, யெப்பரிசாயினு
மேத்துமி னேத்தினு, லப்பரிசீச னருள்பெறலாமே,” “என்பேகிறகா

சிறைச்சிவறுத்திட்டுப் பொன்போற் கனலிற் பொரியவறுப்பினு,
 மென்போடுருகியகங் குழைவார்க்கன்றி, யென்போன் மணியினை
 பெய்தவொண்ணாதே” “இணங்கி நின்றனெங்குமாகி நின்றனும்,
 பிணங்கி நின்றன் பின் முன்னாகி நின்றனும், முணங்கி நின்றனும்மா
 பதிநாதன், வணங்கி நின்றார்க்கே வழித்தணையாமே” “அன்புசிவமு
 பிரண்டென்பாறிவி லாரன்பேசிவ மாவதாருமறிகிலாரன்பேசிவ
 மாவதாருமறிந்தபின்னேபே சிவமாயமர்ந்திருந்தாரே” என்றமந்திரங்
 களைச்சிந்தித்து, “பத்திவலையிற்படுவோன்காண்க” எனவும், “இன்னி
 சை விண்ணிலிசைந்தோன் காண்க” எனவும், “பிறப்பறுக்கும் பிஞ்
 றுகன்” எனவும், “மெய்ஞ்ஞானமாகி மிளர்கின்ற மெய்ச்கடர்” என
 வும் “ஓராதாருள்ளத் தொளிக்கு மொளியான்” எனவும், “நள்ளிருளி
 ணட்டம் பயின்றுந் நாதன்” எனவும், “யாதாமனநினைபு மந்த நினை
 வுக்கு நினைவாகி யாதின்பாலும், பேதமற நின்றயிருக்குயிராகி யன்
 பருக்கே பேரானந்தக், கோதிலமுதுற்றரும்பிக் குணங்குறி யொன்
 றறத் தன்னைக்கொடுத்துக் காட்டுந், திடில்பராபரமான சித்தார்த்தப்
 பேரொளியைச் சிந்தைசெய்வாம்” என்பனவற்றைச் சிந்தித்து “கை
 த்தலம் விளங்குமொரு நெல்லியங்கனி யெனக்கண்ட வேதாமதத்தின்
 காட்சி புருஷார்த்தமதின் மாட்சிபெறு முத்தியதி கருதினனுமான
 மாத், யுத்திபலவா நிருவிகற்பமேலிலையா லொன்றோடிண்டென்ன
 வேரவுரையும்லை நீயுமலை நானுமலை யென்பது முபாய நீயுண்டு நா
 னுஞ், சித்தமுளனு னில்லையெனும் வசனநீ யறிவை தெரியார்க டெ
 றியவசமோ செப்பு கேவலநீதி யொப்புவமை யல்லவே சின்முத்தி
 ராங்கமாயிற், சத்தமறவெனை யாண்டருருமெளனிகையி னுற்றமிய
 நெற்குதவு பொருளே சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான சச்சிதா
 னந்தசிவமே” என்றும் “யானெனல்காணேன் பூரணநிறைவில் யாதி
 துமிருந்த பேரொளிரீ, தானெனநிற்குஞ் சமத்துற வென்னைத் தன்
 னவனுக்கவுந் தருங்காண், வானெனவயங்கி யொன்றிரண்டென்னு
 மார்க்கமா நெறிதந்து மாறாத், தேனெனருசித்து ளன்பரைக்கலந்த
 செல்வமே சிற்பாசிவமே” எனவும் “தாயுந்தந்தையுமெனக் குறவா
 ளுதுஞ் சாற்றி, னாயுநீயு நிண்ணருளு நின்னடி யருமன்றோ பேயனே
 ன்நிருவடியினைத்தா மரைபிடித்தே னாயனே யெனையாளுடை முக்க
 னாயகனே” எனவும் “கல்லாலெறிந்துங் கைவில்லாலடித்துங் கனிமு
 தூசு; சொல்லாற்றுதித்து நற்பச்சிலை தூயிபுந் தொண்டரின, மெல்
 லாம் பிழைத்த னரன்பற்ற நானினியேது செய்வேன், கொல்லாபிர

திபர் நேர்மின்றமுக்கடிக் குரும்ணியே” எனவும் “நீர்தகத்தாழ்வுன்ன
 டியார் போனடித்து நானடுவே, லீடகத்தே புருத்திவான் மிகப்
 பெரிதும் வினாகின்றே, னூடகச் சீர்மணிக்குன்றே யிடையறுவன்
 புனக்கென், னூடகத்தே தின்னுருகத் தந்தரு ளெம்முடையானே”
 எனவும் “ஆமாறுன் றிருவடிக்கே யகங்குழையே னன்பருகேன்;
 பூமாலைபுனைந்தேத்தென் புகழ்ந்துமையேன் புத்தேளிர், கோமாளின்
 றிருக்கோயிறாசேன் மெழுகேன் கூத்தாடேன் சாமாறே விரை
 கின்றேன் சதுராலேசார்வானே” எனவும், “வாணகி மண்ணகி வளி
 யசகி யொளியாகி, யூணகியிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்க்,
 கோணகி யானென தென்றவாவரைக் கூத்தாட்டு, வாணகி நின்றாயை
 பெய்சொல்லி வாழ்த்துவனே” எனவும் “தரிக்கிவேன் காயவாழ்க்
 கைச் சங்கரா போற்றிவான், விருத்தனே போற்றி யெங்கன் கிடிலை
 யே போற்றியொப்பி, லொருத்தனே போற்றி யும்பர்தம்பிரான்
 போற்றிதில்லை, நிருத்தனே போற்றி யெங்கனின்மலா போற்றி
 போற்றி” எனவும், “வாழ்த்த வாயுநீனைக்க மடநெஞ்சம், தாழ்த்தச்
 சென்னியுந் தந்ததலைவனைச், சூழ்த்தமாமலர் தூயித் துதியாதே, வீழ்
 த்தவா வினையேன் நெடுங்காலமே” எனவும், “கற்றுக்கொள்வன
 வாயுள நாவள, இடிகுக்கொள்வன பூவுளநீருள, கற்றைச்செஞ்சடை
 யானுளமுளோம், எற்றுக்கோ நமனால் முனிவுண்பதே” எனவும்
 சிந்தித்தவற்று லாராமையென்கொண்டு பலபடத்துதித்துப் பரமசிவத்திற்
 கிடையறப்பத்தியும், “இயல்பென்றுந் திரியாமலியமமாதி யெண்
 குணமுங்காட்டி யன்பாலின்பமாகிப், பயனருளப் பெருன்கள் பரி
 வாரமாகிப் பண்புறவுஞ் சௌபான பகஷங்காட்டி, மயலறு மர்திரஞ்
 சினைகூ சோதிடாதி மற்றங்கநூல் வணங்கமௌனமோலி, யயர்வறச்
 சென்னியில் வைத்து ராசாங்கத்தி லமர்த்தது வைதிக சைவமழகிதந்
 தோ” என்றும், “வேதநூல் சைவநூலென் றிரண்டேநூல்கள் வே
 றுணர்க்கு நூலிவற்றின் விரிந்தநூல்க, னாதிறல் நாதியமலன் றரு
 நூலிவண்டு மாரணநூல் பொது சைவமருஞ் சிறப்புநூலா, நீதியினு
 லுலகர்க்குஞ் சத்திரிபாதர்க்கு நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னொழிபொ
 ருள் வேதாந்தத்திதில் பெருநன் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம் பிற
 நூறிகழ் பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தார்தமாகும்” என்றும் பெரு
 கையாய்ந்த சைவசித்தார்தக் கொள்கையுமுடையாரானார். அக்கால
 தில் திருவொற்றியிடங்கொண்டபடம் பக்கவாணாய “தாய்மறை
 பாடும் வாய்” ஆகுடைபு நம்பிதருக்கு “அன்பிற் பெருகிய சிற்ப்

பின்னிக்க அருச்சுனை பாட்டேயாகும், அதனால் மண்மேல் கடிமைச் சொற்றமிழ்பாடுகள் என்றனக்கொகித்ததைச் சிந்தித்துக் கணைந்து அதிதேவர் பிரானுரைச் செந்தமிழ்ப்பாக்களாற் றுதித்துவந்தனர்.

இவர் செய்கை விங்ஙனமாக, மைஞர் ராஜ்ஜியத்தைச்சார்ந்த பெருநூலில் இலெளகீகார்த்தமாய்ச் சென்று நிலைத்திருந்த இவர் குடும்பத்திற்குப் பழைய சம்பந்திகளாகிய, அரிமஹாரிஷிகோத்திரம்-கிருக்கலசை (தொட்டிக்கலை) கிருஷ்ணசாமி முதலியாரென்பவர்க்கும் அவர் தர்மபத்தினியார் இலட்சுமம்மாளுக்கும், வெகுநாள் புக்கிரசந்தானபிள்ளிப் பிறகு தவப்பேறாக, என தருமைத் தாயாகிய மாதாஸ்ரீ “சீரங்கம்மாள்” அவதரித்திருந்தனர். இம்மாதா நல்லாளுக்குப் பருவம்வாய்க்கீ, ஷெ கிருஷ்ணசாமி முதலியார் கன்னிச்செல்வம் பொருட் செல்வமென்னு பிரண்டுசெல்வங்களுள் கன்னிச்செல்வத்தை யே முக்கிபமாகக்கொண்டு தகுதியானவரனைத்தேடிச்சென்னைக்குவந்தனர். அக்காலத்தில் இவ்விரண்டு குடும்பங்களுக்கும் குலகுருவாகிய வயலெல்லாநெல்லூர்-இரத்தின குருக்கள்மூலமாய் இந்நூலாசிரியரைத் திருவொற்றியூர் ஸ்ரீவடிவாம்பிகை சந்திதியில் பார்த்தகமகிழ்ந்து மகட்கொடுக்க ஷெ ஆசிரியரிடம் வாக்களித்துப் போயினர். ஷெ குலகுருவானார் தன்சிஷ்ய குடும்பங்கள் தழைத்துப் பெருகவேண்டுமென்னு மெண்ணத்தினராய் இவரது மூத்தோரிடம் இவ்விடயத்தைச் செப்பிச் சம்மதிக்கச் செய்தனர். ஆனால், அக்காலத்தில் இவ்வாசிரியருக்கு சிறியதகப்பனாரிருவரும் வேறுபட்ட சுருத்தினராயினர். அப்படிக்கிருந்தும் கடவுளனுக் கிரகத்தால் மணம் தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆனால், அம்மணம் பெருநூலிலேயே நிறைவேற வேண்டியதாயிற்று. அதற்குபணச்செலவு அதிகமாகுமென் நிவ்வாசிரியரது பட்டியாராய மாதா ஸ்ரீ தனக்கோடியார்மாள் மணம்வாட்டமுற்றனர். இதைக் குலகுருவா வறிந்து ஷெ கிருஷ்ணசாமி முதலியார்தான் கன்னிகாதானம் செய்யமுடிவு செய்திருக்கிறாடியால், வரனும் வரனுக்குண்டான நெருங்கிய வறவினரும் தம்மிடம் ஷரப்போகப்பட்டுப்படியாகும் செலவுகளைத்தாமனுப்புவதாகக் குலகுருவுக்குத் தெரிவித்து அதற்குண்டான தொகையைத்தமத பஞ் கரவியும் சென்னைவாசியுமாகிய தொட்டிக்கலை-தர்மசிவ முதலியாருக்கனுப்பி, இனக்கோப் புறப்பட்டு வரும்படி திட்டஞ்செய்தனுப்பினர். இவர்களும் அவ்வாறே, அக்காலத்தில் ரெயில்மார்ச்சு மில்லா

தபடியில் மாட்டுவண்டிமுல்லமாய் பதினாறுதினம் பிரயாணஞ் செய்த பெஞ்சனாரைச் சேர்ந்தார். பிறகு சுபமுகூர்த்தத்தில் என தருமைத் தாயாகியமாதாபுரி “சேறங்கம்மாளை” மணமுடித்தார். அப்போது சென்னையில் பெத்தநாயக்கன் பேட்டை வரையார்வீதியில் பிதிரார்ச்சித வீட்டை இங்கே சிலகாரியஸ் தர்கன்மூலம் கிட்டுப் போயிருந்தார். மணமுடித்ததும் இவரது மாமனார் இவரைத்தம்மிடத்திலேயே வைத்துக்கொள்ள விருப்பங்கொண்டு ஷெ பெஞ்சனாரில் பிரதான கோர்ட்டில் துவிபாஷி வேலையொன்றைத் திட்டஞ் செய்து இவருக்கு வேண்டிய விடுதிமுதலிய சவுகரியத்து மனையறம் படுத்திவைத்தார். அவ்விடத்தில் இந்நூலாசிரியர் அத்தேயபாண்டயாகிய கன்னடமும், இந்துஸ்தானியும், மகராஷ்டிரமும், ஆங்கிலமும், கற்றறிந்தார். ஆனால், ஆங்கிலேய பாடையை மற்றவர்களைப் போல அருத் செய்து அக்காலத்துக் கேற்றவரையில் கற்றறிந்தார். [இவருக்கு தேவநாகர எழுத்து பரிச்சியமின்றாதுவும் தெலுங்குபாடை வருமாகையால் அதனுதவியால் ஸம்ஸ்கிருதம் வாசிக்கத் தடையில்லை. அவ்வாறு வாசித்து சில குறிப்புகள் எழுதியது அப்போதிடத்திப்போது முள்ளது.] அப்போது “தயங்கிணர்க்கோதை தன்னொடுதருக்கி; வயங்கினர்த்தாரோன் மகிழ்ந்து செல்வுழிநான், வாரொலி கூந்தற்பேரியற் கிழத்தி, மறப்பருங்கேண்மையோடறப் பரிசாரமும், விருந்து புறந்தரு உம்பெருந்தன் வாழ்க்கையும் வேறு படு திருவின் வீறுபெறக்காண வுரிமைச்சுற்றமோடொருதனிபுணர்க்க” யாண்டுசிலகழிந்தன. தூமப்பணிகளொன்றித் தேயந்தாலென்வொருவர் காமர்மனையெனக் கைகலந்து-நாமர், தொலையாத வின் பமெலார் தன்னினார்மண்மே நிலையாமை கண்டவர்போனின்று, எனவாமுநாளில், மகப்பேறின்றி மனத்தாங்கலோடு, “டடைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோடுண்ணு முடைப்பெருஞ் செல்வராயினு மிடைப்படைச், குறுகுறு நடந்து சிறுகைநீட்டி, யிட்டுத் தொட்டுங் கேளவியுந்துழந்து, நெய்புடையடிசின் மெய்ப்படவிதிர்த்து, மயக் குறுமக்களையிலேயார், பயக்குறலிலர்தாம் வாழாரோ” எனவும், “குறுவிவிதியாழிவி தென்பர்தம்மக்கண், மழலைச்செிற்கேளாதவன்” எனவும், “தம்பொருளென்ப தம்மக்களவர் பொருடந்தம் வினையான் வரும்” எனவும், “எழுபிறப்புந் தீயவைதீண்டா பழிபிறங்காப்பண்புடைமக்கட்பெறின” எனவும் வருவனவற்றைச் சிந்தித்து தம்முடையவரிடமும், உபாசனா முர்த்தத்தினிடமும் விண்ணப்பித்துப் பலவ

கைத்தவங்களை மேற்கொண்டொழுகினர். என்னை? கடவுளருளானே கிடைப்பதல்லது பலதவத்தான் முடியுமோ? அற்றன்று, “தெய்வத் தாலாகாதெனினு முயற்சிகள் மெய்வருந்தக் கூலிதரும்” “முயற்சியுடையாரி? முச்சியடையார்” என்பதுண்மையன்றோ. அவ்வகையில் சிலவாண்டு தவங்கிடந்து ஓராண்மகவுண்டாயிற்று. அதன் பின்னர், ஓர் பெண்மகவுண்டானதும் அவ்வாண்மகவு மரித்தது. அப்புறம் ஆண்மகவில்லையே யெனக்குறைவேண்டி நின்றாராக, அக்காலத்தில் வயற்றிலேயே வேராண்மகவு செத்துப்பிறக்கப் பின்னும் வருத்த மேற்கொண்டுத் தம்மிட்ட தெய்வமாகிய இளைய பிள்ளையாரிடம் குறைகூறிவந்தனர். அப்பால் ஓராண்மகவுண்டாயிற்று, இவ்வாண்மகவின் பின் ஓர் மகவுமரித்துப் பிறத்தது. இம்மக்கள் மூத்தாளுக்காம். இவர் பெங்குளரிலும், சிவமுக்கி, நந்திமுதலிய விடங்களில், அலுவலாகப் பதினெட்டு வருடகாலமிருந்தார். அவரிடையிடையே சென்னை சென்று தம்மாசிரியரையும், திருவொற்றியிடங் கொண்ட படம் பக்கவாணரையும் தரிசித்து வந்தனர். இப்பதினெட்டு வருடம் கடந்தபிறகு சென்னைதிரும்பி வேறுவகையான உத்தியோக மனுக்கலப்படாதபடியால் ஓர் தையல்ஷாப்பில் ஆறுரூபாய் சம்பளத்திற் கொப்புக்கொண்டு மிகுந்த கஷ்டத்துடன் சுமார் எழுவருடன் ஜீவித்துவந்தனர். அக்காலத்தில் தாம் வசித்திருந்த லீட்டைத் தனது தங்கையும் மைத்துனரும் ஆக்கிரமிக்க அதை உபாயமாய்த் தகுந்த லேவற்பாடு செய்து சிக்கறுத்தார். அப்போது தனதாசிரியரும், பாளையம்-சோமசுந்தரசெட்டியார், த-வாசுதேவமுதலியார், கோ-ஐயாசாமி முதலியார், ப-விஜயரங்கமுதலியார் முதலியர் மதுரையாத்திரை செய்யும்போது தானும் அவர்கள் வேண்டுகோளின்படி உடன் சென்றனர். அங்கிருந்து திரும்பி சென்னைவந்ததும் தமதாசிரியர் தென்னார்க்காடு ஜில்லா, கூடலூரில் சிலகாரிய நிமித்தம் நின்றார். சென்னையிலிருந்த இந்நூலாசிரியர் தமதாசிரியர் தமது பத்திப்போன்பிற்றதும்பித் தோத்தரித்துப் பொறித்துவைத்த செந்தமிழ்ப்பாக்களில் ஒரோர்பகுதிக ளச்சாகிப் பலரோதுவதைக்கண்ட இறுக்கம்-இரத்தினமுதலியார், ஸுமில்-சிக்கட்டி-சோமசுந்தரசெட்டியார், புதுவை-வேலுமுதலியார், சிலாணந்தபுரம், செல்வராயமுதலியார் முதலிய திருவருட்பிரகாசவள்ளலாரது அபிமானிகள் வேண்டுகோளின்படி அப்பாக்களைப்பெல்லாம் திரட்டித் திருமுறைகளாகவகுத்து முதல் நான்கு திருமுறைகளுக்கு ஓர் வரலாறு எழுதி சென்ற அட்சயவருஷம் அச்

செட்டிப்பரிபாடிகள் முற்றமோதி யுய்யும்படி அப்புத்தகத்திற்கு திருவருட்பாடு என்று திருநாமமிட்டு வெளியிட்டனர். ஸ்ரீ முத்துபிள்ளைபார் பரமாகிய பதிகங்களும் இளைபிள்ளையார் பரமாகிய பதிகங்களையும் திரட்டி அதற்கோர் ஸாயுறைவாழ்த்து சேர்த்து சென்றபிரமர்தி வருஷம் அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். பிறகு முதல் நான்கு திருமுறைகளின் காடிகள் நாளடைவில் செலவாய்விட்டடைமையால் சென்ற சர்வஜித்துவருஷம் இரண்டாம் பதிப்பொன்று அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். மேற்படி ஐந்து திருமுறைகளின் கதையிற்றாக இந்நூலாசிரியர் தானே முதிய வரலாற்றில் “ஆராவதுமுறை யாரியனார் தம்மருளானே வேறோர்சார்சே முற்றன் நெய்வினைவினைபாகம், தேறாப்பருவிக் தேர்ந்தென்றி சினேருது நிற்க, வீரார்மற்றை முறை வெளிவந்தமை விரிசெய்வாம்” என்றபடி ஆன்மாக்களது பரிபாகனோக்கி ஆராவது திருமுறைவெளியிடாது காலம் தாழ்த்தனர். அற்றாயினும், சென்றதார்க்காலவருஷம் வேலூர் பத்மநாபமுதலியார், பெங்களூர்-ராகவலுராயசர், வேலூர்-மாசிலாமணி முதலியார், திருசிரபுரம்-லோகநாத செட்டியார், ஸ்ரீமான் வேணுகோபால் பிள்ளை முதலியோர தழுயற்சியால் காலஞ்சென்ற மகானித்தவான்-சோடசாவதானம் திருசிரபுரம் சுப்பராயசெட்டியார் அவர்களைக்கொண்டு அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. ஆனால் அப்பதிப்பின் பதிக அடைவு சுவாமிகளினது கருத்துக்கும், மேற்படி சுவாமிகளினது பிரதமமாணக்காகிய இந்நூலாசிரியரது கருத்துக்கும், அக்குரு பரம்பரைகருத்துக்கும் பலவகையிலிலும் பிறழ்ந்து விட்டது. அதைப்பின்பற்றியே அநேகம் பதிப்புகள் வெளிவந்தன. [திருவருள்கட்டினைத்தால் சரிவரபதிக அடைவுபிட்டுசெய்து வெளியிடப்படும்] இதுகாரணமாக அக்காலத்தில் சென்னையில் ஈழநாட்டிலிருந்து வந்து வதிந்த யாழ்ப்பாணம்-நல்லூர் ஆறுமுகநாவலரவர்கள் அபிமானிகளுக்கும் திருவருட் பிரகாச வள்ளலரது அபிமானிகளுக்கும் பலவகையில்வாதம், “நடந்தவண்ணம் உரைத்தல், நடந்தவண்ணம் அறிவித்தல் திருவருட்பா தூஷணபரிசாரம் விஞ்ஞாபனப் பத்திரிகை பிரார்த்தனப்பத்திரிகை முதலான மூலமாய் நடக்கமுடியில் “போலியருட்பா மறுப்பு” என்னும் குதர்க்கம் நிறைந்த புத்தகமொன்று மேற்படி நாவலரவர்கள் எழுதிமா வேண்டோர்-திபாகேச முதலியோரவர்கள் இயற்றியதாக முகப்பத்திரத்தேட்டு வெளியிட்டனர். அதைக் கண்டு சமரசவேதன் மார்க்கத்துச் சங்கத்தின் அபிமானிகள் பலரும் வருத்தமுற்று இந்நூலாசிரியரை

வந்துவேண்ட அதற்கவர் அதன்மறுப்பாக. “போலியருட்பா மறுப்
பென்னும் குதர்காரண்ணிய நாசமஹாபாக” என்னும் புத்தகமே
முதி சமாச்சவேத சன்மார்க்கத்து சங்கத்தார் பெயரால். வெளியிட்டு
மேற்படி குதர்க்கங்களுக்கு சமாதனங்களையும் திருவருட்பாவின
உண்மையினையும் யாவரு முணர்ந்துய்யும்படி செய்தனர். உடனே
மேற்படி நாவலரவர்கள் தம் சொந்தநாடெய்தினர். அதோடு அவ்
வாதம் முற்றுப் பெற்றது.

பிறகு திருவருட்பிரகாசவள்ளலார் தெற்கிலுள்ள சிலஸ்தல யா
த்திரைசெய்து கூடலுருக்கடுத்த பார்வதீபரம், உத்தரஞான சிதம்
பரீம் எனப் பெயர்வாய்த் வடலூரில் சில ஞானசாதனங்களின்
பொருட்டுத் தங்கியபோது இவர்க்கென்ற சக்கிலவருஷம் கடையில்
குடும்பத்துடன் அவ்விடஞ் சென்று “எத்திறத்தாசானுவக்குமத்திற்
மறத்திற்பிரியாப்பட்டுச்சிவழிபாடே” என்றபடி, ஆசிரிய பணிவிடை
யிற் தலைகின்றார். அப்போது இவர் தமதாசிரியர் உபாசனமுர்த்தம்
பெரியபெருமான், மூத்தபிள்ளையார், இளையபிள்ளையார், உலகமாதா
லாகிய பார்வதியார் நால்வர்முதலியர்விடையமாக அரியபலசெந்தமிழ்
ப்பாக்களால் தோத்திரங்களியற்றிப் பொறித்துவைத்தனர். ஷெ வட
லூரிலிருக்கையில் சிலகாரியங்களைமுன்னிட்டு இவர்குடியிருக்கு மிட
த்தை தீவர்த்தித் திருடர்கள் ஓர்கூட்டமாக வேரிரிவடிவத்துவளைத்து
மேற்கூரையைப்பிடுங்கிக் கொளுத்தி இவரையும், அடியேனையும்,
அடியேன் தமைக்கையாரையும், இவர் தம்பியாரையும், அடியேனது
அருமைத்தாயாரையும் இன்னுஞ் இக்குடும்பத்தினைச்சார்ந்த சிலரை
யும் உலக்கைகளைக்கொண்டு புடைத்துறு பாடுசெய்தனர். அதில்
இவர்க்குண்டான ஊறுபாடுகள் இவர்காலமாகும்வரையில் தலையில்
வின்றிருந்தன. அப்போதிவர் பிழைத்தது அடியேனுடைய பூர்வ
புண்ணியமும், தமிழுலகு செய்த பெரும்பாக்கியமுமேயாம். ஏனெ
னில், அவ்வாக்கால் தமிழில் இவர் பலநூல்க ளியற்றவும், பார்
வையிடவும், மொழி பெயர்க்கவும் முடியாமையாய் விடும். அப்பு
றம் சிலநாள் சென்றபிறகு இவர் தமதாசிரியருடன் மேட்டுக்குப்பஞ்
சென்றிருந்தனர். அப்போது இவர்க்குப் பித்தபாண்டு வியாதியும்
தேகத்தில் கர்ப்பகாரக விரணமுமுண்டாய் அதிக கஷ்டமடைந்து
தமதாசிரியர் கிருபையால் ஒருவாறு சவுக்கியப்பட்டனர். அக்காலத்
தில் திருவருட்பிரகாச வள்ளலாது தரிசனார்த்தமாக சாதுக்களும்,
வித்துவான்களும், பண்டிதர்களும், யோகிகளும், தவத்தர்களும்,

ஜோதிடர்களுமாகப் பல்லாயிரம்பேர் வந்து குழுவியிருந்தனர். அடிக்கடி தெற்கிலுள்ள சைவமடங்களினின்றும் தம்பிரான் சாமிகளும் வருவதுண்டு. ஒருகாலத்தில் இந்நூலாசிரியர் பத்தியினால் பொறித்துவைத்திருக்கும் பாக்களை, தர்மலிங்கபிள்ளை; வெங்கடேச அய்யர், ஆடிகுருக்களென்னும் சபாபதி சிவாசாரியர் முதலியர் மூலமாகக் கேள்வியுற்று ஷெ. சுவாமிகள் அவைகளை வரவழைத்து அவ்விடங் கூடியிருந்த சமாசவேத சன்மார்க்க சங்கத்தினராகிய ஆனந்தநாத சண்முக சாணாலய சுவாமிகள், கல்பட்டு-இராமலிங்க சுவாமிகள் முதலிய மகத்துக்கள் முன்னிலையில் தானு முடனிருந்து அவைகளின் செர்ச்சவை, பொருட்சுவை முதலியவைகளை யாராய்ந்து, வியந்து, நமது முதலியாரப்பா மதுரவாக்கிது, வித்துவான் பாட்டிது, என்றி டையிடையே யருமைபாராட்டி, மலர்வாய் மலர்ந்த மணிவார்த்தையிது, என்று தமது திருக்கரங்கொண்டே வரைந்தும் உபயுகவா நிதிப் பெரும்புலவர், என்னும் பட்டமளித்துப் பொறித்துவைத்துக் களித்தனர். இதற்கான வாதாரம் அடியேனிடம் தற்காலத்தின்று இவர் சதபங்கியும் இயற்றினார், அது எனது சிநியத்தையாரது பாதுகாப்புக் குறையினால் சென்னையிலிருந்த ஆயுள்வேத பண்டிதர் சிதம்பரம்-தளவரிசை-சுப்பிரமணிய பண்டிதர்கையிற்சிக்க, பின்ன ரது மனோன்மணியம்மா ளென்பவர் வசமாக, அவ்விடத்தினின்றும் கைதப்பிவிட்டதாகவும், அது அந்தம்மாள் வசமிருக்குங் காலையில் நேரில்பார்த்த சித்தாரந்தசரபம்-அஷ்டாவதானம் ம-நா-ந-ஸ்ரீ முதலியாரவர்கள் பூவை-கலியாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள் அடியேனுக்குத் தெரிவித்து மிகவும் மனவாட்டமுற்றனர். எல்லாம்வல்ல லிநைவன் கூட்டிவைத்தனராயின் அதை வெளியிடச் சித்தமாயிருக்கின்றனன்.

மேட்டிக் குப்பத்தில் இவர் நீறுபூத்த நெருப்புப் பேரன்று, கற்றுணர்ந்தடங்கல், என்பதைக் கடைப்பிடித்து, மற்றவைகளைக் கவனியாராய் ஆசிரியபத்தியி லீடுபட்டு அதை முட்டற முடித்துவந்தனர். இப்படி கிகழுநாளில் சென்ற ஸ்ரீ முகவருடம் ஆனிமீ கிருஷ்ணபக்ஷம் சஷ்டித்தியும், சதய-நக்ஷத்திரமுவ் கூடியதினத்தில் அடியேனது அருமைத்தாயும், இவரது உயிர்த்துணையும், வாழ்க்கைத் துணை நலனுமாகிய மாதுஸ்ரீ சோங்கம்மாள் சுமார் ஆறுமாதகாலமாகக் கிராணிக்கழிச்சில் நோய்வாய்ப்பட்டு நோயுளார் வாயுளான் ஆகிய பாமசிவத்தின் திருவடி நீழலைச் சேர்ந்தா நந்தமுற்றனர். அதேகாலத்து சுமார் ஆறுமாதகாலம் கர்ப்பகாலக் கிராணநோய்வாய்ப்பட்டு,

இவரது ஏகபுத்திரியும் அடியேனது அருமைத் தலைக்கையாரும் ஐய சிவகாமி யம்மையாரும் அடுத்த ஆவணித்திங்கள் திரிதீப திதியும், அஸ்த நக்ஷத்திரமும் கூடிய தினத்தில் சிவபத்மஹ்மன். அந்த ஸ்ரீமுகவருடத்தில் இக்குடும்பத்திற்குத் துணையாயிருக்கத் தருந்தவர்கள் அநேகர் காலமாய் விட்டனர். அடியேனும், அடியேனது திருத்தந்தையாரும், இந்நூலாசிரியராகியவிவருமே மிகுந்திருந்தனம். பின்னர்மேல் வருங்கருமம் நோக்கி சிலகாலம் நாம் தேகத்துடன் ஒருவர்க்கும் புலப்படாது மறைந்திருப்போம் என்றனுக்கிரகத்திருந்தபடி திருவருட் பிரகாசவள்ளலார் இந்நிலவுகத்தாரது ஊனக்கண் ணுக் கெட்டாது மறையவுத்தேசக்கொண்டு இந்நூலாசிரியரை நீயிவ்விடம் நிற்கவேண்டாம் உனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டியதை ஆண்டவர் அவ்வப்போது தெரிவிப்பர், சென்னை செல்வாபாக, என்று ஆக்கியபித்து, ஸ்ரீமுகவருடம், தைமீ பௌர்ணமி திதி, பூச நக்ஷத் திரங்கூடிய தினத்தில் நாயிருந்த ஒடுக்கவறையைத் தாழிட்டி மூடினர். இவர் தம்மாசிரியர் சொற்கடவாது தாழிட்ட திருக்கதவைப் பூட்டி முத்திரித்து திறவுகோலை ஷே ஒடுக்கவறைக் குள்ளேயே ஊக்கிவிட்டனர்.

மேலவ்விட மிருப்ப தருமைபாக முடிய இவர் அடியேனைக் கைகற்றி சிதம்பரம், வைத்தீச்சுரன்கோயில், சீகாழி, திருவதிக்க ஷோட்டானம், திருமுதுகுன்றம், திருவண்ணாமலை முதலிய திருப்பதி களைத் தரிசித்து, இராயவேலூர் பிரபுக்களில், கூடலூர்-சப்பிரமணி முதலியார், சூரசக்கராமுதலியார், முத்தையாமுதலியாரென்னு சகோ தார்களுடைய ஆதரவில் அவ்விடத்திலேயே சிலகாலம் வந்தார். அப்போது இவரது இளைய சகோதரராகிய தொழுவூர்-சபாபதி முத லியாரென்பவர், ஷே மேட்டுக்குப் பத்தினின்று மிடையிற்றங்காது சென்னை சேர்ந்தார். அப்படிச் சேர்ந்தவர் இந்நூலாசிரியர் வேலூரி லிருப்ப தறிந்து அவ்விடம் வந்து பிரயத்தன பூர்வமாகபிதிரார்ச்சித கிராமங்களி லொன்றாகிய சிறுகடல் கிராமத்திற் கழைத்து வந்தனர். அக்கிராமத்திற்குளே தம்வாழ்நாள் முழுதும் கழிக்கவேண்டி இந்நூ லாசிரியர் தமது சிறிய தகப்பனாராகிய சண்முகராய முதலியாருடன் ஏககுடும்பமாக பயிரின் மேல்விசாரணையையும், ஓர் சிறுகிராமக் கல் விச்சாலையையும் மேற்படுத்தி சிறுவர்களுக்குத் தமிழ்க்கல்வியைத் திறமாகப் பேரதிப்பதும் செய்துவந்தனர். இவரது இளையசகோதர ராகிய சபாபதிமுதலியார்சென்னையில் ஆயுள்வேத பண்டிதத்தொழி

லையும், பெத்துநாயக்கன் பேட்டை வரதம்பர் வீதியிலுள்ள பிதிரார் ச்சித இல்லமொன்றினையும் பார்த்துவந்தனர். அப்போது கிராமத்திலுள்ள சண்முகராய முதலியார் தமது தமையன் மக்களாகிய இந்நூலாசிரியர், இவரது தம்பியார் சபாபதிமுதலியார் ஆகிய விருவர்க்கும் மணவினையை மேற்கொண்டனர். அப்போது இந்நூலாசிரியர் தமக்குமறுமணம் வேண்டாமென்று கிராகரித்துத்தாம் தமதிச்சை வழிச் செல்ல உத்தேசித்திருந்தனர். அக்காரணம்பற்றி தமதினைய சகோதரருக்கு விவாகம் முடிக்க வேற்பாடுகளைச் செய்தனர். அப்படி சகோதரருக்கு விவாகம் முடித்து சென்னையிலுள்ள பிதிரார்ச்சி இல்லமொன்றினையும் அடியேனையும் அவரிடமொப்பித்து இல்லறதருமத்தை வழுவாது நடத்திவரவேண்டுமென்பதிவர்கருத்தா. ஆனால், இவரதினைய சகோதரர் இந்நன்றியை யுட்கொள்ளாராகித் தமக்கு விவாகம் முடிந்ததும், “ஊழிற் பெருவலியாவுள மற்றொன்று - குழி ஊந்தான் முந்துறும்” என்ற தமிழ்மறையின்படி வினைவயத்தாய்த் தும்மினையாளும், மாமிமாரும் மற்றையவச்சார்பாணவர்களது வஞ்சச் சூழ்ச்சிகளிற் சிக்குண்டு, ஷெ பிதாரார்ச்சி இல்லத்தைபும், மற்றைய பொருள்களையும், என தன்னைக்குக் கொடுத்துள்ள ஸ்ரீதன சொத்துக்களையுங் கைப்பற்றி, அவைகளைக் கெடுத்தும், மாற்றியும், விற்பும் இன்னும் பலவகையான கெடுதிகளையும் புரிந்த, அடியேனையும் இந்நூலாசிரியரையும் அநாதாணைசெய்து, தானுஞ் சரிவர வனுபவிக்காது தமையனார் குடும்பமு மனுபவிக்க வொட்டாது சந்ததி விருத்தியின்றி வறுமையால் பிடிக்கப்பட்டு, அவ்வில்லத்தினை மோசடியாய் யுடரும் விற்பலுஞ்செய்து தான் வேறிடம் குடிபுகுந்து சென்ற 1905-ம் வரு ஜூலை 1-உ சிவபதம் பெற்றார். “தமக்கினைசெய்தாரையொறுத்தலவந்நாண, நன்னயஞ்செய்துகிடல்” என்றபடி அடியேனும் அடியேனது திருத்தம்பியாருஞ் சேர்ந்தவரது இறுதிக்கடன்னை ஒருவாறு நிறைவேற்றினம்.

இவ்வாறு தமதினைய சகோதரரால் வஞ்சித்துத் தன்புறுத்தப் பட்ட இவ்வாசிரியர் தண்டலம்-ஆறுமுக முதலியாரவர்கள் தொட்டிக்கலை-சின்னதம்பி முதலியாரவர்கள் கோளப்பஞ்சேரி-பாலகிருஷ்ண முதலியாரவர்கள் சேமங்கலம்-இராஜரம்பிள்ளை யவர்கள் முதலியுரது முயற்சியால் ஒருவகையாக விலகி இவர்களாதாவாலும் * கூட

* இப்பிரபு தற்காலம் உபகாரச் சம்பளம் பெற்று முத்தியாலுப்பேட்டை; இராமசாமித் தெருவில் சிவத்தியானத்திற் காலங்கழித்து சுசுலீவியாக வசித்து வருகின்றனர். இவர்க்கு புண்ணியசிலொன்றே சொள்ளப் பெவர்.

ஜார்-கணகசபை பிள்ளையவர்கள் ஆதரவாலும் சென்னையை யடுத்து அருணாசலேச்சரன் பேட்டையில் முத்துகிருஷ்ண பிரமமடத்தில் சிலகாலம் தாமே சமைத்து அடியேனுக்கு மிட்டுத்தானுஞ் சாப்பிட்டுக்கொண்டு கரந்துறைந்தனர். ஒருநாள் இவ்வாசிரியர் அம்மடத்தில் இவ்விதமாக வருத்தத்துடன் வசிப்பதை இவரது சகபாடியாகிய வரும் திருவருட்பிரகாசவள்ளலார் தாம் தென்னாட்டிற் கேளும்போது தம்க்குப்பதிலாக பாளையம்-சேரமசுந்தர செட்டியார் வீட்டில் புராண சிரவணஞ்செய்தலுக்கு நியமிக்கப்பட்டவருமான காயாறு ஞானசுந்தர ஐயர் கேழ்விப்பட்டு றை பாளையம் சேரமசுந்தர செட்டியாரவர்களுக்குத் தெரிவிக்க அவரது தூண்டலால் இவ்வாசிரியரிடம் வந்து இவரை றை செட்டியாரவர்களிடம் அழைத்துப் போயினார். றை செட்டியாரவர்கள் பழைமைபாராட்டி ஆகிரித்தனர். அது முதல் இவரை அச்செட்டியாரவர்கள் தாம் சிரவணஞ் செய்துவந்த பெரியபுராணப் பிரசங்கத்தினை இவரைக்கொண்டு நடத்திவந்தனர். இவ்விடயத்தை அம்மடத்திற்கு அடுத்த பங்களாவிலிருந்த நாகை-கண்ணு-இராமலிங்கபிள்ளை யவர்களறிந்துபிரதிதனமும் காலேவேளைகளில் இவரிடம்வந்து அளவளவிப்போவார். இவ்வாறாக இவர் சென்னையிலிருப்பது வெளிப்படவே இவர் நண்பர்களுள்ளோரும் வந்துகலக்க வாரம்பித்தனர். அக்காலத்தில் இலங்கைநேசன் என்னும் பத்திரிகையின் ஆசிரியராகிய யாழ்ப்பாணம்-சின்னத்தம்பி பிள்ளையென்பவர் இவரிருப்பிடம் விசாரித்து பரிச்சயம் செய்துகொண்டு, மறுபடியும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆறுமுக நாவலரவர்கள் சிலவிடயங்களில் மாறுபட நடக்கின்றாரென்றும், அவரைக்கண்டிக்கத் தகுந்தவர்கள் அவ்விடத்தில்லையென்றும், அக்காரியத்தை இவரே செய்து முடிக்கவேண்டுமென்றும், அதற்காகவே இவரைத்தாம் நாடி வந்திருப்பதாகவும் பலநாளாக வற்புறுத்திவந்தனர். ஆனால், இவ்விடயங்களை எவ்வகையாகவோ, அக்காலத்தில் அகவுண்டன்ட் ஜெனரலாரியஸால், சீப் குப்பரினடென்டென்ட் அலுவல் பார்த்துவந்த யாழ்ப்பாணம்-சி-வை-தாமோதரம்பிள்ளை யவர்கள், பி-ஏ. பி-எஸ். கேழ்வியுற்று றை கூடலூர் கணகசபைபிள்ளையவர்கள் உதவியால், நேரிடும்மடத்திற்குவந்து இவருடன் கலந்து அக்காரியத்தி லிவ்வாசிரியர் சிரவேசிக்காது தடுத்துவிட்டனர். அப்படியிருக்கையில், பாளையம் சேரமசுந்தர செட்டியாரவர்கள் அடியேன்மீது இரக்கமுற்று, அடியேனையும் இவரையும் சென்னைமுத்தியாலுப்பேட்டை, பல்முக்காரர்

தெருவில், ஷே கண்ணு-இராமலிங்க பிள்ளையவர்கள் இளையசேகர தாராகிய நானக-வீரசாமி பிள்ளையவர்கள் இருகத்தில் மேல்பாகத் தைக் குடிக்கலிக்குத் தீர்மானித்து, நிலைக்கச்செய்து அதன்மேல் தாம் அக்கிராசனாகியபதியாக விற்பிறந்த முத்தியாலுப் பேட்டை, ஆங்கிலேய வெர்னாக்கிபுலர் ஐஸ்கூலில், சம்பளமில்லாமல் ஆங்கிலேய பாஷையைக் கற்கும்படி யாக்கியாபித்து, அடியேனுக்கு வேண்டும், துணிமணிகளையும், புத்தகங்கள் முதலியகல்விக்குரிய கருவிகளையுஞ் சுவதரித்து, அடியேன் விருத்திக் குவரும் மார்க்கங்களை யெல்லாம், தன்னருமை மக்களைப்போல் பாவித்து நடத்தினர். இந்நன்றிக்கு அடியேனும், அடியேன் குடும்பமும், அவரையும், அவர் குடும்பத்தினையும் ஊந்நாளும் வாயாரவாழ்த்தி, அக்குடும்பம் விருத்தியடையும் படி ஆண்டவன் இருபை புரியவேண்டுமென்று, தீரிகரண சுத்தியாக சுப்பிரார்த்திப் பதேகடனும். ஷே கல்விச்சாலையில் அடியேன், ஆங்கிலமும், தெலுங்கும், வடமொழியும் கற்றுவந்தனன். அவ்வமயத்தான் இவரது ஆன்ம நண்பர்களி லொருவரும், இவரிடம் குருவிசுவாச முள்ளவருமாகிய, - தென்னேரி - அமிர்தலிங்க சோதிடரில்லத்தின் கண்போக்கு வரத்தாபிருக்குங்காலையில், பெங்களூரிலிருந்து வந்து, சென்னை, பிரஸிடென்ஸி காலேஜில் கன்னடபண்டிதராயிருந்த பெங்களூர்-சித்தாந்தி-பிரமஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் நேசமாயினர். இவ்விருவர்களது நேசம் வலுவாக, இவரும் சேர்ந்து, இக்கலியுகத்திற் கடுத்த தர்மசாஸ்திரமாகிய ஸ்ரீ பராசரஸ்மிருதியை, ஸ்ரீமாதவாசாரியருரையுடன் வடமொழியி னின்றும் தமிழில் மொழி பெயர்த்து சஞ்சிகைரூபமாக வெளியிட்டு வந்தனர். ஷே நூல் ஆசார சாண்டத்தில், இரண்டந்தியாயம் முடிந்தது. ஆசாரகாண்டத்தில், முதல் அத்தியாயம் மாத்திரம், முதல்வால்யமாக விற்கப்படுகின்றது. மிகுதிப்பாகம் முடிப்பாரின்றி முட்டுபட்டிருக்கின்றது. குருவருள் கூட்டிவைத்தால் முடித்து வெளியிடப்படும்.

அது அப்படியிருக்க, திருவல்லிக்கேணியில், விஜயநகரம் மகாராஜாவினு லேற்படுத்தப்பட்டிருந்த, இந்துபாலிகா பாடசாலையிஷ் பிரதம உபாத்தியாயராயிருந்தவரும், இவரது உறவின்முறையாரு னொருவருமாகிய ம-அ-அ-ஸ்ரீ தங்கம்பாக்கம்-சந்திரசேகரமுதலியார் இவரிடம் தமக்கொழிவான காலங்களை யெல்லாம் கழித்துவந்தனர். ஒருதினம் அம்முதலியாரவர்கள், சென்னை பிரஸிடென்ஸிகாலேஜில்

முதலெழுத்துப் புரொபொஸராக (கணிதநூற் புலவர்) இருந்து காலஞ் சென்ற இராயப்பஹதூர் பூண்டி-அரங்கநாத முதலியார்வர்கள் எம்-ஏ என்பவரிடம் கலந்திருக்கும் காலத்தில் சில சந்தர்ப்பத்தினால் இவ்வரசிரியரது அருமை பெருமைகளைப் பாராட்டி இருவரையும் நண்பராகினர். அதனால், “தக்கவனொருவன் வாழத் தன் கிளையெல்லாம் வாழ” வென்பதுண்மையாயிற்று. [இம்முதலியர் ரொருவர்தான் இவ்வரசிரியர் சிவபதம் பெற்றதும், இவரது ஜேஷ்டகுமாரனாகிய அடியேனுக்குத்தாம் மேற்பார்த்துவந்த தமிழ் டிரான்ஸிலேட்டர் ஆபீஸில் உத்தியோகஞ் செய்வித்து அதன்மூலமாய்க் குடும்பத்தைத் தன் நண்பரைப்போற் பாவித்து, உடைக்களைக்காகவும் கடவுளாகிய அரங்கநாதன் தான்றனென்பதை மெய்ப்பித்தனர். அந்நன்றி யென்றும் அடியேனால் மறக்கற்பாலதன்று. அம்மகான்பின்னுஞ் சில காலமிருந்து அடியேனுக்குக் கொழுக்கொம்பாகும் பாக்கியம் அடியேன் புண்ணியக்குறையினற் பெறவில்லை.]

இது இப்படியிருக்க, சென்ற 1879-ம் வரு ஆகஸ்ட்மாதத்தில் சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜில் தமிழ்ப் தலைமைப்பண்டிதராயிருந்த ஈச்சம்பாடி - ஸ்ரீனிவாசராகவாச்சாரிய கவுடிகள் உபகாரச்சம்பளம் பெற்று விளகியகாலத்தில், ஹை சோமநாதரம் செட்டியார் ரெவினியு போர்டாபீஸில் முதல் அலிஸ்டென்ட் வேலைபார்த்து வந்த, சிவரங்கரமுதலியார், ஹை அரங்கநாதமுதலியார், ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார், கும்பகோணம்-ஆராவமுது ஐயங்கார், பி. ஏ. பி. எல். இரங்கோன்-கிருஷ்ணசாமி முதலியார், ஆகிய இவர்கள் துண்டலாலும், முடிற்சியாலும், இவர் இரண்டாவது பண்டிதராக நியமிக்கப்பட்டார். அந்த அலுவலுக்கு, சென்னையிலுள்ள காலேஜில் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்த, திரு-சின்னசாமி பிள்ளையவர்கள், நார்மல்ஸ்கூலில் பண்டிதராயிருந்த, சோடசாவதானம்-சுப்பராய செட்டியார்வர்கள், ஸ்ரீ பச்சையப்ப முதலியார்களேஜில் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்த மயிலை-முருகேசமுதலியார்வர்கள், ஹை பிரஸிடென்ஸி காலேஜிற்றானே பண்டிதராயிருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணநாச்சாரியார் முதலியார்கள் விண்ணப்பஞ்செய்து பரீட்சைக்குள்ளாக அவர்களுள்ளேரி லும் இந்நூலாசிரியர், அக்காலேஜில் பிரின்ஸிபாலாயிருந்து காலஞ் சென்ற, மிஸ்டர், எட்மண்ட்-தாம்ஸன் எம்-ஏ அவர்கள் ஹை அரங்கநாத முதலியார்வர்கள் ஹை காலேஜிற்றானே ஸமிஸ்கிருத் புரோபொஸராகவருந்து காலஞ்சென்ற பிரம் ஸ்ரீ மிட்டாதார்-சேஷகிரி சர்ஸ்

திரியாவர்கள் எம்-ஏ, ஆகிய இவர்கள்முன்னிலையில் சிறப்பாகவொப் பேறினர். இவர்க்கு ஹெ எட்மண்ட் தாம்ஸன் துரையவர்கள் ஆங்கி ஷேய் நாட்டிற்குச் செல்லும்பொழுது கொடுத்த நற்சாட்சிப் பத்திரம் தற்காலம் அடியேனிடமுள்ளது. 1881-ம் வருடத்தில் இவர் முத்திரையுடைய டைரி நின்றும் தண்டையார்பேட்டை கொல்லவார் அக்கிராமம் ரோட்டில் ஒரில்லம் வாங்கியதற்குடி புகுந்தார்.

சென்ற 1881-ம் வருடத்தில் தனதீனைய மாமனாராகிய தொட்டிக்கலை-சுப்பிரமணியமுதலியாருக்கும் காமாக்கியம்மாளுக்கும் அவதரித்தமாதிரி சுவர்ணம்மாள் என்பவர் தமது முத்தமனைவிபோன்ற நற்குண நற்செய்கை பலமடப்பெற்றவரென்று கண்டு மறுமணம் முடித்தார். இந்தம்மாள் தற்காலம் தர்பதிலையை வழுவாது நடத்திக்கொண்டு, ஏகருடம்பத்தினராக அடியேன்வசமாக சிவத்தியானத்தோடும் ஜீவந்தராக விருக்கின்றனர். இந்தம்மாள் உண்மையாய் அடியேனுக்கு மாற்றந்தாயாகவே நடந்து அடியேனைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு கீர்த்திபெற்றிருக்கின்றனர். அந்நன்றியை அடியேனும் என்குடம்பத்தினரும் என்றும் மறக்கற்பாலதன்று. தண்டையார்பேட்டையில் வசிக்கும்போது அடியேனுக்கு இல்லறவியல்பு நடத்திக்காட்டியும் அடியேனுக்குச் சகாயமாக தனதிரண்டாம்மனைவியசர்ப்பால் தொழுவூர்-வே-செக்கல்வராயமுதலியாரென்னும் கண்மணியைப் பெற்றுவைத்தும் ஹெ காலேஜில் சுமார் பத்துவருடகாலம் தமிழ்ப்புலமை நடாத்தியும் வந்து தமது 57-ம் வயதில் இராஜபிளவையால் 1889-ம் வருடிப்ரவரிமீ 22-உக்குச்சரியான சர்வதாரி வருட மார்ச்சிமீ 12-உ கிருஷ்ண பக்ஷம் சப்தமிதிதி விசாக நக்ஷத்திரங்கூடிய சக்கிரவாரதினம் தனதான்மார்த்தமாகிய ஸ்ரீ படம்பக்கவாணாது திருவடி நீழலில் சேர்ந்தனர். இவரது அருமைத் திருமேனி திருவொற்றியூரில் சேமித்துப் பூசிக்கப் படுகிறது.

இவர் தண்டையார்பேட்டையி லிருக்கும்போது ஹெ அரங்க நாதமுதலியாவர்கள் ஆசகவியாகச்சொல்லக்கேட்டுக் கொண்டபடி “மகிழ்மாக்கலம்பகம்” என்னும் பிரபந்தமும், மற்றுஞ் சில ஆசகவிப் பதிகங்களும்பாடி அரங்கேற்றி ஹெ முதலியாரைக் களிப்பித்தனர். இவ்வாசிரியர் வசனநடையிலும், செய்யுள் நடையிலும் ஏறாளமாக நூல்களியற்றி யுள்ளனர். அவற்றில் “பட்டினத்துப்

“பிள்ளையார்” என்று வழங்கும் “திருவெண்காட்டடிகள்” சரித், வசனத்திற்கும் சங்கரவிஜயம் என்று வழங்கும் “சங்கராச்சாரியா சரித்திர” வசனத்திற்கும் இரண்டாம்பதிப்புவெளிவந்திருக்கின்றது. இந்நூலும் இரண்டாம்பதிப்பே மற்றவைகளை ஒவ்வொன்றாக வெளியிட உத்தேசங் கொண்டுள்ளேன். அவைகளில் முக்கியமானவைகளினட்டவணையொன்று சேர்த்துள்ளேன். இவருடைய சரித்திரம் ஒருவாறு சுருக்கிக்கூறப்பட்டது. விரிவு பின்னர் தனிப்புத்தமாக வெளியிடப்படும். சுபம்!

இங்ஙனம்

(தொழுவூர். வே. திருநாகேஸ்வரன்.)

உ
கணபதி துணை
மேற்கோள் விளக்கம்.

—(*)—

ஆசானுரத்த தமைவாக் கொளினும்

காற்கு றல்லது பற்றல னாகும்.

நன்னூல்.

(இ-ள்.) தனதாசிரிய னுரைத்த பொருளைத் தன்ம
னத்துள் சீடனானவன் அமையக் கொள்வானாயினும் அவ்வாசிரிய
னது புலமைத்திறத்திற் காற்குறு பற்றினவனாவதன்றி யொழிந்த
முக்காற்குறும் பற்றாதவனாவன்.

பெரியாரைத் துணைக்கொள்

ஆத்திஞாடி.

(இ-ள்.) அறிவானு மதுபவத்தானும் மூத்தாரது துணையை
யொருவன் கொள்ளற்பாலது.

பேதைமை யகற்று.

ஆத்திஞாடி.

(இ-ள்.) சிறந்த கல்விகளைக் கற்றறிந்து இயற்கைத் திரிபாகிய
அறிபாமையை யொருவன் நீக்கக்கடவன்.

பருவத்தோ டொட்ட வொழுந் திருவினைத்

தீராமையார்க்குங் கயிறு

குறள்.

(இ-ள்.) அரசன் காலத்தோடு பொருந்த வினைசெய்து ஒழுநு
தல் ஒருவர்கண்ணும் நில்லாது நீங்குஞ் செல்வத்தைத் தன்சண் நீங்
காமற் பிணிக்குங் கயிறும்.

குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி

கணமேயுங் காத்த லரிது

குறள்.

(இ-ள்.) துறவு மெய்புணர்வு அவாவின்மை முதலிய நற்குணங்
களாகிய குன்றின் முடிவின் கணின்ற முனிவரது வெகுளிதானுள்ள
அளவு கணமேயாயினும் வெகுளப்பட்டாராற் றடித்தலரிது.

ஒன்னூர்த் தெறலு முவந்தாரை யாக்கலு

மெண்ணெற் றவத்தான் வரும்.

குறள்.

(இ-ள்.) தம்மறத்திற்குப் பகையாய் அழிவுசெய்தாரைக் கெடு
த்தலும் அதனை உவந்தாரை உயர்த்தலும் ஆகிய இவ்விரண்டையும்
தவஞ்செய்வார் நினைப்பராயின், அவர் தவவலியான் அவை அவர்க்
குளவாம்.

அடக்க மமரநு ஞய்க்கு மடங்காமை

யாரிநு ஞய்த்து விடும்,

குறள்.

(இ-ள்.) ஒருவனை அடக்கமாகிய அறம் பின் தேவருலகத்துய்க்கும்; அடங்காமையாகிய பாவம் தங்குதற்கரிய இருளின்கட்செலுத்தும்.

யாகாவாராயினு நாகாக்க காவாக்காற்

சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு

குறள்.

(இ-ள்.) தம்மாற் காக்கப்படுவன எல்லாவற்றையும் காக்கமாட்டாராயினும் நாவொன்றையுங்காக்க, அதனைக்காவாராயின் சொற்றத்தின் கட்டிட்டுத் தாமே துன்புறுவர்.

ஆற்றாரு மாற்றி யடுப விடனறிந்து

போற்றார்கட் போற்றிச் செயின்

குறள்.

(இ-ள்.) வலியர் அல்லாதாரும் வலியராய் வெல்வர், அதற்கேற்ற இடத்தினையறிந்து தம்மைக் காத்துப்பகைவர்மாட்டு வினைசெய்வீராயின்.

உடைத்தம் வலியறியா ருக்கத்தி னுக்கி

யிடைக்கண் முரிந்தார் பலர்.

குறள்.

(இ-ள்.) கருத்தாவாதலையுடைய தம்வலியின் அளவறியாதே மனவெழுக்கியால் தம்மின் வலியாரோடு வினைசெய்தலைத் தொடங்கி அவர் அடர்த்தலான் அதுசெய்து முடிக்கப்பெறாது இடையே கெட்ட அரசர் உலகத்துப் பலர்.

யானையெருத்தம் பொலியக்குடை நிழற்கீழ்ச்

சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரு-மேனை

வினையுலப்பவேறுகி வீழ்வர்தாங்கொண்ட

மனையானை மாற்றார் கொள.

நாலடியார்.

(இ-ள்.) யானை பெருத்தம் பொலிவு பெறக்குடை நிழற்கீழ்ச் சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோருந் தீவினையுலப்பவேறு பட்டுத்தாங்கொண்ட மனையானைப் பகைவர் கொள்ளக் கெடுவர்.

முனைமுகத்து கில்லேல்.

ஆத்திருடி.

(இ-ள்.) போர்முகத்தொருவன் காரியமேம்படாவிடத்த நன்மை பயவாது தீமையைச் செய்யுமாதலால் அஃதொழிப்பானாக.

வகுத்தான் வகுத்தவகை யல்லாற்கோடி.

தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது.

குறள்.

(இ-ள்.) ஐம்பொறிகளான் துகரப்படும் பொருள்கள் கோடி யை முயன்று தொகுத்தார்க்கும் தெய்வம் வகுத்தவகையான் அவ் லது துகர்தலுண்டாகாது.

முயற்சி திருவினையாக்கு முயற்றின்மை

யின்மை புகுத்தி விடும்.

குறள்.

(இ-ள்.) அரசர் மாட்டுளதாய முயற்சி அவரது செல்வத்தினை வளர்க்கும். அஃதில்லாமை வறுமையை அடைவித்து விடும்.

அந்தண ரென்போ ரறவேர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்

செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்.

குறள்.

(இ-ள்.) எல்லாவுயிர்கண் மேலுஞ் செவ்விய தண்ணளியைப் பூண்டொழுகலான், அந்தணரென்று சொல்லப்படுவார் துறவறத்தி னின்றார்.

மனத்துளதுபோலக் காட்டி யொருவற்

கினத்துளதாகு மறிவு.

குறள்.

(இ-ள்.) அறிவானது ஒருவற்குமனத்து உளதுபோலக்காட்டி ந்த இனத்தின் கண்ணே உளதாம்.

உதவி வரைத்தன் றுதவி யுதவி

செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து.

குறள்.

(இ-ள்.) கைம்மாறான உதவிகாரணத்தானும் பொருளானும் காலத்தானும் ஆகியமூவகையானும் முன்செய்த உதவியளவிற்கன்று அதனைச் செய்வித்துக்கொண்டவர்தம் அமைதி யளவிற்கு.

தந்தைசொன்மிக்க மந்திரமில்லை. கொன்றைவேந்தன்

(இ-ள்.) ஒருவற்கு தந்தையாவன் தெய்வத்தோ டொப்பானுவ னாதலாலும், முற்படவெவற்றையும் அறமல்லது மறக்கருணையால் புகட்டுபவனாதலாலும், அத்தந்தையின் சொல்யாதொரு மந்திரங்க ணைப்போன்று காரியசுத்தியைச் செய்யுமாதலால் வேறுமிக்கதொரு மந்திரம் வேண்டாவாம்.

மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தொடு

தானஞ்செய்வாரிற் றலை.

குறள்.

(இ-ள்.) ஒருவன் தன்மனத்தோடு பொருந்த வாய்மையைச் சொல்வானாயின், அவன் தவமுந் தானமுந் ஒருங்கு செய்வாரினுஞ் சிறப்புடையன்.

அறிவற்றங் காக்குங் கருவி செறுவார்க்கு.

முள்ளழிக்க லாகாவாண்.

குறள்.

(இ-ள்.) அரசர்க்கு அறிவேன்பது இறுதிவராமற் காக்குங் கருவியாம், அதுவேயும் அன்றிப் பகைவர்க்கு அழிக்கவாராத உள் ளரனுமாம்.

ஒருமைக்கட்டான்கற்ற கல்லியொருவற்

கெழுமையு மேமாப் புடைதது.

சுறள்.

(இ-ள்.) ஒருவனுக்குத் தானொரு பிறப்பின் கண்கற்றகல்வி எழுபிறப்பினுஞ் சென்று உதவுதலை யுடைத்து.

கேடில்விழுச்செல்வங் கல்லியொருவற்கு

மாடல்ல மற்றையவை.

குறள்.

(இ-ள்.) ஒருவனுக்கு அழிவில்லாத சிரியசெல்வமாவது கல்வி, அஃதொழிந்தமணியும் பொன்னு முதலாயின செல்வமல்ல.

சினமென்னுஞ் சேரந்தாரைக் சொல்லியினமென்னு

மேமப்புணையைச் சுடும்.

குறள்.

(இ-ள்.) சினமென்னும் நெருப்புத்தனக்கு இடமானவரையே பன்றி அவர்க்கு இனமாகிய ஏமப்புணையையுஞ் சுடும்.

யாமெய்யாக்கண்டவற்றுளில்லை யெனைத் தொன்றும்

வாய்மையி னல்லபிற

குறள்.

(இ-ள்.) யாம் மெய்நூல்களாகக் கண்டநூல்களுள் யாதொரு தனமையானும் வாய்மையின் மிக்கனவாகச் சொல்லப்பட்ட பிறவற ங்க ளில்லை.

ஆபத்துள் தருமம் ஆதாவதி.

(இ-ள்.) ஒருவர்க்கு இடுக்கண் நேர்த்தவழி தருமத்தைத் காத்த லென்னு மேற்பாடு நோயாம்.

எல்லைக்க ணின்றூர் துறவார் தொலை விடத்துந்

தொல்லைக்க ணின்றூர் தொடர்பு.

குறள்.

(இ-ள்.) நட்பு வரம்பிசுவாது அதன்கண்ணே நின்றவர் தம் மொடு பழமையிற் றிரியாது நின்றாது நடப்பினை அவ்வாற் றெல்லை வந்தவிடத்தும் விடார்.

செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்

வானகமு மாற்றலரிது.

குறள்.

(இ-ள்.) தனக்கு முன்னோருதவி செய்யாதிருக்க ஒருவன் பிறருக்குச் செய்த வுதவிக்கு மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் கைம்மாறாகக் கொடுத்தாலும் ஒத்தலரிது.

சுற்றத்தாற் சுற்றப்பட வொழுகல் செல்வந்தான்

பெற்றத்தாற் பெற்ற பயன்.

குறள்.

(இ-ள்.) செல்வம் பெற்றவதனால் ஒருவன் பெற்றபயனாவது தன் சுற்றத்தால்தான் சூழப்படும்வகை அதனைத்தழிஇ ஓங்குதல்.

கெடாஅவழி வந்த கேண்மையார் கேண்மை

விடாஅர் விழையு முலகு.

குறள்.

(இ-ள்.) உரிமையறாது பழையதாய் வந்த நட்பினை யுடையாரது நட்பினை அவர் பிழைநோக்கி விடுதல் செய்யாதாரை உலகம் நட்புக்குறித்து விரும்பும்.

ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே யுலகவாம்

பேரறிவாளன் றிரு.

குறள்.

(இ-ள்.) உலக நலையை விரும்பிச் செய்யும் பெரிய அறிவினை யுடையவனது செல்வம், ஊரின்வாழ்வார் தண்ணீருண்ணுங் குளம் நீர்நிறைந்தாற் போலும்.

தன்னைத்தான்காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்காற்

தன்னையே கொல்லுஞ் சினம்.

குறள்.

(இ-ள்.) தன்னைத்தான் தன்பமெய்தாமற் காக்க நினைத்தாலுயின், தன்மனத்துச் சினம் வாராமற்காக்க, காவானாயின், அச்சினந் தன்னையே கெடுக்கும் கடுத்துன்பங்களை யெய்துவிக்கும்.

நகையுமுலகையுங் கொல்லுஞ் சினத்திற்

பகையு முளவோபிற.

குறள்.

(இ-ள்.) துறந்தார்க்கு அருளான் உளவாய்முகத்தின்கண்நகையை யும் மனத்தின் கண் உலகையையுங் கொன்று கொண்டு எழுநின்றசினமே அல்லது அதனிற்பிறவாய்பகைகளும் உளவோ இல்லை.

இமமை பயக்குமா ஸ்யககுறைவ்னற

றம்மை விளக்குமாற்ற முளரர்க்கேடின்று

லெம்மை யுலகத்தும் யாங்கானேங் கல்விபோல்

மம்மாறுக்கு மருந்து.

நாலடியார்

(இ-ள்.) இப்பிறப்பின்கட்டமக்கின்பத்தைப் பயக்கும் பிறர்க்
 சூக்கொடுத்தாற் குறைவுபடாது தம்மையிப் பெற்றிப்பட்டாரென்று
 எல்லோரு மறியவளக்குஞ் செல்வம்போலத்தாமுளராகச் கேடு
 காணப்படாது மனத்தின் கண்ணுள்ள மயக்கத்தைக் கல்விபோல
 அறுக்குமருந்து எவ்வுலகத்தும் யாங்கண்டறியோம்.

அழலினீங்கா னணுகானஞ்சி
 கிழலினீங்கானிறைந்த நெஞ்சமோ
 டெத்திறத்தாசானு வக்குமத்திற
 மறத்திறிறியாப் படர்ச்சி வழிபாடே. நன்னூல்

(இ-ள்.) அழல்காய்வோன் அவ்வழலைப்போல, ஆசிரியனை
 விட்டு நீங்காதவனாயும் அஞ்சி நெருங்காதவனாயும், அவன் சென்ற
 விடத்தெல்லாம் அவ்விழலைப்போல நீங்காது பின் செல்பவனாகியும்,
 அன்புசிறைந்த மனத்துடனேகூடி, எவ்வகையா லாசிரியன் மகிழ்வா
 னோ, அவ்வகை புரிவதும், தருமத்தினின்றும் மாறுபடாத நடை
 யும், ஆசிரியனை மாணுக்கன் வழிபடும் வழிபாடாம்.

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்க றுனென்றும்
 கைம்புலத்தாரேம்ப றலை. குறள்.

(இ-ள்.) சிதிரர் தேவர் விருந்தினர் சுற்றத்தார் தானென்று
 சொல்லப்பட்ட ஐந்திடத்துஞ் செய்யும் அறநெறியை வருவாமற் செ
 ய்தல் இவ்வாழ்வானுக்குச் சிறப்புடைய அறமாம்.

பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை யறிவறிந்த
 மக்கட்பே றல்லபிற. குறள்,

(இ-ள்.) ஒருவன் பெறும் பேறுகளுள் அறியவேண்டுவன அறி
 தற்குரிய மக்களைப் பெறுதல் அல்லது பிறபேறுகளை யாமதிப்ப
 இல்லை.

மக்களொடு மகிழ்ந்து மனையறங்காத்து
 மிக்ககாமவேட்கை தீர்ந்துழித்
 தலைவனுந் தலைவியுந் தம்பதிநீங்கித்
 தொலைவில் சுற்றமொடு துறவறங் காப்ப.

(இ-ள்.) ஓராடவன் இல்லறத்திற் பயனாய நன்மக்களையின்று
 அதனால் நெஞ்சமகிழ்ச்சி யடைந்து, இல்லறதருமத்தை குறைவற
 நடாத்தி, அதனால் புலனாலும் மற்றுள்ளவையாலு முண்டாமோர்
 விரும்புதலைத் துய்த்தொழித்து, அவ்வில்லத்திற்கு தலைவனயதானும்

அதற்குத் துணையாய்வின்ற பன்னியாய தலைவியும், தாமில்லற நடாத் திவந்த பதியைவிட்டு விலகி, விட்டுநீங்காத சுற்றத்தினரோடு ஹ வறம்பூண்டு, அதில் யாதோர் குறைபாடும் நேராதவாறு, காடுமுத லீய் வெளிபிடஞ் சென்று காப்பதே ஹவறத்தின் தருமவொழுக்க மாம்.

யற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கு மற்ற

நிலையாமை காணப் படும்.

குறள்.

(இ-ள்.) ஒருவன் இருவகைப்பற்றும் அற்றபொழுதே, அப் பற்றறுதி அவன் பிறப்பையறுக்கும், அவையறுத பொழுது அவற் றுற் பிறத்திறந்து வருகின்ற நிலையாமை காணப்படும்.

சுற்றரை யான்வேண்டேன் சுற்பனவு மினியமைபும். திருவாசகம்.

(இ-ள்.) பல்வகைய கலைகளைத் திறம்படவும் பலபடவும் சுற்று வல்லாரை விரும்புதல் செய்தலெனக் காகவேண்டா, மேலவ்வகை யாக சுற்கத்தகும் கல்விகளும் அற்றேயாக (வேண்டாதொழிக என் றவாறு.)

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய்

பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்

கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்

எல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்

செல்லாஅகின்ற வித்தாவர சங்கமத்து

எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன். திருவாசகம்.

(இ-ள்.) ஈச்சுரனாற் றென்றுதொட்டு படைக்கப் பட்டுள்ள புல், பூண்டு, புரூ, நிருகம், பறவை, பாம்பு, கல், மனிதர், பேய், கணங்கள், வலிமைமிக்கவசுரர், முனிவர், புண்ணியமேலீடுள்ள தே வர், ஆகிய பல்வகைத்தாய நிலையிலும் இயங்கியலுமாய, வளர்வன, நடப்பன, இருப்பனமுதலவாம் பிறப்புக்கடோறும் பலநாளும் பிறந் து பிறந்து அப்பிறவிகடோறு முளதாய பலவிடுக்கண்களைத்துய்த்து அலந்தேன்.

உவலைச் சமயங்களெவ்வாத சாத்திரமாஞ்

சவலைக்கடலுளனுய்க்கிடந்து தடுமாறுங்

கவலைகெடுத்துக் கழலிணைக டந்தருளுஞ்

செயலைப்பரவிநாந் தெள்ளேணங்கொட்டாமோ.

திருவாசகம்.

(இ-ள்.) சமயக் கோட்பாடுகளெல்லாம் சுத்த ஞானிகட்குப் பொய்யாக மாறலாம். லைவகளும், ஒன்றுக்கொன்று முரணுற்றுச் சாத்திரங்களெல்லாம் ஞானிகளுக்கு மனமொருமைக் கிடந்தராத மெலிவு செய்வதனாலவ்வகைப்பட்ட கடலுளமுந்தி துறைதெரியாத மயங்குவதைத் தனது ஞானோப தேசத்தாற் செடுத்தொழித்து, அது னுண்மைப் பயனாகிய தன்றிருவடிபைத் தந்தருளும்படித்தாயவேரார் காரியத்தைக் கூட்டுவித்த பரமசிவத்தைப் பணிந்து, தோழிகளே நாம் தெள்ளேண மென்னும் வினையாட்டைச் செய்வோம்.

ஒருமைக்கட்டான் கற்றகல்லியொருவற்
கெழுமைபு மேமாப்புடைத்து. குறள்.

(இ-ள்.) ஒருவனுக்குத் தானொரு பிறப்பின்கண் கற்றகல்லி யெழுபிறப்பினுஞ் சென்று உதவுதலை யுடைத்து.

தம்மிற்றம் மக்களறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லா மினிது. குறள்.

(இ-ள்.) தம்மக்களது அறிவுடைமை பெரியநிலத்து மன்னு நின்றவுயிர்கட் கெல்லாந் தம்மினும் இனிதாம்.

தீப்பால தான்பிறர்கட் செய்யற்க நோய்ப்பால
தன்னை யடல்வேண்டா தான். குறள்.

(இ-ள்.) துன்பஞ் செய்யுங் கூற்றவாகிய பாவங்கள் தன்னைப் பின்வந்து வருத்துதலை வேண்டாதவன், தீமைக் கூற்றவாகிய வினை களைத்தான் பிறர்மாட்டுச் செய்யா தொழிக.

தன்னெஞ்சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும். குறள்.

(இ-ள்.) ஒருவன் தன்னெஞ்சறிவ தொன்றனைப் பிறர் அறிந்தி ல்லென்று பொய்யாதொழிக, பொய்த்தானாயின், தன்னை அதன்பய னுட துன்பத்தை யெய்துவிக்கும்.

தம்பொருளென்பதம் மக்களவர்பொரு
டந்தம் வினையான் வரும். குறள்.

(இ-ள்.) தம்புதல்வரைத் தம்பொருளென்று சொல்லுவர் அறி ந்தோர், அப்புதல்வர் செய்த பொருள் தம்மைநோக்கி அவர் செய்யு னல்கினையானே தம்பால்வரும் ஆதலான்.

மாய்வதன் முன்னே வகைப்பட்ட நல்லிணையை
ஆய்வின்றிச் செய்யாதார் பின்னை—வழிநினைந்து
நோய்காண் பொழுதினறஞ் செய்வார்க்காணும்
நாய்காணிற் கற்காணுவாறு. பழமொழி

(இ-ள்.) ஒருவன் தனக்கு இறுதிநாள் சமீபிக்க முன்னரே
தருமவொழுக்கங்களைச் செய்யாது தாழ்த்தானாயின் அவன் பின்
தனக்குயிறுதிநாள் நேரும்போது, அயலாரைக்கொண்டு தன் நிமித்
தம் அறத்தைச் செய்க்க உத்தேசித்தானாயினும், அக்காலத் தெவ
ரும் நேராதொழிய, நாயினைக்கண்டவிடத்து அதனாறுபாடு தன்னை
யடையாவண்ணம் கல்லாலெறிய வெண்ணியும் கற்கிட்டாதொழிந்து
துன்புறுவாரைப் போலாவன்.

யானேதும் பிறப்பஞ்சே னிறப்பதனுக் கென்கடவேன்
வானேயும் பெறில்வேண்டேன் மண்ணுள்வான் மதித்துமிரேன்
நேனேயு மலர்க்கொன்றைச் சிவனே யெம்பெருமானெம்
மானேயுன்னருள் பெறுநாளென்றென்றே வருந்துவனே.

(இ-ள்.) அடியேன், தேவரீரது திருவருளைப் பெறுமாறு
கிடைக்கப்பெற்றேனாயின் அவ்வகைத்தாயபலபிறவிகளெடுக்க அஞ்
சினேனல்லேன். ஆனால், தேவரீரது திருவருள்பெறாது வருந்தியிறப்
பேனாயின் அந்தோ, அதற்குச் செய்வகையறியேன் காக்கக்கடவீ
ராக. அடியேன் தேவருலகத்துப்போகத்தை வேண்டேனல்லேன்.
இந்நிலவுலகத்து அரசரிமைபூண்ட அரசுச் செல்வத்தையாயினும்
அரசையாயினு மொருபேறாகக் கொண்டேனல்லன். பின்னையாது
வேண்டினேன் நென்பிராயின், தேன் நிரம்பிய கொன்றைமாலே வேய்
ந்த சிவனே, எம்மிறைவனே, எந்தலைவனே, உனது கிடைத்தற்கரிய
தண்ணருளை எந்நாளைக்கு யான் பெறுமாறு என்று சிந்தித்து, அது
சிக்கிரம் கைகூடுமோ வல்லதுகாலந் தாழ்க்குமோ வென்னு மொன்
றையே சிந்தித்து மனவாட்டங் கொண்டுள்ளேன்.

மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகந்திரிந்

நோக்கக் குழையும் லிருந்து.

குறள்.

(இ-ள்.) அனிச்சப்பூ மோந்துழி யன்றிக்குழையாது, லிருந்தி
னர் முகம் வேறுபட்டு நோக்கக் குழைவர்.

நல்க்குரியார் யாரென னுமரீர் வைப்பிற்

பிறற்குரியா டோடோயாதார்.

(இ-ள்.) அச்சந்தரும் கடலாற் குழப்பட்ட உலகத்து எல்லா
நன்மைகளும் எய்துதற்குரியார் யாவரெனின், பிறனெருவனுக்கு
உரிமையாகியாளுடைய தோளைச் சேராதார்.

காணிற் குடிப்பழியாங் கையுறிற் கால்குறையு
மாணின்மை செய்யுங்காலச்சமா—நீணிரயத்
துன்பம் பயக்குமாற்றுச்சாரிநீகண்ட
வின்பமெனக் கெனைத்தாற் கூறு. நாலடியார்.

(இ-ள்.) ஒருவர்காணிற் குடிப்பழியாம் கைப்படிற்றன் கால்
குறைப் புண்ணும் மாண்டகைமையை யழிவிக்கும் அச்சமிகவுண்
டாம் நீண்ட நரகத்திடும்பையையுந் தருதலாற் பொல்லாத செய்கை
யை யுடையாய் நீயாராய்ந்த வின்பமெத்தன்மையா யிருக்கும் எனக்
கதனைச் சொல்.

அருள்வெஃகி யாற்றின்க ணின்றான் பொருள் வெஃகிப்
பொல்லாத குழக் கெடும். குறள்.

(இ-ள்.) அருளாகிய அறத்தைவிரும்பி அதற்கு வழியாகிய இல்
லறத்தின் கண் நின்றவன் பிற்பொருளை அவாவி அதனை வருவிச்
சுங் குற்ற நெறிகளை எண்ணக் கெடும்.

பூத்தகாலை புனையிழை மடந்தை
நீராடியபின் னீராறு நானுங்
கருவயிற்றுறா உங்காலமாதலிற்
பிரியவம்பெறு அன்பரத்தையிற் பிரிவேன்.

(இ-ள்.) ஓரில்லத் தலைவனுக்கேற்ற தருமமாவது, தனது தலைவி
யானவள் பூப்படைந்து மூழுகின் பிறகு பன்னிரண்டுதினமும் கரு
வுண்டாங் காலமாதலால் அத்தினங்களில் அவளை யில்லத்திருத்தித்
தான் பிற தாசி வேசிமனைக்குச் செல்லா தொழிதலாம்.

என்புள்ளருக்கி யிருநீனையை யீடழித்துத்
துன்பங்களைத் துவந்துவங்க யேமைசெய்து
முன்புள்ளவற்றை முழுதழிய திருவாசகம்

(இ-ள்.) தேவாரோமானது பத்தியானது என்பை உள்ளாக
வே புருகும்படிசெய்து நல்லினை தீவினைகளின் தீட்பத்தினைக் கெடு
த்து, அதனுண்டாம் பிறவித்துன்பங்களைபறவே யொழித்து, பந்த
ங்களையும் விலக்கி பரிசுத்தஞ் செய்து, முன்பாகவே யமைந்துள்ள
கெடுதிகளை முற்று மொருங்கே கெட்டொழியுமாறு செய்து

வினக்குப்புக விருண்மாய்ந்தாங் கொருவன்
றவத்தின் முன்னிள்லாதாம் பாவம்.

(இ-ள்.) பிரகாசத்தைச் செய்யுந்தீபம் வந்தவழி யடியோடு நெட்டொழியும் இருளைப் போன்று, ஒருவனீட்டிய பாவமானது திண்ணையான் தவத்தைச் செய்வானாயின டியோடு கெட்டொழியும்.

அளிச்சாரிந்தாயிரம் வேட்டலி நென்ற

ஐயிர்செருத் துண்ணுமை நன்று.

குறள்.

(இ-ள்.) தீயின்கண் நெய்முதலிய அவிக்கைச் சொரிந்து ஆயிரம் வேள்விவேட்டலினும், ஒருவிலங்கின் உயிரைப்போக்கி அதன் ஊனை உண்ணுமை நன்று.

எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை.

செய்நன்றி கொன்ற மகற்கு.

குறள்.

(இ-ள்.) பெரிய அறங்களைச் சிதைத்தார்க்கும் பாவத்தில் வீணாகும் வாயில் உண்டாம், ஒருவன்செய்த நன்றியைச் சிதைத்த மகனுக்கு அஃதில்லை.

தீவினையாஞ்சார் விழுமியாரஞ்சுவர்

தீவினையென்னுஞ் செருக்கு.

குறள்.

(இ-ள்.) தீவினையென்று சொல்லப்படும் மயக்கத்தை முன் செய்த தீவினையுடையார் அஞ்சார், அஃதிலராகிய சீரியார் அஞ்சுவர்.

நெடுநீர்மறவி மடிதுயினுன்கும்

கெடுநீரார் காமக் கலன்.

(இ-ள்.) மடியும், விரைந்து செய்வதனை நீட்டித்துச் செய்யும் இயல்பும், மறப்பும், துயிலும் ஆகிய இந்நான்கும் இறக்கும் இயல்பினைபுடையார் ஹிரும்பி யேறும் மாக்கலம்.

அஸசாது நடக்கும் ஏறும்பும் ஆயிரங்காதமுஞ் செல்லும்.

(இ-ள்.) ஓர்நிலையாய்ச் செல்லும் அற்ப ஏறும்பும் யாதொரு சனைப்பின்றி மெல்லென ஆயிரங்காததூரம் போகும்.

அடிபெயர்க்காத கருடன் அங்குலியும் நடவாது,

(இ-ள்.) வானத்திற் பறக்கத்தவிர தன்னடியைப்பெயர்க்கவழி யறியாதிற்கும்பறவையாகியகருடன் ஓர் அங்குலிதூரமும்நடாது ஆதலால் நல்றைம் முடியாதாயினும் அதை முடிக்க முயற்சி செய்தல் வேண்டும்.

சினத்தைப்பேணிற்றவத்திற் கழிவு. கொன்றைவேந்தன்.

(இ-ள்.) யாதொரு தவமேற் கொண்டான் அவன் தன்னறிவைக் கொடுத்த கொழிக்கும் சினத்தைப் பேணு தொழிவாற்றுக.

மேற்கோள் விளக்க முற்றிற்று.

அரும்பத விளக்கம்.

அ

அகவல்-அழைத்தல்
அங்கணன்-சிவன்
அசிபத்திரநாகம்-எரிநெருப்பு நி
லமுடைய நாகம்
அசுவமேதம்-சூகிரையைவிட்டு
அரசர்களை ஐயித்துப் பிரகு
•செய்யும் யாசம்
அசுரன்-இராகுசன்
அச்சேசா-ஐயோ
அஸ்பிதம்-புத்தி அத்மாக்களின்
ஒருமையுணர்ச்சி
அஸ்வனிதேவர்-தேவமருத்துவர்
அஞ்சலி-கும்பிடல், வந்தனை
அஞ்சல்-பயப்படுதல்
அஞ்னமலை-கறுப்புமலை
அஞ்ஞானம்-தெய்வ அறிவின்மை
அணிகல்-அலங்கரித்தல், தரித்தல்
அணி-ஆபரணம்
அணிமா-ஆன்மாப்போலாதல்
அணிவகுப்பு-படைவகுப்பு
அதமன்-கடையானவன்
அதிகாரணம்-இடம்
அதிர்சியம்-காணப்படாத தன்
மை
அதிகம்-எட்டாதது, மேற்பட்ட
து.
அத்தைதம்-இரண்டற்றது, (பர
மாத்தமாவும் ஜீவாத்மாவு மொ
ன்றென்கைபலவென்றும்பொ
அதுபந்தம்-பின்வருவது. (ருள்
அந்தரங்கம்-இரகசியம்
அந்தர்த்தானம்-ஆகாயநிலை.
அபரக்கிரிபை-இறந்தபின் செய்
புக் காரியங்கள்
அபிதானம்-பெயர்
அபிநயம்-கைமெய்காட்டல்

அபிநிவேசம் - மாண்பயத்தால்
சரீரத்தை ரக்ஷித்தலிலுண்டா
கும் ஆக்கிரகம்
அப்பிரகம்-ஒர்வகைலோகக்கல்
அமயம்-சமயம்
அமரர்-வானோர்
அமுதாசனர்-தேவர், பிரமன்
அமைதல்-பொருந்தல், நிறைதல்
அம்போருகம்-தாமரை.
அயனம்-வருடப்பாதி
அரக்கன்-இராட்சசன்
அரணம்-காவல், கோட்டை
அரணி-திக்கடைக்கோல்
அரண்-காவல், கோட்டை
அரதனம்-நவமணி
அரமாதர்-தெய்வலோகத்துப்பெ
ண்கள்.
அரற்றல்-ஒலித்தல், அமுதல்
அரி-விஷ்ணு, அழகு
அரிதானி-பொன்னரிதாரம்
அருக்கியம்-மந்திரநீரிறைத்தல்
அருத்தவாதம்-தேவஞானத்தின்
நிகைவடிவினவும் அபேபதஞா
னத்தின் ஸ்துதிவடிவினவுமா
ன வாக்ஷியங்கள்.
அருவம்-உருளின்மை
அருளப்பாடு-அனுக்கிரகம்
அருளாளன்-தையுடையவன்,
சிவன்
அலப்படை-கலப்பையாயுதம்
அலமருதல்-அசைதல்.
அலாயுதன்-பலபத்திரன்
அல்லல்-துன்பம்
அவதாரம்-பிறப்பு அமிசப்பிறப்பு
அவதூதி-முற்றத்தறந்தவன்
அவி-வேளி, தேவருணவு
அவிச-தேவருணவு

அலித்தை-அஞ்ஞனம்.

அவிர்ப்பாகம்-யாகத்தில் தேவர்க

ளுக்குக் கொடுக்கும் உணவு.

அவிழ்தம்-மருந்து

அவ்வியத்தம்-வினங்கக்காணப்ப
டாதது.

அழல்-நெருப்பு

அழுக்காறு-பொறுமை

அறக்கடவுள்-தருமதேவதை, ய
மன்.

அறம்-தருமம்

அறுகுணம்-ஆறுவித குணங்கள்

அறையுதல்-போருக்கைழுதல்

அனகர்-பாவமில்லாதவர்

அனுடீயத்தல்-ஆசரித்தல்

அனுவதித்தல்-சொன்ன நியமயத்
தையே திரும்பச்சொல்லல்

ஆ

ஆகவநீயம்-தேவாக்கினி

ஆகுலம்-துன்பம்

ஆக்கம்-செல்வம்

ஆசிரயம்-இடம்

ஆஸ்திகர்-தெய்வ முண்டென்னு
ந் கொள்கையர்

ஆண்டு-அவ்விடம், வருடம்

ஆதித்தர்-வானேர், சூரியர்

ஆதரம்-அவர, நோய்

ஆராதனை-பூசனை, வணக்கம்

ஆரியன்-அறிவுடையோன்

ஆற்றல்-வல்லமை

ஆனி-கேடு

இ

இசுத்தல்-கிட்டிகிடுதல்

இசல்-புகை, போர்

இசை-புகழ், பாட்டிசை

இச்சை-எருப்பம்

இடுகாடு-சடுகாடு

இடுக்கன்-துன்பம், வறுமை

இடையூறு-இடர், தடை

இணக்கல்-சம்மதித்தல்

இதிராசம்-பழங்கதை

இந்திரியங்கள் பொறிகள்

இயங்குதினை-நடையுள்ளது

இயலல்-பொருந்தல்

இயற்கை-சுபாவம்

இயன்றனவு-நேர்ந்தவனையில்

இரவி-கொன்றை

இரஜசு-மனவृக்கம், ஞானம் வீர

ம், தவம், சருமம், தானம், கல்

வி, கேள்வி பென்னுங் குணங்

கள்

இராஜசம்-முக்குணத்தி லென்று

இராஜசுயம்-அரசர்கள் செய்யும்

யாகம்

இருடி-முனிவன்

இருதுகாலம்-கருப்பந்தரிக்கத் த

குந்தநாள்.

இருத்துவிச்சு-யாகத்தைச் செய்

கிப்போன்

இருபிறப்பாளன்-பிரமாணன்

இருமுதுகுரவர்-தந்தை தாயார்

இரௌரவம்-ஒர்நாகம்

இலக்கு-குறிப்பு

இலம்பாடு-வறுமை

இலிங்கம்-அடையாளம்

இல்லாள்-மனைவி

இழிதல்-இறங்குதல்

இளிவரல்-குறைவு

இறைமகன்-அரசபுத்திரன்

ஈகை-கொடை

ஈண்டு-இவ்விடம்

ஈமம்-சடுகாடு

உ

உ.சிதம்-உத்தமம் மேன்மை.

உ.ச்சாரணை-உச்சரித்தல்

உ.டன்பாடு-சம்மதம்

உதயகிரி-உதயமலை
 உதாசினம்-தூஷணம்
 உதாணன்-நாபியில் நிற்கும்வாயு
 உதாரம்-தாராளம்.
 உத்தராயணம்-சூரியன் வடக்கிற்
 சஞ்சரிக்கும் ஆறுமாதகாலம்
 உந்தி-கொப்பூழ்
 உபநிஷத்-வேதசாரசாஸ்திரம்
 உபாக்கியானம்-கதை
 உபாதி-வருத்தம்
 உபாசனை-வழிபாடு
 உபேந்திரன்-விஷ்ணு
 உய்யாநவநம்-சிங்கரீரவனம், பூர்
 தோட்டம்
 உரிமை-சுதந்தரம்
 உலண்டுப்புச்சி-கோற்புழு
 உலவாத-கெடாத
 உழுத்தல்-வருத்தல்
 உலைப்பு-வருத்தம்
 உறல்-பொருத்தல்
 உறங்கல்-வித்திரை செய்தல்
 உறுதி-வலி, உண்மை.

உள்

உள்தியம்-இலாபம், பலன்
 உளர்தி-வாகனம்
 உழ-பூர்வகன்மம்

உ

உச்சினம்மயக்கம்-உச்சிட்டதோ
 ஷம்
 உட்டுணை-எவ்வளவு

உ

உகாந்தம்-தனிமை
 உது-நிமித்தம், காரணம்
 உவலன்-வேலைக்காரன்
 உனம்-பன்றி
 உனையார்-மற்றையர்

உ

உயம்-சந்தேகம்

ஒ

ஒக்கல்-உறவினர்
 ஒருங்கு-எல்லாம்
 ஒருதலையாக-ஒருபக்கம்
 ஒளி-சத்தம்
 ஒலிவடிவம்-சத்தரூபம்

ஒ

ஒம்பல்-பாதுகாத்தல்
 ஒலம்-அபயமிட்டழைத்தல்

க

கசிதம்-துடுப்பு
 கடிகன்-நாழிகையளப்போன்
 கடு-நஞ்சு
 கடைமுறை-சடைசீமுறை
 கட்டிலன்-நெத்திரேந்திரியம்
 கணக்கன்-கூட்டங்கள்
 கணம்-கூட்டம், திரட்சி நான்கு
 கிமிஷம்
 கணிகை-தாசி
 கண்-இடம்
 கண்டம்-கழுத்து
 கண்டை-வீரக்கழல் ஓராபரணம்
 கண்ணை-இடத்தது.
 கதிரவன்-சூரியன்
 கதிர்-கிரணம், சூரியன்
 கபடம்-தந்திரம், வஞ்சகம்
 சுமனம்-சுகி, போதல்
 கம்பலை-ஒலி, துன்பம்
 கரணம்-அந்தரிந்திரியம், உபகர
 ணம்
 கருவி-ஆயுதம், உபகரணம்
 கருவூலம்-பொக்கசம்
 கர்மகாண்டம்-கர்மவிவர்த்தி சொ
 ல்லுநால்
 கலசம்-குடம்
 கலன்-ஆபரணம்
 கலித்தல்-சத்தித்தல்
 கலிமுன்-கருடன்
 கலகள்-சாஸ்திரங்கள்

கலைமகள்-சரஸ்வதி
கவலல்-வருந்தல்
கவற்சி-வருத்தம், விருப்பம்
கழி-மிகுதி
கழுவாய்-புற்றரை
கற்பம்-உலகமுடியுங்காலம், மூப்
புவராமற் செய்யு மருந்து
கனி-பழம்
கனிட்டர்-இளையவர்
கன்னல்-கரும்பு, சர்க்கரை

கா

காடுபடு பொருள்-காட்டினிடத்
துண்டாகும் திரவியங்கள்
காதிலேவந்தன்-விசுவாமித்திரன்
காமம்-ஆசை விருப்பம்
காருகபத்தியம்-வேதாக்கினி மூ
ன்றினொன்று
கார்க்கல்லம்-ஆறுபருவத் தொள்
று
காஹஸ்தியம்-வேதாக்கினிமூன்
றி ஒன்று
காலக்கிரமம்-கர்லாட்சம்
கானகம்-காடு, குறிஞ்சிலம்
கானம்-காடு, வனம்

கி

கிரணம்-ஒளி, கதிர்
கிரணம்-தொழில்
கிருவி-புழு
கிருஷ்ணாதேவி-துரோபதை
கிர்த்தியம்-சடங்கு, தொழில்
கிலேசம்-கவலை, துன்பம்

கி

கிடம்-புழு, ணைடு
கீதம்-இசை, பாட்டு

கு

குசம்-நீர், மூலை
குஞ்சி-குமிழ்
குடல்-குடிசை, சிற்றில்

குணகடல்-கீழ்சமுத்திரம்,
குதம்-மலவாயில்
குதர்க்கம்-முறைகெட்ட, தருக்க
ம்

குய்யம்-அபானவாயில்
குரவன்-ஆசிரியன்
குரவங்கம்-ஓர்வகைமரம்
குரூம்-கொடுமை
குரோசம்-கூடப்பிடுதூரம்
குரோதம்-சினம், பதை
குரைத்தல்-சத்தித்தல்
குலாலன்-சூயவன்
குழளி-சூழந்நாத
குன்று-சிறுமலை

கூ

கூர்மம்-ஆமை
கூறு-பங்கு
கேணி-குளம், கிணறு
கேழல்-பன்றி

கை

கைமை-கைம்பெண்டன்மை
கைம்மாறு-பிரதியுபகாரம்
கையடை-அடைக்கலம்

கொ

கொடுமுடி-மலையினுச்சி
கொண்கன்-கணவன், தலைவன்

கோ

கோடை-வேளிர்காலம்
கோமளம்-இளமை
கோமான்-அரசன், தலைவன்
கோரண்டை-ஓர்வகைமரம்
கோரம்-அச்சம்
கோறல்-கொல்லல்.

கொ

கொளமரம்-இளம்பருவம்

சக

சகலர் - மூவகை யான்மாக்க
லொருவர்

கனம்-மாயாருபம், கர சரண்திக

ஞடன் கூடிய உருவும்
சங்கிதை-சரித்திரம்
சங்கை-அளவு
சசி-சந்திரன், இந்நிராணி
சடனி-முடன்
சட்டை-அங்கி, மேற்றோல்
சத்துவம்-சாத்துனிக குணம்
சந்தப்பூச்சு-சந்தனம்
சந்தனக்கலவை-வாசனை கூடிய ச
ந்தனம்
சந்தி-இளைப்பு, கூடல்
சபதம்-பிரதிக்கினை, வாக்கு நிண்
ணயம்
சாமர்-பேர்
சமஷ்டி-அழகம், சுருக்கம்
சமித்தல்-சோணித்தல்
சயணம்-படுக்கை
சரீபம்-என்காற்புள்
சராசரம்-கடையுள்ள துமில்லதம்
சருப்பம்-ராப்பு
சற்பனை-சதி
சன்மானம்-வெகுமானம்

சா

சாகினி-சிறுகோ
சாதனம்-பயிற்சி
சாத்தியதேவர்-வியாசர்
சாந்தாற்றி-வசிறி, சிறுலவட்டம்
சாபுல்-அழகு, நிறம்
சாரணர்-புலவர், ஒற்றர்
சார்ங்கம்-விஷ்ணுவின் வில்
சார்த்தல்-அடைதல், கூடுதல்
சார்பிடம்-அடைக்கலத்தானம்
சாலம்-கூட்டம், மாயவித்தை, வி
கீற்பம்
சாளரம்-சன்னல், பலகணி
சானோரர்-அறிஞர்

சி

சிகரம்-மலையுச்சி, மயிர்முடி

சிகை-குடுமி, மயிர்முடி
சிட்டர்-நல்லேர், பெரியோர்
சித்தம்-உட்கரணம் நான்கி னை
னது, உள்ளம்
சித்சர்-சித்திபெற்றவர்கள்
சித்தகர்ச்சம்-சுருக்கமுடிப்பு
சித்தித்தல்-நனைத்தல்
சினம்-கோபம்

சி

சிரியோன்-சிறப்பானவன்

சங்கிலம்-வெண்மை, இந்திரியம்
சண்ணக்கல்-சக்கரங்கல்
சரத்தரம்-உரிமை
சத்தமம்-குற்றமற்றது
சபகஷ்டம்-பொருளிருக்கும்பக்கம்
சரம்-இளை, அருநெறி, காடு
சார்-வாணர்
சாந்தி-வேதம், ஒளி
சோசன்-இந்திரன்
சமுத்தி-மயக்கமானித்திரை, மூ
ன்றமவத்தை
சாருக்கல்-கோபித்தல்

சூ

சூக்குமர்-அணு
சூடாமணி-முடிமணி
சூரமாத-தெய்வப்பெண்
சூர்த்தவடிவு-அச்சம் கொடுக்கும்
ரூபம்

செ

செருக்கு-ஆனவம், களிப்பு

சே

சேடம்-மிச்சப்பொருள்
சேனப்பறவை-பருந்து
சேனமுனிவர்-கமுகுருபமுள்ள
இருடிகள்

சொ

சொப்பனம்-கனா

சே1

சோடை-விடாய், இளைப்பு

ஐர

ஐரக்கிரம்-விழிப்பு, ஓவத்தை
ஐரப்புருஷன்-கள்ளப்புருஷன்

ஸ்

ஸ்தூலம்-பருமை

ஞா

ஞாநியர்-தாயத்தார், பங்காளிகள்
ஞாபகம்-நினைவு
ஞாயிறு-சூரியன், ஆதிவரம்
ஞான்று-காலம், நாள்

த

தகரவித்தை-பிரமவித்தை
தகித்தல்-சீரணித்தல், சுமதல்
தகையர்-தன்மைபுடையவர்
தக்கோலம்-வால்மிளகு
தகை-நீர்
தட்சணக்கினி-தேவாக்கினிமூன்
றினென்று

தணல்-தழல், நெருப்பு
தணிதல்-ஆறுதல், குளித்தல்
தண்டம்-தடி, சினைகூட, வணக்கம்
தண்டலை-பூந்தோட்டம்
தத்துவங்கள் தத்துவத்திரயங்கள்
தநயன்-புத்திரன்
தமோகுணம்-தாமசம்
தருக்கு-அகங்காரம், எழுச்சி
தலைப்படல்-எதிர்த்தல்
தவநிதி-முனிவர், தவத்திற்குவை
ப்பிடமானவன்

தளிர்-தழை

தகூணயனம்-சூரியன் மூலகை
விதிபினென்று
தகூணை-காணிக்கை

தா

தாபம்-உஷ்ணம், தாகம் துன்பம்
தாமசம்-இருள், தாமதம்
தாருணம்-அச்சம், கூச்சம்

தாவரம்-மரம்

தானம்-இடம், ஈகை

தானவர்-அசுரர்

தாஷ்ணியம்-இரக்கம்

தி

திகிரி-சக்கரம்

திக்காரம்-நிந்தை

திங்கள்-சந்திரன், மாதம்

தியானம்-சிந்திப்பு, அனுட்டானம்

தியானயோகம்-அட்டர்ங்க யோ

கத் தொன்று

திரணம்-அற்பம்

திரள்-கூட்டம்

திரிசியம்-காணப்படுவது

திரியக்குயோனி - குறுக்குயோ

னி, மிருகவகை

திருத்தி-பூரணம், மனரம்மியம்

திலகர்-மேம்பட்டவர்

தி

திக்கடன்-ஈமக்கடன்

திக்கம்-நீளம், தூரம்

திவரம்-விரைவு, சமதி

து

துய்த்தல்-அனுபவித்தல்

துய்த்தொழித்தல்-அனுபவித்து

த் தீர்த்தல்

துர்ப்புத்தி - கெட்டகுணம் துன்

மதி

துலை-தராசு, துலா

துவேஷம்-பகை, வெறுப்பு

துவைதம்-இரண்டி

துழனி - ஒலி, பற்றவைக்கூட்டத்

தொலி

தெ

தெய்வகதி-தேவன்தகளின்வழி,

தெய்வாநீனம்,

தே

தேஜுக-பிரகச்சம்

தேவமானம் - தேவதைகளின் வ
ருடம்

மதற்றம்-தெளிவு, நிச்சயம்

தை

தைத்தியர்-அசுரர், திதிமைந்தர்
தைவரல்-தடவல்

தொ

தொடக்கு-கட்டு, சிக்கு

தொழுகுலம்-பிரமவருணம்

ந

நட்டகி-கேடு, சேதம்

நலம்-பயன், உபகாரம்

நறுமலர்-வாசனையுள்ளது

நா

நாகர்-சுற்பசாதிபார், தேவர்

நாடகம்-நடனம்

நாயகன்-எசுமான், புருடன், அர

கன்

நாரம்-அன்பு, தண்ணீர்

நாளம்-பூந்தண்டு, வட்டம்

நி

நிகர்த்தல்-ஒப்பாதல், பொருதல்

நித்திரம்-இடைபூறு, கொடுமை

நிட்டை - சாதகம், முடிவு

நிணம்-கொழுப்பு

நிதியும்-திரவியம்

நித்தியகருமம்-நியமிட்டடை

நிபந்தனை-ஏற்பாடு, கட்டு

நியமம்-ஈழக்கம், நிச்சயம்

நிரந்தரம்-எப்பொழுதும்

நிராயுதன்-ஆபுதமில்லாதவன்

நிருத்தம்-கூத்து

நிலத்திணை-கடையில்லாது

நின்மலம்-அழுக்கின்மை

நின்மலன்-கடவுள், சுத்தன்

நிஷ்களம்-உருவின்மை, கலப்பின்
மை

நீர்க்கடன்-திலதர்ப்பணம்

நு

நுகர்தல்-அனுபவித்தல், புசித்தல்

நுண்ணறிவு-நுட்பமான அறிவு

நே

நேயம்-நிரேகம்

நை

நைமித்திகம்-விசேடாராதனை

ப

பகடிக்கூத்து-விகடக்கூத்து

பகலோன்-சூரியன்

பகவன்-கடவுள், அரி, பிரமன்,

புரு

பக்கச்சிகை-சிலுப்பா

பசுநிரை-பசுவின் கூட்டம்

பஞ்சடைதல்-கண்பஞ்சாடுதல்

படர்-வேலைக்காரர்

படை-சேனை

பட்சபாதம்-ஒரவாரம்

பணயம்-பணம், பொருத்தப்பண்

ம்

பணி-வேலை, ஆபரணம்

பணிவிடை-வேலை, உபகாரம்

பண்டம்-பொருள், தானியம்

பதங்கம்-பறவை

பதடி-பதர்

பதார்த்தம்-கறி, போசனவஸ்து,

பாக்கியம்

பதிதர்-குலஞ்சமய முதலியவற்றி-

ற்றவறினோன்

பயிறல்-சொல்லுதல், ஒலித்தல்.

பாமபதம்-மோட்சம்

பாவசம் மூர்ச்சை, தன்வசமற்றி

ருத்தல்

பாமான்மா-கடவுள், இதரபதார்

த்தாவச்சின்னவான்மா
பரிசனம்-வேலைக்காரர்
பரிசனர்-வேலைக்காரர்
பரிமேத வேள்வி-அஸ்வமேதயா
கம்

பருவம் இருது, காலம்
பலாசம்-பலாமாம், முருக்கமாம்
பழுது-குற்றம்
பறித்தல்-பறிக்குதல்
பன்னி-மனைவி

பா

பாகம் பங்கு, சமைத்தல்
பாசம்-கயிறு, கட்டு
பாஞ்சராத்திராகமம்-விஷ்ணு பிர
மனுக்குச் செப்பியது
பாதலம்-பாதாளலோகம்
பாயல்-படுக்கை
பாலகர்-சிறுவர், குழந்தைகள்
பாணம்-குடித்தல், பருகும்வஸ்து
க்தன்

பி

பிணக்கு-சண்டை
பிண்டம் - கருப்பம், உண்டை
சோறு,
பிதிரர்-தந்தைவழி மூதாக்கள்
பிரஜாபதி-பிதா, பிரமன், அரசன்
பிரகிருதி-பஞ்சபூதம்
பிரணவம்-ஓங்காரம்
பிரதிக்கிணை-சும்மதிபொருத்தினை
பிரதித்தொனி-எதிரொலி
பிரபஞ்சம்-உலகம்
பிரமசாரியம்-கற்றுவிதங்காத்து
விவாகமின்றி விருத்தல்
பிரவர்த்தகர்-ஆக்கியோர்வயாபரி
கள்
பிரளமாகலர்-மாயைத்தோர்
பிராயச்சித்தம்-தண்டனைவிளக்கி
பிரகடனத்தியம்-உயிர்முடிவு, மா
ணம்

பிரேதம்-சபம்
பிலம்-வளை, கீழறை, குகை
பிழம்பு-திரட்சி, தம்பம்

பி

பிடம்-ஆசனம்

பி

புகலிடம்-அடைக்கலத்தாளம்
புடைத்தல்-அடித்தல்
புண்ணர்-இரத்தம்
புரத்தல்-காத்தல்
புரீடம்-அழுக்கு, மலம்
புருஷத்ததுவம் - ஆண்தன்மை,
தையம்
புலம்-அறிவு, இடம்
புலன்-அறிவு
புலையர் - கீழமக்கள், சண்டாளர்
புலையன்-சண்டாளன்
புழைபட்டு
புளகம்-மகிழ்ச்சி, மயிர்சிலிர்த்தல்
புள்-பறவை
புறங்காடு-கடுகாடு

புறவு-புற

புறம்பு-தனியானது

புறம்போதல் - வெளியிற் போகு
தல்

புற்று-வளை, வன்மீகம்

புனிதம்-சுத்தம்

புனைதல்-அலங்கரித்தல்

புன்கு-புன்கமரம்

புன்னகை-புன்சிரிப்பு

பூ

பூதம்-பூரிக்குவருதல்

பூதம்-பூதகணம், ஐம்பூதம்

பூத்தல்-மலர்தல்

பூப்பு-மாதவிடாய்

பூருவபக்கம்-வளர்பிழை, தருக்

கத்தில் ஏதிரியின் கோட்பாடு

பூவை-நாகணவாய்ப்புள், பெண்

பூஷணம்-ஆபரணம்

பே

மேயுத்தல் - பதைத்தல், வேற்று
மைப்படுத்தல்

பேரிந்து-பேரிச்சமாம்

பேழை-பெட்டி

பேழுவாய்-திறந்தவாய்

பை

பைங்கூழ்-பயிர்

பொ

பொதுமை-பொதுத்தன்மை

பொருள்-பணம், பொன், வஸ்து

பொ

பொழ்தல்-பளத்தல்

பொ

பொளவியகாலம்-எதிர்காலம்

ம

மகிபதி-அரசன்

மஜுமை-கனம், பெருமை

மகுடம்-கிரீடம்

மகேச்சுரன்-சிவன்

மஞ்சாடி-ஒர்வகைமரம்

மணம்-விவாகம்

மணவினை-விவாககாரியம்

மண்டலம்-வட்டம், தேயம்

மதர்ப்பு-இறுமாப்பு, செழிப்பு

மதுபானம்-கன்குடித்தல்

மந்தணம்-கடைதல், இரகசியம்

மமுகாரம்-அகந்தை

மயானம்-சுடுகாடு

மஞ்ஞத்துக்கள்-தேவசாதியர்

மருள்-மயக்கம், உன்மத்தம்

மர்த்தனன்-வென்றவன், கெடுத்தவன்

மலர்-பூ

மலையரசன் - இமையபருவதராஜன்

மழுக்கம் - மங்கல், தோற்றமின்மை

மழுங்கல்-பொலிவழிதல்

மறுமை-வருபிறப்பு

மறையவன்-பிராமணன்

மற்போர்-மல்லடித்தம்

மனைவி-நாயகி

மன்டதை-மக்கட்பரப்பு

மன்னவன்-அரசன்

மஹாதர்-பதினோராயிரம் தேரு

க்குத் தலைவர்

மஹான்மா-அறிஞன்

மா

மாடம்-உப்பரிசை

மாணக்கன்-சீடன்

மாதர்-பூிகள்

மார்தர்-மக்கள்

மாயரகிதம்-மாயை நீங்கினது

மரைய-பொய்

மாரக்கம்-வழி

மார்த்தாண்டன்-சூரியன்

மாலே-அந்திப்பொழுது

மாறு-விரோதம்

மாற்றார்-பகைவந்

மானுபரணன் - மானி, வெட்கமுள்ளவன்

மி

மிருதி-தருமநூல்

முறை-மலரும்பருவத்தரும்பு

முச்சந்தி-முத்தெருக்கடுமிடம்

முதுகாடு-சுடுகாடு

முதுகிடல்-தோற்றல்

முதுவர் - வயது சென்றவர், கிழவர்

முதுமொழி-பழஞ்சொல்

முயல்-முயற்சியெய்தல்

முரண்-விரோதம்

முழை-குறை, துதிப்பு

முனிகள்-குணசகன்

மு

முறை-மக்குறை

முர்ச்சனை-நனைவுமயக்கம்

மோ

மோகம்-ஆகை

மோத்தை-வெள்ளாட்டுக்கடா

யா

யாக்கை-தேகம்

யாதனாதேகம்-ஆக்கினை யறுபவி

க்கத்தக்கசரீரம்

யாதனை-துன்பம்

யோ

யோகி-நிஷ்டைசெய்வோன்

ர

ரசாதலம்-பாதாளலோகம்

ரோ

ரோதனம்-அழுகை

ல

லபை-அடங்கல்

லக்ஷணம் - முறைமை, அடையாளம்

வ

வசம்-கீழ்ப்படிதல்

வசி-இருப்பிடம், வாள், கூர்மை

வக்கிரப்படை - தேவேந்திரனது

ஆபுதம்

வஞ்சம்-கபடம், கொடுமை

வடிவம்-உருவம்

வட்டம்-வளைவு

வட்டில்-கண்ணம்

வண்ணம்-நிறம், வடிவு

வண்டில்-பண்டி

வரலாறு-ஒழுங்கு, மூலம்

வரிவடிவம்-எழுத்தின் உருவம்

வருக்கம்-வருப்பு

வருடல்-தடவல்

வருணச்சிரமம்-காதிபொழுக்கம்

வருவாய்-வரும்படி

வலம்-இடம், வலி, வலப்பக்கம்

வல்லமை-சாமார்த்தியம்

வவ்வுதல்-பிடித்தல்

வழிபாடு-ஆராதனை

வழு-குற்றம்

வளம்-அழகு, மாட்சிமை

வனிதை-பெண், மனைபுள்ளி

வன்செய்கை-கொடுமைபுரான் காரியம்

வன்மொழி-கடுஞ்சொல்

வா

வாக்கியம்-வசனம், வாசகம்

வாக்கு-சொல்

வாய்மை-நிசம், உண்மை

வாழ்க்கைத்துணை-மனைவி

வானப்பிரத்தன்-வனத்திற் சென்று தவஞ் செய்பவன்

வி

விகாரம்-வருத்தம், நோய்

விசுவதேவர் - திரியோதச இதவகணத்தர்

விசுவாசம்-விருப்பம்

விஞ்ஞானகவர்-மூவகை யாத்மர்கனி லொருவர்

விஞ்ஞானம்-அறிவு

விடயம்-அறியப்படத்தக்கது

விடை-உத்தரம்

விண்ணப்பம்-சொல்லுதல், மன

றுட்டம்

விண்ணவர்-தேவதைகள்

விசித்தல்-நியமித்தல்

விதிமொழி-நியமிக்கும்வார்த்தை

வித்து-வயிசுவழி, விதை

விபரீதம்-அதிசமயம், மாறுபாடு

விப்பிரசித்தி-ஒரகரண

வியபிசாரிணி-வேசி

வியப்பு-ஆச்சரியம்

வியூகம்-படைவகுப்பு

விதம்-தவம்

விராயம்-தளபாடம்

விரித்தல்-விளக்குதல்

விருத்தம்-விரோதம்

விழி-கண்

விழுப்பொருள்-மேன்மைப் பொருள்

விழைதல்-விரும்பல்
 விழைவு-விருப்பம்
 வினா-சேள்வி
 வினை-காரியம், தொழில்
 வினைத்திட்டம்-ஊழின்து வலிவு

வி

விடு-மோட்சம்
 விரியம்-வலிமை, வீரம்

வெ

வெகுளி-கோபம்
 வெறுப்பல்-வாட்டல்

வே

வேதனம்-சம்பளம், கூலி

வேதனை-நோய், வருத்தம்
 வேதாந்தம் - வேதத்தின்முடிவு,
 வைதிகம்
 வேதியன்-பிராமணன், வேதமே
 தினவன்
 வேவுகாரன்-ஒற்றன்
 வேள்வி-யாகம்

வை

வைகுந்தன்-விஷ்ணு
 வைசுவதேவம் - ஒம்ப்பலி, பிதிர்
 பூசை
 வைப்பு - சேமத்திரவியம், வைத்
 தல், இடம்
 வைராகம்-வெறுப்பு

அரும்பாத வினக்கம்

முற்றிற்று.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
ந.	ந.	வியாசாரத்	வியாசாரத்
ச.	ச.	ஒருத்தியே	ஒருத்தியே
௮.	க.	ப்ம	பந்
க.	உக.	மாணத்தாலும்	மாணத்தாலும்
௧௧	ந.ந.	லுட்காங்	லுட்கார்ங்
௧௨	உ.ப.	னையும	னையும்
௧௩	உ.இ.	னுக்கும	னுக்கும்
௧௪	ந.ந.	முனிவர்	முனிவர்
௧௫	உ.க.	முற்றவர்களே	முற்றவர்களே
௧௬	உ.ந.	வளரும்	வளரும்
௧௭	உ.ச.	மாத்திற்	மாத்திற்
௧௮	இ.	பார்த்து	பார்த்து
௧௯	க.	என்னும்	என்னும்
௨௦	உ.இ.	மென்று	மென்னு
௨௧	ந.ந.	தும்	தும்
௨௨	க.ந.	வார்த்தை	வார்த்தை
௨௩	ந.ப.	வங்கன்	உங்கன்
௨௪	ந.	எனவே	எனவே
௨௫	க.ச.	தேவன்	தேவன்
௨௬	க.௮.	கோம்பில்	கோம்பல்
௨௭	எ.உ.	பூக்களோடும்	பூக்களோடும்
௨௮	ந.ந.	நத	நத
௨௯	க.ந.	முயன்	முயன்
௩௦	ந.உ.	சொன்னான்	சொன்னான்
௩௧	க.௮.	எத்தனை	எத்தனை
௩௨	உ.	காலமாயினும்	காலமாயினும்
௩௩	க.க.	வரும்	வரும்
௩௪	ந.ப.	சிறம்	சிறம்
௩௫	உ.௮.	ஆயி	ஆயி
௩௬	க.ச.	புலையன்வ	புலையன்வ
௩௭	க.ய.	இங்ஙனம்	இங்ஙனம்
௩௮	க.க.	அமுதனா	அமுதனர்
௩௯	ந.ப.	தோற்றவில்லை	தோற்றவில்லை
௪௦	ந.உ.	அவ்வமமையும்	அவ்வமமையும்
௪௧	ந.	மெல்லிய	மெல்லிய
௪௨	எ.	துவ்வன்	துவ்வன்
௪௩	உ.உ.	அவ்வமமை	அவ்வமமை
௪௪	௦.இ.	அவளல்லன்	அவளல்லன்
௪௫	க.ச.	போசலாற்றாயோ	போசலாற்றாயே
௪௬	ந.ந.	வினைஞன்	வினைஞன்
௪௭	க.எ.	ஆவா	ஆவா
௪௮	ந.உ.	பழைய	பழைய
௪௯	க.இ.	ஐயா	ஐயா

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கூக	௩௨	தென்பது	தென்பது
எ௩	௨௪	அவ்வி	அவ்வி
எ௪	௨௮	வெளியபட்டு	வெளிப்பட்டு
எ௫	௨௧	கீழ்விருந்	கீழ்விழுந்
எ௭	௧௭	பொழுதின்றாஞ்	பொழுதின்றஞ்
அய	௫	தின்னப்பட்ட	தின்னப்பட்ட
அஅ	௧௩	அவ்வாறே	அவ்வாறே
”	௨௨	நோக்	நோக்
கூக	௧௫	மூசையி	மூசையி
”	௨௮	லீழ்த்தப்	லீழ்த்தப்
கூ௪	௨௮	கிச்சிலிக்	கிச்சிலிக்
கூ௫	௨	வாடைய	வாடையை
கூக	௧௬	நகரம்	நகரம்
கூக	௧	நூர்கந்	நூர்கந்
நூ	௭	யொழிந்	லொழிந்
நய	௨௧	தத்தாத்திரே	தத்தாத்திரே
”	௨௨	தத்தாத்திரே	தத்தாத்திரே
நயக	௩	தாதி	தாதி
நக௨	௩௩	யுடையரோ	யுடையரோ
ந௨ய	௨௩	கள்ளர்	கள்ளர்
ந௨க	௫	முண்டாவனனை	முண்டாவதனை
”	௭	வேள்வினைகக்	வேள்வினைக்
ந௨க	௨௭	உம்மிடத்து	உம்மிடத்து
ந௨ய	௪	ரெல்லோரும்	ரெல்லோரும்
ந௨௪	௧	வித்தை	வித்தை
ந௫௪	௨௧	வாகனத்தையும்	வாகனத்தையும்
ந௫௫	௨௨	கார்ம	கார்ம
ந௫௭	௧	நிறைவால்	நிறைவால்
ந௫௮	௨௩	சத்த	சத்த
ந௫௯	௨ய	அரச	அரச
ந௬௧	௩	சத்தி	சத்தி

பிழை திருத்தம்

முற்றிற்று.

கணபதிதுணை

இந்நூலாசிரிய ரியற்றிய நூல்கள்.

வ ச ன த தை.

பாரசரஸ்யிருதி ஆசாரகாண்டம்

சந்தரவியஜயம்

திருவெண்காட்டடிகள் சரித்திரம்

பெரியபுராணம்

மாரக்கண்டேய புராணம்

வேளாண் மரபியல்

யோகவித்தை உபநியாசம்

விநாயக சதுர்த்தி விரதசங்கிரகம்

மகாவீர சரித்திரநாடகம்

ஆயிரம்பிறை தண்டகற்பம்

செய்யுள் நடை மூத்தபிள்ளையார்.

துவதசகாம சங்கீர்த்தனம்

திருப்பாதப் புகழ்ச்சிமாலை

சரண தசகம்

மங்களம்

பஞ்சரத்தினம்

இளையபிள்ளையார்

ஸ்ரீ சிவசண்முக சரணவந்தகம்

திருப்பதத் திருப்புகழ் மாலை

திருக்கழற் பல்லாண்மோலை

சிக்திரயமக வந்தாதி

திருத்தணிகைச் சித்திராமலை

பதிற்றுப் பத்தந்தாதி

வேண்பா வந்தாதி

திருத்தணிகை நான்மணிமாலை

மும்மணிக் கோவை

இரட்டைமணிமாலை

கலம்பகம்

திருப்போரூர் கலிவிண்ணப்பம்

தனிப்பதிகங்கள்

சிவபெருமான்.

ஸ்ரீ சிவாட்டோத்தர சதநாமஞ்சரி

ஸ்ரீ பாதத்திருப்புகழ் மாலை

திருவடித் திருப்புகழ்மாலை.

திருப்பதியழகாயிரத்தந்தாதி

அடைக்கலமாலை

அபயமாலை

சிறுவிண்ணப்பமாலை

சரணவந்திமாலை

அம்பலக்குறம் (அமுதப்பாட்டு)

கையடைமாலை

சங்கிதிமுறையிட்டமாலை

ஒலமாலை

தைய சரணியமாலை

கையறவுமாலை

அபராத கஷிப்புமாலை

அருளுமபாராயணத்திரட்டு

மகிழ்மாக்கலம்பகம்

வடிவுடைய பம்மையார் செளந்தரியாவந்தகம்

திருவருட்பிரகாசனார் சந்திதிமுறை.

நுடைய பிள்ளையார்

இரட்டைமணிமாலை

தசகமாலை

ஆளுடைய நற்பிகள்

கலிவிண்ணப்பம்

சிவஞான பாலோதேசிகர் மும்மணிக்கோவை

செந்தரவியஜயம்

ஸ்ரீ குமாரசுவாமியார்
MAHAMANORAHAYANA
MAHARAJA IYER LIBRARY
11 V SWAMINATHA IYER MADRAS 41

கமலமுனி இரோகை சாஸ்திரம்.

மூலமும் - உரையும்.

சினேகிதர்களே, இவ்வுலகத்திலுள்ள சகல ஜீவராசிகளிலும் மேலான ஜென்மத்தைப்பெற்ற நாம் பயன்படும் கீர்த்திபெற்ற பதினெண்சித்தர்கள் நமதுபேரில் கிருபைவைத்து, சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், மணி, மந்திரம், வயித்தியம், சோதிடமென வகுத்து தேசத்திலுள்ள இரோகைகளைப்பார்த்து பலாபலன் சொல்லக்கூடிய சாஸ்திரங்களை ஏராளமாக எழுதியிருக்கிறார்களல்லவா, அதில் கமலமுனிவர் இரோகைசாஸ்திரம் ஏழுகாண்டமும் இதுவரையில் மூலபாடமாகவே யிருந்தது அதில் பெயடுத்துச்சொல்லும் விஷயங்கள் நம்மதும் நமதுதாய் நகப்பன் புத்திரவர்க்கங்களின் பிறப்பு, இறப்பு வயது, யோகம் மற்றுமுள்ள பலாபலன்கள் சிலருக்கு இருளாகவே யிருந்து வியார்த்தமாய் போவதைக்கண்டு பரிதபவிக்கு சில வெளியூர் உள்ளூர் நேசர்களின் வேண்டுகோளால் சாமுத்திரிகா இலட்சணத்தை எடுத்தோத வல்லவர்களைக்கொண்டு அதிபிரயாசையுடன் செந்தமிழ் நடையில் உரை எழுதியும் கற்றோரும் தங்கள் தங்கள் பலாபலன்களை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெரிந்துக்கொள்ளும்படி எழுதி உயர்ந்த கடிதத்தில் குறைந்த விலைக்கி அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறோம். வேண்டியவர்கள் எமது விலாசத்திற்கு எழுதி பெற்றுக்கொள்ளவும்.

இதன் விலை அணா 8. வி. பி. தபாற்கூலி அணா 3.

முத்தி முடிவு உரையுடன்.

இஃதோர் அருமையான வேதாந்தநூல்.



இந்நூலில் கூறியபடி நடக்கும் ஒவ்வொருவரும் மேலான மோகாசாரமாராஜ்யத்தை அடைவது திண்ணம் ஒவ்வொரு செய்யுளுக்கும் பொழிப்புரையும் பல நூலகவரினின்றும் மேற்கோள்களும் அடங்கி யிருக்கின்றன.

இதன் விலை அணா 8. வி. பி. தபாற்கூலி அணா 3.

மருத்துவசாஸ்திரம்.



இந்த மருத்துவ சாஸ்திரமானது பெரும்பாலும் நம்முடைய வீட்டுப் பெண்களுக்கு வேண்டுமெனக் கருதி தஞ்சைமாநகரம் வைத்தியர் கருணாநிதி பிள்ளை அவர்களால் பலவைத்திய நூல்களில் இருந்ததைபெயர்த்து எழுதி மாதர்களைக் கார்க்கப்பட்டதால். இதற்கு மருத்துவசாஸ்திரமெனப் பெயரிடப்பட்டது. ஆதலால் அவர்கள் பதம் கஷ்டமானது சொல்லிமுடியாது. பிள்ளைகள் பிரசவிக்கும் காலங்களிலும் மற்றக்காலங்களிலும் அவர்களுக்கு யெத்தனையோ வியாதி சம்பவிக்கின்றன. அதாவது நாலாயிரத்தி நானூற்று நூற்பத்தெட்டு வியாதியென்று ஆயுர்வேத சாஸ்திரம் கூறுகின்றது. தவிர அந்தந்த வியாதிகளுக்கு சிகிச்சையும், குழம்புகளும், தைலங்களும், மாத்திரைகளும், அஞ்சனங்களும், கலிக்கங்களும், லேசியங்களும், ரூணங்களும், எண்ணைகளும், பஸ்பங்களும், கலிக்கங்களும், கியாமங்களும்; சுண்ணங்களும், மெழுகுகளும் இன்னும் இங்கிலீஷ் முறைகளும் யூனனி முறைகளும் மாதர்களைத் தங்களுக்கு உண்டாகும் புத்திரர்களுக்கு வரும் கிரகதோஷங்களுக்கு சக்கரங்களும் சேர்த்து அச்சிட்டிருக்கின்றன. இப்புத்தகம் ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் வீருந்தால் வைத்தியரைத் தேடவேண்டிய அவசியம் இடையாது.

1. ரூதகக்கட்டு
2. தீட்டுக்காலங்களில் வலி
3. உதிரப்பெருக்கு
4. பிரசோற்பத்தி
5. சுபமும் பலமுமுள்ள பிள்ளைகளைப் பெருவதற்கானவழி.
6. கருதரிக்கும் விவரம்
7. கருத்தரித்த முதல் மாதத்தில் பிண்டத்தின் விலமையும் கிரமமாய் தோன்றும் குறிகளும்சொல்லப்படும்.
8. இரண்டாம் மாதத்தில்காணும் குறிகள்.
9. மூன்றாம் மாதத்தில் காணும் குறிகள்.

10. நாலாம் மாதத்தில் தோணும் குறிகள்
11. ஐந்தாம் மாதத்தில்உண்டாகும் குறிகள்
12. ஆறாம்மாதத்தில் செய்யும் குறிகள்.
13. ஏழாம் மாதத்தில் காணும் குறிகள்
14. எட்டாம் மாதத்தில் அடையும் குறிப்பு
15. ஒன்பதாம் மாதத்தில் தோன்றும் குறிகள்
16. பத்தாம் மாதத்தில் செய்யும் விதம்
17. கர்ப்பகாலம்

பிரசவவேதனை முதலிய இன்னும் அளவிற்குத்துள்ள வியாதிகளுக்கு சிகிச்சையும் சேர்த்து உயர்ந்த கடிதத்தில் அச்சிட்டிருகறைத்த விலக்கி விகிராயம் செய்யப்பட்டது. விலை ரூபர 1-8-0. வி. பி. தபாற்கூலி அனா0-3-0

போகர்பஞ்சபட்சி சாஸ்திரம்.

மூலமும் - உரையும்.

ஐஃது மிக்க மேன்மை தங்கிய சோதிட சாஸ்திரங்களில் ஒன்றென்பதை பூர்வீக சோதிடர்களிரந்தவுடன் இக்காலத்துச் சோதிடர்கள் பலரும் அறிவார்கள்.

இதுவரையில் வடமொழியிலிருந்த இந்த சாஸ்திரத்தை (சோதிடம்ணி) தேவேந்திரன் என்பவரால் லோகோபகாரமாகும்படி பாட்டும் உரையுமாக மிக எளிய தமிழ் நடையில் எழுதித்தான் எம்மால் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது.

இச்சாஸ்திரத்துள் பஞ்சபட்சிகளின் தொழில் முறைகள், ரச்சங்கள், பாடங்கள், ஆருடங்கள், இதன்பலன்கள், நிமிஷ பஞ்சபட்சி பெண்ணும் சுருக்குபஞ்சபட்சிகளின் பலபலன்கள் நனித்தனி விவகாரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதைச் சாமான்னிய சோதிடர்களும் கையாண்டு வருவார்களானால் சோதிடம் வல்லமகா பண்டிதர்களுக்கு நிகராக நற்பேறெடுப்பார்களென்று இந்நூல் மொழி பெயர்த்தவரின் கருத்து.

இத்தமிழ் பேருலகில் சோதிடம் தெரியாதவர்களும் தமிழ்நடை அறியாதவர்களும் யுள்ளவர்கள் இதை ஒருமுறை கண்ணோட்டமிடுவார்களானால் சோதிடங்கற்கு உபாயத்தை சொற்பொளில் தரவேயுணர்வார்களென்பதுண்டு. இதன் விலை அணா 12. வி. பி. அணா 2.

கண்டசுத்தி கதைக ளென்கிற விசுட

அதிவினோத கதை.

ஐயா என் அன்பும் பிரியமுள்ள சினேகிதர்கள், இவ்வுலகத்தில் அநேக கதைகள் வரசித்திருந்தாலும் இந்த (அதிவினோதகதை) என்னும் பெயர்வாய்ந்த சரித்திரத்தை வாசித்தால் வேடிக்கையான வினோதகதைகளும், எல்லா சிரிப்பு, எல்லாம் தமாஷ், எல்லாவிசுடும் இல்லறமார்க்கத்திபல்பும், விபசாரத்தால் வரும் கேடும், விபரீதமானகலகமும், கற்பழியாத கஷ்டங்களும் பாவபுண்ணியத்தால் வரும் நன்மை தீமைகளும் மூன்சென்மத்தில் செய்த வினோதகாட்சிகளும் அதிவினோதமாகிய அகஸ்யங்களும் உத்தமஸ்திரீகளை கலியாணஞ்செய்து கீலக்கயில்லாமல் நித்தியானந்தத்தில் மூழ்கி இவ்வுலகத்தில் நல்லபெயரும் அவ்வுலகத்தில் சாலோபதனி அடைந்தும் இன்னம் அடுக்கடுக்காய் சொன்னால் யேடும் அடங்காதென்று இயமட்டில் விடப்பட்டது. 192-பக்கங்கொண்டது.

இதன் விலை ரூபா 1. வி. பி. தபாற்கூலி அணா 3.

வி ள ம் ப ர ம்.

மார் க் க ண் டே ய பு ரா ண வ ச ன ம்.

இப்புத்தகம் வேண்டியவர்கள் சென்னை - சூளை - ஆண்டியப்ப
நாயக்கன் தெருவு 44-நெம்பர் வீட்டில் ஸ்தாபித்திருக்கும் ஆபர்
வேத அச்சுக்கூடத்தலைவர் சிறுமணவூர் - அண்ணாமலை முதலியா
ரிடத்திலும் ஷே ஆரிமுத்து மேஸ்திரி தெருவு சி. அ. கண்ணபிரான்
முதலியா ரிடத்திலும் சென்னை தம்புசெட்டி தெருவு 91-வது ரீப்
பன் புத்தகசாலைிலும் ஷே லீங்கப்பசெட்டி தெருவு 288 - வது
நெம்பர் அ. மஹாதேவ செட்டியாரிடத்திலும் யெல்லா புத்தக
கடைகளிலும் ரூபா 1-8-0 கொடுத்து பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இப்படிக்கு,

சிறு மணவூர்,

அண்ணாமலை முதலியார்

சூளை போஸ்ட், மதராஸ்

